Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Cooper, James Fenimore.; oversatte fra Originalsproget
Titel | Title:	Cooper's Samlede Skrifter.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 203-209
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiöbenhavn : S. Trier, 1831-1861
Fysiske størrelse | Physical extent:	29 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

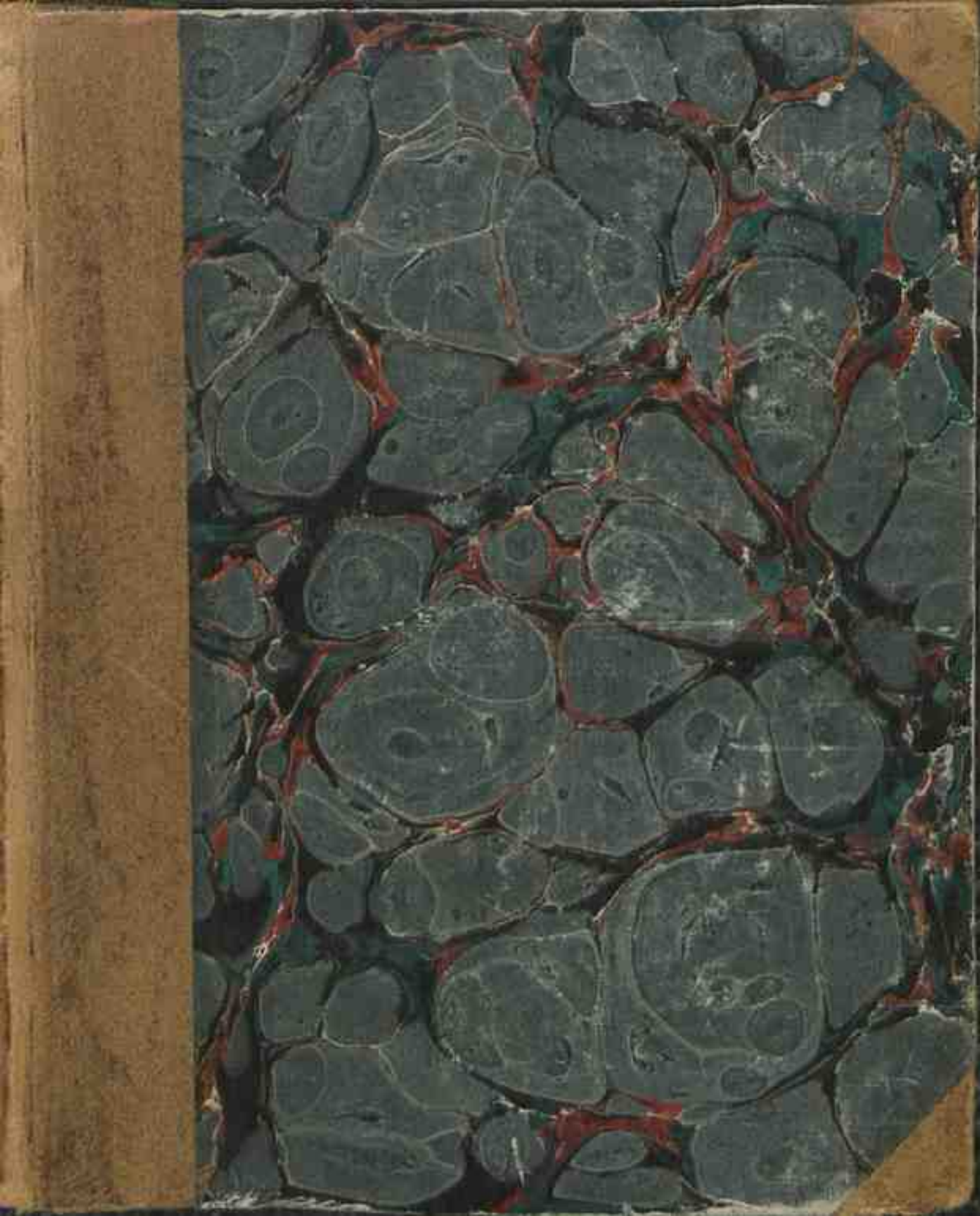

58, - 49.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 02078 0

+ Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Tobundrede og tredie til tobundrede og siette Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1860.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Soldaterne

eller

De forulykkede Robbefangere.

Af

James Fenimore Cooper.

Oversat fra Engelsk

af

P. J. Blicher.

Første Del.

Kjøbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1860.

REGIA · SIGNENSIS · BIBLIOTHECA · HAFNIENSIS

Fortale.

Hvis Noget, der vidner om det menneſkelige Hjertes Haardhed, kunde overraſke os, vilde det viſtnok være den Ligegyldighed, hvormed Mennesker leve blandt ophøiede Naturphænomener, der saa gribende og uophørlig tale til deres Phantaſi, Følelſe og Forſtand, uden at bekymre ſig om Andet end deres verdslige Beſtræbelſer. Saa fuldſtændig er den Enkeltes Tilværelſe concentreret i hans eget Jeg, og saa lidet agter han paa Alt, hvad der er udenfor denne ſnevre Kreds, at det næppe hænder En iblandt Ti, at hans Tanker een Gang i fire og tyve Timer fjerne ſig fra det ivrige Studium af hans umiddelbare Fornødenheder, Ønſker og Planer, for at betragte det guddommelige Væſens Majeſtæt, Barmhjertighed, Sandhed og Retfærdighed, der har ſat ham ſom et Atom blandt Himlens og Jordens Myriader.

Univerſets phyſiſke Vidundere fremkalde ikke ſynderlig mere Eftertanke end de dybeſte moralſke Sandheder. Millioner Øine glide henover Firmamentet en ſkyfri Nat, og ikke

et Hundrede Sjele føle sig gjennemtrængte af det ophøiede Væsens Almagt, som skabte alt dette — ikke et Hundrede Hjerter gløde af den Andagt, som saadan en Appel til Sandserne og Forstanden naturligen burde fremkalde. Denne Ligegyldighed hidrører for en stor Del derfra, at vi stedse have disse Gjenstande for Øie, at de blive en Del af den Luft, vi indaande, og at vi saaledes kun lidet agte paa dem.

En af Følgerne af denne Tilbøielighed til at overse den almægtige Haand, der saa tydelig viser sig i Alt omkring os, er den, at vi sætte vor egen Kraft istedetfor den. I vor Tid, i civiliserede Lande og langt borte fra aabenbart Afguderi, ere kun Faa saa dristige at benegte et høieste Væsens Tilværelse og Magt, men er dette anerkjendt, hvor Faa føle da denne dybe Ærefrygt for det høieste Væsen, som Naturen af vort Forhold til ham med Rette fordrer. Det er Mangelen af den rette Ydmygbedsfølelse og en forgelig Misforstaaelse af, hvad vi ere, og hvortil vi ere skabte, der vildleder os i den rigtige Vurdering af vor egen Ubetydelighed sammenlignet med Guds Majestæt.

Kun meget faa Mennesker erhverve sig Kundskaber nok til fuldkomment at indsee, hvormeget der er tilbage at lære, og hvormeget de aldrig kunne naae. Vi bore en bel Del fortælle om gudlignende Aander og om de vidtomfattende Evner, vi besidde; og alt dette kan vel fortjene vor Opmerksomhed, indtil vi sammenligne os selv i disse som i andre Henseender med ham, som har skabt Alt. Da bliver vore Evners Ubetydelighed altfor iøinefaldende, til at der kan

opkastes nogen Tvivl derom. Vi vide, at vi ere fødte, og at vi skulle døe; Videnskaben har været istand til at kæmpe med Phænomenerne af disse to store physiske Kjendsgjerninger, kun ikke med den væsentligste Del, der skulde fortælle os, hvad Livet er, og hvad Døden er. Noget, vi ikke kunne begribe, ligger til Grund for ethvert naturligt Phænomen. „Saavidt skal Du gaae og ikke længere!" synes at være paatrykt ethvert stort Skabelsesfaktum. I al vor Erkjenden naae vi et Punkt, hvor et Mysterium, som ingen menneskelig Aand kan gjennemtrænge, indtager Bevisets og Gisningens Plads. Dette Punkt ligger fjernere for Nogle end for Andre; men det existerer for Alle, standser Undersøgelsen af Alt, skjuler Alt.

Vi vide, at de Lærdere blandt dem, som ikke troe paa Christi guddommelige Natur, antage, at de understøttes af skriftlige Vidnesbyrd, og beraabe sig paa Feil i Oversættelser, Misgreb og Misforstaaelser af den gamle Text. Ikke desto mindre ere vi tilbøielige til at antage, at de ni Tiendedele af dem, som forkaste den gamle Mening og antage den nye, gjøre det ikkun af den Grund, at de ikke føle sig tilbøielige til at troe paa det, som de ikke kunne begribe. Denne Fornuftens Stolthed er en af vore farligste Svagheder, og der maa holdes et vaagent Øie med den, som den mægtigste Fjende.

Hvor fuldstændig og hvor philosophisk omfatter og modificerer ikke den ærværdige christelige Tro alle disse Hjertets Bevægelser. Vi sige philosophisk, thi det vilde være

umuligt for Forſtanden at fremſtille den hele Gjenſtand, rigtigere end den er bleven fremſtillet i St. Paulus's indholdsrige, men korte Definition af Troen. Det er denne Tro, ſom udgjør det charakteriſtiſke Træk hos Kirken paa Jorden. Den udjevner Forſkjellen i Evner, Stand, Midler og Diemed og fylder den Ringeſte ſaavelſom den meſt Begavede af Slægten med den ſamme Opmuntring og det ſamme Haab.

Det er, naar vor Helbred eller de ſædvanlige Midler til vor Lykke forlade os, at vi bringes til at føle, hvor aldeles utilſtrækkelige vi ere til blot at naae det Maal, vi ſelv ſatte os, end ſige til at trænge ind i de dybe Hemmeligheder, ſom ſkjule Begyndelſen og Enden. Det er ofte bleven ſagt, at de heldigſte Styrere af deres Medmenneſker, klareſt have indſeet deres egen Utilſtrækkelighed til at opnaae deres egne Diemed. Hvis Napoleon, ſom man vil paaſtaae, nogenſinde har ſagt: Je propose et je dispose, maa det have været i et af disſe flygtige Dieblikke, hvor Heldet gjorde ham blind for hans egen Afmagt. Ingen ſtolede mere paa Lykken, tilſkrev Reſultatet af ſtore Begivenheder Skjebnens Beſtemmelſer eller iagttog mere ængſtelig, hvad han kaldte ſin „Stjernes" Stigen og Dalen. Det var en Tro, ſom ikke kunde lede til noget Godt; men den viſte tydelig, hvorledes de driſtigſte Planer, de meſt omfattende Midler, den ſtolteſte Ærgjerrighed ikke ſtrækker til, for at ſkjenke denne ophøiede Beviſthed om Magten og dens Velſignelſer, ſom udmærker Almagtens Herredomme.

Planen i denne Bog er at skildre Menneskets paa en ny Tumleplads og at vise hans Afhængighed af den Haand, der ikke lader en Spurv uændset falde til Jorden. De nye videnskabelige Forsog, der have beskæftiget Christenhedens fire største Sostaters Somænd, have ledet til Opdagelser, der have gjort os mere bekjendte med Polarkredsene, end det tidligere har været Tilfældet, saavidt de existerende Overleveringer vise. Vi sige de „existerende Overleveringer," thi der er al Grund til at antage, at de Gamle have kjendt vor Hemisphære, skjondt det dog ikke er at formode, at de nogensinde have trodset den høie Bredegraders Farer. Mange ere i dette Øieblik tilbøielige til at troe, at „Ophir" var dette Fastland, skjondt ikke af nogen anden Grund, end fordi her nylig er bleven opdaget saameget Guld. Saadanne Lærde burde erindre, at der kom Paafugle fra det gamle Ophir. Hvis det virkelig skulde være dette Land, maa Israels Eventyrere have blottet det aldeles for denne smukke Fugl.

Saadanne Navne som Parry, Sabine, Ross, Franklin, Wilkes, Hudson, Ringgold ɔc. ɔc. i Forening med Navnene paa adskillige uforfærdede Franskmænd og Russere kunne gjøre Fordring paa vor dybeste Ærbødighed; thi hverken Slag eller Seire regnes Somænd til mere Ære end de Farer, som de have døiet, og de Erobringer, som de have gjort. En af disse Mænd, en modig og erfaren Somand, antages i dette Øieblik at være indesluttet i Nordpolens Is efterat have tilbragt sit halve Liv med at udvide sine Op-

dagelser i disse fjerne iskolde Egne. Han bærer samme Navn som den mest udmærkede af dette Lands Philosopher, og Naturen har — ifølge en af sine store Love, der i ligesaa høi en Grad overgaaer vort Begreb som det største af alle vore Mysterier, Guds Søns Legemliggjørelse, — paatrykt hans Ansigtstræk en Lighed, der alene tilstrækkelig antyder, at de ere af den samme Slægt. Enhver, der nogensinde har seet denne indespærrede Sømand og kjender denne Families Ansigtstræk, af hvilken der findes mange iblandt os, maa forbauses over en Lighed, som vor stolte Fornuft ligesaalidt kan forklare, som de ophøiede Kjendsgjerninger Videnskaben og Aabenbaringen lære os. Flere Skibe ere for nærværende Tid sendte ud for at opsøge ham og hans Ledsagere; og man maa haabe, at Forsynet, der saa vidunderligen har fordelt de forskjellige Kredse og Zoner paa vor Jordklode, stillende denne under en brændende Sol og hin under den stærkeste Kulde, vil have taget disse dristige Reisende i sin guddommelige Varetægt og vil give dem ustadte tilbage til deres Venner og Fædreland. I modsat Fald ville deres Navne blive overleverede til Eftertiden som Ofre for en rosværdig Iver efter at udvide de menneskelige Kundskabers Kreds og derved, som vi haabe, bidrage til Guds Forherligelse.

Den 21de Marts 1849.

Første Kapitel.

Medens der i Amerika findes Mindre af denne fine Dannelse, som erhverves ved lang Omgang med den fornemme Verden, end der findes næsten i ethvert europæisk Land, findes der ogsaa langt mindre egentlig Raahed. Hist ere Samfundets Yderpunkter vidt adskilte og frastøde hinanden, snarere end de tiltrække hinanden; her iblandt os stræber Alt efter et fælleds Midtpunkt. Deraf kommer det, at Alt i Amerika er underkastet en nivellerende Lov, som frembringer en Middelmaadighed, der vel efter al Sandsynlighed staaer langt over de fleste andre Nationers Gjennemsnitsdannelse, England undtagen, men som dog, naar Alt kommer til Alt, kun er en Middelmaadighed. Paa denne Maade bliver Fortrinlighed i ingen Henseende rigtig vurderet, ofte ikke engang anerkjendt, og Nationens Bifald bliver næsten altid tildelt Egenskaber af anden Rang. Mængden hersker, og det er ligesaa umuligt at modstaae den, hvor Fortjenesten skal bedømmes, som at

benegte dens Magt i Stemmeurnen; Tiden alene med sin mægtige heldbredende Indflydelse kan levere det Lægemiddel, der skal føre Samfundsaanden tilbage til dens sunde Tilstand, og give saavel den Anmassende som den, der fortjener Berømmelse, den Plads i Historien, som tilkommer dem.

Det amerikanske Livs Virksomhed, den herlige og billige Samfærdsel og den Lyst til Reiser, som deraf er en Følge, efterlade kun liden Raahed eller lokal Charakter i nogen enkelt Del af Landet. En opmærksom Jagttager vil nok kunne opdage Forskjel mellem Østboeren og Vestboeren, mellem Nordboeren og Sydboeren, mellem Yankeen og Beboeren af de mellemste Stater, Bostoneren og Philadelphieren; Tuckahoeren og Crackeren; Buckeyeren og Wolverinen, o. s. v. Ikke destomindre vil Verden vanskelig kunne opvise et andet Exempel paa et Folk, som nedstammer fra saamange forskjellige Racer, og som beboer et saa vidtudstrakt Gebet, der dog i saa høi en Grad stemmer overens, hvad Udseende, Charakter og Meninger angaaer. Der kan ikke være noget Spørgsmaal om, at Landets Indretninger væsentlig have bidraget til at frembringe denne Ensformighed, medens paa den anden Side den Maalestok, hvorefter den offentlige Mening fælder sin Dom, upaatvivlelig derved er bleven mindre, idet man refererer sig til Manges Afgjørelse istedetfor at appellere til nogle Faa, som Tilfældet er andre Steder. Man gaaer imidlertid fremad, og skjøndt det vil tage

lang Tid at pryde det amerikanſke Samfundslivs Søile med denne ſkjonne og yndige Capitæl, ſom Europa med Rette er ſtolt af at beſidde, ſaa vil Konſtværket, naar det er fuldendt, ſtaae paa et ſaa bredt Grundlag, at dets opreiſte Stilling vil være ſikkret for flere Aarhundreder.

Trods den almindelige Charakter af Lighed og Overensſtemmelſe, ſom i ſaa høi en Grad udmærker Billedet af det amerikanſke Samfund, træffer man paa Undtagelſer i enkelte Egne, der ikke blot ere tydelige og ubeſtridelige, men ſom ere ſaa eiendommelige, at de fortjene mere end en forbigaaende Bemærkning i vore Skizzer af de nationale Skikke.

Vort nærværende Formaal fører os til en af disſe affidesliggende Egne, og det vil være ret paſſende at begynde Fortællingen om visſe høiſt intereſſante Begivenheder, ſom det er vor Henſigt at forſoge paa at ſkildre, med at omtale det Sted og det Folk, hvorfra de fornemſte Skueſpillere i vor Fortælling havde deres Oprindelſe.

Enhver, der er fortrolig med Amerikas Kort, kjender de to Øers Beliggenhed og almindelige Form, ſom beſkytte Landets ſtore Handelsſtads velbekjendte Havn. Disſe Øer fik deres Navn fra Hollænderne, ſom kaldte dem Naſſau og Staten; men med liden Ærbødighed for det gamle Hus, hvorfra det forſte af disſe Navne hidrørte, og raadſporgende alene deres egen ſimple Smag, ſom leder dem til mere at vælge praktiſke end poetiſke

Navne, have Englænderne senere aldeles afskaffet Navnet Nassau og sat Long-Island i Stedet.

Long-Island eller Øen Nassau strækker sig fra Mundingen af Hudson indtil Connecticuts østlige Grændse og danner enslags Sovold til Beskyttelse for hele Kysten af det sidste lille Land imod det mægtige Atlanterhavs Bølger. Tre af de ældste Grevskaber i New-York, som ogsaa deres Navne, Kongens, Dronningens og Suffolk antyde, ligge paa denne Ø. Kongens Grevskab var oprindelig beboet af Hollændere og har endnu ligesaa mange hollandske som engelske Navne, naar man ikke regner de Byer, som have reist sig i den nyeste Tid. Dronningens Grevskab er mere blandet, da mange Eventyrere fra den anden Side af Sundet tidlig trængte derind og tog det i Besiddelse; men Suffolk, der næsten, om ikke ganske, indtager de to Trediedele af hele Øens Overflade, er og har altid været beboet af et Folk, der oprindeligen nedstammer fra Ny-Englands Puritaner.

Af disse tre Grevskaber er Kongens det mindste, skjøndt det, da det ligger nærmest ved New-York, er det mest befolkede Grevskab i Staten, hvilket hidrører fra den Omstændighed, at to af den store Stapelstads Forstæder, Brooklyn og Williamsburg tilfældigvis ligge indenfor dets Grændser paa Kysten af, hvad man feilagtig kalder East-River — en Arm af Havet, der har faaet denne Benævnelse for at skjelne den fra Hudson, der, som alle Beboere af Manhattan meget godt vide, ligesaa

ofte kaldes North-River, som ved sit egentlige Navn. Paa Grund af disse to Byer, eller Forstæder til New-York, af hvilke den ene næsten har hundrede Tusinde Indbyggere, medens den anden har henimod tyve Tusinde, har Kongens Grevskab mistet al den eiendommelige eller lokale Charakter, det nogensinde havde. Det Samme gjelder om Dronningens Grevskab, skjondt i mindre Grad; men Suffolk er endnu Suffolk, og det er med Suffolk alene, at vi i denne Fortælling have at bestille. Om Suffolk have vi derfor ifinde at sige nogle faa Ord til forelobig Oplysning.

Skjondt Sokysten af Suffolk er langt mere udstrakt end Kysten af det hele ovrige New-York, har det dog kun een Sohavn, som er bekjendt udenfor selve Grevskabets Grændser. Denne er ikke nogen almindelig Handelshavn, men dens Skibe ere almindelig beskæftigede med den anstrengende og vanskelige Hvalfiskefangst. Som en By, der beskæftiger sig med Hvalfiskefangsten, er Sag-Harbour den tredie eller fjerde Havn i Landet, og den veed ogsaa ret godt at haandhæve denne Rang. En Hvalfangerhavn er Intet uden en Hvalfangerbefolkning. Uden denne kan der aldeles ikke tænkes paa noget heldigt Resultat. New-York kan udruste Hvalfangere og har ofte gjort det, og har hvervet sine Officerer i de Havne, hvorfra man i Almindlighed driver denne Forretning; men disse Foretagender have sjeldent betalt sig saaledes, at de Samme have faaet Lyst til at udruste nye Skibe.

Det er ligesaa uundgaaeligt, at en Hvalfanger besidder en vis esprit de corps, som at et Regiment eller et Krigsskib er besjelet af denne eiendommelige Aand. I de Byer, der beskæftige sig med Hvalfiskefangst, existerer denne Aand i en Udstrækning og i en Grad, som er vidunderlig, naar man betænker, hvor betydelig denne Handelsgren har udbredt sig i de sidste fem og tyve Aar. I den senere Tid har den maaskee taget noget af, men paa den Tid, hvorom vi skrive, eller omtrent i Aaret 1820, var der næppe et eneste Individ, der fra Sag-Harbour fulgte dette specielle Kald, hvis Stilling ombord ikke var ligesaa velbekjendt for alle Koner og Piger i Byen, som for hans Skibskammerater. Det heldige Udfald af en Hvalfiskefangst var Noget, som følles gjennem alle Stadens Fibrer, og det var ligesaa naturligt, at den jevne Befolkning i den Del af Suffolk betragtede den dristige og behændige Harpuner eller Landsekaster med et gunstigt Øie, som det er for en Skjønhed ved et Bad at skjenke en af Heltene fra Contreras eller Churubusco et huldt Smil.*) Hans eiendommelige Fortjenester, enten han havde indlagt sig dem ved Hjelp af Aaren, Landsen eller Harpunen, rygtedes vidt og bredt, og man nævnede det Antal Hvaler, som det enten var lykkedes ham at „hugge sig fast til," eller som han havde faaet til at „sproite Blod." Rigtignok havde Fiskeriets betydelige Udvidelse i

*) Begge Steder seirede Amerikanerne over Mexikanerne.

de sidste tyve Aar, ved at drage saamange til fra fjerne Lande, for en Del formindsket denne lokale Interesse og Kjendskabet til de Enkelte; men paa den Tid, hvorom vi skrive, vare begge paa deres Høieste, og selv Nantucket havde ikke saadanne Lister paa Berømtheder eller Mere af den ægte Hvalfanger esprit de corps, end der fandtes i den Del af Landet, som omgav Sag-Harbour.

Mod Øst gaaer Long-Island ud i en Gaffel og kan siges at have to Yderender. Den ene af disse, der er den korteste af de to saaledes dannede Ben, gaaer under Navn af Oyster Pond Point, medens den anden, der strækker sig langt længere i Retningen af Block-Island, er det velbekjendte Forbjerg kaldet Montauk. Indeni Gaffelen ligger Shelter-Island, (Skjerm-Øen) saaledes kaldet, fordi den danner en sikker beskjermende Rhed. Mellem Shelter-Island og den længste eller sydlige Gren af Gaffelen ligger det Vand, som udgjør Sag-Harbours Havn, medens en smal, men dyb Arm af Havet adskiller denne Ø fra den nordlige Gren, der ender ved Oyster Pond.

Med Navnet Oyster Pond Point benævnedes tidligere en lang, lav, frugtbar og venlig Landstrækning, der strakte sig adskillige Mile fra Pynten selv imod Vest henimod det Sted, hvor de to Grene af Forken forenes. Det var ikke let i den første Fjerdedel af det nærværende Aarhundrede at finde et mere afsides liggende Sted paa

hele Den end Oyster Pond. Nyere Foretagender have senere forvandlet dette Sted til Endepunktet for en Jernbane; og Green Port, forhen kaldet Sterling, er et Navn, som er velbekjendt for dem, der reise mellem New-York og Boston. Men i den første Del af det nærværende Aarhundrede syntes det ligesaa rimeligt, at det hellige Hus i Loretto kunde begive sig paa en ny Flugt og nedlade sig der, som at de Forandringer, der have fundet Sted, virkelig skulde skee paa dette afsides liggende Sted. Der udfordredes ogsaa virkelig en Jernbanespekulants skarpe Øie for at bringe denne Plet i Forbindelse med Noget; og det kunde hellerikke skee, uden at man tog sin Tilflugt til Vandet, hvoraf den er aldeles omgivet. Benyttende dette sidste Element, er det rigtignok bleven muligt at lade Veien mellem Landets to store Markeder gaae midt derigjennem, og man har saaledes gjort en Ende paa dens Afsondrethed, dens Simpelhed, dens Eiendommeligheder, og, vi havde nær sagt, dens Lykke.

Det er altid et smerteligt Syn for os, naar vi see landlige Dyder paa en raa Maade fjernede ved de saakaldte Forbedringers Indtrængen. En Jernbane er vistnok en fortræffelig Opfindelse for den Reisende, men det er et Spørgsmaal, om den medfører noget andet Gode end Pengefordel for de Steder, hvorigjennem den gaaer. Hvor mange yndige Flekker og fredelige Landsbyer miste deres oprindelige Charakter af Simpelhed og Tilfredshed ved disse vilde Banetogs Forbifaren, der føre en vis ef-

terabet Elegants med sig, som undergraver al Sindsro og vækker en ubehagelig Længsel hos alle dem, der boe ved Siden af Banen, efter at titte ind i hele den Strækningś Mysterier, som den gjennemløber.

Vi skrive om det Aar atten Hundrede og nitten efter Herrens Byrd. Paa den Tid var Oyster Pond et Landdistrikt i dette Ords bedste Betydning. Det er vel sandt, at dets Beboere vare vante til Vandet og til Synet af Skibe, ligefra Todækkerne indtil det smudsigt udseende lille Skib, der forte Aske fra Byen, for dermed at forbedre de sandede Landstrækninger i Suffolk. Kun fem Aar tidligere havde en engelsk Eskadre ligget for Anker i Gardners-Bugten for at holde Øie med Sundets østlige Aabning, Race kaldet, i den Hensigt at forhindre Handelen og saaledes plage deres Fjender. Dette Spil er for stedse opgivet. Ingen fjendtlig Eskadre, hverken engelsk, fransk eller hollandsk, eller alle samlede, vil nogensinde mere blokere en amerikansk Havn for længere Tid, thi den unge Herkules voxer altfor hurtig i Muskelkraft og Knokkelstyrke til længere at taale, at man gjør saadanne Leier ligefor hans Vugge. Men saaledes forholdt det sig ikke i Krigen 1812, og de gode Folk i Oyster Pond vare blevne fortrolige med Todækkernes brogede Sider og Gammel-Englands ærværdige og smukke Flag, der vaiede over dem.

Det var imidlertid ikke blot paa Grund af disse Fjendtligheder og saaledes i det Fjerne, at de gode Be-

boere af Oyster Pond vare blevne bekjendte med Skibe. New-York er uundværlig for hele Kysten, baade som Marked, hvor man kan afsætte sine Varer, og som en Plads, hvor man kan forsyne sig med alle Fornødenheder, og enhver Bugt, Vig eller Fjord i hundrede Miles Afstand derfra, er vis paa at besidde et eller flere Skibe, der stadig fare imellem Ondlingshavnen og det omtalte specielle Sted.

Saaledes var det ogsaa med Oyster Pond. Der er næppe en bedre Havn paa den hele amerikanske Kyst end den, der dannes af den smalle Havarm, som adskiller Point fra Shelter-Island, og selv i de simple Tider, hvorom vi skrive, havde Sterling sine to til tre Kystfartøier, saadan som de nu vare. Men Oyster Ponds egentlige sømandsagtige Præg saavelsom hele Suffolks hidrørte fra Hvalfangerne, og det egentlige Midtpunkt var ovre paa den anden Side Havbugten, Sag-Harbour. Derhen strømmede Ungdommen fra hele Egnen for at erholde Beskæftigelse og gjøre deres Lykke, hvilket i Almindelighed skete med det heldige Resultat, der pleier at ledsage Foretagelsesaand, Flid og Driftighed, naar der med Energi tragtes efter en moderat Gevinst. Ingen bleve rige i dette Ords strengeste Betydning, men Mange kom i ret velhavende Omstændigheder. En Bondegaard i Amerika er tilstrækkelig for en Familie at leve af, men sjeldent strækker den til for Nutidens voxende Fornødenheder, da Enhver attraaer at nyde saameget som muligt

af det, der tidligere forblev i den egentlig Riges ubestridte Besiddelse. En Gaard med nogle faa Hundreder om Aaret fra andre Kilder udgjør en god Grundvold for et behageligt Udkomme, og hvis Hundrederne forvandles til Tusinder, bliver Gaardeieren eller Agerdyrkeren ikke blot en velstaaende Mand, men ogsaa en Grundeier af Betydning. Gaardene paa Oyster Pond vare hverken meget store, ei heller havde deres Eiere betydelige Indkomster til Understøttelse; tvertimod, de fleste af dem maatte understøtte deres Eiere, en Ting, der ogsaa er mulig i Amerika med Flid, Tarvelighed og fornuftig Oekonomi.

For at man imidlertid skal kunne forstaae Navnene paa de Steder, vi ville faae Leilighed til at omtale, er det bedst, at vi ere lidt udforligere i vore indledende Oplysninger.

Læseren veed, at vi nu skrive om Grevskabet Suffolk paa Long-Island i Provindsen New-York; han veed ogsaa, at Begyndelsesscenen foregaaer paa den kortere eller nordlige af de to Grene af den Gaffel, som deler den østlige Ende af denne Ø, og giver den to Forbjerge. Den mindste territoriale Inddeling der er bekjendt i Landdistrikterne efter New-Yorks Love, er den saakaldte Bygrund (township.) Disse Bygrunde ere i Almindelighed meget større end de engelske Sogne og svare nærmest til de franske Kantoner. De veksle dog betydelig i Størrelse, idet nogle udgjøre hundrede Qvadratmile, hvilket er det meste, medens andre ikke indeholde mere end ti.

Den Bygrund, hvortil den nordlige Gren af Long-Island horer, kaldes Southold, og indbefatter ikke blot hele den lange, smalle og lave Landstrækning, som dengang gik under de fælles Navne Oyster Pond, Sterling, ɔc. men ogsaa adskillige Øer, som ligge i Sundet, saavelsom et større Territorium i Nærheden af Riverhead. Oyster Pond, som er den Del af Bygrunden, der ligger paa den nordlige Gren, er eller var, thi vi skrive om en fjern Periode i Statens gallopperende Historie, kun en Del af Southold, og hint Navn var sandsynligvis dengang endnu ikke almindelig bekjendt.

Vi ønske ogsaa, at dette Navn maa blive udtalt rigtig. Det hedder ikke Oyster Pond som den Uindviede kunde være tilbøielig til at udtale det, men Oyster Pund. Det glæder os, naar vi opdage, at Folket saaledes gjør Forskjel mellem Udtalen af Egennavne og den Maade, hvorpaa de staves, thi det viser, at et Folk ikke lader sig lede af Pædagoger, og at det gaaer sin egen Vei.

Denne tydelige Udtale var ikke det eneste Bevis paa de tidligere Dages Ligefremhed, som man i den første Fjerdedel af dette Aarhundrede kunde finde i Suffolk. Den østlige Ende af Long-Island ligger saa langt borte fra den øvrige Verden, at selv den nye Jernbane ikke kan gjøre synderligt Indtryk paa dens Beboere, som rigtignok faae deres Svin, Smør, Høns og Æg lidt tidligere til Marked end i Fragtvognsdagene, men heldigvis bringe de kun Lidet tilbage, undtagen det skulde være det

Metal, der sætter Alt i Bevægelse, enten det nu er paa Jernbanen eller paa den tidligere moisommelige Maade gjennem Sandsletterne.

Den Aarstid, paa hvilken vi ønske at tage Læseren med os til Oyster Pond, var den yndige Septembermaaned, da Aarets tidligere Løfter hurtig modnes til Fuldkommenhed. Skjøndt Suffolk i det Hele taget næppe kan anseés for et frugtbart Grevskab, da Jorden i Almindelighed er temmelig let og endnu adskillige Steder bevoxet med Kratskov, finder man dog der enkelte Pletter af overordentlig Frugtbarhed. En betydelig Del af den nordlige Ende af Gaffelen har en saadan frugtbar Charakter, og Oyster Pond er en Slags Have i Sammenligning med den Ufrugtbarhed, som hersker rundtomkring. Simple, men nette Boliger med talrige Udhuse, Kjøkkenhaver og Frugttræer, omhyggelig vedligeholdte Hegn, veldyrkede Marker, gode Veie og hist og her et Bedehus gav Gaffelen et Udseende af landlig og moralsk Skjønhed, der i Forening med Vandet, som næsten paa alle Sider omgav den, betydelig bidrog til at hæve en saa jevn Flades Ensformighed.

Paa Shelter-Island saae man temmelig betydelige Høie, og henimod Riverhead hævede sig en Klippekjede, der paa ingen Maade blev overseet i Suffolk, om den ogsaa ikke vilde have vakt megen Opmærksomheo i Schweiz. Kort, baade Aarstiden og Stedet vare fortryllende, skjøndt de fleste Blomster vare visnede; Æblet, Pæren og Fer-

stenen vare traadte i det indbydende Kirsebærs Sted. Der var Frugt i Overflødighed, uagtet den nære Beliggenhed ved det salte Vand; thi Søluften blev brudt eller paa en Maade mildnet ved det Land, der laae imod Syd. Vi have talt om de Kystfartøier, som fare mellem den store Handelsstad og alle de smaa Bugter og Havarme ved Sundet, saavelsom om alle de mange Floder, der udgyde deres Vande mellem Sandy Hook og Rockaway. Ladepladser vare indrettede paa gunstige Steder indenfor Gaffelgrenen, og af og til saae man en Slup indtage sin Ladning eller udlosse Aske eller Gadesnavs, den sædvanlige Fragt, som Long-Islands Kystfartøier tog med tilbage.

Paa en af disse Ladepladser laae imidlertid for Øieblikket et Skib af en anden Form, og som aabenbart var bestemt til at seile udenlands, skjøndt det ikke var saa overmaade stort. Det var en Skonnert, som nylig var løben af Stabelen, og som ikke var kommen videre i sin første Udrustning, end at den havde faaet de to fornemste Stænger op, medens Takkelagen hang ned fra Mastetoppen, færdig til hvert Øieblik at gjøres fast.

Da det var Søndag, arbeidedes der ikke, og det saameget mere som Skibets Eier var en vis Diakon Pratt, der boede i et Hus, omtrent en halv Mil fra Ladepladsen, og som tillige eiede tre Jordstykker i Nærheden, som hvert havde sine egne Bygninger og Bekvemmeligheder, og som ret passende bleve kaldte Gaarde. Ingen af disse Gaarde var rigtignok synderlig stor, da deres samlede

Areal kun beløb sig til lidet mere end tohundrede Tønder Land, men paa Grund af deres Beskaffenhed, Jordbundens naturlige Frugtbarhed og den Maade, hvorpaa den blev gjort frugtbringende, havde de gjort Diakon Pratt til en holden Mand.

Der er to store Arter af Diakoner; thi vi formode, at de maa henføres til samme Slægt eller Genus. Den ene Art hører til Geistligheden, de blive Præster eller Biskopper og forsvinde som Præster og Biskopper pleie at forsvinde med større eller mindre Ry for Fromhed. Den anden Art er Lægfolk og af en aldeles eiendommelig Natur. De ere **ex officio** de frommeste Mænd i Egnen, ligesom de ogsaa undertiden, hvis vi ikke tage feil, ogsaa, **ex officio**, ere de mest havesyge og pengegridske. Da vi ikke ere indviede i de Sekters Hemmeligheder, hvortil disse Lægdiakoner høre, ville vi afholde os fra at udtale nogen Dom om, hvorvidt Individet hæves til Diakonatet, fordi han befinder sig i gode Omstændigheder, eller om de gode Omstændigheder ere en Følge af Diakonatet; men at begge Dele i Almindelighed følges ad er ganske vist. Hvad der er Aarsag og hvad der er Virkning, overlade vi til klogere Hoveder at bedømme.

Diakon Pratt var ingen Undtagelse fra Regelen. I hele Grevskabet existerede der ikke nogen mere forstokket Synder, end denne fromme Mand, der ikke blot sled, men ogsaa opsled „Hellighedskaaben," medens han med Hjerte og Haand hengav sig til den daglige Forøgelse

af sit verdslige Gods. Ikke destomindre var der Ingen, som talede foragtelig om Diakonen, han var saa aldeles sammensmeltet med Kirken — Bedehuset burde vi sige — i Nærheden, at det at tale foragteligt om ham, vilde være blevet anseet for det Samme, som at angribe Christendommen.

Rigtignok havde mangen ulykkelig Medborger i Suffolk faaet at føle, hvor fast hans Haand greb fat, naar han engang havde befundet sig mellem hans Hænder; men der er en Maade, hvorpaa man kan udføre den mest ubarmhjertige Udsugelse, saa at man ikke blot bedrager Verden; men endogsaa virkelig synes at vildlede den Udpressede selv. Talemaader træde istedetfor Gjerninger, Følelser for Handlinger og Grimacer for velvillige Blik paa en saa snu og saa uforskammet Maade, at de Forurettede ofte indbilde sig, at de ere Offere for en alvorlig Tugtelse fra Forsynet, medens Sandheden vilde have viist, at de ligefrem vare blevne udplyndrede.

Hermed ville vi dog ikke sige, at Diakon Pratt var en Rover. Han var kun en haard Mand i Bestyrelsen af sine Forretninger, aldrig bedragende ligefrem; men sjeldent offrede han en Hvid for ædle Følelser eller for at lindre de Betrængte. Han var Enkemand og uden Børn, Omstændigheder, som gjorde hans Vindesyge endnu mindre tilgivelig; thi Mange, der ikke bryde sig om Penge for deres egen Skyld, anstrenge sig dog og spare for at opdynge Skatte til dem, der komme efter dem.

Diakonen havde kun en Niece, der skulde arve ham, med mindre det skulde falde ham ind at gaae udenfor denne Slægtskabsgrad og testamentere en Del af sin Formue til fjerne Slægtninge. Kirken — eller for at være mere nøiagtig Bedehuset — havde imidlertid kastet sine Øine paa hans Penge og der hviskedes, at det virkelig var lykkedes den, ved Midler, som den kun selv kjendte, at fravriste hans fastlukkede Haand en Sum paa ikke mindre end hundrede Daler, som en Gave til et vist theologisk Seminarium. Adskillige formodede, at dette kun var Begyndelsen til en religiøs Gavmildhed, og at den fortræffelige og gudsfrygtige Diakon vilde disponere over Størstedelen af sin Formue paa lignende Maade, naar det Øieblik kom, da den ikke længere kunde være ham til nogen Nytte. Denne Mening var meget yndet blandt adskillige gudsfrygtige Koner i Diakonens Menighed, som selv havde Døttre og sjeldent undlode at slutte deres Betragtninger over dette interessante Emne med en Bemærkning som: „Naa, i det Tilfælde, og Alt synes mig at tyde derpaa, vil Mary Pratt ikke faae Mere, end en anden fattig Mands Datter"

Mary, der var eneste Barn af Israel Pratt, en ældre Broder til Diakonen, tænkte kun lidet paa alt dette. I en Alder af ti Aar var hun bleven forældreløs; baade hendes Fader og hendes Moder døde nogle faa Maaneder efter hinanden, og hun havde nu levet i næsten ti Aar under sin Onkels Tag, indtil naturlig Tilbøielighed og

Vane havde ladet hende føle sig aldeles hjemme der. Et mindre egennyttigt eller mindre egenkjerligt Væsen havde der aldrig existeret. I den Henseende var hun aldeles det Modsatte af sin Onkel, der ofte hemmelig irettesatte hende for hendes Barmhjertighed og Kjerlighedsgjerninger imod Naboerne, som han pleiede at kalde Ødselhed; men Mary lod sig ikke lede bort fra den lige Vei, hun lod, som om hun ikke hørte disse Bemærkninger, og opfyldte rolig og i al Ydmyghed sin Pligt.

Suffolk var oprindelig bleven bebygget af Udvandrede fra New-England, og dette Folks Charakter afviger derfor indtil denne Time kun lidet fra New-Englands Skikke og Anskuelser. En af de mærkeligste Eiendommeligheder ved Connecticut er nu en vis Utilbøielighed til at skilles ved Noget, uden et Quid pro quo. Disse smaa Tjenester og Gaver, som man andre Steder kommer hinanden imøde med, uden at tænke paa Gjengjeld, blive her regelmæssig indførte i en Dagbog og ofte komme de mange Aar efter atter frem for at afgjøres, naar de, som have modtaget disse Gunstbevisninger for længe siden have glemt dem. Selv de Folk, som holde Vogn og Heste ville gjerne udleie dem, og den Maade, hvorpaa velhavende Folk modtage, ja forlange Penge for Ting, som Intet koster i Mellemstaterne, vækker ofte Forbauselse, ja undertiden Afsky. I den Henseende er Skotlændernes og Schweitzernes Sparsommelighed almindelig bekjendt, og de sidstes i Særdeleshed er næsten ligesaa

smaalig som Nyenglændernes, forneimmelig hvor det kommer an paa at fastsætte Værdien af udviste Tjenester. Denne Vane at søge at skaffe sig Erstatning er saa charakteristisk, at Sproget endogsaa er bleven smittet deraf. Naar saaledes en Person tilbringer ifølge Indbydelse nogle faa Maaneder hos en Ven, kaldes Gjesten en Logerende, thi det bliver betragtet som en Selvfølge, at han betaler for sit Ophold. Vi ville ikke raade Nogen, der har tilbragt længere Tid hos en Familie i New-England, at tage bort uden at have været saa forsigtig at forsyne sig med Qvittering. Det frie og aabne Samkvem, der andre Steder hersker mellem Slægtninge og Venner, er næsten ubekjendt der; enhver Tjeneste har sin Pris. Disse Skikke ere overordentlig frastødende for Enhver, der er bleven opdraget med andre Anskuelser; imidlertid ere de dog ikke uden forsonende Egenskaber, som nok kunde fremhæves, skjondt det Maal, vi have sat os, ikke tillader os at gjøre det i dette Øieblik.

Mary Pratt havde ikke nogen Anelse om Sandheden; men Vane eller Gjerrighed eller en eller anden ubestemt Anelse om, at Pigen dog engang kunde indgaae et Ægteskab, der kunde sætte ham istand til at tilbagefordre hele sit Udlæg, havde bevæget Diakonen til aldrig at anvende en Hvid paa hendes Opdragelse, hendes Klædedragt eller Fornøielser af nogensomhelst Art uden at Pengene regelmæssigen vare bleyne indførte i dette ugudelige Værk, som han kaldte sin Dagbog. Hvad

Selvagtelse og Standsfølelse angaaer, som forhindre en Mand af Ære fra at befatte sig med saadanne Handelskneb, da kjendte Diakonen Intet dertil. Han vilde have erklæret den Mand for en Daare, der tog Hensyn til saadanne uindbringende Anskuelser. Hos ham havde ikke blot enhver Mand, men ogsaa enhver Ting sin Pris, og det var sædvanlig en høi Pris.

I det Øieblik vor Fortælling begynder, stod hans elskværdige Intet anende Niece opført i hans Dagbog for Skolepenge, Klæder, Kost og Lommepenge, hvilket Alt beløb sig til den betydelige Sum af 1000 Daler, som han virkelig havde udlagt. Diakonen var nemlig blot uendelig lav og gjerrig, medens han var saa ærlig, som Dagen er lang. Ikke en Hvid havde han beregnet formeget, og Mary var egentlig talt i saa høi en Grad hans Yndling, saa at de fleste af Posterne vare ansatte temmelig lavt.

Andet Kapitel.

Den omtalte Søndag gik Diakon Pratt som sædvanlig til Bedehuset, hvor der den Dag holdtes Gudstjeneste; det laae mindre end to Mil fra hans Bolig.

Men istedetfor at blive til Aftensang, som han pleiede, steg han op i sin Enspændervogn, et Kjoretoi, som dengang var i almindelig Brug hos Middelklassen, skjondt man nu sjeldent seer det, og kjørte nu saa hurtig hjemad, som en rask, velfodret og stærk stumphalet Hoppe kunde trække ham. Dyret ledsagedes i sit hurtige Løb af et omtrent tre Maaneders gammelt Føl.

Diakonens Bolig havde noget usædvanlig Indbydende for en Mand af hans simple Vaner. Den laae i Udkanten af en smuk Frugthave og havde foran et Gaardsrum paa næsten to Tonder Land. Dette Gaardsrum, der den Sommer var bleven slaaet to Gange, var forskjønnet med Blomster og beskyggedes af fire Rækker ædle Kirsebærtræer. Huset selv var af Træ, som Tilfældet almindelig er i Suffolk, hvor der kun findes saa Sten, og hvor Murstensbygninger ansees for at være fugtige; men det var en meget anselig Bolig to Stokværk høi med fem Fag Vinduer paa Forsiden. Husets Sider vare beklædte med Spaaner af umalet Cedertræ og, skjøndt Huset var bleven opført længe for Revolutionen, var denne ydre Beklædning kun bleven fornyet een Gang, omtrent 10 Aar før denne vor Fortælling begynder, og hele Bygningen var i den bedste Stand. Diakonens Gjerrighed gjorde ham omhyggelig, og han var fuldkomment overbeviist om Sandheden af det Ordsprog, som fortæller os, at et Sting i rette Tid sparer os ni. Alt rundtomkring Gaarden var i fuldkommen Orden, et Be-

vis paa, at Ordsproget blev overholdt. Udsigten var ret behagelig; Forsiden vendte imod Øst, og dens Gavlvinduer vendte paa den ene Side imod Sundet og paa den anden Side imod den Havarm, der, saavidt vi erindre, egentlig hører til Peconic-Bugten. Alt dette Vand, som man saae over Høie og imellem Øer i Forening med den smilende og frugtbare, skjøndt noget smale Forgrund, kunde ikke andet end afgive et behageligt Landskab.

Diakon Pratt tænkte dog kun lidet paa Udsigter eller paa Skjønheder af nogensomhelst Art, da Hoppen naaede den aabne Port, som førte ind til hans egen Bolig. Mary stod i Husets bedækkede Indgang eller Forhal og syntes ængstelig at vente paa sin Onkels Tilbagekomst. Denne gav Tømmen til en Sort, der ikke længere var Slave, men som nedstammede fra en af Pratts gamle Slaver, og som derfor endnu nedlod sig til at drive omkring i Gaarden og arbeide for halv Betaling.

Da Onklen var stegen af Vognen, nærmede han sig sin Niece med en vis Deltagelse i sit Væsen.

„Naa, Mary," sagde han, „hvorledes har han det nu?"

„O, min kjære Onkel, jeg troer ikke, at han kan leve, og jeg beder Dem indstændig om at tillade mig, at jeg sender Bud over til Havnen efter Doktor Sage."

Ved Havnen mentes naturligvis Sag-Harbour, og den nævnte Læge nød megen Anseelse i Suffolk. Saa

sundt var Landet i det Hele taget, og saa simple vare Folkets Sæder, at man ikke havde en Prokurator eller en Læge i enhver Landsby, som Tilfældet nu er. Begge maatte hentes fra Riverhead og Sag-Harbour, men hvis Nogen paa Landeveiene i Suffolk raabte „Squire" eller „Doktor", var der ikke sexten Mænd, der vendte sig om for at svare, som Tilfældet siges at være i andre Egne, idet den ene Halvdel svarer paa det første Navn, og den anden Halvdel paa det andet.

Diakonen havde to Grunde, hvorfor han modsatte sig sin Nieces alvorlige Bon. Den ene var Bekostningen, skjøndt den i dette Tilfælde ikke var den vigtigste; den anden Grund beholdt han hos sig selv, men den vil nok komme for Dagens Lys længere hen i vor Fortælling.

Nogle faa Uger for den omtalte Søndag havde et hjemadseilende Søskib lagt sig for Anker i Gardiner's Bay, der er den sædvanlige Ankerplads for alleslags Skibe. En gammel udlevet Somand var bleven sat i Land paa Oyster Pond af en Baad fra dette Skib, der snart efter seilede vesterpaa, formodentlig til New-York. Den Fremmede var ikke blot langt hen i Aarene, men det var aabenbart, at han hentæredes af en dødelig Sygdom.

Den Beretning, som Somanden afgav om sig selv, var fuldkommen tilfredsstillende. Han var født paa Martha's Vineyard, men han havde, som Drenge fra denne Ø ialmindelighed gjøre, forladt sit Hjem i sit tolvte Aar og

havde nu været borte fra sit Fødested i mere end et halvt Aarhundrede. Da han følte, at hans Kræfter bestandig toge af, og da han var fuldkommen overbevist om, at hans Dage vare talte, følte han en stærk Længsel efter at lukke sine Øine der, hvor de først havde aabnet sig for Dagens Lys.

Tom Daggett, det var Sømandens Navn, overtalte det omtalte Skibs Kaptain til at bringe ham fra Vestindien og, som berettet, sætte ham her i Land, da Vineyard kun laae omtrent hundrede engelske Mile østen for Oyster Pond Point. Han haabede, at han skulde finde en Leilighed, hvormed han kunde tilbagelægge disse sidste hundrede Mile.

Daggett var fattig, som han selv sagde, ligesom ogsaa uden Venner og ubekjendt. Ikke destomindre havde han en solid Skibskiste med sig, en af dem, som Matroserne i hine Dage almindelig pleiede at medbringe i Handelsskibe, thi i Krigsskibe vare de nødte til at have deres Klæder i Pakker, for at de lettere kunde stuves sammen. Daggetts Kiste havde regelmæssig havt sin Plads i Folkelukafet, og efter dens Udseende at domme, havde den næsten gjort ligesaamange Reiser som dens Eier. Denne pleiede at sige, at det var lykkedes ham at frelse den fra ikke mindre end tre Skibbrud. Det var en temmelig tung Kiste, skjøndt dens Indhold, da den blev aabnet, ikke syntes at være af synderlig Værdi.

Nogle faa Timer efter sin Ankomst havde denne Mand sluttet en Akkord med en middelaldrende Enke i meget

trængende Omstændigheder, der boede temmelig nær ved Diakon Pratts Gaard, om at modtage ham som midlertidig Logerende, indtil der tilbød sig en Leilighed, hvormed han kunde komme over til Vineyard.

I Begyndelsen holdt Daggett sig rask og bevægede sig meget i den frie Luft. Paa sine Spadseretoure mødte han Diakonen, og hvor forunderligt, ja uforklarligt det end syntes Niecen, indgik Onkelen snart et Slags Venskab med denne Fremmede. Der var nemlig det Eiendommelige hos Diakonen, at han aldrig traadte i nærmere Forhold til de Trængende, og Enken White havde strax ladet det blive bekjendt, at hendes Gjest ikke eiede en eneste Hvid. Han var dog i Besiddelse af nogle Eiendele, der vare af nogen Værd blandt Somænd, og Roswell Gardiner eller Gar'ner, som han kaldtes, den unge Somand par excellence paa Pynten, der ikke blot havde været paa Hvalfiskefangst, men ogsaa paa Sælhundefangst, og som i dette Øieblik var ombord paa Diakonens Skonnert i Egenskab af Kaptain, var bleven anmodet om Raad og Bistand. Ved Mr. Gar'ners Mellemkomst vare adskillige Seilmagerhandsker, Seilnaale, et Par Splidshorn og forskjellige andre lignende Artikler, der aabenbart ikke længere kunde være Daggett til nogen Nytte, blevne sendte ned til Havnen og affatte med Fordel blandt de mange Sofolk der. Paa denne Maade var det lykkedes den Fremmede i nogle Uger at betale for sin Kost og sit Logis, der begge vare temmelig simple og billige.

Denne Underhandling med Gardiner havde et langt bedre Resultat end at hjelpe lidt paa den udlevede Somands Finantser. Mellem Mary Pratt og Roswell Gardiner existerede der et fortroligt Forhold, som i Betragtning af deres Alder havde varet temmelig længe, og som tillige maatte ansees for temmelig eiendommeligt paa Grund af visse specielle Omstændigheder, som vi senere skulle faae Leilighed til at omtale.

Mary var den personificerede Barmhjertighed i alle dette Ords Betydninger, og det vidste Gardiner. Da derfor Daggett virkelig kom til at mangle de Bekvemmeligheder, som selv Penge ikke kunde skaffe tilveie under Enken Whites Tag, underrettede den unge Mand Diakonens Niece derom, og øieblikkelig skaffede hun adskillige Forfriskninger tilveie, som kunde være behagelige selv for en Syges Gane.

Hvad hendes Onkel angik, da blev der i Begyndelsen ikke sagt Noget til ham om den Sag. Skjøndt hans fortrolige Forhold til Daggett voxede, og de dagligen vare mere og mere sammen og havde lange og hemmelige Conferentser med hinanden, yttrede Diakonen dog aldrig det Ønske at ville gjøre Noget for sin nye Vens Bekvemmelighed. Oprigtig talt var det at give Noget bort den sidste Tanke, der nogensinde faldt denne Mand ind.

Mary Pratt var skarpsindig, og hendes Aand var af den Beskaffenhed, at dens Jagttagelser ialmindelighed førte hende til sikkre og rigtige Slutninger. Stor var Alles Overraskelse paa „Pynten", da det blev bekjendt, at

Diakon Pratt havde kjøbt det store nye Skib, der blev bygget paa Speculation i Southold. Han havde ikke blot gjort dette, men han havde ogsaa kjøbt noget halvt opslidt Kobber og ladet Skonnerten forhude dermed, saa høit som til Barkholterne, førend han havde ladet den løbe af Stabelen.

Medens hele Egnen øvede sig i Gisninger om, hvad der kunde have bevæget Diakonen til at blive Skibseier paa sine gamle Dage, tog Mary ikke feil i at søge Grunden dertil i den hemmelige, men mægtige Indflydelse, som den syge Fremmede havde erholdt over ham. Han tilbragte næsten sin hele Tid med hemmelige Samtaler med Daggett, og mere end een Gang, naar Niecen bragte denne sidste nogle lette Spiser, fandt hun ham og Onklen undersøgende et Par smudsige og forslidte Søkort. Naar hun traadte ind, skiftedes altid Gjenstanden for Samtalen, og Mrs. White fik heller aldrig Tilladelse til at være tilstede ved disse hemmelige Conferentser.

Ikke blot var Skonnerten kjøbt, kobberforhudet og løbet af Stabelen og alle Forberedelser gjorte til at gjøre den reisefærdig, men den unge Gar'ner var bestemt til at kommandere den! Hvad Roswell Gardiner angaaer, eller Gar'ner, som det næsten vilde synes et Brud paa Decorum i Suffolk ikke at kalde ham, da var der ingen Hemmeligheder med Hensyn til ham. Sex og tyve Aar før vor Fortællings Begyndelse var han bleven født paa Østers-Pond selv og af en af de bedste Familier. Det

var bekjendt, at han nedstammede fra Lyon Gardiner, denne Ingenieur, som for næsten to Aarhundreder siden var bleven sendt til Kolonien af Lorderne Saye, Seal og Brook, siden kaldet Saybrook, for der at anlægge en By og et Fort. Denne Lyon Gardiner havde kjøbt af Indianerne den Ø der i Nærheden, som endnu bærer hans Navn. Denne Koloni paa Øen blev anlagt 1639, og nu efter 209 Aars Forløb er den i den niende Eiers Besiddelse, hvilke alle have ført den oprindelige Besidders Navn og have været af hans Familie. Dette er en betydelig Alder for Amerika, som, medens det har frembragt mange Familier af større Rigdom, Berømmelse og Vigtighed, end Gardiners, sjelden har frembragt en af saa varig lokal Anseelse.

Dette er et Træk i vort Samfundsliv, som vi gjerne dvæle ved, men som i saa høi en Grad svækkes ved Folkets ustadige vandrende Sæder, at vi standse et Øieblik for at nævne dette Exempel paa Stadighed, der er saa behageligt og saa anbefalelsesværdigt paa en Tid og i et Land, hvor der foregaaer saa mange Forandringer.

Antallet af en Families Medlemmer, som i to Aarhundreder har blomstret paa et og samme Sted, maa naturligvis være betydeligt. Der gives vistnok Undtagelser, men saadan er Regelen. Dette var ogsaa Tilfældet med Lyon Gardiner og hans Efterkommere, der nu tælles i Snesevis og indbefatter Personer i alle Samfundsklasser, skjøndt de

alle bære et Slægtspræg, der i Suffolk betegner dem som ægte Descendenter af den gamle Lyon Gardiner.

Man var enig om, at Roswell Gardiner, der ikke nedstammede fra Hovedlinien, da Øen dengang tilhørte David Johnson Gardiner, den nuværende Eiers Forgænger og Broder, havde dette Slægtspræg, skjøndt det overgaaer vor genealogiske Kundskab at udpege den bestemte Linie, hvorfra han nedstammede. Den unge Roswell nedstammede fra agtværdige Forældre paa begge Sider, uden at have særdeles glimrende eller rige Slægtninge. Tvertimod, da han tidlig blev faderlos og moderlos, lige som Tilfældet var med Mary Pratt, havde man, da han kun var 15 Aar, taget ham bort fra en Opdragelsesanstalt paa Landet, og sendt ham tilsøs, for at han selv kunde bane sig en Vei igjennem Verden. Hidtil kunde han ikke smigre sig med noget særdeles Held. Han var imidlertid stegen til første Styrmand paa en Hvalfanger og var vel anseet blandt Folk i Suffolk. Havde det blot været et Par Aar senere, da Spekulationen rigtig tog fat paa Hvalfiskefangsten efter en større Maalestok, vilde han ikke have havt den ringeste Vanskelighed ved at faae et Skib. Men nu var hans Glæde stor, da Diakon Pratt udnævnte ham til Kaptain paa den nye Skonnert, som allerede havde faaet Navn af Soløven (Sea Lion) eller Sea Lyon, som Roswell undertiden stavede Ordet til Ære for sin Stammefader, Ingenieuren.

Mary Pratt havde iagttaget alle disse Foretagender dels med Smerte, dels med Glæde, men altid med

ſtor Interesſe. Det ſmertede hende, at hendes Onkel paa ſine gamle Dage vilde indlade ſig paa Noget, ſom han ikke forſtod. Det ſmertede hende endnu mere at ſee, at en Perſon, ſom hun af Vane, om juſt ikke paa Grund af moralſke Sympathier, holdt meget af, anvendte de faa Timer, han havde tilbage at forberede ſig i paa den ſidſte ſtore Reiſe, til Forſøg paa at forøge en Formue, ſom allerede var meget mere end tilſtrækkelig for hans Fornødenheder. Det var iſær denne Betragtning, ſom ſmertede hende dybt, thi hun var oprigtig from, med en Samvittighed der var ſaa omfindelig at den, ſom vi ſnart ſkulle ſee, ſtod iveien for hendes Livslykke, medens hendes Onkel kun var Diakon. Et er at være Diakon, et Andet at nære Kjerlighed til Gud og denne Kjerlighed til vore Medmenneſker, ſom ſiges at være en Følge af Kjerlighed til Guddommen; de ere vel ikke uforenelige, men de ere heller ikke identiſke.

Dette havde Mary ikke kunnet undgaae at ſee, endſkjøndt hun ønſkede at være blind med Hensyn til det ſpecielle Individ, ſom havde givet hende denne ubehagelige Lære.

Den Glæde, vor Heltinde følte — thi ſaaledes ville vi nu kalde Mary Pratt — hidrørte fra det Fortrin, der var givet Roswell Gardiner. Hendes Hjerte havde mange Gange banket ſtærkt, naar hun hørte om hans gode Opførſel ſom Somand, hvilket hun altid hørte, naar der ialmindelighed blev hentydet til hans Haandtering. I dette Punkt var Roswell uden Plet, hvad hele

Suffolk vidſte og bekjendte. Paa Oyſter Pond blev han ſelv betragtet ſom en Slags Solove, ſaa talrige og ſaa interesſante vare de Exempler, ſom berettedes om hans Tapperhed blandt Hvalerne.

Men over al denne Berømmelſe var der udbredt en mørk Sky, idetmindſte for Mary Pratts Øine; den havde nu i to Aar afholdt hende fra at lytte til den unge Mands Kjerlighedserklæringer, og den bevægede hende nu til at afſlaae en Haand, der idetmindſte tyve Gange var bleven hende tilbudt med en Somands Fyrighed, en Somands Frimodighed og en Somands Oprigtighed, og den havde tvunget hende til at kæmpe en alvorlig Kamp med ſit Hjerte, i hvilket hun længe havde fundet en mægtig Stotte for ſin Tilbeder.

Denne Sky hidrorte fra en vis Vantro, der nu udbreder ſig mere og mere over hele Amerika, ſaaledes at den ikke længere arbeider i Skjul, men driſtigen hæver ſit Hoved iblandt os og gjor aabenlyſt Fordring paa at hore til en af Landets talrige Sekter. Mary havde Grund til at antage, at Roswell Gardiner benegtede Chriſti guddommelige Natur, medens han ærede og agtede ham ſom et Menneſke, der ſtod hoit ophoiet over alle andre Menneſker, og ſom ved ſit Blod havde kjobt Menneſkeſlægtens Forlosning.

Vi ville her gribe Leiligheden til at bemærke, at vor Fortælling aldeles ikke er polemiſk, og at vi ikke have iſinde at indlade os paa Droftelſer eller Argumenter i

denne Henseende, undtagen saadanne, som vi maa anse nødvendige til at belyse det Billede, som det er vort egentlige Øiemed at male — nemlig en tillidsfuld, kjærlig, ja opofrende Kvindes Hjerte i Kamp med en dyb Følelse af religios Pligt.

Ikke destomindre glædede Mary sig over, at Roswell Gardiner skulde kommandere Soloven. Hvorhen dette lille Skib, en Skonnert paa omtrent 140 Commercelæster, skulde seile, havde hun ikke den fjerneste Ide om; men, hvor det end gik hen, var det vist, at hendes Tanker og Bønner vilde ledsage det. Det er Kvindens Maade at anvende sin Indflydelse paa, og hvem vil vove at paastaae, at den er uden Resultat og unyttig; tvertimod, vi troe, at den er meget kraftig, og tre Gange lykkelig den Mand, som, naar han vandrer igjennem Verdens Labyrinther og Snarer, ledsages af et saadant blidt og rent Væsens Bønner derhjemme, der sjelden nærmer sig Naadens Throne uden ogsaa at tænke paa ham og hans Fornødenheder.

Den Interesse, som Mary Pratt følte for Roswells Lykke, behøver ingen Forklaring. I alle Henseender undtagen i det ovenfor omtalte Punkt behagede han hende. Deres Alder, deres Stilling i Samfundet, deres Vaner, deres forældreløse Stilling, selv deres Fordomme — og hvem, som boer langt borte fra Verden, er uden dem, naar selv Flertallet af dem, som leve i Kamp med den, endnu nære dem i saa høi en Grad? — Alt dette maatte bidrage betydeligt til at forøge deres gjensidige Interesse. Heller-

ikke havde Diakon Pratt Noget imod denne Forbindelse, tvertimod han syntes snarere at begunstige den.

Indvendingerne kom alene fra Mary, hvis Hjerte var nærved at briste, hvergang det blev forlangt af hende, at hun skulde gjøre dem gjeldende. Hvad Onkelen angaaer, da er det ikke let at sige, hvad der kunde bevæge ham til at taale, ja endogsaa begunstige et Frieri til hans Niece og nærmeste Slægtning af en Person, om hvem han vidste, at han ikke eiede femhundrede Daler. Da hans Mening om den Sag var velbekjendt for Alle i hele Oyster Pond, havde den vakt adskillige Formodninger, og hele Egnen øvede sin Skarpsindighed derpaa, som Tilfældet ialmindelighed er, naar der indtræffer Noget udenfor den almindelige Orden. De forskjellige Formodninger vare følgende:

Nogle Enkelte mente, at Diakonen forudsaae et heldigt Udfald af den unge Styrmands hele Virksomhed og Foretagelsesaand, og at han var villig til at testamentere ham ikke blot sin Niece, men ogsaa de tre Gaarde, de udestaaende Penge og en vis Andel, som det var bekjendt at han havde i en Hvalfanger samt ikke mindre end tre Kystfartøier saavelsom en Aktie i et Pakhus i Southold — det vil sige at testamentere det Hele til den unge Gardiner, naar han selv var død, thi Ingen troede, at han vilde skille sig ved Andet end Mary, saalænge han levede.

Andre indbildte sig, at han ønskede paa den letteſt

mulige Maade at blive det forældreløse Barn kvit, for at han kunde testamentere alle sine Eiendomme til det theologiske Seminarium, hvis Agenter i adskillige Aar havde gjort forlibte Øine til ham, og som han allerede havde skjenket den store Gave af hundrede Daler. Det er vist, at denne Anstalts Agenter talte offentlig om at lade Diakon Pratt male, for at han kunde blive hængt op blandt andre af Anstaltens Velgjørere.

Et tredie Parti havde en anden Mening end de to foregaaende. Familien Gardiner var mere anseet end Familien Pratt, og da nu Diakonen ikke var uden Forfængelighed, troede man, at han vilde forene Penge med et anseet Navn, og at han saaledes vilde give sin Familie en Anseelse paa en Maade, der var temmelig ny i dens Historie. Dette Parti var imidlertid temmelig lille, og bestod fornemmelig af dem, som sjelden havde forladt Østers Pond, og som tilbragte deres Dage med Gar'ners Ø ligefor deres Øine. Nogle faa af dette Parties Sladdersøstre gave at forstaae, at deres unge Somand var den nærmeste Arving, hvis den Linie, som nu var i Besiddelse af Øen, skulde doe ud, hvortil der var nogen Udsigt, og at Diakonen, den snu Karl, vidste Alt dette. For at Læseren ikke skal nære ugrundede Forventninger, ville vi strax erklære, at der aldeles ikke var nogen Grund til denne Formodning, da Roswells Slægtskab med Eieren af Øen var saa fjernt, at det ikke kunde give ham nogen Udsigt til at arve dette Gods eller Nogetsomhelst, der tilhørte ham.

Der var et fjerde og sidste Parti blandt dem, som anstillede Formodninger om Diakonens venlige Sindelag imod „Unge Gar'ner," og det var det, som indbildte sig, at den gamle Mand havde faaet Godhed for det unge Par og var tilboielig til at gjøre en værdig Yngling og en elsket Niece lykkelige. Dette var det mindste Parti, og hvad der ikke er umærkværdigt, det bestod kun af de mindst agtværdige af alle dem, der boede paa Oyster Pond. Sognepræsten eller Pastoren, som han ialmindelighed blev kaldt, hørte til Partiet Nummer 2; denne gode Mand var nemlig fast overbevist om, at Størstedelen af Diakon Pratts Formue, om ikke den hele, engang i Tiden skulde anvendes til Evangeliets Udbredelse.

Saadan var Tingenes Stilling, da Diakonen vendte tilbage fra Kirketjenesten, som er bleven meddelt i det første Kapitel. Mod Niecens Anmodning om at sende Bud til „Havnen" efter Doktor Sage havde han gjort Indvendinger, ikke blot paa Grund af Bekostningen, men ogsaa af en vægtigere Grund. Sandt at sige holdt han ikke af, at nogen Anden traadte i nærmere Forbindelse med Daggett, der havde aabenbaret ham Ting, som han ansaae for at være af den største Vigtighed, men endnu havde beholdt Noglen til sin væsentligste Hemmelighed. Ikke destomindre bevægede en vis Sommelighedsfølelse, for ikke at sige Noget om Folks Omdomme — denne archimediske Løftestang i ethvert Selskab af puritansk Oprindelse — ham til at indvillige i sin Nieces Forslag.

„Det er saadan en lang Vei til „Havnen," Mary," indvendte Onkelen langsomt efter en Pause.

„Baade gaae ofte frem og tilbage i nogle faa Timer."

„Ja, ja — Baade, men jeg er ikke vis paa, om det er tilladeligt at roe paa en Helligdag, Barn."

„Jeg antager, at det maa anses for tilladeligt at gjøre Godt paa en Helligdag."

„Ja, hvis man var vis paa, at det vilde gjøre noget Godt. Sage er rigtignok en dygtig Doktor — saa god som Nogen her i Egnen, men somoftest kaster man dog de Penge bort, man betaler for Doktorens Medikamenter."

„Jeg troer dog, det er vor Pligt at forsøge paa at tjene en Medskabning, som befinder sig i Nød, og jeg frygter for, at Daggett ikke skal leve denne Uge tilende, ja maaske han neppe lever til næste Dag."

„Det skulde gjøre mig ondt, hvis han døde," udbrød Diakonen og saae virkelig bedrøvet ud ved denne Efterretning. „Ja, det vilde gjøre mig rigtig ondt, hvis han døde just nu."

Disse sidste Ord bleve yttrede uforvarende, og paa en Maade, saa det gjorde Niecen ondt, at de overhoved vare blevne yttrede. Men det var engang bleven sagt, og Diakonen saae, at han havde været altfor oprigtig. Feilen kunde nu ikke rettes, og han lod derfor sin Niece udbrage den Betydning af Ordene, som hun selv vilde.

„Jeg er rigtignok bange for, at han dør snart,"

svarede Mary efter en kort Pause, „og det skulde gjøre mig ondt, hvis det skete, uden at vi havde den trøstende Bevidsthed, at vi havde gjort Alt, hvad der stod i vor Magt for at frelse ham og tjene ham."

„Der er saa langt til „Havnen," at der ikke kan komme noget Godt ud af at sende Bud dertil, og de Penge, man betalte derfor, vilde være kastede bort."

„Jeg troer nok, at Roswell Gar'ner med Fornøielse vilde gaae derhen for at hjelpe en Medskabning, der lider. Han vilde ikke tænke paa at forlange nogen Betaling."

„Ja, det er sandt. Det vil jeg sige om Gar'ner, at han er saa billig en ung Mand som Nogen, jeg kjender, naar der er et Arbeide at gjøre, og jeg holder meget af at bruge ham."

Mary forstod fuldtvel dette. Dermed var Meningen, at Diakonen var sig fuldt bevidst, at Ynglingen atter og atter havde offret ham gratis sin Tid og sine Tjenester, og det ovenikjøbet mere end een Gang under saadanne Omstændigheder, at det vilde have været fuldkomment passende, om han havde forlangt en Betaling.

En let Rødme farvede Niecens Kinder, da hun erindrede sig disse forskjellige Leiligheder. Hidrørte denne Rødme fra, at hun opdagede den store Svaghed hos En, som stod hende i Faders Sted og for hvem hun forsøgte at nære en Datters Følelser. Vi kunne ikke benegte dette, forsaavidt som en Del af den Følelse angaaer, der frembragte den omtalte Rødme, men vist er det, at Tanken

om, at Roswell havde gjort sig Umage for at tjene hendes Onkel, trængte stærkt ind paa hende blandt hendes andre Erindringer.

„Naa," begyndte Niecen igjen efter en kort Pause, „vi kunne jo sende Bud efter Roswell, hvis De synes derom, og bede ham om at gjøre den stakkels Mand denne Venskabstjeneste."

„Saadanne Bud, der sendes efter Læger, have altid Hastværk. Jeg antager, at Gar'ner vilde anse det for nødvendigt at leie en Hest for at ride over Shelter Island, og derpaa maaske en Baad for at seile over til Havnen. Hvis han ingen Baad kan finde, vil han leie en Hest til for at galoppere rundt omkring Bugten. Ja, ti Dollars vilde næppe kunne dække Udgifterne ved saadant et Veddeløb."

„Hvis ti Dollars vare nødvendige dertil, vilde Roswell betale dem af sin egen Lomme, hellere end han vilde bede en Anden om at hjelpe ham med at gjøre en Barmhjertighedsgjerning. Men der behøves ingen Hest, Hvalfangerbaaden ligger ved Ladepladsen, og den kan bruges, hvilket Øieblik det skal være."

„Ja, det er sandt, jeg havde glemt Hvalfangerbaaden. Hvis den er hjemme, kan Doktoren blive bragt herover for en billig Betaling, især hvis Gar'ner vil tage gratis med. Daggetts Effekter ville nok kunne betale Doktorregningen, siden de hidtil have kunnet betale for hans Kost

og Logis hos Enken White. Dog — der kommer Gar'ner, vi ville høre, hvad han tænker om Sagen.

Med den frie Holdning, som er eiendommelig for Sømanden, og med den unge erfarne Mands beskedne, men dog stolte Anstand nærmede Roswell Gardiner sig. Hans Ansigt, der var noget brunt af Solen, var mandig skjønt. Øiet aabent og klart, Panden ædel og ikke uden Spor af Tænkning, Væxten rank og kraftig. En let Rødme steg over hans Kinder, da han hilste Mary Pratt, der bøiede sig ned over sit Arbeide for at skjule den Rosenfarve, som pludselig udbredtes over hendes Træk.

Diakonen lod ikke de unge Folk faae Tid til at hilse paa hinanden, men gik strax in medias res, i det han bemærkede, at Mary ønskede at lindre den stakkels syge Sømands Tilstand, der boede i Enken Whites Hus, og at hun fornemmelig ventede denne Lindring af Doktor Sages Bistand; hvorledes skulde man nu i en Hast faae fat paa Doktor Sage uden store Bekostninger.

„Hvis jeg maa benytte Hvalfangerbaaden," sagde Roswell med Liv, og et Blik, hvori hans hele Hjerte talede, mødte den unge Piges Øine, der bedende hævede sig op til ham, „skal jeg saa hurtig som muligt opfylde Deres Ønske, Hr. Diakon."

„Min Baad staaer til Deres Tjeneste; kun ønsker jeg ikke, at den stakkels Sømand skal have Udgifter derved, thi —"

„Vær ubekymret, Hr. Diakon, vær ubekymret! Jeg tænker dog, at De kjender mig!"

Diakonen talede nu sagte med Roswell, hvilket foranledigede Mary til at vende sig bort og gaae henimod Døren til det Indre af Huset. Endnu engang vendte hun sit undseelige, bedende og kjerlighedsfulde Blik imod ham, det var, som om hun vilde opfordre ham til at skynde sig, som om hun vilde undskylde sin Onkels karrige Sindelag, som om hun vilde sige ham, at hele hendes Hjerte tilhørte ham, saasnart den mægtige Skranke, der adskilte dem, var nedbrudt.

„Men vil den nogensinde blive fjernet?" tænkte hun, og endnu sørgmodigere, end hun for havde været af Ænstelse for den syge Somand, forlod hun sin Onkel og sin Elsker i Forstuen.

Efterat han havde opfordret ham til at være forsigtig, forlod denne Huset og ilede ned til Vandet for at tage Baaden.

Tredie Kapitel.

Aldrig saasnart var Diakon Pratt bleven alene, førend han ilede hen til Enken Whites ringe Bolig. Daggetts Syg-

dom var en fuldstændig Udmattelse, der aldeles ikke var ledsaget af Smerter. Han sad nu i en simpel Armstol og befandt sig saa vel, at han godt kunde tale. Han ahnede ikke det virkelig Farlige ved sin Tilstand og haabede endnu at kunne leve mange Aar.

Diakonen traadte ind af Døren, just som Enken var gaaet ud af den for at besøge en anden gammel Kone, der boede tætved, og som hun stedse pleiede at søge Raad hos. Hun havde i Afstand seet Diakonen og benyttede derfor Leiligheden til at løbe over Veien, thi hun havde en vis instinktmæssig Følelse af, at hendes Nærværelse ikke var fornøden, naar de to Mænd talede sammen.

Hvad Gjenstanden var for deres hyppige hemmelige Samtaler, havde Enken White ikke noget klart Begreb om; men hvilke Forestillinger, hun gjorde sig, vil kunne sees af hendes Samtale med Naboerske, Enken Stone.

„Nu er Diakonen her igjen," udbrød Enken White, da hun i største Hast traadte ind i Stuen til sin Veninde. „Det er tredie Gang, han har været i mit Hus siden igaarmorges. Hvad kan hans Hensigt være?"

„Jeg troer ikke, Betsy, at han har anden Hensigt end at besøge den Syge, hvilket han jo paastaaer er Grunden til hans mange Besøg."

„De glemmer, at det er Søndag," tilføiede Enken White med Eftertryk.

„Jo bedre Dag, desto bedre Arbeide, Betsy."

„Det veed jeg nok; men det er frygtelig tidt for

et Mandfolk at besøge den Syge — tre Gange i fireogtyve Timer."

„Ja, det vilde have været mere naturligt for et Fruentimmer, det kan man ikke negte," svarede Enken Stone lidt tørt. „Havde Diakonen været et Fruentimmer, vilde De nok ikke have tænkt saae meget paa disse Besøg."

„Jeg vilde slet ikke have tænkt paa dem," svarede hun i al sin uskyldige Enfoldighed; „men det er skrækkelig underligt, at en Mand saatidt gaaer omkring og besøger Syge, og det ovenikjøbet en Diakon fra vor Kirke!"

„Ja det er ikke saa almindeligt, som det burde være, især iblandt Diakoner. Men kom herind, Betsy, saa skal jeg vise Dem den Text, som Præsten prædikede over iformiddags. Det er nok værd at agte paa den, thi den angaaer vor trøstesløse Tilstand."

Derpaa gik de to Enker ind i et indre Værelse, hvor vi ville lade dem afhandle Prædikenens Fortjenester, medens Enken White bestandig afbrød Samtalen med Ytringer om Diakon Pratts „skrækkelig" hyppige Besøg i hendes Hytte, Søgnedage saavel som Helligdage.

Imidlertid fortsattes Samtalen imellem Diakonen selv og den syge Sømand. Efter de første Hilsener og sædvanlige Spørgsmaal hentydede den Besøgende, med en vis Vigtighed, til det Faktum, at han havde sendt Bud efter en Læge til den Syge.

„Det gjorde jeg af egen Drift," tilføiede Diakonen, „det var mit eget Hjerte, der drev mig dertil. Det var

mig ubehageligt at være Vidne til Deres Lidelser, uden at gjøre Noget for at lindre dem. At lindre Sorger og Smerter og Samvittighedens Qvaler er en af de behageligste af alle en Christens Pligter. Ja, jeg har sendt den unge Gar'ner over til „Havnen", og om en tre til fire Timer, haaber jeg, vil han være her tilbage med Doktor Sage i sin Baad."

„Jeg haaber, at jeg endnu har Midler nok til at erstatte alle disse Udgifter og al den Uleilighed, Hr. Diakon," sagde Daggett i en noget svag Tone, der et Øieblik gjorde et overordentlig uhyggeligt Indtryk paa hans Ven. „Bort veed jeg jo at jeg skal, sent eller tidlig, men naar jeg blot kunde leve saalænge, at jeg kunde komme til Vineyard, saa vil det nok vise sig, at min Andel i min Fædrenearv vil være tilstrækkelig til alle mine Fornødenheder. Maaskee jeg ogsaa kunde leve saalænge, at jeg kunde see den anden Sag tilendebragt."

Til de mange Historier, som Daggett fortalte, hørte ogsaa den, at han aldrig endnu havde faaet sin Fædrenearv — en Beretning, der var sand nok, skjøndt Sagen rigtignok hang saaledes sammen, at den gamle Mand ikke havde efterladt sig Noget, der var værd at dele. Han havde været en simpel Somand som Sonnen, og efterladt hvad saadanne Somænd ialmindelighed pleie at efterlade.

Diakonen sad et Øieblik i dybe Tanker, derpaa tog han Anledning til at nævne en Sag, der nu havde den første Plads i hans Tanker, siden han havde faaet den

Vane at holde hemmelige Conferentser med den syge Mand. Hvad det var for en Sag, vil vise sig i Løbet af den Samtale, der nu udspandt sig.

„Har De tænkt paa Kortet, Daggett, og seet efter Deres Dagbog?“ spurgte Diakonen.

„Begge Dele, Sir; Deres Godhed imod mig har været saa stor, at jeg ikke godt kunde glemme det.“

„Jeg vilde ønske, at De selv vilde vise mig de bestemte Steder paa Kortet, hvor disse Øer ere at finde. Det er dog altid det bedste at see en Ting med egne Øine.“

„De forglemmer min Ed, Diakon Pratt. Enhver af os svor paa Bibelen ikke at ville betegne Øernes Beliggenhed førend efter Aaret 1820. Enhver af os har jo Lov at gjøre, hvad han vil. Men Kortet ligger her i min Kiste, og ikke blot Øerne, men ogsaa Klippen, ere saa tydelig betegnede, at enhver Somand vil kunne finde den. Den Kiste vil jeg imidlertid ikke skille mig ved, saalænge jeg lever. Skaf mig rask, og jeg skal seile med Soloven, og jeg skal fortælle Deres Kaptain Gar'ner Alt, hvad han behøver at vide. Den Mand har gjort sin Lykke, som først kommer til et af disse Steder.“

„Ja, det kan jeg nok tænke mig efter Deres Beretninger, Daggett — men hvorledes kan jeg være vis paa, at ikke et andet Skib kommer før mig?“

„Fordi Hemmeligheden nu er min egen. Der var ialt kun 7 ombord i Briggen. Af disse 7 døde de

4 kort for Hjemreisen paa Øerne af Feber, og af de andre 3 druknede Kaptainen under den Storm, jeg fortalte Dem om, da han blev skyllet overbord. Tilbage blev altsaa Jack Thompson og jeg, Jack maa være den Mand, som døde for et halvt Aar siden, og som blev dræbt af en Hvalfisk paa False Banks."

„Jack Thompson er saa almindeligt et Navn, som Enhver veed. Om han nu ogsaa blev dræbt af denne Hvalfisk, kan han jo have fortalt Hemmeligheden en halv Snes Gange forinden."

„Det taler hans Ed imod. Jack svor ligesom alle vi Andre, og han var nok den Mand, der kunde holde, hvad han svor paa. Det var ingen af Eders Toldeder, som en Karl kan sværge et Dusin Stykker af en Formiddag og bryde dem alle, men det var en Ed, som en Sømand aflægger paa sin Ære, thi som gode Kammerater vare vi Alle delagtige i Sagen."

Diakon Pratt fortalte ikke Daggett, at Thompson kunde have ligesaa gode Grunde til at ignorere Eder, som han selv havde; men han tænkte det. Der gives Ting, som en klog Mand aldrig yttrer ved saadanne Leiligheder, og denne hans Mening om denne Eds ligestore Forpligtelse for begge Parter var en af dem.

„Der er en anden Klemme paa Jack," vedblev Daggett efter et Øieblikks Eftertanke. „Han kunde aldrig beregne Længde og Brede, og holdt ingen Dagbog. Hvis han

nu tog feil, kunde han og hans Venner jage omkring et helt Aar, uden at finde noget af Stederne."

„Saa De troer, at man kan stole paa Soroverens Beretning om denne Klippe, og den nedgravede Skat?" spurgte Diakonen ængstelig.

„Jeg tor sværge paa Sandheden af hvad han sagde, som om jeg selv havde seet Kassen. De vare i stor Nod, som De nok kan tænke, ellers vilde de aldrig have ladet saameget Guld blive paa saadant et ubeboet Sted; men en døende Mands Ord er Borgen for, at de lod det blive."

„Døende? De mener vel Soroveren?"

„Ja, naturligvis. Vi vare indespærrede i det samme Fængsel, og vi talte idetmindste tyve Gange om den Sag; forend han blev klynget op. Da de havde faaet Vished om, at jeg Intet havde havt at bestille med Soroverne, blev jeg sat paa fri Fod, og jeg var nu paa Reisen til Vineyard for at faae et eller andet Skib til at gaae efter disse to Skatte — thi den ene er ligesaameget en Skat som den anden — da jeg blev sat iland her. Det er mig aldeles det Samme, om Skibet seiler fra Dyster Pond eller fra Vineyard."

„Naturligvis. Nu har jeg, ligesaameget for at tjene Dem og berolige Deres Sind, som for noget Andet, kjøbt denne Solove, og hyret den unge Roswell Gar'ner til at gaae med som Kaptain. Den vil være seilklar om en fjorten Dage, og hvis Alt faaer et saadant Udfald, som De formoder, vil den gjøre en god Reise. Alle, der

have Part i den, ville have Grund til at glæde sig. Jeg seer i dette Øieblik kun een Ting, der endnu udfordres, og det er, at De strax giver mig Kortet, for at jeg kan studere det noiere, forend Skonnerten seiler."

„Vil De selv gjore Reisen med, Hr. Diakon?" spurgte Daggett noget overrasket.

„Nei, ikke personlig," var Svaret. „Jeg bliver noget for gammel til at forlade mit Hjem for saa lang Tid, og skjøndt jeg er født og opdragen med det salte Vand lige for mine Øine, har jeg aldrig drevet det videre end en lille Reise til York eller til Boston. Imidlertid har jeg sat mine Penge i dette Foretagende, og det er naturligt, at jeg holder Øie dermed. Det forekommer mig nu, at det vilde være langt nyttigere, hvis Kortet iforveien blev omhyggelig studeret, end naar det senere bliver taget frem."

„Der vil blive Tid nok for Kaptain Gar'ner til at overhale sit Kort, inden han naaer nogen af Ankerpladserne," svarede Somanden undvigende. „Hvis jeg seiler med ham, som jeg formoder vil blive nødvendigt, vil det være let for mig at angive ham Coursen og Afstanden."

Paa dette Svar fulgte en lang tankefuld Taushed. Imidlertid har Læseren nu faaet Nøglen til den Hemmelighed, som saa ofte var bleven afhandlet mellem de to Mænd.

Daggett, som syg, fattig og uden Venner befandt sig blandt Fremmede, havde tidlig seet sig om efter Midler til at vække Deltagelse hos Nogen, som kunde være ham

til Nytte. Det varede ikke længe, inden han fik et Indblik i Diakon Pratts Charakter ved Enken Whites forbigaaende Bemærkninger, som paa Grund af Niecens mennefkekjerlige Besøg havde fundet sig foranlediget til at omtale Onkelen. Da det en Dag kort efter hans Ankomst syntes at være meget daarligt med ham, yttrede han det Ønske at tale med Diakonen selv. Kun ugjerne opfyldte denne dette Ønske; men under Besøget forstod Daggett saa godt at pirre hans Appetit efter Gevinst, at han for Fremtiden ikke behøvede at gjøre sig nogen Umage forat drage Diakonen til sig. Lidt efter lidt rykkede Daggett ud med sine Historier, men beholdt altid saameget tilbage, at han selv var uundværlig, indtil han endelig havde fremkaldt en ophidset feberagtig Tilstand hos sin nye Bekjendt.

Skonnerten var bleven kjøbt, og alle de nødvendige Forberedelser til dens Udrustning vare blevne fremskyndte saameget, som Forsigtighed vilde tillade det. Kortet, Længden og Breden havde han beholdt for sig selv, skjøndt han gav Vink om, at han paa Kortet, som var i hans Kiste, havde nøiagtig affat de to vigtige Punkter, der havde været Gjenstand for hans Meddelelser.

Skjøndt denne Mand havde viist sig listig i den Maade, hvorpaa han havde gjort sine Meddelelser, og valgt sin Fortrolige med Forsigtighed og Skarpsindighed, var dog det Meste af hvad han havde fortalt sandt. Han havde været ombord paa en Robbe- eller Sælhundefanger, som havde været meget høit oppe imod Syd, hvor den havde

gjort adskillige nytlige Opdagelser angaaende de Dyr, som udgjorde Gjenstanden for dens Søgen. Det var muligt ved disse Øer at fylde et helt Skib i nogle faa Uger; og Kaptainen paa Sælhundefangeren — Daggett havde været Styrmand — havde ladet alle sine Folk sværge paa deres Bibel, at de ikke vilde aabenbare disse Fakta undtagen under foreskrevne Omstændigheder. Hans eget Skib var fuldt, da han gjorde Opdagelsen; men paa Hjemreisen havde det Uheld med sig og forliste aldeles i Vestindien og det i en Del af Oceanet, hvor det ikke havde Noget at bestille.

Som Følge af disse forskjellige Ulykker vare Daggett og een Person til de eneste levende Sjele, som vare i Besiddelse af denne Hemmelighed. Disse Mænd skiltes ad, og Daggett havde, som forhen omtalt, Grund til at antage, at hans forrige Skibskammerat var bleven dræbt af en Hvalfisk.

En Somands Liv og Levnet er sædvanlig ligesaa excentrisk, som end Komets Bane. Efter Robbefangerens Forlis var Daggett i nogen Tid forbleven i Vestindien og paa det spanske Fastland, indtil han kom i slet Selskab, og blev fængslet for Sørøveri i Forening med En, som mere havde gjort sig værdig til denne Anklage.

Medens Daggett opholdt sig med Sørøveren i den samme Celle, havde denne meddelt ham en udførlig Beretning om sit eventyrlige Liv. Blandt alt det Andet, han berettede, var ogsaa det Faktum, at han og to Andre ved en vis Leilighed havde gjemt en betydelig Skat paa en lille Klippe, som han meget nøiagtig havde beskrevet

og denne Skat overlod han nu Daggett som enslags Erstatning for hans nuværende ufortjente Lidelser, thi hans Kammerater vare begge druknede, da deres Baad var kuldseilet paa Tilbageveien fra den omtalte Klippe. Sidenefter var denne Sorover bleven halshugget og Daggett sat i Frihed. Det var ham ikke muligt at komme til den lille Ø uden at skaffe sig Venner og Fortrolige, som han kunde stole paa, og det var i den Hensigt, at han var paa Veien til Martha's Vineyard, da han blev sat iland paa Dyster Pond.

Det Meste af det, som denne Mand havde fortalt Diakonen, var altsaa sandt, skjondt Sandheden var bleven noget forskjonnet, hvilket saa ofte er Tilfældet hos simple Folk. Han kunde være bleven fort bag Lyset af Soroveren, men efter sin egen Mening var han ikke bleven det. Det var en klog, forsigtig og betænksom Skotlænder, og han syntes at være bleven ledet til at gjøre disse Meddelelser af den Overbevisning, at hans eget Liv var tilende, og at det var bedst, at hans Hemmelighed ikke dode med ham. Daggett havde desuden gjort ham nogle Tjenester, og Taknemmelighed kunde ogsaa have sin Indflydelse paa ham.

„Denne Historie med det skjulte Guld har beskæftiget mine Tanker en hel Del," begyndte Diakonen igjen efter den lange allerede omtalte Pause. „De maa erindre, at der kan existere retmæssige Eiere til dette Guld, om det ogsaa skulde lykkes Gar'ner at finde det."

„Det vilde blive vanskeligt for dem at bevise deres

Fordringer, Sir, hvis det er sandt, som M'Gosh fortalte mig. Ifølge hans Beretning kom Guldet fra alle Kanter — fra Styrbord og Bagbord, som man pleier at sige — og det blev kastet sammen og blandet saaledes imellem hinanden, at en ung Pige ikke vilde have kunnet finde iblandt de andre den Lykkeskilling, hun havde faaet af sin Elsker. Det var Udbyttet af et treaarigt Krigstog, som jeg horte ham sige, og Meget var i de forskjellige Havne blevne omsat i Guld især for at bringe Toldbetjentene og Politibetjentene ud af deres Kjolvand. Der er Toldbetjente blandt disse forbandede Spaniere saavelsom iblandt Englænderne."

„Læg Baand paa Deres Tunge, min Ven; et saadant raat Sprog er hoist upassende, især om Sondagen."

Daggett vendte Skraaen i Munden, og han tilkastede Diakonen et Sideblik, der vidnede om, at Manden ikke var uden et vist Humor Han fandt sig imidlertid taalmodig i denne Irretesættelse uden at gjore Indvendinger.

„Nei, nei," tilfoiede han strax, „en Kjolvandsjagt er en lang Jagt, siger man; og Eieren af disse Dubloner, hvis de nu kunne kaldes Eiere, maa forlængesiden have været ude af Syne. Efter M'Gosh's Mening havde en Del af det erobrede Guld atter passeret gjennem deres Hænder, som havde sendt det tilsoes, og de havde ikke gjenkjendt deres egne Born."

„Det er vistnok vanskeligt at skjelne det ene Guldstykke fra det andet, og det maatte være end dristig Mand, der

turde træde frem for Retten og gjøre Ed paa, at det var de samme Penge, han engang havde eiet. Jeg har hørt, at de samme Guldstykker ere blevne modtagne af tyve Banker, da det ene Stykke jo ligner det andet."

„Ja, Sir, Guld er Guld; og enhver Slags er god nok for mig, skjøndt Dubloner rigtignok ere mine Favoriter. Naar en Mand har faaet et halvt Dusin Dubloner inde ved sine Ribben, kan han see Verten lige ind i Øinene, og Ingen tænker paa at sige til saadan En: ‚Nu er det Tid at gaae tilsøes igjen'!"

Af denne Samtale vil det ikke være let for Læseren at slutte sig til Daggetts virkelige Tilstand. I det samme Øieblik, han her talede om Penge og i Forbigaaende antydede, at han haabede at ledsage Roswell Gardiner paa den Reise, hvortil der gjordes Forberedelser, havde han i Virkeligheden ikke fireogtyve Timer at leve i.

Mary Pratt, der var vant til at pleie og understotte Døende, havde opdaget hans sande Tilstand; men ellers syntes Ingen at ahne det, ikke engang Diakonen. Han talede rigtignok, som det syntes, gjennem Struben, hans Stemme lød undertiden kun som en sagte Hvisken, men det tilskrev han selv den Omstændighed, at han var bleven forkjølet. Om Diakonen troede dette eller ikke, er temmelig vanskeligt at sige; men han syntes aldeles at fæste Lid dertil. Maaskee hans Sind var saa beskæftiget med Gjenstanden for hans Samtaler med Daggett, at han ikke tilstrækkelig lagde Mærke til Mandens virkelige Tilstand.

To Gange den Eftermiddag gik Diakon Pratt over fra sin egen Bolig til Enken Whites Hytte, og ligesaa ofte fløi denne over Veien for at meddele Enken Stone sin Forundring over den rige Mands hyppige Besøg. Den anden Gang, han kom, var, da han saae Hvalfangerbaaden seile om Spidsen af Shelter Island, og ved Hjelp af sin Kikkert opdagede, at Dr. Sage var i den. Ved dette Syn ilede Diakonen atter over i Hytten, da han havde Noget at sige Daggett, som ikke længere kunde opsættes.

„Hvalfangerbaaden vil være her om et Øieblik," bemærkede han, saasnart han havde taget Plads, „og vi ville snart have Doktoren her. Denne nye Gar'ner gjør altid i en Fart, hvad han har at gjøre. Det hastede ellers ikke, men han har altid Hastværk."

„Gjør strax, hvad der skal gjøres, og læg saa bi, det er Matrosens Regel, Diakon," svarede Somanden, „Byger, Vindstød, Seilreben, Brasen op, og Halen ind vente ikke paa, naar Matrosen har Tid og Lyst. Hans Arbeide maa gjøres strax, eller det bliver slet ikke gjort. Jeg er ikke bange for Doktoren, lad ham komme, naar det behager ham. Medicin kan ikke skade et Menneske, hvis han ikke tager den."

„Der er Noget, som jeg ønskede at sige Dem, Daggett, førend Doktor Sage kommer. At tale altfor meget kunde sætte Dem i en altfor stor Spænding, især hvis De taler om Ting, der interesserer Dem og Doktoren kunde let faae et falsk Indtryk af Deres Tilstand, hvis

Deres Puls skulde komme til at slaae stærkt og Deres Kind til at blusse af altformegen Talen."

„Jeg forstaaer Dem, Hr. Diakon. Min Hemmelighed er min Hemmelighed, og ingen Doktor skal faae den ud af mig, saalænge jeg veed, hvad jeg siger. Jeg staaer ikke paa saa venskabelig en Fod med Doktorerne, at jeg skulde søge Raad hos dem."

„Det er desuden Helligdag," tilfoiede Pharisæeren, „og det passer sig ikke at dvæle altfor meget ved verdslige Interesser paa en Sabbathsdag."

En Uindviet vilde, efter hvad der var passeret, være bleven forundret over den ualmindelige Rolighed, hvormed Diakonen yttrede denne Mening; men dette var ikke i mindste Maade Tilfældet med Daggett. Han kjendte tilbunds sin nye Fortroliges Samvittighed, og havde levet længe nok til at vide, hvor langt der er fra Forsikkringer til Handlinger.

Intet er i Sandhed almindeligere end at træffe paa Folk, som dadle hos Andre, hvad der stadigen hænder dem selv, og som rive ned paa Feil, der saaledes ere indvævede i deres eget moralske Væsen, at de udgjore væsentlige Bestanddele af deres Jeg.

Hvad Diakonen angaaer, da mente han virkelig, at det vilde være upassende, og at det vilde være at give et slet Exempel, hvis Daggett paa en Sondag talede med Doktor Sage om disse Dubloner; medens han selv i egen Person ikke havde betænkt sig paa en Time iforveien at

gjøre dem til Gjenstand for en lang og interessant Discussion. Det er ikke Umagen værd at lægge Mærke til den Udflugt, som den værdige Mand vidste at finde paa for at berolige sin Samvittighed i Anledning af den tilsyneladende Modsigelse; han indbildte sig formodentlig, at det var hans specielle Pligt at drage Omsorg for den syge Mands Hemmeligheder. Sygdom tjener som bekjendt til Undskyldning for mangen en Feil, saavel for Efterladelses- som for Overtrædelsesfeil.

Doktor Sage ankom nu; det var en snu, skarpsindig og forstandig Mand, som tidligere havde repræsenteret paa Kongressen det Distrikt, hvor han boede. Han var en dygtig Læge og dannede sig snart en rigtig Foreſtilling om Patientens Tilstand. Da Diakonen aldrig forlod ham et eneste Øieblik, meddelte han først ham sin Mening, da de begge efter Besøget vandrede tilbage til Familien Pratts velbekjendte Bolig.

„Den stakkels Mand er meget nær sin fuldkomne Opløsning," sagde Lægen koldt, „Lægemidler kunne ikke hjelpe. Han kan maaskee leve en Maaned; skjøndt det slet ikke vilde overraske mig, hvis jeg om en Time hørte, at han var død."

„Troer De, at han har saa kort Tid at leve i!" udbrød Diakonen, „jeg haabede, at han kunde leve, indtil Solsven seiler, og at en Sørejse igjen vilde kunne bringe ham paa Benene."

„Der er Intet, som atter vil kunne bringe ham paa Benene, det kan De stole paa, Hr. Diakon. En Sореise vil ikke gjøre ham godt, og det er bedre, at han bliver paa Landjorden, da han der bedre kan blive pleiet. Har han hjemme her paa Dyster Pond?"

„Han er kommen østerfra," svarede Diakonen, der søgte at forebygge, at Doktoren fik at vide, hvorfra den Fremmede var kommen, skjøndt kun til liden Nytte, som man snart vil faae at see. „Han har hverken Venner eller Bekjendte her, men jeg tænker nok, at hans Effekter ere tilstrækkelige til at bestride alle Omkostninger."

„Det er det Samme, om de ogsaa ikke ere det; jeg forlanger Intet for mit Besøg," svarede Doktoren hastig; thi han forstod fuldtvel Diakonens Bevæggrund til at gjøre den Bemærkning. „Jeg har havt en behagelig Seiltour over Bugten med den unge Gar'ner, der har lovet at bringe mig tilbage igjen. Jeg holder meget af saadanne Seiltoure og befinder mig altid bedre efter dem. Kunde jeg tage mine Patienter med, vilde Halvdelen af dem have Godt af den friske Luft og Bevægelsen."

„Det er meget behageligt at træffe en Mand af Deres Charakter — men Daggett—

„Hedder denne Mand Daggett?" afbrød Lægen ham.

„Jeg troer, at han kalder sig selv saaledes, skjøndt man aldrig kan stole paa, hvad saadanne Folk sige."

„Det er sandt, Hr. Diakon; disse omstreifende Matroser uden Hjem ere ialmindelighed store Løgnere — idetmindste

har jeg altid fundet det; de fleste af deres Logbøger fortjene ikke at læses. Men hvis den Mand virkelig hedder Daggett, maa han være fra Vineyard; der findes en Mængde Daggetter, ja, han maa være fra Vineyard.

„Der findes ogsaa Daggetter i Connecticut —"

„Det vide vi Alle; thi det er et Navn, som har Anseelse der; men Vineyard er Slægtens egentlige Vugge. Han seer ogsaa virkelig ud som en Mand fra Vineyard. Jeg tør ogsaa nok paastaae, at han ikke i mange Aar har været hjemme."

Diakonen var i den dødeligste Angest. Han truedes netop med det, som han haabede at undgaae, nemlig en Samtale om den Syges tidligere Liv. Doktoren var saa livlig og saa skarp en Jagttager, at, naar han først var kommen paa Sporet, var han næsten vis paa, at han vilde faae Alt lokket ud af Patienten. Det var den vigtigste Grund, hvorfor Diakonen ikke havde ønsket, at der skulde sendes Bud efter ham; Udgiften, der rigtignok var en alvorlig Gjenstand for saadan en Gnier, traadte dog i Baggrunden, hvor saamange Dubloner stod paa Spil. Det var imidlertid nødvendigt dristigen at fortsætte Samtalen, da ethvert Skin af Betænkelighed kunde vække Mistanke hos Doktoren. Svaret fulgte derfor øieblikkelig.

„Det kan gjerne være, at det forholder sig, som de siger, Doktor," svarede Diakonen, „thi disse Folk fra Vineyard flakke meget omkring."

„Ja, det gjøre de. Jeg havde for nogle faa Aar

siden Leilighed til at opholde mig der en Dag paa en Reise til Boston, og jeg sandt sem Fruentimmer paa Den mod eet Mandfolk. Det maatte være en meget samvittighedsfuld Person, som kunde tilbringe en Uge der og undgaae at begaae Bigami. Hvad Jer stakkels Peberswende angaaer, da har jeg hørt, at en stakkels Pjalt af den Slags, som uheldigvis blev kastet iland der, blev gift tre Gange den samme Formiddag."

Da Doktoren ansaaes for at være et Stykke af en Skjelm, fandt Diakon Pratt det ikke nødvendigt bogstavelig at troe Alt, hvad han yttrede; men han var glad ved at underholde sig med ham om dette Emne for at forebygge, at han atter kom paa Spor efter Daggetts tidligere Liv. Listen lykkedes, thi Marthas Vineyard var i den ovenomtalte Henseende en staaende Spøg for Alle i den Kant af Verden.

Mary stod i Forstuen for at modtage sin Onkel og Lægen.

Det var unødvendigt for hende at gjøre noget Spørgsmaal, thi hendes talende Ansigt søgte Alt, hvad der udfordredes for at erholde et Svar.

„Det staaer sig temmelig slet med ham, unge Dame," bemærkede Doktoren og satte sig paa en af Bænkene, „og jeg kan ikke give Dem noget Haab. Hvorlænge han endnu kan leve, er et andet Spørgsmaal; men hvis han har Slægtninge, som han ønsker at see, eller hvis han

har nogen Sag at afgjøre, burde Sandheden ſtrax fortælles ham, og der bør ikke ſpildes nogen Tid."

„Han kjender ikke Noget til ſine Slægtninge," afbrød Diakonen ham, der af lutter Ivrighed forglemte al Forſigtighed, og i dette Øieblik ikke var ſig bevidſt, at han røbede ſig ſelv med Henſyn til Kundſkaben om den ſyge Mands Fødeſted, — „da han ikke har været i Vineyard, eller hørt derfra, ſiden han første Gang forlod Hjemmet for omtrent 50 Aar ſiden."

Doktoren lagde Mærke til Modſigelſen, der gav ham Anledning til mange Tanker og Gisninger, men han var altfor forſigtig til at røbe ſig, idet han ſtolede paa, at Tiden nok vilde bringe Oplysning i den Sag.

„Hvad er der bleven af Kaptain Gar'ner?" ſpurgte han, og ſaae ſig om, ſom om han ventede at finde ham i Niecens Kjølvand.

Mary rødmede, men hun var altfor uſkyldig til at røbe nogen virkelig Forlegenhed.

„Han er gaaet tilbage til Skonnerten for at holde Baaden beredt til Deres Tilbagereiſe."

„Og denne Tilbagereiſe maa gaae for ſig, unge Dame, ſaaſnart jeg har drukket to Kopper af Deres The. Jeg har Patienter i „Havnen", ſom jeg nødvendigvis maa ſee til endnu iaften, og ved Solens Nedgang lægger Vinden ſig. Lad den ſtakkels Mand tage den Mixtur, jeg har ſkrevet op til ham, den vil lindre ham og lette hans Aandedrag; mere kan min Konſt ikke gjøre for ham. De

skal ikke tale om nogen Betaling for dette Besøg, Hr. Diakon — jeg er tilstrækkelig betalt med den friske Luft, Seiltouren og Miss Marys venskabelige Modtagelse. Jeg seer, at det glæder hende at see mig, og det er Noget at sætte Pris paa mellem saa ung en Pige og saa gammel en Mand. Og nu de to Kopper The."

Theen var drukken og Doktoren tog Afsked, rystende paa Hovedet, da han gjentog for Niecen, at hans Videnskab ikke kunde gjøre Noget for den syge Mand.

„Lad hans Familie strax faae hans Tilstand at vide, Hr. Diakon," sagde han, da de gik henimod Ladepladsen, hvor Hvalfangerbaaden allerede laae færdig til at afreise, „der er ikke en Time at spilde. Det falder mig ind, at „Lynet", Kaptain Smith, indtager en Ladning Olie til Boston og afseiler imorgen tidlig. Jeg kan skrive et Par Linier med ham, da han udentvivl lægger til ved Hole. Alle vore Skibe lægge til ved Hole eller Tarpaulin Cove, førend de vove sig ud over Sandbankerne, og et Brev, adresseret til En eller Anden ved Navn Daggett, vil nok træffe den rette Mand."

Efterretningen om denne Doktorens Hensigt fremkaldte en kold Sved hos Diakonen, men han troede ikke, det vilde være forsigtigt at sige Noget derimod. Han havde kjøbt Soloven, engageret Roswell Gardiner og paa anden Maade udgivet en betydelig Sum Penge, i Forventning om at komme i Besiddelse af disse Dubloner, for ikke at tale om Robberne, og her var nu en Udsigt

til, at alle hans Beregninger skulde blive tilintetgjorte ved uforskammede og graadige Slægtninges Mellemkomst! Der var intet andet Middel end Taalmodighed, og dette gjorde Diakonen sig Umage for at benytte.

Diakon Pratt ledsagede ikke Doktoren ud over sin egen Haves Grændser. Det ansaaes ikke for passende, at en Kirkeforstander gik ud paa Sabbathen, og dette erindrede han sig tidlig nok til ikke at udsætte sig for Naboernes Bemærkninger. Doktorens Nærværelse kunde naturligvis tjene ham til Undskyldning, men naar strengt religiøse Folk paatage sig at bære Omsorg for andre Folks Samvittigheder, nedlade de sig sjeldent til at tage Hensyn til saadanne Enkeltheder.

Aldrig saasnart vare Gardiner og Lægen komne i Baaden igjen, forend Diakonen vendte tilbage til Enken Whites Hytte. Her havde han atter en lang og grundig Samtale med den syge Somand. Den stakkels Daggett var kjed af denne Sag, men Doktor Sages Forudsigelser om Somandens snare Endeligt og Muligheden af at Slægtninge kunde komme over til Vineyard for at erfare, hvad den saalænge fraværende Mand kunde være i Besiddelse af, virkede mægtigen paa Diakonen. Hvis han nu fik de væsentligste Omstændigheder at vide, kunde Soloven komme saa langt forud for alle Medbeilere, at han kunde være sikker paa Prisen, om ogsaa Daggett skulde indvie Andre i Hemmeligheden og afsende et andet Skib i det samme Øiemed. Hans egen Skonnert var næsten

færdig til at stikke i Søen, medens derimod et lignende Skibs Udrustning vilde kræve lang Tid.

Men Daggett syntes ikke tilbøielig til at være mere meddelsom end tidligere. Gjentagne Gange fortalte han om Opdagelsen af Sælhundeøen, og gav en meget livlig Beskrivelse af de Dyrs Antal og tamme Tilstand, som fandtes der. Man kunde spadsere imellem dem, uden i ringeste Maade at forstyrre dem. Kort, alt hvad en Haandfuld gode Folk vilde have at gjøre, var at dræbe dem, flaae dem og sikkre sig deres Tran. Det vilde være det Samme som at opsamle Dollars paa en Sokyst.

Denne Beretning vakte i en høist sørgelig Grad Diakonens Begjerlighed, thi en levende Skildring af Hvalfiske eller Sælhunde har samme Virkning paa en ægte Suffolk-Mands Phantasi, eller rettere paa en East-Enders, som de der boe paa den anden Side Riverhead kaldes, som en pralende Beretning om en Hvedemark har paa en Walverine's eller en Buckeye's Phantasi, eller som en god Børsefterretning har for en New-Yorker-Banquiers Følelser. Aldrig før var Diakon Pratt saaledes bleven plaget af sin Kjærlighed til Mammon. Søroverens Fortælling, der ogsaa blev gjentaget, pirrede neppe hans Begjerlighed saameget som Daggetts glimrende Beretning om Sælhundenes Antal, Tilstand og Størrelse.

Intet blev fortiet undtagen Længden og Breden. Ikke ved nogen List — og han anvendte adskillige — kunde han aflokke Søemanden disse høist væsentlige Fakta,

uden hvilke alt det Øvrige var unyttigt, og, idet han anstrengte sig for at komme i Besiddelse af disse Fakta, geraadede den gamle Mand i en Feber, der næsten var ligesaa stærk som den, der senere overfaldt Daggett, — men Alt forgjeves.

Paa den Tid af Dagen slog ialmindelighed den syge Mands Puls stærkere, men ved denne Leilighed sloi den næsten afsted. Han havde sat sig selv saavelsom sin Tilhører i en altfor stærk Bevægelse, og den ubetænksomme Maade, paa hvilken begge havde opflammet deres Phantasi ved disse lokkende Billeder af Rigdom, bidrog bethydelig til at forøge Ondet. Endelig indfandt Udmattelsen sig og gjorde en Ende paa Scenen, der var nærved at blive paa engang dramatisk og oprørende.

Da Diakonen den Aften vendte hjem, følte han fuldtvel, at hans Sind ikke var i en saadan Tilstand, som det burde være paa en Helligdag, og han frygtede for at møde sin fromme og uskyldige Nieces milde Øie. Istedetfor at gaae ind og deltage i Aftenbønnen, vandrede han i den tilstødende Frugthave, indtil Klokken næsten blev 9. Mammon havde indtaget Guddommens Plads, og Vanen frembød en altfor stærk Skranke, til at han aabenlyst kunde tilbede den falske Gud i Nærværelse af den sande.

Fjerde Kapitel.

Tidlig den følgende Morgen var hele Diakon Pratts Hus, ham selv medindbefattet, paa Benene og i fuld Virksomhed. Da Solen hævede sig op af Vandene, mødtes Mary og hendes Onkel i Forstuen ligesom for at hilse paa hinanden.

„Histhenne kommer Enken White; tilsyneladende har hun Hastværk," sagde Niecen ængstelig. „Jeg er bange, at det er bleven værre med hendes Patient"

„Han syntes at være noget bedre, da jeg forlod ham iaftes, skjøndt han var lidt træt af at tale," svarede Onklen. „Han vilde nu tale uagtet Alt, hvad jeg gjorde for at standse ham. Jeg ønskede kun at høre ham sige to Ord, men han brugte Tusinder, uden engang at nævne de saa, jeg ønskede at høre. Det er en meget snakkesalig Mand, denne Daggett, det kan jeg sige Dig, Mary."

„Han kommer aldrig til at snakke mere, Hr. Diakon," udbrød Enken White, der nu var kommen saa nær, at hun havde kunnet høre de sidst udtalte Ord. „Han kommer aldrig til at sige noget Godt eller Ondt mere."

Diakonen blev saa forskrækket, at han ikke kunde sige et Ord. Hvad Mary angaaer, da yttrede hun sin dybe Beklagelse over, at han saa pludselig var bleven kaldt bort, og at han saa lidt var bleven forberedt til

denne Overgang — en Omstændighed, der gik hende særdeles nær til Hjertet.

Den tungefærdige Enke lod dem ikke længe være i Uvished om, hvad der var foregaaet, men berettede omstændelig Alt. Det lod til, at Daggett var død om Natten, thi Enken havde fundet ham stiv og kold, da hun for nogle faa Minutter siden havde seet til ham. At denne, idetmindste med Hensyn til Tiden, uventede Begivenhed var bleven fremskyndet ved den stærke Sindsbevægelse, som den ommeldte Samtale havde fremkaldt, kan der neppe være nogen Tvivl om, skjøndt denne Omstændighed aldeles ikke blev omtalt. Den umiddelbare Dødsaarsag var Kvælning som Følge af en Suppuration, der saa ofte indtræffer ved galopperende Svindsot.

Vi vilde fremstille Diakon Pratt som en værre Mand, end han i Virkeligheden var, hvis vi sagde, at denne pludselige Død ikke virkede paa hans Følelser. For et Øieblik kom han derved til at tænke paa sin egen fremrykkede Alder, sin Stilling og sine Udsigter. I en halv Time foruroligede disse Betragtninger ham, men Mammon fik snart Overvægten, og de ubehagelige Billeder forsvandt langsomt for andre, som han fandt mere behagelige. Han begyndte nu alvorligen at tænke paa, hvad der under de nærværende Omstændigheder burde gjøres.

Da der ikke var noget Usædvanligt i Daggetts Død, vare Ligsynsmandens Undersøgelser ikke nødvendige. Det var indlysende, at det var en naturlig, skjøndt pludselig

Død. Der stod altsaa kun tilbage at give Befalinger angaaende Begravelsen, og at have Øie med, at den Afdødes Efterladenskaber kom i Sikkerhed. Diakonen paatog sig at drage Omsorg for alt dette. Daggetts Kiste blev for Sikkerheds Skyld bragt over i hans Hus, esterat man havde taget Nøglen til den i hans Vestelomme, og de nødvendige Befalinger bleve givne angaaende Liget.

Det var et alvorligt og smerteligt Øieblik for Diakonen, da han første Gang betragtede Liget Der laae nu det følesløse Legeme forladt af sin udødelige Beboer og uden ringeste Bevidsthed om det, der saa nylig og i saa høi en Grad havde interesseret dem begge. Det syntes, som om dette dødblege Ansigt udtrykte en Følelse af det fuldkomment Værdiløse i al jordisk Stræben efter Rigdom og Lykke. Evigheden syntes at have sat sit Stempel paa disse indfaldne og udmagrede Kinder — ikke Evigheden som Udtryk for den uforgængelige Materie, men som Udtryk for Menneskets Skjebne. Havde alt Indiens Guld ligget i hans Nærhed, hans Arm vilde nu ikke have mægtet at røre ved det. Hans Øie kunde ikke længere skue begjerlig paa Guldet, eiheller nogen Del af hans Legeme drage Fordel af dets Besiddelse.

En mere talende Anskueliggjørelse af de menneskelige Ønskers Forfængelighed kunde ikke i dette Øieblik have fremstillet sig for Diakonens Aand. Hans moralske Væsen var forunderligen dannet. Fra sin tidligste Barndom havde han været vant til hykleriſk Fromhed, og i mange

Tilfælde havde han modtaget Indtryk, der havde frembragt Virkninger, som let forvexles med den virkelige Fromheds Frugter. Dette er et Resultat, som vi ofte træffe paa i Samfundsforhold, hvor Skinnet træder istedetfor Virkeligheden. Og endnu mere, det er et Resultat, som vi ligesaavel finde blandt bestaaende Sekters Formalister som blandt dem, der engang forlod deres Fædres Hjem for at undgaae det Ugudelige i en saa skammelig Fordærvelse af Religionslærdommene. Hos de Sidste er Sindet mere beskjeftiget med Skinnet end med den Kjærlighed til Gud, som er det eneste Kjendetegn paa Menneskets Omvendelse fra Synden til den Renheds og Helligheds Tilstand, uden hvilken Ingen skal see Guds Rige — uden hvilken Ingen tør vove at see dette frygtede Væsen Ansigt til Ansigt.

Diakonen besad alle Fromhedens ydre Former indtil puritansk Fuldkommenhed. I hele sit Liv havde han aldrig „taget sin Guds Navn forfængeligt"; men han havde afholdt sig fra denne oprørende Synd, mere fordi det var en Del af de Forskrifter, han havde modtaget i sin Ungdom, og fordi Naboerne vilde have forarget sig, hvis han havde overtraadt denne Forskrift, end fordi han følte denne dybe Ærbødighed for sin Skaber, som det sømmede sig det ubetydelige Væsen, et Værk af hans Haand, at føle, og som af sig selv vilde have forhindret enhver unødvendig Brug af hans hellige Navn, hvad saa Naboerne end tænkte og følte.

I den Henseende kunde Diakon Pratt siges at have respekteret de fleste af de ti Bud, ikke fordi Guds Aand gjennem Kjerlighed, Lydighed og Ærbødighed drev ham dertil, men fordi han var bleven opdragen i en Del af Landet, hvor det blev anseet rigtigt og sømmeligt at være moralsk, idetmindste for Menneskenes Øine, om ikke for det altseende Øie ovenover os.

Det var paa denne Maade, at Diakonen havde naaet sin ophøiede Plads i Menigheden. Han havde alle de sædvanlige Sektudtryk i Beredskab og var meget forsigtig i sine Ytringer, mødte regelmæssig i Bedehuset, opfyldte tilsyneladende alle de Pligter, Kirken fordrede af sine Bekjendere som blotte religiøse Skikke, og dog var han saa langt fra den Tilstand, som Paulus beskriver forteligen saaledes: „at leve er mig Christus og at døe en Vinding", som om han havde været en Hedning. Det var ikke Kjerlighed til Gud, der var virksom i hans Sjel, men Egenkjerlighed, og han tvang sin Lidenskab ind i disse skuffende Former, ene og alene fordi han tilfældigvis var bleven født og opdragen under Samfundsforhold, hvor disse Former udgjorde en væsentlig Del af Tilværelsen.

Pengebegjerlighed var Diakonens indgroede Synd, og da det er en Last, som ret godt kan skjules, naar man agter paa det ydre Skin, udsatte denne Synd ham langt mindre for Dadel end nogen anden. Vel fandt Egnens Folk ham undertiden noget „nøieregnende", og

naar man havde Noget at afgjøre med ham, maatte man passe godt paa; men i det Hele taget var der dog maaskee mere Grund til at befrygte, at i en saadan Menighed en saa god Mands Exempel skulde blive antaget som en Autoritet, end at hans Handlinger skulde skade hans Anseelse eller stille hans Charakter i et mindre fordelagtigt Lys.

Med Niecens Stilling, Følelser og Bevæggrunde forholdt det sig ganske anderledes. Hun elskede inderlig Gud og følgelig Alt, hvad han havde skabt og stillet rundt omkring hende. Hendes milde og fromme Sind ledede hende til at dyrke Gud i al Oprigtighed og Sandhed; og i Alt, hvad hun tænkte, sagde og gjorde, lededes hun af de Grundsætninger, som saadanne Bevæggrunde kunde fremkalde.

Hendes Kjerlighed til Roswell Gardiner forstyrrede alene hendes ellers fredelige og lykkelige Tilværelse. Mere end een Gang havde den gjort hendes Vei usikker; men hun kæmpede mod Svagheden og haabede at kunne overvinde den. At modtage nogen anden Mands Haand var i hendes Øine umuligt; med de Følelser, som hun var sig fuldt bevidst, at hun nærede for ham, vilde hun have anseet det for upassende og urigtigt; men at modtage hans Haand, saalænge han kun betragtede Forløseren som et Menneske, om ogsaa et rent og ophøiet Menneske, det følte hun var med Vidende og Villie at overgive sig til sin Frelsers store Fjende. Tidt og ofte havde

hun bedet for sin Elsker, endnu mere andægtig og med bedere Taarer, end hun nogensinde havde bedet for sig selv, men saavidt hun kunde opdage, var det uden synlige Frugter. Hans Meninger forbleve uforandrede, og hans aabne Væsen forhindrede ham i at skjule deres Tilstand for Mary.

Paa denne Maade sneg Sorgen sig tidlig ind i dette uskyldige Væsens Hjerte, der ellers kunde have været saa tilfreds og lykkeligt. Det Eiendommelige ved hendes Stilling var, at hendes Onkel begunstigede hendes Frier. Dette gjorde Niecens Prøvelser endnu langt haardere, da hun saaledes alene maatte stole paa sin egen Dom, hvormeget den end blev styrket ved Bevidstheden om det Rigtige og understøttedes af hin store Magt, der aldrig forlader den Troende.

Saaledes var Sjelstilstanden hos Hovedpersonerne i denne vor Fortælling, da Daggetts pludselige Død indtraf. Liget blev ikke bragt bort fra Enken Whites Hus, men den næste Morgen blev det baaret til „Gravgaarden" — Kirkegaard vilde have lydt altfor episkopalsk — og begravet i et Hjørne, som indrommedes de Fattige og Ubekjendte. Da først troede Diakonen sig alene i Besiddelse af de vigtige Hemmeligheder. Han var i Besiddelse af Kortene, og ingen Meddelelse kunde mere gaae over Daggetts Læber. Hvis den afdøde Somands Frænder skulde faae hans Død at vide og komme for at tage hans Effekter i Besiddelse, var der liden Sandsynlighed

for, at de vilde finde Noget deriblandt, som kunde give Oplysning om de nye Sælhundebanker eller Søroverens nedgravede Skat.

For at være fuldkomment sikker, gik han lidt udenfor sin sædvanlige Forsigtighed, idet han afgjorde al den Afdødes Gjeld til Enken White ved af sin egen Lomme at betale hende 10 Dollars. Det var i hendes saavelsom i hans Øine et smukt Vederlag, og han neddysede den Mistanke, som saa stor og saa usædvanlig en Gavmildhed let kunde fremkalde, ved at sige, „at han vilde holde sig til Daggets Frænder, men hvis de ikke indfandt sig, vilde hans Efterladenskaber være tilstrækkelige til at dække hans Udlæg; hvis ikke, var det bedre, at han tabte ved den Fremmede end at en enlig Enke gjorde det". Han betalte ogsaa for Ligkisten, Gravens Opkastning og de andre med Begravelsen forbundne Udgifter, kort, Diakonen søgte at bringe alle paatrængende Spørgsmaal til Taushed ved at anbringe Penge overalt, hvor det gjordes fornødent.

Kisten var bleven flyttet ind i et stort lyst Kammer, der stod i Forbindelse med Diakonens eget Værelse. Da alle Regningerne vare betalte, begav han sig derhen, bevæbnet med den Nøgle, der skulde aabne saamange Skatte for hans længselsfulde Øine. Der opstod vel nogle Betænkeligheder hos ham, da han havde indelukket sig selv i Værelset, angaaende Tilladeligheden af det Skridt, han var i Begreb med at gjøre. Denne Kiste var vistnok

ikke hans, men han forstod at fortolke Daggetts Meddelelser paa en saadan Maade, at han mente fuldkomment at kunne retfærdiggjøre sin Fremgangsmaade. Han havde kjøbt Skonnerten, netop for at den skulde opsøge Sælhundene og Skatten. Dette havde han gjort med Daggetts Vidende og Samtykke, og han troede ikke, at hans egne Rettigheder vare bleve formindskede ved Sømandens Død. Han havde forresten aldrig troet, at Manden fra Marthas Vineyard selv vilde kunne ledsage Expeditionen, og saaledes kunde hans Nærværelse eller Fraværelse ikke have nogen Indflydelse paa hans egne Rettigheder. Rigtignok vare Kortene ikke lovmæssigen overdragne til Diakonen, men han mente dog, at alle de foregaaende Omstændigheder gav ham tilstrækkelig Ret til idetmindste at undersoge dem.

Det var et høitideligt og tillige ængsteligt Øieblik for Diakonen, da han første Gang løftede Kistens Laag. Høitideligt, fordi det ikke var muligt, at han kunde forglemme den sidste Eiers nylige Død, og ængsteligt, forsaavidt han ikke var vis paa, at han kunde finde paa Kortet Længden og Breden af de Steder, som han søgte. Intet, der lignede Skatte, frembød sig for hans Øine, da Alt det, som Daggett havde efterladt sig, laae udbredt for hans Blik. En almindelig Sømands Kiste er som oftest slet forsynet, med mindre det skulde være efter hans Hjemkomst fra en lang og indbringende Reise, førend han endnu har faaet Tid til at forsyne sig med Klæder

og alt det, som han har længtes efter paa sin lange Reise.

Daggetts Kiste gjorde ikke nogen Undtagelse fra den almindelige Regel. De faa Klæder, den indeholdt, vare af den letteste Slags, vare blevne kjøbte i varme Klimater og vare ovenikjøbet betydelig slidte. De Seilmagerhandsker, Naale, Muslingskaller og udskaarne Fiskeben, han havde havt, vare allerede blevne solgte for at skaffe Eieren Livets Fornødenheder, og af den Slags var der Intet tilbage. Der var to gamle, smudsige og pjaltede Kort, og paa disse lagde Diakonen sine Hænder, omtrent som naar Høgen hugger ned paa sit Bytte. Da han gjorde dette, overfaldt der ham imidlertid saadan en Skjelven, at han blev nødt til at sætte sig paa en Stol og hvile sig et Øieblik.

Da Diakonen aabnede det ene af Kortene, saae han ved det første Blik, at det var den sydlige Halvkugle. Der var meget rigtig nogle Øer omgivne med Blækpunkter, og Breden og Længden vare skrevne ved Siden af. Vi ere forpligtede til at fortie de Talstørrelser, der stod paa Kortet, thi Opdagelsen anseés endogsaa i dette Øieblik for at være vigtig for dem, der kjende Hemmeligheden. Med Undtagelse af dette ene Punkt have vi Tilladelse til at fortælle den hele Historie, og vi ville gjøre det med specielt Hensyn til de i vor Indledning givne Løfter.

Diakonen kunde neppe aande, da han saaledes for-

visſede ſig om de nylig omtalte vigtige Omſtændigheder, og hans Hænder rystede i den Grad, at han nær havde tabt Kortet. Han tog da ſin Tilflugt til et Middel, der var meget charakteriſtiſk for denne Mand. Han nedſkrev Længden og Breden i en Notabog, ſom han altid havde hos ſig, hvorpaa han atter ſatte ſig ned og udraderede omhyggelig med Spidſen af en Penneknib ſaavel Derne ſom de ſkrevne Tal. Da dette var gjort, følte han ſig uendelig lettet. Dette var imidlertid ikke Alt. De til Skonnerten anſkaffede Kort laae paa et Bord i hans eget Værelſe, og i et af disſe aflagde han ſaa godt, ſom det var ham muligt, de Sælhundeøer, ſom han juſt havde udſlettet paa Daggetts Kort. Der ſkrev han ogſaa med en Blyant de vigtige Talſtørrelſer, ſom vi ikke maae aabenbare.

Det andet Kort blev nu aabnet; det var et Kort over Veſtindien og fornemmelig over visſe Klippeøer. En af disſe var mærket ſaaledes, at der ikke kunde være nogen Tvivl om, at der dermed var ment den af Søroveren angivne Klippe. Da der exiſterer det ſamme Forbud med Hensyn til denne Klippe ſom med Hensyn til Sælhundeøerne, kunne vi ikke forklare os nøiere. Da det, ſom var ſkrevet i Nærheden af denne Klippe, var ſkrevet med Blyant, blev det ſtrax udſlettet ved Hjelp af Gummielaſtikum.

Da dette var gjort, brugte Diakonen den Forſigtighed at rive Noget af et viſt Stof over det Sted paa det

første Kort, hvor han havde raderet, og han troede nu, at intet Øie vilde opdage, hvad der var skeet. Da han paa sit eget Kort over Vestindien havde betegnet den rette Ø, lagde han atter Daggetts Kort ned i Kisten og lukkede Alt til igjen. Den syge Somands mundtlige Beretning havde han allerede nedskrevet paa Papiret, og han mente nu at have sikkret sig al den Oplysning, der var nødvendig for at gjøre ham til den rigeste Mand i Suffolk.

Da Mary atter saae sin Onkel, forbausedes hun over hans Munterhed, og det saasnart efter en Ligbegængelse. Han følte sit Hjerte befriet fra en tung Byrde, thi efterat Daggett havde formaaet ham til at kjøbe Skonnerten og udruste den, havde han haardnakket vægret sig ved at indlade sig paa de nøiere Omstændigheder, som det ogsaa er forbudt os nu at meddele, og uden hvilke alle hans tidligere Udgifter vilde have været til ingen Nytte. Døden havde imidlertid løftet Sløret, og Diakonen troede nu at være fuldkomment sikker.

Et Par Timer senere sad Diakon Pratt og hans Niece i Selskab med to Andre ved Middagsbordet. Maaltidet var simpelt, men godt. I denne Del af Landet udgjør Fisk en væsentlig Del af deres Maaltider, som boe i Nærheden af Vandet, og ved denne Leilighed havde Onkelen i sin Hjertensglæde tilladt sig Noget, som for ham var en stor Luxus. I alle saadanne Egne findes der gamle affældige Mænd, som leve af at fange

Fisk. Spiritus har ialmindelighed været deres store Fiende, og Alle røbe de den samme charakteristiske Tilbøielighed til Dovenskab, Omstreifen og uregelmæssige Beskæftigelser, der ledsages af Lediggang og Umaadelighed, som ialmindelighed tilsidst gjør en Ende paa deres Liv. En saadan Mand drev sit Fiskeri mellem Oyster Pond og Shelter Island og var kjendt af alle dem, som boede deromkring, under Navn af Lokke-Joseph.

Kort efter Opdagelsen af Længden og Breden paa Kortene var Diakonen gaaet ned til Ladepladsen, utaalmodig efter at see, hvorvidt Roswell Gardiner var kommen med Søløven.

Den unge Mand var tilligemed sine Folk i fuld Virksomhed, og der var en bethydelig Forandring at bemærke i Skonnertens Udseende fra dengang, vi beskrev den i vort første Kapitel. Den var nu fuldkommen tiltaklet, hvert Rundholt var paa sin Plads, og det Hele havde et fuldendt og seilfærdigt Udseende. Man var ved at fylde Vand, og fra Tid til anden kom der Vogne og Karrer, som bragte det nødvendige Forraad. Egentlig Ladning kunde der ikke være Tale om, da Robbefangeren kun har lidet Andet med end Salt og Proviant. Kort, Arbeidet skred rask frem, og Kaptain Gar'ner fortalte den utaalmodige Rheder, at Skibet vilde blive færdigt til at stikke i Søen om en Uge.

„Det er lykkedes mig at hyre den første Styrmand

som jeg manglede," tilføiede den unge Mand, „og han er nu ivrig beskæftiget med at opsøge og hyre Folk i Stonington. Vi maae først og fremmest have et halvt Dusin Folk, vi kunne stole paa, saa kunne vi forresten tage nogle af vore Naboer her som Begyndere forat fornøie dem."

„Ja, tag kun en god Del Folk, der ikke ere sø-vante," sagde Diakonen, „de arbeide for en billig Hyre, og desto større Profit faaer Rhederen. Godt, godt, Kaptain Gar'ner; Alt synes at gaae vel under Deres Hænder, og jeg overlader det Hele til Dem. Omtrent Kl. 2 i Eftermiddag ønsker jeg nok at tale et Par Ord med Dem i Centrum, og jeg vil bede Dem komme herover i Huset, hvor De ganske vist vil træffe mig. Lokke-Joseph synes at have fanget noget Ordentligt."

„Det har han. Jeg indestaaer Dem for, at han har et Faarehoved*) ved Enden af sin Snor, der veier otte til ti Pund."

Det viste sig, at Gardiner havde Ret, thi Joseph havde virkelig fanget en Fisk af den omtalte Art og Størrelse. Det var dette Syn, der fristede den henrykte Diakon til en lille Overdaadighed. Joseph blev kaldt iland, og efter betydelig Prutten kjøbte Diakonen Fangsten for en halv Dollar. Da Mary var berømt for sin Færdighed i at tilberede denne Fisk, indbød Pratt,

*) En Fisk, der har sit Navn deraf, at dens Hoved ligner et Faarehoved; den er meget velsmagende og er meget yndet i New-England.

førend han forlod Ladepladsen med Faarehovedet hængende ved den ene Haand, Kaptain Gardiner til at indrette sit Besog saaledes, at han kunde være med til Traktementet.

Dette var dog ikke Alt. Førend Diakonen havde afsluttet Handelen med Joseph, kom Hans Velærværdighed Mr. Whittle ned til Ladepladsen for, som han selv sagde, at see sig om efter Noget at spise. Denne Præsts sædvanlige Beskæftigelse var at skrive Prækener, prække, holde gudelige Forsamlinger, døbe, vie, begrave og endelig at gaae paa Jagt efter „Noget at spise." Omtrent Halvdelen af hans kostbare Tid blev anvendt paa den sidste Beskæftigelse. Det er imidlertid ikke vor Hensigt at bebrøde denne Præst for en overdreven gastronomisk Tilbøielighed, men det var nødvendigt for ham at see sig lidt om efter Føden, da hans Løn var saa ussel, at han ikke kunde forsyne sit Spisekammer eller sin Kjelder med Noget, der var værd at tale om. Snart manglede han Mel, snart vare Kartoflerne slupne op, saa var Flesket fortæret, og altid var der stor Mangel paa Kolonialvarer og andre Fornødenheder af den Slags.

Paa Grund af denne Ligegyldighed fra Sognebeboernes Side i Forening med en vis Sorgløshed fra Præstens befandt dennes Familie sig i en Tilstand, som man i Almindelighed benævner ved „fra Haanden og i Munden," og følgelig maatte den gode Mand anvende en stor Del af sin Tid paa at forsyne sig med Noget.

Diakon Pratt følte sig lidt generet ved at møde Hans Velærværdighed Mr. Whittle. Det var ikke Fisken, der foruroligede ham. Hundrede Gange havde han mødt Præsten, naar denne drev omkring med et uroligt og forsultent Udseende, og ladet ham løbe, uagtet han i sine egne Hænder eller Vogn, som det nu traf sig, havde Nok til dermed at gjøre Præstens Familie lykkelig og tilfreds for en hel Uge. Diakonens Hjerte forstyrredes aldrig af den Slags Bekymringer. Men den sidste Søndag havde han ikke bivaanet Aftensangen, en Forseelse, som det var ham ubehageligt at skulle undskylde sig for, medens han dog indsaae, at det var nødvendigt.

Da de sædvanlige Hilsener vare vexlede, tænkte den Ene paa sin Fraværelse fra Gudstjenesten og den Anden paa Faarehovedet. Det traf sig nu saa heldigt, at Diakonen ogsaa indbød Præsten til at spise af Fisken. Der var nok til dem Alle, og skjøndt det ikke var Skik paa Oyster Pond at gjøre Middagsselskaber, var det ingenlunde ualmindeligt, at Sognefolkene engang imellem saae Præsten som Gjest ved deres Bord. Den heldige Indbydelse beskæftigede i den Grad begge Parter, at der aldeles Intet blev sagt om det usædvanlige Tilfælde, at Diakonen sidste Søndag Eftermiddag var bleven borte fra Gudstjenesten.

Paa denne Maade var Selskabet ved Bordet kommen til at bestaae af Diakonen selv, Mary, Roswell Gardiner, og Pastor Whittle. Fisken var

udmærket, den var saa frisk og saa vel tillavet, og Mary fik megen Ros af dem, der spiste den. Men Mary Pratt syntes at være sørgmodig. Hun havde endnu ikke kunnet løsrive sig fra den melankolske Stemning, som det nylig indtrufne Dødsfald havde vakt hos hende; og saa vendte hendes Tanker næsten uophørlig tilbage til Roswells lange Reise og fornemmelig til den ulykkelige religiøse Tilstand, i hvilken han vilde foretage et saa vovelig Tog.

Adskillige Gange havde hun givet Præsten et Vink om, at hun nok ønskede, at han vilde „tale til Roswell"; men skjøndt den gode Mand havde den bedste Villie til at opfylde hendes Ønske, havde han virkelig Saameget at bestille med at „forsyne sig", at det ikke var en let Sag for ham at gaae udenfor den slagne Vei forat undersøge enkelte Individers Samvittigheder. Han lovede det, men altid forglemte han at opfylde sit Løfte; og deri fulgte han nøie det Exempel, som hans Sognefolk gav ham med Hensyn til hans egen Løn.

Roswell Gardiner forblev derfor i sin Vantro, eller, hvad der kom Vantro temmelig nær, under Indflydelse af en Række Anskuelser, som stred imod Alt, hvad Kirken havde lært siden Apostlenes Tid — saaledes tænkte idetmindste Mary, og saaledes tænke vi.

Derimod vare Præsten og Diakonen særdeles muntre for Mænd af deres sædvanlige Afholdenhed. Skjøndt det just ikke var Totalafholdenhedens Dage, vare dog

ingen af Gjesterne meget stærke i at drikke. Hvad der var noget Nyt hos en Sømand, det var, at Roswel Gardiner sjeldent drak Andet end Vand, medens de to Andre dog drak deres Rum og Vand; men det var med Maadehold, som alle Guds Gaver skulle bruges. Det umaadelige Skrig, der raaber paa, at det er en Synd at nyde, om aldrig saa maadeholdende, enhver Slags spirituos Drik, havde endnu ikke ladet sig høre der i Landet. I det Hele taget kunde de Geistlige af enhver Troesbekjendelse betragtes som „Rum- og Vandmænd"; kun faa gjorde en Undtagelse fra denne Regel. Hans Velærværdighed Hr. Whittle var dog en meget maadeholden Mand, og skjøndt han ikke fandt, at det var nogen Synd at fryde sit Hjerte og opmuntre sin Aand ved maadeholden Nydelse af Spiritus, var det dog aldrig bekjendt, at han havde skadet sig selv ved sine maadeholdne Libationer. Det Samme var Tilfældet med Diakonen, men han drak kun Rum og Vand ifølge frit Valg og ingen anden Drik, med Undtagelse af Marys Ribsviin og Most, saaes nogensinde paa hans Bord.

Een Ting maa vi bemærke om spirituøse Drikke, enten det nu er til deres Gunst eller ikke: Jalmindelighed fremkalde de al den Lystighed, som findes hos et Menneske, idet de gjøre ham snaksom og behagelig, idetmindste for Øieblikket. Dette var isærdeleshed Tilfældet med Hans Velærværdighed Hr. Whittle og hans Diakoner. I deres sædvanlige Omgang med deres Med-

menneſker, havde disse gode Folk faaet den Idee, at de, for at synes religiøse, maatte lægge deres Ansigter i de behørige Folder, og at Sorg og Græmmelse skulde staae prægede i deres Ansigtstræk, retsom om de ikke stolede paa Forløsningens Kraft. Faa ere isandhed de, som bevise deres Tro ved at leve i Fred med Gud og Menneſker! Paa Oyster Pond var det almindelig Skik, at jo mere en Person følte sig gjennemtrængt af Sandheden af sin fortabte Tilstand, desto mere sømmede det sig ham at være cyniſk og at udspionere og dadle hele Menneſkehedens Frafald. Denne Svaghed var imidlertid ikke charakteriſtiſk, hverken for Præsten eller for Diakonen, da enhver af dem altfor meget betragtede sit Kald som en almindelig Forretningssag, til at de skulde nedlade sig til saadanne smaa Misbrug. Hvad Mary angik, da var det gode Væsens Ydmyghed altfor stor, til at hun ikke skulde betragte sig selv som den svageste og mindst begunstigede af alle dem, der hørte til Menigheden.

„Det gjorde mig ondt, at min sidste Reise til Connecticut forhindrede mig fra at besøge den stakkels Mand, som saa pludselig blev reven bort fra Enken Whites Hus," — bemærkede Mr. Whittle, nogen Tid efter at han havde gjort sit sidste Angreb paa Faarehovedet. „Man siger, at der fra først af ikke var noget Haab om hans Helbredelse."

„Det mente ogsaa Doktor Sage," svarede Diakonen. „Kaptain Gar'ner var saa god at seile over efter Dok-

toren i min Baad, (med et betydeligt Eftertryk paa det possessive Pronomen) og han var her for at see til Patienten. Men hvis Saltvandet er godt for brystsvage Folk, som man paastaaer, saa troer jeg rigtignok, at der ialmindelighed kun er lidet Haab for Sømænd, naar deres Lunger først ere angrebne."

„Den stakkels Mand var jo Matros, ikke sandt? Jeg vidste ikke, hvad han var, men troede næsten, at han havde været Husmand. Hørte han til Oyster Pond?"

„Nei, her have vi ingen af Navnet Daggett; disse Folk have hjemme i Vineyard. De fleste af dette Navn ere Sømænd, og denne var, saavidt jeg veed, ogsaa Sømand, skjøndt jeg ikke kjender Noget til ham eller hans Foretagender undtagen hvad han i Samtalens Løb tilfældigvis kunde omtale."

Diakonen troede, at han med Sikkerhed kunde tillade sig denne lille Afvigelse fra den bogstavelige Sandhed, da Ingen havde været tilstede, eller han troede, at Ingen havde været tilstede ved hans mange hemmelige Samtaler.

Han kjendte imidlertid Lidet til Enken Whites Charakter, hvis han smigrede sig med at føre nogen Samtale under hendes Tag, uden at hun blev delagtig i den. Det var saa langt fra at være Tilfældet, at den gode Kone ikke blot havde indrettet sig en Lytteplads, men ogsaa et Kighul, hvor hun baade hørte og saae det

Meste af hvad der foregik mellem hendes Gjest og Diakonen.

Havde hendes Forstand kunnet maale sig med hendes Villie, eller havde hun ikke frygtet for Diakonen, vilde hele Suffolk have gjenlydt af de Vidundere, som saaledes vare blevne aabenbarede. Ikke blot vilde en ubekjendt Sælhundes være bleven aabenbaret for East-Enderne, men tvve saadanne Øer, og talløse Klipper, af hvilke enhver indeholdt flere skjulte Skatte end Gar'ners Island, Oyster-Pond og hele Kysten langsmed Sundet tilsammentagne, hvor berigede end alle disse Steder ansees for at være med Kidd's skjulte Skatte.

Kun et Tilfælde forhindrede Udbredelsen af disse Rygter. Det hændte sig, at Daggett kun ved een eneste Leilighed meddelte en udførlig og sammenhængende Fortælling, alle de andre Gange var hans Tale afbrudt og bestod mere i en Hentydning til det, som tidligere var bleven sagt, end i direkte og tydelige Meddelelser. Uheldigvis var Enken hos sin Naboerske Stone, da den sammenhængende Fortælling blev meddelt og Alt, hvad hun nu vidste, var usammenhængende, dunkelt og modsigende. Det var imidlertid nok til at give hende Noget at tænke paa og til at frembringe en væsentlig Indflydelse paa Sølovens fremtidige Skjebne, som man vil see i det Følgende.

„Det er altid en Ulykke for et menneskeligt Væsen at døe langt borte fra Hjem og Venner," bemærkede Hans Velærværdighed. „Her maatte en udødelig Sjel begive sig

paa den sidste store Reise, uden at blive understøttet anderledes end ved nogle faa fromme Naboers Bønner. Det gjør mig ondt, at jeg var fraværende i den Tid, han var her; da jeg først kom hjem om Fredagen, var jeg nødt til at anvende Løverdagen til at forberede mig til Søndagen, og Søndag Eftermiddag var det jo, saavidt jeg hører, at han døde."

„Vi ere Alle i det guddommelige Forsyns Haand," sagde Diakonen med en andægtig Mine, „og det er vor Pligt at finde os deri. Efter min Mening besværes Oyster-Pond af altfor mange Fattige og Nødlidende, som sættes iland fra forbisejlende Skibe og forøge betydelig vore Byrder."

Dette blev sagt om et Sted, som med Hensyn til Velstand og Overflødighed var ligesaa begunstiget af det guddommelige Forsyn, som ethvert andet Sted i det meget begunstigede Amerika. I de sidste 50 Aar var det vel hændet en otte til ti Gange, at en saadan Fremmed var bleven sat iland, og dette var det eneste Tilfælde, i hvilket Nogen af dem havde kostet Diakonen en Hvid, men han var saa lidt vant og saa lidt tilbøielig til at give, at selv en truende Fare af den Art i hans Øine næsten lignede et virkeligt Tab.

„Nu," udbrød den ligefremme Roswell Gardiner, „jeg troer ikke, at vi have nogen Grund til at beklage os, Hr. Diakon. Southold, Shelter-Island og alle Derne

heromkring have mange flere Fattige end vi, og det er kun temmelig Lidet, vi betale til deres Underhold."

„Saaledes tænker en ung Mand, der aldrig seer Skattekræveren," svarede Diakonen. „Der er imidlertid Øer, Kaptain Gar'ner, som have det endnu bedre, og jeg haaber, De lever den Dag, at De kan finde dem."

„Seiler Deres unge Ven med Soløven, for at søge efter saadan en Ø?" spurgte Præsten lidt nysgjerrig.

Diakonen angrede nu sin Hentydning; men hans Hjerte var opfyldt af denne Gjenstand, og Toddyen havde aabnet nogle af dets Sluser. Saa sky og ængstelig var han imidlertid bleven, at det ubetydeligste Vink om, at hans Hemmelighed muligen var bekjendt, fremkaldte en kold Sved hos ham.

„Aldeles ikke — aldeles ikke; Kaptainen besøger velbekjendte og ofte bereiste Farvande. Hvad er der paafærde, Sam?"

„Lokke-Joseph er her og ønsker at tale med Herren," svarede den graahaarede Neger, som tidligere havde været Slave, og som var bleven der i Huset og tjente for sit Underhold.

„Lokke-Joseph! Jeg vil da ikke haabe, at han kommer efter sit Faarehoved; hvis det er Tilfældet, er det temmelig sildigt."

„Ja, ja," sagde den unge Somand leende. „Siig ham, Sam, at en ikke ubetydelig Del skal gaae Syd paa og passere Linien med mig, og det ret snart."

„Jeg betalte jo Joseph den halve Dollar — De saae jo, at jeg betalte ham den, Kaptain Gar'ner."

„Jeg troer ikke, at det er det, han vil, Herre. Der er en Fremmed med ham, som han har sat over fra Shelter Island, og han er ogsaa kommen med herop fra Ladepladsen. Ja, det er det, Herre!"

En Fremmed! Hvem kunde det være? Der blev givet Befaling til at føre ham ind, og aldrig saasnart havde Mary faaet Øie paa ham, førend hun rolig reiste sig og hentede en Tallerken, for at ogsaa han kunde faae sin Del af Fisken.

Femte Kapitel.

„Amphibisk!" hviskede Roswell Gardiner til Mary, da den Fremmede traadte ind i Værelset, indført af Lokke-Joseph. Den Sidste kom for at faae sit Glas Toddy, som den gamle Neger skjenkede til ham, og da han havde drukket det, streg han sig om Munden med Bagen af sin Haand i Mangel af Serviette, nikkede til Farvel og gik. Hvad den Fremmede angaaer, da ville vi give en kort Forklaring af Roswell Gardiners Udtryk, der var meget charakteristisk.

Ordet „amphibisk“ er eller rettere var et Udtryk, der anvendtes paa mange af de Sømænd, Hvalfangere og Robbefangere som boede paa den østlige Side af Long-Island og Vineyard omkring Stonington, og maaskee vi ogsaa kunne tilføie i Nærheden af New-Bedford. Folk fra Nantucket havde i Henseende til terra firma ikke Spillerum nok til at komme ind under den Kategori.

Den Klasse, paa hvilken denne Benævnelse egentlig kan anvendes, vare ikke Sømænd i dette Ords strengeste Forstand. Medens de forstod Alt, hvad der var uundgaaelig nødvendigt for at bære Omsorg for deres Skibe, og ikke bleve overtrufne af andre Sømænd i Henseende til Foretagelsesaand, Dristighed og Udholdenhed, kjendte de kun lidet til at sammenknobe et Varp med et andet og at splejse et Toug. En ægte Sømand fra Delaware-Bugten vilde foragtelig have rynket paa Næsen ad mange af deres Manerer og deres store Uvidenhed i mange Henseender; men naar de skulde til at hive Ankeret af Grunden, eller trække paa en Aare, eller det kom an paa at holde ud i ondt Veir, da kunde man være vis paa, at han vilde skjenke dem sin Agtelse, som han oprindelig havde været tilbøielig til at lee ad. Vi skildre bedst disse Mænd, naar vi sige, at de stod i samme Forhold til de egentlige helbefarne Matroser, som den Frivillige forholder sig til den regulære Soldat.

Den Fremmede blev naturligvis indbudet til at tage Plads ved Bordet Dette gjorde han uden at bruge

mange Komplimenter; og at dømme efter hans Appetit havde Mary al Grund til at troe, at han syntes godt om hendes Kogekunst. Der var meget Lidet tilbage af Faarehovedet, da denne sidste Angriber skød sin Tallerken tilside til Tegn paa, at han ikke „formaaede Mere." Han tømte da et Glas Grog og syntes nu at være i en fortræffelig Stemning til at afgjøre den Forretning, som havde ført ham derhen. Indtil dette Øieblik havde han ikke givet noget Vink om Hensigten med sit Besøg, og Diakonen havde udtømt sig i Gisninger.

„Fisken fra Peconic saavelsom fra Gar'ners Island er saa god som nogen, jeg kjender," bemærkede denne værdige Mand rolig, efterat han tilstrækkelig havde bevist, at han var berettiget til at fælde en Dom. „Vi have det ellers ganske godt i denne Henseende paa Vineyard."

„Paa Vineyard!" afbrød Diakonen ham, uden at høre ham ud.

„Ja, Sir, paa Martha's Vineyard — thi det er det Sted, hvorfra jeg kommer. Jeg burde maaskee lidt tidligere have introduceret mig selv for Dem — jeg kommer fra Martha's Vineyard, og mit Navn er Daggett."

Diakonen lod virkelig den Kniv, hvormed han just smurte Smør paa et Stykke Brød, falde ned paa Tallerkenen. „Daggett" og „Vineyard" vare uheldvarslende Navne. Skulde virkelig Dr. Sage i saa kort Tid have faaet et Bud sendt saa langt bort; og var denne amphibiske Beboer af Naboen allerede kommen herover forat

frarove ham hans Skat? Diakonens Tanker vare i Begyndelsen ikke rigtig klare; han bildte sig endogsaa ind, at Alt, hvad han havde kostet paa „Soloven", var kastet bort, og at han kunde blive stillet for Retten for at aflægge en Slags Regnskab for de Oplysninger, han havde modtaget af den afdøde Sømand.

En Smule Eftertanke var imidlertid tilstrækkelig til at fjerne denne Frygt og han gjorde en høflig Bøining med sit Hoved, der skulde sige den Fremmede, at han uagtet hans Navn og Opholdssted var velkommen. Naturligvis var der ingen Anden end Diakonen selv, der kjendte Noget til de Tanker, som foruroligede ham, og efter en kort Pause fortsatte Gjesten sine Meddelelser angaaende Hensigten med sit Besøg.

„Daggett'erne ere meget talrige paa Vineyard," vedblev den Fremmede, „og naar man nævner en af dem, er det ikke altid let at sige, til hvilken Familie han hører. Et af vore Kystfartøier kom for nogle faa Uger siden ind til Hull (Holmes Hole mente han) og berettede, at det havde praiet en hjemadseilende Brig paa Høiden af New Haven, af hvilken det havde hørt, at dette Skib havde sat en Sømand iland paa Oyster Pond, som nu vendte hjem efter 50 Aars Fraværelse og hvis Navn var Thomas Daggett. Dette Rygte udbredte sig snart over hele Øen, og der opstod stor Bevægelse blandt alle os Daggetter. Der er mange af vore Folk fra Vineyard, som reise om i Verden og undertiden kommer En tilbage til Øen forat døe der. Da de Fleste af

dem bringe Noget tilbage med sig, anseer man det almindelig for et godt Tegn, naar man hører om deres Ankomst. Efterat vi havde spurgt os for og talt med alle gamle Folk, kom vi til den Slutning, at denne Thomas Daggett maatte være en Broder til min Fader, som gik tilsøes omtrent for halvtredsindstyve Aar siden, og som vi aldrig siden have seet eller hørt Noget til. Han er den eneste Person af det Navn, som man ikke veed, hvad der er bleven af, og Familien har derfor anmodet mig om at seile herover forat opsøge ham."

„Det gjør mig ondt, Mr. Daggett, at De kommer saa sent," svarede Diakonen langsomt, som om han nødig vilde bedrøve den Fremmede. „Var De kommen i forrige Uge, kunde De have seet og talt med Deres Slægtning; eller var De kommen endnu imorges tidlig, kunde De have fulgt ham til Graven. Han kom til os som en Fremmed, og vi søgte at efterligne den gode Samaritans Opførsel. Jeg troer nok, at han fik al den Pleie, som Øyster Pond kan give, ja han fik ogsaa den bedste Lægehjelp. Dr. Sage fra Sag Harbour var hos ham i hans sidste Sygdom — Dr. Sage fra Sag Harbour; De har vistnok hørt ham omtale?"

„Jeg kjender ham af Omtale, og tvivler ikke om, at Alt er bleven gjort, hvad der kunde gjøres. Da den omtalte Slup i stille Veir laae nogen Tid paa Siden af Briggen, talte de to Kaptainer længe sammen, og vor Kaptain havde forberedt os paa, at vi snart vilde faae vor Slægt-

nings Død at høre. Han var meget svag og affældig, da han blev sat iland, og vi antage, at ingen menneskelig Konst kunde have frelst ham. Da han havde saa dygtig en Læge, hentet saa langveis fra, formoder jeg, at min Onkel maa have efterladt sig Formue?"

Det var et dreit Slag, men heldigvis var Diakonen forberedt paa at svare ham.

„Sømænd, der fra hjemgaaende Skibe sættes iland paa Landtunger og Forbjerge, ere sjeldent overlæssede med timeligt Gods," sagde han smilende. „Naar en Mand har Lykken med sig paa sine Farter, gaaer han i Almindelighed iland i en større Havn, sætter sig i en Karet og kjører op til et stort Vertshus. Jeg har lagt Mærke til, Hr. Pastor, at Sømænd holde af at leve lystig og have det mageligt, naar de blot have Penge nok dertil."

„Det er naturligt, Hr. Diakon, aldeles naturligt; og hvad der er naturligt, indtræffer ogsaa ofte. Naturmenneskет holder af alleslags Nydelser."

Da der Intet lod sig indvende imod denne almindelige Kommentar over den Art af Mennesker, fik han Lov til at gaae videre.

„Jeg haaber, at min Slægtning ikke har været til Byrde for Nogen her paa Dyster Pond?" sagde Nevoen spørgende.

„Nei, det kan jeg ikke sige," svarede Diakonen. „I Begyndelsen kostede hans Pleie kun Lidet, og han betalte den ved at sælge nogle faa Ting, han havde. Da For-

synet havde ført ham ind i en fattig Enkes Bolig, antog jeg, at hans Venner — og Enhver har jo dog nogle Venner — ikke vilde have Noget imod at gjøre Afregning med hende. Dette gjorde jeg endnu imorges og modtog en fuldstændig Kvittering af hende, som De her kan see," og han rakte den Fremmede Papiret. „Som enslags Sikkerhed for mit Udlæg lod jeg den Afdødes Kiste bringe over i dette Hus, og den staaer ovenpaa beredt til at undersøges. Den lader til at være let, og jeg troer ikke, at der vil blive funden meget Guld og Sølv i den."

Oprigtig talt saae Manden fra Vineyard ud til at være bleven skuffet. Det var saa naturligt at antage, at en Mand, som havde været borte i halvtredsindstyve Aar, skulde medbringe Frugterne af sit Arbeide, naar han kom hjem, at han havde ventet sig en lille Belønning for den Uleilighed, han havde gjort sig.

Dette var dog ikke det egentlige Øiemed med hans Besøg, som det senere vil vise sig. Med sit egentlige Maal for Øie fortsatte Neveuen sine Spørgsmaal, som han bestandig stillede indirekte, og paa hvilke han modtog Svar, der vare ligesaa undvigende og forsigtige. Alt dette var charakteristisk for de forsigtige Folk, fra hvilke de begge nedstammede, som sjeldent afhandlede en Forretningssag, uden mistænkelig at agte paa enhver Vending i Talen.

Efterat man i et Kvarters Tid havde talt om denne Gjenstand, og Kistens Historie var bleven given i et kort Omrids, medens den Fremmede fremtog et skrevet Bevis

for, at han havde Ret til at blande sig i Sagen, blev det bestemt, paa Stedet at optage en Fortegnelse over Alt, hvad Daggett havde efterladt, til Fordel for alle dem, som kunde faae Del deri.

Som Følge deraf var hele Selskabet, Mary medindbefattet, snart samlet i Diakonens eget Værelse, hvor Skibskisten stod indbydende i Midten. Alles Øine vare fæstede paa Laaget i nysgjerrig Forventning om at see dens Indhold; thi med Undtagelse af Diakonen formodede Alle, at dens Indhold var en dyb Hemmelighed. Enken White kunde have oplyst dem derom, da hun idetmindste et Dusin Gange havde randsaget Kisten, dog uden engang at tilegne sig en Knappenaal. Nysgjerrighed havde været den fornemste Bevæggrund. Rigtignok var den gode Kone ogsaa omhyggelig for sine egne Interesser, og hun havde været noget ængstelig, inden hun fik at see, om der var Udsigt til, at hun kunde faae Kost og Logis betalt — kun halvanden Dollar om Ugen — men da Salget af Naalene, Seilmagerhandskerne og det udskaarne Fiskeben tildels havde dækket hendes Fordringer, var Bekymringen for hendes egne Anliggender ikke stor. Nei, Nysgjerrighed, — ren kvindelig Nysgjerrighed, maaskee forøget lidt ved den Lidenskab, som fremkaldes hos simple Folk, der ere i Besiddelse af en ringe Grad af Dannelse, var den virkelige Grund til hendes Efterforskninger. Hun havde ikke blot havt enhver enkelt Artikel, Kisten indeholdt, i sin Haand, men hun havde gjennemlæst ethvert Stykke Papir, der

ſandtes, deri indbefattet et halvt Duſin Breve, og dannet ſig ſine egne Foreſtillinger derom. Den gode Kone var imidlertid ikke bleven ſynderlig klogere trods alle hendes Efterforſkninger. Om den ſtore Hemmelighed vidſte hun aldeles Intet, medmindre nogle uſammenhængende Vink, ſom hun havde ſamlet ved gjentagne Gange at lytte, ſkulde kunne anſees for Noget. Men her ophørte ogſaa hendes Uvidenhed. Ethvert Hul i en Skjorte, enhver Lap paa et Par Benklæder og enhver Stopning paa et Par Strømper var bleven underſøgt og deres ſandſynlige Indflydelſe paa Klædningsſtykkets Værdi behørigen bragt i Beregning. Det Eneſte, ſom hun ikke havde kunnet underſøge, var en Leddike, ſom var tillaaſet. Den kunde hun ikke komme til at ſee i, og der var Øieblikke, da hun gjerne vilde have givet en Finger for at blive bekjendt med dens Indhold.

„Denne Troie kunde vel være en Dollar værd," havde Enken White beregnet, „hvis der ikke havde været Hul paa Albuen; men naar det blev lappet godt, kunde der nok gives en halv Dollar for den. Disſe Benklæder have upaatvivlelig koſtet to Dollar, men nu ere de ikke det Halve værd. Den Vams er det Bedſte i hele Kiſten, og naar den blev ſendt over til „Havnen" omtrent paa den Tid, da Skibene ſeile ud, vilde den kunne indbringe Saameget, at Daggett kunde leve i en hel Maaned deraf."

Paa denne Maade havde Enken underſøgt Kiſten, ſkjøndt Ingen kjendte Noget til hendes Opdagelſer, ikke engang hendes Naboerſke Stone

„Her er Nøglen," sagde Diakonen og fremtog dette Instrument fra en Bordskuffe, som om han omhyggelig havde lagt den tilside for et saadant Øieblik. „Jeg troer nok, at den passer, thi jeg erindrer at have seet Daggett bruge den et Par Gange."

Roswell Gardiner tog nu som den Yngste af de Tilstedeværende fat paa Nøglen, stak den i Hullet, dreiede den uden Vanskelighed om og løftede derpaa Laaget. Skuffet Forventning syntes at staae malet paa alle Ansigter undtagen paa Diakonens ved Synet af det magre Indhold. Ikke blot var Kisten mere end halvt tom, men de Gjenstande, som den indeholdt, vare af det groveste Stof; forslidte Somandsklæder, der havde seet deres bedste Dage, og som aldrig havde været andet end en Matros' almindelige grove Dragt.

„Her er kun Lidet til at betale en Mand for at seile herover fra Vineyard," bemærkede Roswell Gardiner lidt tørt; thi han kunde ikke lide den Begjerlighed, der skinnede gjennem Neveuens Bekymring over Onkelens Skjebne. „Den sidste Reise har nok ikke været heldig, er jeg bange for, eller Rhederne ere gaaede Fallit, forend Skibet kom i Havn. Hvad skulle vi gjøre med al den Ballast?"

„Det er vistnok bedst at tage Alting ud Stykke for Stykke," svarede den Anden, „og undersøge hver enkelt Ting. Nu, da vi have begyndt, er det bedst at optage en Fortegnelse over det Hele."

Den unge Mand adlød, og nævnende Navnet paa ethvert Klædningsstykke, som han tog op af Gjemmestedet, leverede han det til den, som stod der i Egenskab af Arving. Denne undersøgte noie ethvert Klædningsstykke og stak forsigtig sin Haand i enhver Lomme for at forvisse sig om, at den var tom, førend han lagde Stykket ned paa Jorden.

En Stund opdagede man Intet, indtil en lille Nøgle blev funden i Lommen paa et Par gamle Benklæder. Da der fandtes den allerede omtalte Leddike i Kisten, og denne Leddike var forsynet med en Laas, beholdt Arvingen Nøglen, uden at sige Noget om dens Tilværelse.

„Den Afdøde synes ikke at have været besværet med denne Verdens Rigdomme," sagde Hans Velærværdighed Hr. Whittle, hvis Forventninger oprigtig talt vare blevne en Smule skuffede. „Det maa have været saa meget bedstobedre for ham, da Afskedens Øieblik nærmede sig."

„Jeg troer nok, at han med Glæde vilde have baaret den Byrde, at have det lidt behageligere," bemærkede Roswell Gardiner. „Jeg har aldrig kjendt noget Menneske, hvad enten han færdedes paa Søen eller paa Landjorden, der ikke satte Pris paa at nyde en Smule Velstand og gjøre sig Livet saa behageligt som muligt."

„Deres Mening om hvad der er bedst for et Menneske, naar hans sidste Time nærmer sig, Kaptain Gardiner, kan neppe være af den Natur, at den kan vinde

almindelig Anerkjendelse. Søen opdrager ikke mange orthodoxe Theologer."

Den unge Sømand rødmede, bed sig i Læberne, tilkastede Mary et Blik, og begyndte en ganske sagte Fløiten; men i næste Øieblik forglemte han den Irettesættelse, han havde faaet, og fortsatte leende sit Arbeide.

„Nu," udbrød han, „det er et daarligere Udstyr, end en Sømand ialmindelighed fører med sig. Indstyr skulde det nok snarere kaldes, da den stakkels Fyr, som eiede det, var paa Hjemreisen, dengang han blev sat iland paa Oyster Pond. Det kan vel neppe betale sig for Dem, Kaptain Daggett, at tage alt dette Tøi med Dem over til Vineyard."

„Det er neppe Umagen værd, skjøndt Venner og Slægtninge sætte Pris paa Ting, som Fremmede ikke bryde sig om. Jeg seer der et Par Kort — maa jeg bede Dem give mig dem. De kunne have Værdi for en Sømand, da gamle Matroser undertiden gjøre Bemærkninger, der ere ligesaameget værd som Kortene selv."

Dette blev sagt i en aldeles ligefrem og naturlig Tone, men foraarsagede dog Diakonen en betydelig Uro, og denne Følelse formindskedes ingenlunde ved den alvorlige, for ikke at sige ivrige Maade, hvormed Daggett — saaledes ville vi for Fremtiden kalde dette Medlem af Familien — udbredte Kortet paa Sengen og begyndte at speide efter de omtalte Optegnelser.

Det Kort, som paa denne Maade først blev aabnet,

var over den sydlige Halvkugle, og naturligvis det, paa hvilket Diakonen havde gjort sig saamegen Umage for at udradere Sælhundeøerne, hvilke den afdøde Sømand havde aflagt med saa stor en Nøiagtighed og Omhyggelighed.

Det var klart, at Manden fra Martha's Vineyard saae efter Noget, som han ikke kunde finde, og at han følte sine Forventninger skuffede. Istedetfor at see paa Kortet, kunde man sige, at han undersøgte alle Huller og Revner, hvoraf der ikke var faa paa Grund af Papirets sønderrevne Tilstand. Der forløb adskillige Minutter, før denne Undersøgelse blev tilendebragt, og i al den Tid syntes den Fremmede ikke at nære nogen Interesse for Resten af sin Slægtnings Garderobe.

„Dette er et gammelt Kort fra Aaret 1802," bemærkede Daggett, idet han reiste sig op som en Mand, der retter sin Ryg efter længe at have staaet bøiet forover. „Et saa gammelt Kort kan ikke være til nogen synderlig Nytte nutildags. Vore Sælhundefangere have saa grundigen gjennemkrydset Farvandet Syd for de to Forbjerge, at de kunne levere langt bedre Kort end dette."

„Deres Onkel saae ud til at være en gammeldags Sømand," bemærkede Diakonen rolig, „maaskee han holdt mest af gammeldags Kort."

„Hvis det var Tilfældet, maa han aldeles have glemt sin Opdragelse hjemmefra. Der findes ikke et Fruentimmer hjemme, som ikke veed, at det sidste Kort

ialmindelighed er det bedste. Jeg tilstaaer, at jeg føler mig skuffet, thi Kaptainen paa Sluppen gav mig et Vink om, at han havde hørt af Briggens Kaptain, at der vilde findes adskillige værdifulde Notitser paa den gamle Mands Kort."

Diakonen foer sammen, thi her var et Vink om, at den Afdøde havde talt om sin Kundskab til Andre end til ham. Det var saa naturligt for en Mand som Daggett at prale af, hvad hans Kort vare værd, at han indsaae Sandsynligheden af, at der kunde reise sig en Vanskelighed fra den Side. Han ansaae det imidlertid for rigtigst at forholde sig taus og lade Sandheden bane sig sin egen Vei.

Den Fremmedes Opmærksomhed lod sig imidlertid ikke bortdrage af Skjorter og gamle Klæder, thi han begyndte atter at undersøge Kortet, og hvad mere var i de sydligste Bredegrader ikke langt fra selve det Sted, hvor Sælhundeøerne vare blevne aflagte, og hvorfra Diakonen saa omhyggelig havde fjernet dem.

„Det er ubegribeligt, at en Mand kan slide saa længe paa et Kort, og dog efterlade saa faa Notitser paa det," sagde Manden fra Vineyard, som om han beklagede sig over en Brøde. „Her er noteret Brændinger midt i Oceanet, hvor jeg tør sige, at der ikke er anden Brænding end den, som en Hvalfisk frembringer, og der siges Intet om Øer. Hvad mener De derom, Kaptain Gar'ner?" sagde han og lagde sin Finger netop paa det Sted, hvor

Diakonen samme Formiddag saalænge havde arbeidet paa at udradere Øerne. „Dette Sted seer ud til ofte at være berørt med Fingrene."

„Dette er en Sandbanke, aflagt med Snavs," svarede Roswell Gardiner leende — „lad mig see, under den Bredegrad kan der ikke være noget bekjendt Land, da det ikke engang lykkedes Kaptain Cook at komme saalangt Syd paa. Det maa være et Yndlingssted, hvor Kaptainen har taget fat paa sit Kort. Jeg har kjendt en af disse gammeldags Karle, som bestandig lagde sin Haand paa det samme Sted, og efter tre Aars Forløb kan De nok tænke, hvorledes saadant et Kort saae ud. Disse vore Hvalfangere ere fornemmelig Folk, der holde paa gammel Vane og indbilde sig, at de kjende Ansigterne paa nogle af de gamle Hvaler, som ere altfor snilde til at lade en Harpun komme i Nærheden af dem."

„De har formodentlig ofte befaret disse Have, Kaptain Gar'ner?" sagde den Anden spørgende.

„Jeg er bleven opdragen i den Stand, og har endnu megen Forkjerlighed derfor," svarede den unge Mand aabenhjertig. „Men jeg lægger ikke nogen stor Vægt paa Kort, de kunne være gode nok, naar et Skib er paa sin Reise, men hvad Hvaler eller Sælhunde angaaer, da maa den, som i disse Tider ønsker at finde dem, selv see sig for, som jeg fortæller min Rheder. Efter Folks Sigende har der været en Tid, hvor et

Skib blot behøvede at gaae ud i rum Sø for at træffe Noget, som det var værdt at stikke en Harpun i, men den Tid er forbi, Kaptain Daggett, og man maa see sig om efter Hvalfisk ude tilsøes, som man her paa Landjorden maa see sig om efter Penge."

„Er det Skib, som jeg saae hist nede ved Ladepladsen, udrustet til at gaae paa Hvalfiskefangst?"

„Det gaaer ud for at søge efter Lykken og vil modtage den, i hvilkensomhelst Skikkelse den viser sig."

„Det er temmelig lille til Hvalfiskefangst, skjøndt Skibe af samme Størrelse have gjort gode Affairer ved at holde klos ind under vor egen Kyst."

„Vi ville bedst faae at vide, hvad det formaaer at udrette, naar der er bleven gjort Prøve med det," svarede Gardiner undvigende. „Hvad mener De, det vilde kunne udrette paa New-Foundlands Banker?"

Manden fra Martha's Vineyard tilkastede sin Kollega et hurtigt utaalmodigt Blik, der omtrent skulde sige: „Saadant kan De indbilde Marinesoldater", da han aabnede det andet Kort, som hidtil havde ligget upaagtet.

„Ah, ha," hviskede han i en sagte Tone, men dog høit nok til at blive hørt af den opmærksomme Diakon, „her er det — et Kort over Vestindien og over alle Klipperne."

Ved dette tilfældige og, som det syntes, uvilkaarlige Udbrud fik Diakonen atter et Vink om, at den Fremmede maatte have hørt Noget om Sagen, og dette foregede

hans Uro. Han var nu overbeviſt om, at Kaptainerne paa Briggen og Sluppen havde givet Daggetts Slægtninge ſaadanne Underretninger, at de vare forberedte paa at erholde de ſamme Oplysninger, paa hvilke han haabede at grunde ſin egen Lykke. I hvilket Omfang disſe Meddelelſer vare blevne gjorte, kunde han naturligvis ikke have nogen Idee om, men adſkillige Enkeltheder maatte dog være blevne aabenbarede, ſiden denne Perſon var reiſt over til Oyſter Pond for ſaa noie at underſøge de to Kort. Under disſe Omſtændigheder ønſkede han derfor ſig ſelv til Lykke, at han havde været ſaa forſigtig itide at fjerne fra Papiret ethvert Spor af disſe vigtige Notitſer.

„Kaptain Gar'ner, Deres Øine ere yngre end mine," ſagde Manden fra Vineyard, og holdt Kortet op for Lyſet. „Vil De ikke være ſaa god at ſee her? Seer det ikke ud, ſom om denne Klippe havde været aflagt, og ſom om Ordene igjen vare blevne udſlettede?"

Dette foranledigede Diakonen til at ſee over Roswell Gardiners Skulder, og han blev meget glad ved at ſee, at den Fremmede havde lagt ſin Finger paa en Klippe, der maatte ligge adſkillige hundrede Mile borte fra den, ſom antoges at gjemme Søroverens nedgravede Skat. Der ſyntes ligeſom at være en Radering paa det angivne Punkt, men Kortet var ſaa gammelt og ſaa ſmudſigt, at det ikke var muligt at komme til nogen Vis-

hed ved at undersøge det. Skulde den Fremmede mærke sig den Klippe, han aabenbart havde Øie paa, kunde Alt endnu blive godt, da den laae langt borte fra det virkelig angivne Sted.

„Det er forunderligt, at en saa gammel Sømand saaledes har opslidt et Kort uden at gjøre Bemærkninger paa det," gjentog den Fremmede, der var ærgerlig og ikke vidste, hvad han skulde tænke om den Sag. „Alle mine Kort ere overfyldte med Bemærkninger, som om jeg havde isinde at foranstalte en ny Udgave."

„Ethvert Menneske har sine Vaner og Skikke," bemærkede Roswell Gardiner. „Mange Sømænd finde bestandig Klipper og Skær, og overmale deres Kort dermed, ligesom de ved deres Hjemkomst overfylde Bladene dermed; men jeg veed aldrig, at der er kommen noget Godt ud af det. Hvad mig angaaer, da vilde jeg ikke give en Sexpence for en Bemærkning, som er bleven gjort af en Mand, der i en Byge eller Storm er kommen forbi en Klippe eller et Skær."

„Hvad vilde De sige, hvis en Sælhundefanger betegnede en Ø, hvor Sælhunde ligge saa tæt paa Strandbredden og sole sig som Svin i en Pøl? Vilde De ikke ansee saadant et Kort for at være en sand Skat?"

„Det forandrer rigtignok Sagen," svarede Gardiner leende, „skjøndt det ikke kunde falde mig ind at see i denne Kiste efter saadanne Skatte. De Fleste af vore Skibskaptainer seile altformeget paa Lykke og

fromme, til at de kunne give deres Kort nogen synderlig Værdi. De kunne nok selv finde de Steder, som de søge, men synes ikke at vide, hvorledes de skulle vise Andre Veien. En af mine gamle Kaptainer skulde aflægge et Skær, som han indbildte sig at see, men lagde det en hel Grad for sydlig. Saadan en Anmærkning vilde gjøre mere Skade end Gavn; den kan gjøre Medbør til Modvind og forlede en stakkels Fyr til at vende, hvor der ikke er den ringeste Anledning til at gjøre det."

„Ja, det kan gjelde om nerveſvage Folk, som altid troe at see Farer forude; men det er en ganske anden Sag med Der, som et Skib virkelig har besegt. Det er ikke nødvendigt, at De gjør Dem videre Ulleilighed, Hr. Diakon Pratt. Min Onkel var, som jeg seer, ikke nogen rig Mand, og jeg maa nok arbeide paa selv at gjøre min Lykke, hvis jeg ønsker noget Mere, end jeg allerede har. Hvis der er Fordringer paa den Afdøde, er jeg beredt til at afgjøre dem."

Dette var at gjøre en pludselig Ende paa Sagen, saa Diakonen vidste neppe, hvad han skulde gribe til. Han erindrede sine egne ti Dollars, og hans indgroede Pengebegjerlighed seirede i den Grad over hans Klogskab, at den forledte ham til at nævne denne Omstændighed.

„Doktor Sage kunde fremkomme med en Fordring, som burde afgjøres, men Deres Onkel betalte ellers sin Forpleining. Jeg fandt, at Enken, som pleiede ham, for-

tjente Lidt extra, og jeg betalte hende derfor imorges ti Dollars, som De kan betale mig tilbage eller ikke, alt efterſom De behager."

Kaptain Daggett fremtog ſin Pung og betalte øieblikkelig Summen. Derpaa lagde han atter Kortene ned og uden at aabne Leddiken, lukkede han Laaget paa Kiſten i, dreiede Nøglen om og puttede den i ſin Lomme, ſigende, at han nok ſkulde ſørge for, at det Hele blev afhentet, ſom om han vilde ile med at frie Diakonen for en Beſværlighed.

Da dette var gjort, bad han, om man vilde viſe ham Enken Whites Bolig, da han ønſkede at tale med hende, førend han reiſte tilbage.

„Mine mange Fættere ville gjøre mig en hel Del Spørgsmaal, naar jeg kommer hjem," ſagde han ſmilende, „det kan derfor ikke gaae an, at jeg tager hjem uden at have ſamlet alle de Oplysninger, jeg kan faae. Vil De ikke have den Godhed at viſe mig Veien, Kaptain Gardiner; jeg lover, at jeg ſkal gjøre det Samme for Dem, hvis De nogenſinde ſkulde komme til Vineyard for at opſpore en gammel Slægtnings Efterladenſkaber."

Roswell Gardiner var ſtrax beredt til at opfylde hans Ønſke, og lagde ikke Mærke til det misbilligende Blik, hvormed hans Rheder havde lyttet til denne Begjering. De fjernede ſig da begge og vare ſnart ved Enkens Dør. Her forlod den unge Mand ſin Ledſager, da han havde Noget at beſtille ombord paa Soloven. Enken White

modtog sin Gjest med den mest levende Interesse, da det var en af hendes største Fornøielser her i Livet at meddele og modtage Efterretninger.

„Jeg haaber, at De fandt en omgængelig Mand i min Onkel," bemærkede Kaptainen, efter at et venskabeligt Forhold var indtraadt imellem begge Parter ved Hjelp af nogle faa smigrende Bemærkninger fra begge Sider. „Folk fra Vineyard ere ialmindelighed snaksomme."

„Det var han, Kaptain Daggett, og hvis Diakonen ikke var kommen herover og havde forstyrret ham og vakt den verdslige Aand i ham, vilde han have været saa vel stemt til at forberede sig til den sidste Time, som nogen Syg, jeg har pleiet. Men det var anderledes, efterat Diakonen havde gjort ham sin første Visit."

„Kom Diakon Pratt for at læse og bede med den Syge?"

„Han, bede! Jeg troer ikke, at han under alle sine Besøg læste en eneste Bøn med ham. De talte ikke om Andet end om Øer og Sælhunde, naar de vare sammen."

„Virkelig!" udbrød Neveuen, og syntes at faae forøget Interesse for Samtalen. „Og hvad kunde de vel have at sige hinanden om saadanne Ting? Øer og Sælhunde ere forunderlige Gjenstande at tale om for en døende Mand."

„Jeg veed det," svarede Enken skarpt, „jeg vidste det dengang, men hvad kunde et enligt Fruentimmer gjøre for at vise dem det Rette; han er jo desuden Forstander for

Bedehuset. Naar de paa en saadan Tid talte om verdslige Ting, tilkom det ikke mig at vise dem tilrette."

„De førte altsaa Samtalen aabenlyst i Deres Nærværelse — lige for Deres Øine, om jeg saa maa sige?"

„Det kan' jeg just ikke sige; det skete just heller ikke, naar jeg vendte Ryggen til dem. De talte, og jeg hørte, hvad der blev sagt, saaledes som det ialmindelighed skeer, naar man er i Nærheden, som De veed."

Den Fremmede gik ikke videre ind paa Sagen, da han var bleven opdraget i et Land, som man næsten kunde kalde Lurernes Land. En Ø, der er afskaaren fra Forbindelse med den øvrige Del af Jorden, og som de to Trediedele af Mandfolkene ofte i længere Tid ere borte fra, kunde nok naae Fuldkommenhed i den Kunst at sladdre, hvilken ogsaa indeholder den, at lytte.

„Ja," svarede han, „man sanker jo saadan en god Del op, uden at man veed hvorledes. Saa De talte om Øer og Sælhunde?"

Saaledes udspurgt, aabnede Enken med Glæde sin Kundskabs Skatte. Som hun skred frem i sin Meddelelse om de hemmelige Conferencer mellem Diakon Pratt og hendes afdøde Logerende, forøgedes hendes Iver, og hun udelukkede Intet af hvad hun nogensinde havde hørt, men føiede en god Del til, som hun ikke havde hørt.

Men hendes Gjest var vant til saadanne Fortællinger, og vidste, hvormeget han fornuftigvis kunde troe deraf. Han lyttede med den Beslutning, ikke at troe Mere

end det Halve af hvad hun sagde, og ved Hjelp af sin lange Erfaring lykkedes det ham med en beundringsværdig Sikkerhed at skjelne den troværdige Del af Enkens næsten aandeløse Beretning fra det, der maatte betragtes som utroværdigt.

Den største Vanskelighed ved at forstaae Enken Whites Beretning i alle dens Dele hidrørte derfra, at hun var gaaet Glip af den vigtigste Samtale. Derved opstod der en hel Del Huller og dunkle Steder, og ved sine egne Bestræbelser for at raade Bod paa Manglerne bragte hun en betydelig Forvirring ind i det Hele

Kaptain Daggett var imidlertid fuldkomment overbevist om, at Diakonen idetmindste vidste Noget om Sælhundeavens Existents, skjøndt han tvivlede om, at Rygtet om den nedgravede Skat, som var naaet til ham, ogsaa var bleven meddelt Diakon Pratt. Sælavens Kjøb og Udrustning, sat i Forbindelse med Enkens Beretning, var i og for sig tilstrækkelig til at overbevise en Mand af hans Erfaring og Forudseenhed om, at der forberedtes et Tog efter Sælhunde, fremkaldt ved hans afdøde Slægtnings Meddelelse. Dette tvivlede han nu ikke om, men han var ikke vis paa, om der tillige paa Veien skulde søges efter den lille Ø.

Samtalen mellem Kaptain Daggett og Enken White varede mere end een Time. I den Tid havde han samlet alle de Oplysninger, som denne kunde give, og de skiltes ad som de bedste Venner af Verden. Kaptainen gav vel ikke Enken Noget — i den Henseende havde han stillet

sin Samvittighed tilfreds ved at betale Diakonen de Penge, som denne havde udlagt — men han lyttede paa den mest exemplariske Maade til Alt, hvad hun havde at sige, og hos en vis Klasse af ivrige Snakkere er en opmærksom Tilhører vis paa at komme i den allerstørste Gunst. Interesse havde givet den Fremmede Udseende af stor Opmærksomhed, og den henrykte Kone havde udgydt sin Ordstrøm paa en Maade, som i høieste Grad smigrede hendes ivrige Ønske efter at meddele sig. Da de skiltes ad, gjorde de den Aftale, at de vilde veksle Breve med hinanden angaaende samme interessante Gjenstand.

Samme Eftermiddag lykkedes det Kaptain Daggett at faae sin afdøde Slægtnings Kiste ført over Bugten til Sag Harbour, hvorhen han selv begav sig ved samme Leilighed. Der tilbragte han et Par Timer med at erkyndige sig om Sløvens Udrustning og den sandsynlige Tid den vilde afreise.

Denne Skonnerts Udrustning gav Folk Meget at tale om der i Egnen, og Manden fra Martha's Vineyard hørte utallige Gisninger, men meget faa paalidelige Meddelelser. I det Hele taget kom han dog til det Resultat, at Sløven vilde seile om en halv Snes Dage, at den havde en lang Reise for, at dens Fraværelse ventedes at skulle overskride et Aar, og at man mente, at den havde andre Planer for foruden Robbefangsten.

Samme Aften gik denne dristige Sømand, der var halvt Agerdyrker, i sin Hvalfangerbaad, og seilede alene

til Vineyard, medtagende Kiſten. Dette var imidlertid for Intet at regne, thi meget ofte var han bleven ſeet i rum Sø alene i ſin Baad, ſeende efter indadſeilende Skibe, for at lodſe dem.

Sjette Kapitel.

Kaptain Daggetts Beſøg i Forbindelſe med Alt, hvad der var bleven ſagt og gjort, medens han var paa Oyſter Pond og i Sag Harbour, bevirkede, at Sølovens Udruſtning fremſkyndedes paa det Allerivrigſte. Diakon Pratt kjendte Øens Søfolks Charakter altfor vel til at tøve med en ſaa vigtig Sag. Hvormeget Folk paa Vineyard vidſte om hans ſtore Hemmeligheder, det var han vel uvidende om, men han følte ſig overbeviſt om, at de vidſte nok, og ved dette ene Beſøg havde erfaret tilſtrækkeligt til at pirre deres Lyſt til Rigdomme og ſætte dem i Bevægelſe henimod den ſydlige Polarkreds. Hos ſaadanne Folk tages Afſtand og Vanſkeligheder ikke med i Beregning; en Mand, ſom i ſin egen fjerne Afkrog, hvorhen man ikke ſkulde troe, at Ærgjerrighed og Kjerlighed til Forandring nogenſinde kunde trænge, idag har gaaet og ſaaet Havre, er rede til med 24 Timers Varſel at

forlade sit Hjem, gribe Harpunen, medens han lægger Forken tilside, og drage afsted til Jordens yderste Grændse uden videre Betænkelighed, end hvis han forlod sit Hjem for at gjøre en almindelig Reise paa en Uge. Diakonen vidste meget vel, at saadan var de Folks Charakter, som han nu havde at bestille med, og han forudsaae Nødvendigheden af den yderste Forsigtighed, Flid og Virksomhed.

Philip Hazard, den Styrmand, som Roswell Gardiner havde omtalt, fik Ordre til ikke at spilde nogen Tid; og de Folk, som vare hyrede til Reisen, begyndte snart at komme over Sundet og vise sig ombord paa Skonnerten. Hvad Skibet selv angaaer, da havde det Alt, hvad der var nødvendigt for dets Fornødenheder, stuvet sammen i Lasten, og Diakonen begyndte nu med en vis Utaalmodighed at imødesee et Par særdeles dygtige Sømænds Ankomst, som Philip Hazard var paa Spor efter, og som Kaptain Gardiner ansaae det for meget vigtigt at erholde.

Lidet ahnede den værdige Skibsrheder, at Folk paa Vineyard vare ifærd med de samme Mænd og søgte at vinde dem for selv at udruste en anden Solove, som de nu næsten i en Maaned havde arbeidet paa. De havde kjøbt den i New Bedford, i den Hensigt at benytte sig af de ufuldstændige Oplysninger, som vare komne til dem gjennem Kaptainerne paa Sluppen og Briggen. Navnets Lighed var tilfældig, eller rettere sagt, var ganske naturlig bleven fremkaldt ved det fælleds Øiemed for Foretagendet, men da denne Lighed nu engang existerede, byggede

Compagniet fra Vineyard Planer paa Skibenes Forvexling, hvoraf de haabede at drage nogen Fordel, men som det vilde være for tidligt nu at omtale her.

Da nogle Dage vare forlobne, sendte Hazard en Mand ved Navn Watson, der ansaaes for at være en udmærket Robbefanger, over fra Stonington. Denne Forsøgelse af Mandskabet var særdeles velkommen; og da begge Styrmænd vare borte for at hyre Folk, raadførte Roswell Gardiner sig med denne erfarne og dygtige Sømand, da det endnu var temmelig nyt for ham at kommandere som Chef.

Det var heldigt for Diakonens Planer, at han havde ladet sin unge Kaptain forblive i Uvidenhed angaaende de to store Hemmeligheder. Gardiner vidste, at Skonnerten skulde gaae ud for at fange Sælhunde, Sølover, Seelephanter og alle andre Dyr henhørende til Slægten phoca; men der var ikke bleven fortalt ham Noget om Daggetts Meddelelser eller om de virkelige Motiver, som havde bevæget Diakonen til at gaae uden for det Sædvanlige i sin Stræben efter Gevinst.

Vi sige, det var heldigt, at Diakonen havde været saa forsigtig, thi Watson havde aldeles ikke isinde at seile ud fra Oyster Pond, da han havde ladet sig engagere som Overstyrmand paa den rivaliserende Sølove, der var bleven kjobt i New Bedford, og som nu i al Hast udrustedes for at kappes med det Skib, der endnu laae saa roligt og sorgløst paa Diakon Pratts Værft.

Kort, Watson var en Spion, der var sendt over fra Vineyarderne for af alle Kræfter at udforske, hvilke Hensigter Skonnertens Eier havde, at indsmigre sig i Gardiners Fortrolighed og fra Tid til anden at aflægge Beretning om Sagernes Tilstand, paa det at Eastenderne ikke skulde komme først afsted.

Det er Noget, Amerikanerne almindelig prale af, at der ikke findes Spioner i Deres Land. Dette kan være sandt i dette Ords dagligdags Betydning, men er falsk i alle andre Henseender. Det er upaatvivlelig det mest udspionerende Land i den hele Christenhed, hvis man ved at udspionere forstaaer at skaffe sig Underretning om andre Folks Anliggender. Blandt de Handlende existerer der et udbredt og almindelig anerkjendt Udspioneringssystem, og næsten Enhver, der paa nogen Maade staaer i Forbindelse med Pressen, tjener som enslags Spion Politikens Interesser — Mange adskillige andre Interesser. Læseren maa derfor ikke hengive sig til Indtryk, der ere fremkaldte ved almindelige Paastande, som næppe kunne taale en alvorlig Undersøgelse, og ikke benegte Sandheden af Billeder, der ere tegnede med en daguerreotypagtig Nøiagtighed, fordi de tilfældigvis ikke gjenspeile Dagens Modesmag.

Denne Watson, som tildels havde forpligtet sig til at gaae ud som Matros med Soloven under Kaptain Roswell Gardiners Kommando, var ikke alene en Spion ialmindelighed, men en Spion, der hemmeligen var sendt

af de laveſte Bevæggrunde ind i Fjendens Leir, og det med ſaa fjendtlige Henſigter, ſom Omſtændighedernes Natur vilde tillade.

Saaledes ſtode Sagerne paa Oyſter Pond omtrent en Uge, efter at Neveuen havde været der for at ſee efter ſin afdøde Onkels Effekter. Skonnerten var nu ganſke færdig til at ſtikke i Søen, og Kaptainen begyndte at tale om at hale ud fra Ladepladſen. Rigtignok var der ikke nogen fornuftig Grund til at foretage dette forelebige Skridt i denne Havn, hvor der ingen Leilighed var for Folkene til at begaae Excesſer, men det lød ſømandsagtigt, og Kaptain Gardiner havde yttret, at det var hans Henſigt at gjøre det.

Mandſkabet fra Faſtlandet meldte ſig kun langſomt, og Noget lig Utaalmodighed røbede ſig hos den unge Chef, der forlængeſiden havde faaet ſine uøvede Folk ombord — unge Mennesker fra Nabolaget, ſom han lidt efter lidt ſøgte at gjøre bekjendt med deres Pligter. Den bedſte Grund, han kunde give for at hale ud, var den, at han derved gav disſe unge Folk Leilighed til at øve ſig.

„Jeg veed ikke, hvad Hazard og Green beſtille", raabte Roswell Gardiner ned til ſin Rheder; ſelv ſtod han paa Solovens Skandſe, og Diakon Pratt nede paa Ladepladſen, medens Watſon var beſkæftiget oppe i Takkelagen; „de have været længe nok paa Faſtlandet for at hyre et Duſin Matroſer til et Skib af denne Størrelſe, og vi mangle endnu to Mænd, ſelv om denne Mand her

undertegner Papirerne, hvilket han endnu ikke har gjort. „Det er sandt, Watson, det er paa den høie Tid, at vi faae at see, hvorledes Du skriver."

„Jeg er kun daarlig oplært, Kaptain Garner," svarede den listige Sømand „og jeg behøver megen Tid blot til at skrive en saadan Ubetydelighed som mit Navn."

„Ja, ja, Du er en forsigtig Fyr, og det kan jeg godt lide Dig for, men Du har nu havt Tid nok til at fatte en Beslutning. Du kjender nu Skonnerten tilbunds og burde nu kunne sige, om Du vil prøve din Lykke med den."

„Ja, det er sandt nok, hvad Skibet angaaer. Hvis det var en Reise til Vestindien, vilde jeg ikke vente et Minut med at underskrive Artiklerne. Jeg vilde heller ikke gjøre mange Spørgsmaal, hvis Skibet var stort nok til en almindelig Hvalfiskefangst, men Robbefangsten er en ganske anden Sag, og en uheldig Haand kan gjøre meget Arbeide unyttigt."

„Alt dette er sandt nok, men vi have ikke isinde at tage nogen uheldig Haand med, eller at begynde paa noget uheldigt Arbeide."

„O, hvis Alle var som De, Kaptain Gar'ner, vilde jeg ikke et Øieblik betænkte mig paa at underskrive. De har vundet Deres Bersmmelse sydpaa, og Ingen tvivler om Deres Dygtighed."

„Nuvel, begge Styrmændene ere ogsaa gamle erfarne Folk, og vi have isinde, at alle de Helbefarne skulle være ligesaa dygtige Folk som Du?"

„Der behøves ogsaa dygtige Folk til at arbeide mellem disse Søelefanter og Sælhunde, siger jeg. Man siger, at Sælhunde blive sjeldnere, men jeg siger, at det kommer af, at man ikke kjender til Forretningen. Der er nu den unge Kaptain Gar'ner, siger jeg, han udruster nu en Skonnert til en ubekjendt Del af Verden, siger jeg, maaskee til Sydpolen, thi jeg veed det ikke, eller til et andet fjernt Punkt; han vil nok komme hjem med fuld Ladning, eller jeg forstaaer mig ikke paa den Forretning, siger jeg."

„Hvis det er din Mening, saa behøver Du jo kun at skrive dit Navn under Artiklerne og tage imod Haandpengene."

„Ja, ganske rigtig, Sir, naar jeg har faaet mine Skibskammerater at see. Der er ingen Forretning under Solen, hvor det er saa nødvendigt, at Folkene nøie kjende hinanden, som Jagten efter Søelefanter. Mindre Dyr kan man maaskee nok faae Bugt med, om ogsaa Besætningen er noget svag, men naar man kommer til de gamle Hunde eller Buldogger, som man rigtigst maa kalde dem, saa maa der Mod og kraftige Hænder til."

„Efter mine Begreber, Watson, er det mindre farligt at tage en Søelefant end at binde an med en rigtig gammel Hvalfisk, som maaskee allerede kan have et halvt Dusin Harpuner i sig."

„Ja, det er ogsaa undertiden et vanskeligt Arbeide, skjøndt jeg ikke mener, at det er saa vanskeligt at fange

en Hvalfisk, som en Søelefant eller en Søløve. Paa en Robbefangst maa jeg kjende mine Skibskammerater, siger jeg."

„Kaptain Gar'ner," sagde Diakonen, som naturligvis havde hørt hele Samtalen, „vi maa strax have at vide, om denne Mand vil gaae med Skonnerten, eller ikke. Styrmændene troe det og komme vist herover uden Nogen til at tage hans Plads, hvis han skulde forlade os. Sagen bør afgjøres strax."

„Jeg er villig til at afgjøre den paa Øieblikket," svarede Watson saa drisig, som om det havde været hans oprigtige Mening, „lad mig blot faae at vide, hvad vi skulle foretage os. Naar jeg veed, til hvilke Øer Skonnerten er bestemt, kan dette strax afgjøre min Beslutning."

Dette var et vel udtænkt Spørgsmaal af Spionen, skjøndt det forfeilede sin Virkning, da Diakonen havde været saa forsigtig ikke at fortælle sin Hemmelighed, ikke engang til Kaptainen paa hans Skib. Havde Gardiner vidst nøiagtig, hvorhen han skulde gaae, vilde Ønsket om at sikkre sig en saa dygtig Matros som Watson upaatvivlelig have aflokket ham en uforsigtig Meddelelse, men da han ikke selv vidste Noget, var han nødt til at svare, saa godt han kunde

„Hvor vi gaae hen?" sagde han, „vi gaae naturligvis ud efter Robber, og ville see efter dem der, hvor de fleste ere at finde. En saa erfaren Mand som Du burde vide, hvor det er."

„Ja, Sir," svarede Fyren leende, „det er netop hverken her eller der — det er det Hele."

„Kaptain Gar'ner," afbrød Diakonen ham høitidelig, „vi maa have en Ende paa denne Sag og have at vide, om denne Mand vil lade sig hyre, ellers maa der skrives til Mr. Hazard om at hyre en Anden i hans Sted. Kom i Land, Sir, jeg har Forretninger at afgjøre med Dem oppe i Huset."

Den alvorlige Maade, hvorpaa dette blev sagt, overraskede baade Kaptainen og Matrosen en Smule. Den Første gik ned i Kahytten for at skjule sin smukke Hals med et Halstørklæde, førend han fulgte Diakonen op i Land, hvor han sandsynligvis vilde træffe Mary. Medens han var saaledes beskæftiget, var Watson kommen ned fra Storreisningen og gaaet ned i Folkelukafet. Da den unge Kaptain vandrede rask henimod Diakon Pratts Bolig, kom Watson igjen op paa Dækket og praiede Lokkejoseph, der fiskede ikke langt fra Skibet. Nogle faa Minutter efter var Watson i Josephs Baad med Pik og Pak — han havde ikke bragt nogen Kiste med ombord — og var underveis til „Havnen". Fra „Havnen" afseilede han samme Aften i en Hvalfangerbaad, som var holdt i Beredskab til ham, medbringende den Efterretning til Holmes's Hole, at Soloven fra Dyster Pond sandsynligvis vilde være klar til at gaae under Seil i den følgende Uge. Omendskjøndt Watson saaledes tilsyneladende deserterede fra sin Post,

var det dog efter Overenskomst med hans virkelige Rheder. Han behovede nogle faa Dage til at gjøre sine egne Forberedelser, førend han forlod den 41de Grad nordlig Brede for at gaae saa langt sydpaa, som et Skib kunde komme.

Han lod dog ikke sin Post aldeles ubesat. En af Diakon Pratts Naboer havde imod en lille Godtgjørelse paataget sig at give dem Underretning om Begivenhedernes Fremskridt, og ved enhver Leilighed blev der sendt Efterretninger, som berettede Skonnertens Bevægelser, og naar der var Udsigt til, at den kunde reise.

Disse Udsigter vare ikke saa glimrende, som Roswell Gardiner havde troet og haabet, da det var lykkedes Vineyard Compagniets Agenter at lokke to af Hazards bedste Mænd fra ham, og da dygtige Robbefangere ikke kunne findes saa let som Flinteſtene paa en Strandbred, kunde den derved foranledigede Forsinkelse endogsaa blive meget alvorlig. Al den Tid arbeidedes der med ustandset Iver paa Søloven i Holmes's Hole, og der var al mulig Udsigt til at dette Skib kunde blive ligesaa tidlig færdigt som dets Medbeiler. Men vi ville vende tilbage til Oyster Pond.

Diakon Pratt stod i Forstuen, førend Roswell Gardiner indhentede ham. Her meddelte Diakonen sin unge Ven, at han havde Forretninger af Vigtighed at afgjøre med ham, og strax gik han foran ind i sit eget Værelse, der baade brugtes som Contoir, Sovekammer og Bedestue, thi den gode Mand var vant til at opsende sine Bønner

for Raadens Trone i det samme Værelse, hvor han afgjorde sine timelige Anliggender.

Efterat den gamle Mand til stor Forbauselse for Roswell havde lukket Døren ilaas, betragtede han ham med et alvorligt og høitideligt Blik og sagde ham uden videre, at han nu vilde meddele ham en Sag af den største Vigtighed.

Den unge Sømand vidste neppe, hvad han skulde tænke om alt Dette, men han haabede, at Mary paa en eller anden Maade stod i Forbindelse dermed.

„For det Første, Kaptain Gar'ner," vedblev Diakonen, „maa jeg tage Dem i Ed."

„Ed, Hr. Diakon, det er noget Nyt i Anledning af en Robbefangst — det er at være ligesaa omstændelig som Onkel Sams Folk."

„Ja, Sir, jeg maa tage Dem i Ed; denne Ed maa De aflægge paa Biblen og holde samvittighedsfuldt. Uden denne Ed maa hele vor Forbindelse ophøre, Kaptain Gar'ner."

„Heller end det skulde skee, Hr. Diakon, vil jeg med Fornøielse aflægge en dobbelt Ed, den ene for dermed at binde den anden."

„Det er godt. Saa opfordrer jeg Dem, Roswell Gardiner, til at sværge paa denne hellige Bog, at De ikke vil fortælle de Hemmeligheder, som jeg nu skal aabenbare Dem, til nogen Anden, medmindre jeg tillader Dem det, at De ikke vil benytte Dem af dem i nogen Andens

Tjeneste, og at De i Alt, hvad der staaer i Forbindelse dermed, redelig og tro vil opfylde Deres Forpligtelser imod mig og mine Interesser — saa sandt hjelpe Dem Gud!"

Roswell Gardiner kysede Bogen, medens han var fuld af Forundring og Nysgjerrighed efter at faae at vide, hvad der vilde følge. Da dette Punkt var bragt i Rigtighed, lagde Diakonen den hellige Bog tilside, aabnede en Skuffe og fremtog de to vigtige Kort, paa hvilke han havde overført Daggetts Bemærkninger.

„Kaptain Gar'ner," vedblev Diakonen, idet han udbredte Kortet over det sydlige Ishav paa Sengen, „De maa have kjendt mig og min Handlemaade længe nok til at forundres over, at jeg nu først saa langt hen i mit Liv befatter mig med Skibsvæsen."

„Hvis jeg har forundret mig, Hr. Diakon, da har det været over at en Mand med Deres Forstand og Dømmekraft saalænge har kunnet afholde sig fra en Forretning, som efter min Mening er den eneste, der passer sig for en Mand med virkelig Energie og Charakter."

„Det kan De, som selv er Somand sige, men det vil være vanskeligt for Dem at overtale dem, der boe paa Landjorden, til at dele Deres Meninger."

„Det er, fordi Folk paa Landjorden tænke og handle saaledes, som de fra Ungdommen af have lært. Betragt dette Kort, Hr. Diakon, see hvormeget der er Vand, og hvorlidt der er Land. Pastor Whittle fortalte os sidste

Søndag, at Intet var skabt uden Hensigt, og at det guddommelige Forsyns Visdom kunde sees i alle Naturens Værker. Hvis det nu var bestemt, at Landet skulde have Fortrin frem for Vandet, vilde der da have været saameget Mere af det Sidste end af det Første? Den Tanke faldt mig ind, da jeg hørte Præstens Ord, og havde ikke Mary —"

„Hvad er der med Mary?" sagde Diakonen, da han saae, at den unge Mand standsede.

„Jeg haaber blot, at det, De har at sige, paa en eller anden Maade maa staae i Forbindelse med hende."

„Det, som jeg har at sige, er meget mere værd end 50 Mary'er. Hvad min Niece angaaer, Gar'ner, da maa De med Fornøielse faae hende, hvis hun vil have Dem, og hvorfor hun ikke vil det, er mig uforklarligt. Men De seer dette Kort — see vel paa det, og siig mig, om De ikke finder noget Nyt og Mærkeligt ved det."

„Det minder om gamle Tider, Hr. Diakon, og her er mange Steder, som jeg har besøgt og kjender. Hvad har vi der? Øer, aflagte med Blyant, og Længden og Breden er angivet! Hvem siger, at der er Land derom-kring, Diakon Pratt, om jeg maa være saa fri at spørge?"

„Det gjør jeg — og det er et udmærket Land at lægge bi ved for et Skib, der gaaer paa Robbefangst. Disse Øer, Gar'ner, kunne gjøre Deres Lykke saavelsom min. Det er ligemeget, hvorledes jeg veed, at de ere der, det er nok, at jeg veed det, og at jeg ønsker, at De

vil føre Søløven saa lige som muligt til dette Sted, fylde den med Tran, Elfenben og Skind, og bringe den tilbage igjen saa hurtigt, som Vind og Veir ville tillade det."

„Der paa den Længde og Brede!" sagde Roswell Gardiner og undersøgte Kortet saa nøie, som om han havde det fineste Kobberstik for sig; „jeg har aldrig før hørt tale om saadant et Land!"

„Det ligger der ikke destomindre, og ligesom alle Lande i fjerne Have, som Folk ikke ofte have forstyrret, er det vel forsynet med det, som nok kan betale en Sømand for hans Besøg."

„Det tvivler jeg ikke om, hvis der virkelig er Land der. Det er maaskee et flyvende Forbjerg, som en eller anden Fyr har seet i taaget Veir. Havet er fuldt af saadanne Øer."

„Dette er ikke af den Slags. Det er godt fast Land, som jeg veed fra den Mand, der har betraadt det. De maa passe vel paa, Gar'ner, at De ikke render Skonnerten ind paa det," og Diakonen lod en klukkende Latter høre, som Folk af hans Lige, der sjeldent tillade sig en Munterhed, ikke kunne tilbageholde, naar De ere i rigtig godt Humeur. „Jeg er ikke rig nok til at kjøbe og udruste Sølover, for at De skal sætte dem til."

„Det er en høi Bredegrad at føre et Skib til, Hr. Diakon; selv Cook lykkedes det ikke!"

„Bryd Dem ikke om Cook, han var en kongelig Søofficer; min Mand var en amerikansk Robbefanger,

og hvad han engang har seet, det veed han nok hvor han skal finde igjen. Der ligger Øerne — tre i Tallet, og der vil De finde dem med Dyr paa deres Kyster i saa rigeligt Maal som Muslingskaller paa Sydkysten."

„Jeg haaber, at det forholder sig saaledes. Hvis der er Land der, og De vil vove Skonnerten, skal jeg nok søge at faae Øie paa det. Jeg ønskede dog nok, at De vilde give mig Sort paa Hvidt for, at jeg skal seile saalangt imod Syd."

„De skal faae al den Myndighed, en Mand kan forlange. I den Henseende skal der ikke være nogen Vanskelighed imellem os. Jeg vover naturligvis Skonnerten, men jeg stoler paa, at De bærer saamegen Omhu for den som muligt. Seil da lige til dette Punkt og fyld Skonnerten. Men Gar'ner, dermed er endnu ikke Alt endt. Saasnart Skonnerten er fuld, maa De seile tilbage og saa hurtig som muligt faae hende klar af Alt, hvad der ligner Is."

„Det vilde jeg sandsynligvis have gjort, om De ogsaa ikke havde sagt Noget derom."

„Ja, thi ifølge alle Beretninger er det stormfulde Have, og jo hurtigere man kan komme ud af dem, desto bedre; og nu, Gar'ner, maa De sværge igjen. Jeg har endnu en Hemmelighed at meddele og en Ed at forlange af Dem. Kys denne hellige Bog endnu engang, og sværg mig, at De aldrig vil aabenbare til nogen Anden, hvad jeg nu staaer i Begreb med at meddele Dem, med

mindre det skulde være i Retten og paa Dommerens Befaling. Saasandt hjelpe Dem Gud."

„Hvad, endnu en Ed, Diakon; De er værre end Toldbetjentene, der tage En paa alle Bouge, og dog ikke troer En, naar man har svoret. Jeg har jo allerede svoret."

„Kys Bogen og sværg paa hvad jeg forelægger Dem," sagde Diakonen strengt, „eller De kommer aldrig tilsøs i mit Skib. Sværg, at De aldrig vil aabenbare, hvad jeg nu fortæller Dem, med mindre Retten tvinger Dem dertil. Saasandt hjelpe Dem Gud."

Saaledes tvungen betænkte Roswell Gardiner sig ikke længere, men svor som forlangt, idet han alvorligen og ærbødigen kyssede Bogen. Det var første Gang den unge Mand fik Kommandoen over et Skib, og han vilde ikke miste den for en saa ubetydelig Sags Skyld som den at sværge paa at bevare sin Rheders Hemmeligheder. Da Eden var aflagt, fremtog nu Diakonen det andet Kort, der blev lagt paa Sengen istedetfor det første.

„Der!" udbrød han i enslags Triumf, „det er den egentlige Gjenstand for Deres Reise."

„Denne Klippe! Men den ligger jo under en nordlig Brede, Hr. Diakon; og det er jo en stor Omvei, jeg skal gjøre, naar De først vil have, at jeg skal gaae saa langt imod Syd, for at naae Vestindien."

„Det er godt at have to Strenge paa sin Bue. Naar De hører, hvad De skal bringe tilbage fra denne Klippe, vil De nok kunne indsee, hvorfor jeg sender Dem

Syd paa, førend De gaaer derhen, for at indtage den kostbareste Ladning."

„Det maa vel være Skildpadder," sagde Roswell Gardiner leende. „Paa disse Klipper groer der ikke Andet end nogle faa forknytte Buske, og der er ikke Andet at finde end Skildpadder. Engang imellem kan man fange nogle faa af dem, hvis man tilfældigvis træffer den rette Klippe."

„Gar'ner," svarede Diakonen endnu mere høitidelig, „denne Ø, hvor ringe og ubetydelig den end er, indeholder Skatte. Lang Tid tilbage havde Sørøvere deres Oplag her, og jeg alene er nu i Besiddelse af Kundskaben derom."

Den unge Mand stirrede paa Diakonen, som om han tvivlede om, at den gamle Mand var ved sine fem Sandser. Han kjendte tilfulde hans Charakters indgroede Svaghed og kunde uden Vanskelighed slutte sig til den Indflydelse, en Tro som den yttrede maatte have paa hans Følelser; men det syntes saa usandsynligt, at han, der boede paa Oyster Pond skulde erfare Noget af den Natur, som var skjult for Andre, saa at han i Begyndelsen indbildte sig, at hans Rheder havde dræmt saalænge om Penge, indtil han tilsidst var bleven afsindig. Han kom dernæst til at tænke paa den afdøde Sømand, Diakonens mange Samtaler med ham, den Interesse, han altid syntes at vise Manden, samt det pludselige og som det syntes ubetimelige Kjøb af Skonnerten, og han fik stror Nøglen til hele Gaaden.

„Det maa Daggett have fortalt Dem, Diakon Pratt,“ sagde Gardiner paa sin frimodige Maade, „det maa ogsaa være ham, som har fortalt Dem om disse Sælhundeøer?“

„Hvorfor skulde ikke Daggett ligesaagodt kunne have fortalt mig det, som enhver Anden?“

„Vistnok, dersom han vidste, at hvad han sagde, var sandt; men man skal ikke altid troe enhver Ende, en Sømand saaledes spinder.“

„Daggett var sit Endeligt nær og maa ikke forveksles med saadanne Folk, som, stolte af deres Sundhed og Kraft, tale hen i Veir og Vind, og som altid ere rede til at misbruge Herrens Navn for at bekræfte deres Løgne.“

„Hvorfor fortalte han dette til Dem, uagtet han havde Slægtninge i Dusinvis ovre paa Vineyard?“

„Han havde i 50 Aar været borte fra Vineyard og disse Slægtninge, et Tidsrum, der betydelig svækker et Menneskes Følelse. Bliv kun Fjerdedelen af denne Tid borte fra Mary, og De vil glemme, om hendes Øine ere blaa eller sorte og i det Hele taget, hvorledes hun seer ud.“

„Hvis jeg gjorde det, vilde jeg anseе mig for den usleste og foragteligste Hund; nei, Diakon, to Gange 50 Aar vilde ikke faae mig til at forglemme Marys Øine eller Udseende!“

„Ja, saaledes tænke, føle og tale alle unge Mennesker, men lad dem prøve Verden, og de ville snart indsee

deres Daarskab. Men Daggett betroede sig til mig, fordi Forsynet førte mig til ham, og fordi han haabede endnu at være rask nok til at gaae med Skonnerten og drage Fordel af Toget."

„Havde Manden den Uforskammethed at tilstaae, at han havde været Sørøver og havde været med at nedgrave Skatten paa denne Klippe?"

„Saaledes lyder Historien aldeles ikke. Daggett havde aldrig selv været Sørøver, men ved et Tilfælde kom han til at sidde i samme Fængsel og i samme Værelse, hvor en virkelig Sørøver var bleven indespærret. Der bleve de Venner, og da Sørøveren blev dømt til Døden, meddelte han Daggett sin Hemmelighed som den sidste Tjeneste, han kunde gjøre ham."

„Jeg haaber dog, Hr. Diakon, at De ikke venter Dem noget stort Udbytte af denne Del af Reisen?"

„Jeg venter mig allermest deraf, Gar'ner, og det vil De ogsaa gjøre, saasnart De hører den hele Historie."

Diakonen meddelte ham nu Enkelthederne betræffende den Meddelelse, som Sørøveren havde givet sin Medfange, omtrent som de vare blevne givne ham af Daggett. Den unge Mand hørte paa denne Beretning i Begyndelsen med Vantro, siden med Interesse, og tilsidst med en Følelse, som forledede ham til at troe, at der maatte være mere Sandhed i Fortællingen, end han i Begyndelsen havde antaget.

Denne Forandring blev frembragt ligesaameget ved

Diakonens Alvor som ved selve Fortællingens Natur, thi bevæget af sin mægtige Lidenskab havde han givet en meget levende Beskrivelse af det Hele. Saa dybt et Indtryk havde Daggetts Beretning gjort paa den gamle Mands Sind, og saa mægtige vare de Forhaabninger, som derved vare blevne vakte, at han Intet udelod, iagttog den smaaligste Nøiagtighed i alle Enkelthederne og gjorde det samme Indtryk paa sin Tilhører, som Historien havde gjort paa ham, da den første Gang blev fortalt.

„Dette er en høist overordentlig Beretning, hvordan man end betragter den," udbrød Roswell Gardiner, saasnart en Pause i Diakonens Fortælling gjorde det muligt for ham at faae et Ord indført. „Det er den mærkeligste Fortælling, jeg nogensinde har lyttet til; hvorledes blev saameget Guld og Sølv opgivet for saa lang Tid?"

„De tre Befalingsmænd skjulte det der, da de ikke vovede at betroe det til Mandskabet ombord i deres Skib. De foregav at lægge bi for at fange Skildpadder just saaledes, som De ogsaa maa gjøre; og medens Folkene fangede Skildpadder, gik Kaptainen og hans Styrmænd iland paa Klippen, hvor de fandt Leilighed til at nedgrave deres Guld i dette Hul i Koralklippen, som De har hørt mig omtale. O, det er altfor naturligt til ikke at være sandt!"

Roswell Gardiner saae, at den gamle Mands Forhaabninger vare altfor levende til saa let at nedstemmes, og at hans skjulte Pengebegjerlighed ret var

bleven sat i Bevægelse. Blandt alle de Lidenskaber, som den menneskelige Natur er en Slave af, er Kjerligheden til Guld den, som varer længst, og som ofte i bogstavelig Forstand bringes med til Gravens Rand. Hos de Mennesker, der oprindeligen ere dannede saaledes, at de hengive sig til en utilborlig Pengebegjerlighed, synes denne Lidenskab at tage til, medens andre, der mere afhænge af Ungdom og Kraft, Virksomhed og Ærgjerrighed, efterhaanden aftage i Styrke; langsomt og sikkert tiltager den sig et uindskrænket Herredomme over et Væsen, der engang anerkjendte flere Herrer. Saaledes havde Tilfældet været med Diakonen; næsten alle hans Lidenskaber havde nu concentreret sig i denne ene. Han brød sig ikke længere om politisk Indflydelse, skjondt det engang havde været hans høieste Ønske at repræsentere Suffolk i Albany; selv Bedehuset og dets Værdigheder havde mistet deres Trylleri for ham, medens hans Medmennesker, ja selv hans Slægtninge kun betragtedes af ham som Medbeilere eller Redskaber.

„En Løgn kan fremstilles saaledes, at den synes meget naturlig," svarede Roswell Gardiner, „hvis den bliver sat sammen af En, som forstaaer sig paa at knobe og splidse. Nævnede denne Daggett Beløbet af den Sum, som han formodede, at Sørøverne havde efterladt paa Klippen?"

„Ja, han gjorde," svarede Diakonen, og hele hans egenkjerlige og pengegridske Sjel synes at flamme frem

i hans to indfaldne Øine, da han svarede: „efter Søroverens Beretning kan der ikke have været mindre end 30,000 Dollars, og næsten den hele Sum i Dubloner fra Kongens Mynt — Dubloner, af hvilke der kun ville gaae 16 paa Pundet."

„Solovens Ladning, vel valgt og vel sammenstuvet, vil kunne udgjøre det Dobbelte, hvis vi blot træffe de rigtige Dyr."

„Det kan nok være, men betænk, Gar'ner, her er det det blanke prægede Guld."

„Men hvad Ret have vi til dette Guld, forudsat at det er der og vi kunne finde det?"

„Ret!" udbrød Diakonen og stirrede paa ham; „bliver ikke det, som det guddommelige Forsyn giver et Menneske, hans Eiendom?"

„Med samme Ret kunde man sige, at det guddommelige Forsyn havde givet det til Søroverne; der maa være lovlige Eiermænd til alle disse Penge, hvis man blot kunde finde dem."

„Ja, hvis man blot kunde finde dem. Hør, Gar'ner, har De fornylig udgivet en Dollar?"

„Ja, mange," svarede den unge Mand, og en munter Latter vidnede om hans lette Sind. „Jeg vilde ønske, jeg havde noget Mere af Deres Sparsommelighed, saa kunde jeg blive rig. Ja, blot for to Timer siden gav jeg en Kvartdollar ud, idet jeg kjøbte Fisk til Kahytten af gamle Lokkejoseph."

„Siig mig da, hvordan den Dollar var præget; var der et Hoved paa den, eller var der kun Søiler, hvilket Aar og under hvis Regjering var den bleven præget, maaskee den var fra Mynten i Philadelphia — isaafald havde den da den gamle Ørn eller den nye, kort, kunde De sværge paa, hvorledes dette Pengestykke saae ud?"

„Det troer jeg ikke; man sætter sig ikke hen og studerer Præget paa et Stykke Sølv eller Guld, saasnart man faaer et saadant."

„Det er heller ikke rimeligt, at Nogen skulde kunne sige, dette er mine Dubloner."

„Der maa alligevel være retmæssige Eiere til hvert enkelt Pengestykke, hvis der virkelig er Penge," svarede Roswell Gardiner lidt bestemt; „har De aldrig talt med Mary om den Sag?"

„Jeg tale til Fruentimmer om saadan en Sag! Troer De, jeg er gal, Gar'ner! Hvis jeg ønskede, at Sagen skulde udbredes over Suffolk ligesaa hurtig, som Ilden om Foraaret løber hen over Saltengene, kunde jeg have tænkt paa saadant Noget, men ellers ikke. Jeg har ikke talt med Nogen undtagen med Kaptainen paa det Skib, som jeg staaer i Begreb med at sende ud for at søge efter dette Guld saavelsom for at søge efter de Sælhundeøer, jeg har viist Dem. Havde jeg kun havt een Gjenstand for Øie, vilde jeg ikke have vovet saa Meget, men med to for Øie kunde det synes, som om jeg

Den omtalte Kystfarer var kommen gjennem dette sidste Stræde, og de, som saae den fra Skonnerten, mente, at den var bestemt til Peconic eller til Sag Habour. Men istedetfor at luffe op til en af Kanalerne, som vilde have ført den til disse Pladser, seilede den over Gardiners Bugt, indtil den kom Skonnerten paa Praiehold Da det var ganske laber Kuling, var der Tid nok til at følgende Ord kunde blive vexlede mellem Skipperen paa denne Kystfarer og Roswell Gardiner, førend Slupen var kommen saa langt bort, at de ikke kunde høre hinanden.

„Er det Søloven af Oyster-Pond?" spurgte Skipperen dristig.

„Ja," svarede Roswell Gardiner paa Somændenes korte Maneer.

„Er der en Watson fra Martha's Vineyard ombord?"

„Han var her ombord en Ugestid, men forlod os pludselig. Da han ikke havde underskrevet Artiklerne, kan jeg ikke sige, at han løb væk."

„Han skiftede altsaa Sind," svarede den Anden i en Tone, der skulde udtrykke Forundring over det, som han hørte. „Watson vil gjerne flakke omkring, skjondt han er en dygtig Fyr, naar man først kan faae fat paa ham og faae ham ud paa det blaa Vand. Seiler Deres Skonnert imorgen, Kaptain Gar'ner?"

„Ikke førend iovermorgen, tænker jeg," sagde Roswell

Gardiner med sin sædvanlige Aabenhed, uden i mindste Maade at ahne, at han meddelte sig til En, der tjente hans Medbeilers Interessер. „Mine Styrmænd ere endnu ikke komne, og jeg mangler endnu to dygtige Matroser; hvis denne Watson var bleven hos mig, skulde jeg have viist ham Vande, som Loddet aldrig har undersøgt."

„Ja, ja, han er en Vindbeutel, men dygtig til at jage en Søelefant; De har altsaa isinde at reise iovermorgen?"

„Ja, hvis mine Styrmænd komme herover fra Fastlandet. De skrev igaar til mig, at de havde faaet to Matroser og saae sig om efter en Leilighed at komme herover. Jeg har lagt herud, for at være klar til at tage dem op, saa at de ikke skulle behove at seile hele Veien op til Havnen."

„Derved har De sparet dem en god Rotørn. Men maaskee ere de i denne Baad."

Ved disse Ord sprang Roswell Gardiner op i Storreisningen, og saae rigtignok, at en Baad roede lige hen til Skonnerten, kommende fra Fastlandet og blot i en halv Mils Afstand. Der blev rakt ham en Kikkert, og han forkyndte nu snart med Glæde sine Folk, at Mr. Hazard og den anden Styrmand vare i Baaden tilligemed to Matroser, og at han nu mente, de havde fuld Besætning. Alt dette hertes af Skipperen paa Sluppen, som med den mest spændte Opmærksomhed søgte at opfange hver Stavelse.

„De gaaer altsaa formodentlig snart sydpaa, Kaptain Gar'ner," raabte han i en lykønskende Tone; „det er Deres Folk, og nu har De altsaa Deres Tal."

„Det haaber jeg af mit ganske Hjerte, thi der er Intet kjedeligere end at vente, naar man er færdig til at reise. Min Rheder begynder ogsaa at blive utaalmodig og ønsker at see nogle Skind for sine Penge."

„Ja, ja, det er Deres Folk, og De kommer nok afsted i det Seneste iovermorgen. Naa, god Lykke, Kaptain Gar'ner, og en rigtig Mængde Sælhunde. Det er en lang Reise, De har for, især naar et Skib skal gaae saa langt sydpaa som Deres."

„Hvorledes veed De, hvorhen jeg skal gaae, min Ven? De har jo ikke spurgt mig, hvor jeg har isinde at fange mine Sælhunde, og det er heller ikke almindeligt, at man i vor Forretning udbreder det over hele Landet."

„Alt det er sandt nok, men jeg har dog en lille Ahnelse derom. Da De nu snart reiser, og jeg ikke saaer Dem at see igjen idetmindste i lang Tid, saa vil jeg give Dem et Raad. Hvis De træffer paa en Ledsager, saa stød ham ikke fra Dem, men see at forliges med ham og arbeid i Fællesskab. Lige for Lige, og find Dem i hvad der ikke kan undgaaes."

Folkene ombord i Sluppen lo ad denne Tale, medens de ombord paa Skonnerten forundrede sig. For Roswell Gardiner og hans Folk vare disse Henlydninger en Gaade, og den Første mumlede Noget om, at den

Fremmede var en Dosmer, da han steg ned paa Dækket og gav nogle Befalinger for at modtage Baaden.

„Den Knos har hjemme i Holmes's Hole," sagde Kaptainen paa Skonnerten, „og alle disse Folk fra Vineyard indbilde sig at være bedre Sømænd end hele den øvrige Menneskeslægt. Det maa formodentlig være, fordi deres Ø ligger længere ude tilsøs end alt Andet, hvad vi have indenfor Montauk."

Saaledes endte Samtalen med den Fremmede. Sluppen seilede bort for en svag Sønden vind, og begunstiget af Ebben passerede den snart om den Sandodde, der beskytter Ankerpladsen, og dreiende til Vinden østerover fortsatte den sin Cours til Holmes's Hole. Skipperen var en Slægtning af Eieren af den rivaliserende Solove og havde tilbudt sig at indhente de Oplysninger, han tog med sig, da han vidste, hvor kjærkomne de vilde være for dem derhjemme. Der herskede, sandt at sige, en dyb, men godt skjult Spænding paa Vineyard ikke blot i Anledning af Sælhundeøerne, men ogsaa i Anledning af den nedgravede Skat.

De Oplysninger, som den afdøde Somands Slægtninge vare i Besiddelse af, vare hverken meget fuldstændige eller meget klare. De hidrørte fornemmelig fra Daggetts Ytringer under Hjemreisen, som Kaptainen paa Briggen havde meddelt Skipperen paa Sluppen under deres Samtale en lang Sommereftermiddag, da begge Skibene laae i Stille næppe hundrede Favne fra hinanden.

Disse Ytringer vare imidlertid temmelig ofte og tydelig nok blevne gjentagne. De fleste Mennesker ville gjerne gjøre sig vigtige, og Daggett følte tilstrækkelig Vigtigheden af sin Hemmelighed til at gjøre sig til af den. Under disse Omstændigheder lagde han ikke synderlig Baand paa sin Tunge, og han robede Ting, som, naar de bleve bragte til hans Fædrenes af et halvt Dusin Tunger og ligesaamange Phantasier, voxede op til saadanne Efterretninger, der kunde bringe et Folk i Fyr og Flamme, om og dets Indbildningskraft var endnu slovere end Folkenes paa Martha's Vineyard.

Da disse Folk vare vante til at tænke paa og tale om saadanne Reiser, er det ikke overraskende, at nogle faa af de mest Driftige, som først hørte disse Rygter, forenede sig og udkastede en Plan til det Eventyr, de nu havde for. Da Efterretningen om hvad der gik for sig paa Oyster Pond naaede til dem, forsvandt Alt, hvad der kunde ligne Tvivl eller Betænkelighed, og fra det Øieblik af at Reveuen var kommen tilbage fra sin Reise efter sin Onkels Efterladenskaber, blev Udrustningen af Holmes-Hole-Skibet fremskyndet paa en Maade, der vilde have gjort en Regjeringskrydser Ære. Selv Henry Eckford, der var saa vel bekjendt for at have paataget sig i det korte Tidsrum af 60 Dage at tilhugge Træet til to Fregatter, om de kunde kaldes saaledes, af hvilke hver skulde føre 100 Kanoner, og lade dem løbe af Stabelen paa Ontario-Søen, lagde ikke nogen større Energi for

Dagen i at opfylde sin Kontrakt, end disse udannede Øboere i at udstyre deres Skib til at rivalisere med det, som de nu vare forvisede om stod i Begreb med at seile bort fra det Sted, hvor deres Slægtning havde udaandet sit sidste Suk.

Disse oprakte og skarpsindige Øboere arbeidede dog ikke saa aldeles i Mørket, som Læseren efter vor Fremstilling kunde have Grund til at antage. Man vil erindre, at der var en Leddike i Kisten, som ikke var bleven undersøgt af Diakonen. Denne Leddike indeholdt en gammel, temmelig usammenhængende Dagbog, ikke over den sidste, men over en eller to af den Afdødes tidligere Reiser; skjøndt der ogsaa fandtes adspredte Notitser, der aabenbart refererede sig til andre og fjernere Tidspunkter. Ved omhyggeligt Studium og ved at sammenholde adskillige Notitser, der ved det første Blik ikke kunde antages at have nogen Sammenhæng med hinanden, var det lykkedes den nærværende Eier af Kisten at erholde en, som han mente, temmelig tilstrækkelig Nøgle til hans Onkels to store Hemmeligheder. Der fandtes ogsaa adskillige løse Papirsstykker i Kisten, paa hvilke der var gjort nogle klodsede Forsøg paa at aflægge Kort over alle de omtalte Øer og Klipper, angivende deres Beliggenhed mod hinanden og de i Nærheden liggende Øer, men uden i noget Tilfælde at angive Længden og Breden.

Foruden disse betydningsfulde Beviser paa, at de af begge Kaptainer overbragte Efterretninger ikke ganske vare

uden Grund, var der et ufuldendt Brev, skrevet af den Afdøde som et Slags Testamente „til En eller Alle, der paa Marthas Wineyard kaldte sig Daggett". Det var en temmelig betydelig Mængde, adskillige hundrede Personer sandsynligvis, som dette Brev var adresseret til, men det var meget betydningsfuldt. Da det Individ, i hvis Hænder det først faldt, bar Navnet Daggett, læste han det naturligvis, hvorpaa han omhyggelig lagde det sammen og puttede det i en Lommebog, som han pleiede at gaae med. Vi ville ikke opholde Læseren med at undersøge, med hvad Ret dette Brev, der var ufuldendt og uden Underskrift, og hvis Oprindelse og Bestemmelse ikke antydedes ved Andet end ved dets almindelige omfattende Adresse, blev taget i Besiddelse af et enkelt Individ. Det forholdt sig imidlertid saaledes, og Ingen af dem, der vare delagtige i Udrustningen af Søløven fra Holmes's Hole, vidste Noget om dette Dokuments Existents, med Undtagelse af dets nærværende Besidder. Engang imellem læste han det igjennem, og i enhver Henseende syntes han at anse den deri indeholdte Efterretning for yderst vigtig.

Begge disse Foretagender, som vi her foreløbig have omtalt, charakteriserede fuldkomment den Samfundstilstand, under hvilken de vare fremkomne. Diakon Pratt var, hvis han havde noget bestemt Kald, egentlig Landmand, skjøndt hans Pengebegjerlighed havde forledet ham til at deltage i alle Foretagender rundt omkring ham, som

lovede at indbringe Noget. De fornemſte Eiere af Soloven fra Holmes's Hole vare ogſaa Landmænd, Folk, ſom i Ordets bogſtaveligſte Forſtand ploiede Jorden, ſaaede deres egen Havre og Rug og meiede deres egne Enge. Ikke deſtomindre havde ingen af disſe Mænd, ligeſaalidt de fra Vineyard ſom han fra Oyſter Pond, et Øieblik betænkt ſig paa at ſætte deres Penge i et Soforetagende, ret ſom om de Alle havde været almindelige Skibsrhedere i en af Unionens ſtørſte Havne. Hos ſaadanne Mænd behøver man blot at opſætte en Beregning med Udſigt til en god Gevinſt, og de ere altid rede til med Haand, Hjerte og Pung at indlade ſig paa Foretagendet. Snart jage de efter Hvaler paa den japaneſiſke Kyſt, ſnart ſøge de efter Øer, der beſoges af Sælhunde, en anden Gang gaaer der et Selſkab ud for at jage efter Leoparder, fange unge Løver i Net og opſpore Rhinocerosſers Leie paa Afrikas Sletter, medens de atter en anden Gang indlade ſig paa at transportere Is fra Long Pond til Calcutta og Kingſtown — ja maaſkee endogſaa til London ſelv.

Af ſaadant Stof beſtod disſe Puritanernes Efterkommere — en Blanding af Godt og Ondt. Deres Religion helder mere i Erindringen end i Følelſen, til det Svundne, medens den er blandet med en Verdslighed, der næſten ſtiger til Rovbegjerlighed, og det Hele er ifort en vis Sommelighedsdragt, idet de i det Ydre opfylde deres Pligter, og ved deres Maadehold, Fore-

tagelsesaand og utrættelige Virksomhed gjøre sig agtbare og nyttige.

Roswell Gardiner havde ikke taget feil af Personerne i Baaden. De viste sig at være Philip Hazard, hans første Styrmand, Tim Green, anden Styrmand, og de to Robbefangere, som det havde kostet saamegen Tid og Møie at faae fat paa. Skjøndt ingen af Styrmændene ahnede Sandheden, havde de dog ikke saasnart faaet fat paa dygtige Folk, førend disse ved Agenterne fra Marthas Vineyard bleve forlokkede og fristede ved bedre Tilbud, inden det var kommen saavidt, at Artiklerne vare blevne underskrevne. En af Bevæggrundene til at sende Watson over til Oyster Pond havde været at forlede Kaptain Gar'ner til at troe, at han havde engageret en saa dygtig Mand, hvorved han aldeles blev forhindret fra at søge en anden, indtil han i det allersidste Øieblik vilde befinde sig ude af Stand til at stikke i Søen af Mangel paa fuldstændigt Mandskab. En Hvalfiskefangst eller Robbefangst fordrer, at Skibet medtager de specielle Folk, som ere nødvendige for de specielle Beskæftigelser, skjøndt i de senere Aar Matroserne ere blevne saa vante til at desertere, især i det stille Hav, saa at kun de Skibe, som i egentligst Forstand henhøre til Hvalfangerforeningen, bringe de Folk tilbage med, som de have bragt ud, og ikke engang altid disse.

Men nu havde Roswell Gardiner sin Besætning fuldtallig, og næsten Alting var klar til at gaae tilsøs;

han havde ikke Andet tilbage end at seile op til Havnen for at udklarere, faae en kort Samtale med sin Rheder, en længere med Mary, hvorpaa han saa kunde styre imod den sydlige Polarregion, hvis Isen vilde tillade ham at komme saa langt sydpaa. Der var nu 16 Sjele ombord paa Solveen, et fuldkomment tilstrækkeligt Antal for den Reise, som de skulde foretage. Mandskabet bestod af Følgende:

1) Roswell Gardiner, Kaptain.
2) Philip Hazard, første Styrmand.
3) Timothey Green, anden Styrmand.
4) David Weeks, Tømmermand.
5) Nathan Thompson, Matros
6) Sylvester Havens, do.
7) Marcus Todd, do.
8) Hiram Flint, do.
9) Joshua Short, do.
10) Stephen Stimson, do.
11) Bartlett Davidson, do.
12) Peter Mount, Usovant.
13) Arcularius Mott, do.
14) Robert Smith, do.
15) Cato Livingston, Kok.
16) Primus Floyd, Jungmand.

Det blev i det Hele taget anseet for en god Besætning. Alle vare indfødte Amerikanere, og de Fleste hørte

til gamle Suffolk. Thompſon og Flint, Short og Stimſon, fire udmærkede Matroſer, kom fra Faſtlandet, den ſidſte ſagdes at være fra Kennebunk. De vare alle temmelig unge, ſunde og kraftige Folk, der ſaae ud til at kunne gjøre udmærket Tjeneſte. Livingſton og Floyd vare farvede, og bar de anſete Familiers Navne, i hvilke de og deres Forfædre tidligere havde tjent ſom Slaver. Weeks var vant til Søen, og kunde bruges baade ſom Matros og ſom Tømmermand. Mount og Mott, der rigtignok vare hyrede ſom uſovante, vare dog temmelig fortrolige med Søen, da de begge havde tjent to Sommere paa et Kyſtfartøi; men Ingen af dem havde været rigtig tilſøs eller ſeet det blaa Vand.

Det vilde ikke have været let at give Soløven en dygtigere Beſætning, og dog var der ikke nogen virkelig Sømand iblandt dem — ikke en Mand, ſom kunde være bleven gjort til førſte Topsgaſt paa en Fregat eller et Linieſkib. Selv Gardiner, der dog i enhver Henſeende var den Dygtigſte ombord paa ſit lille Skib, manglede mange af de Fuldkommenheder, der udmærke den ægte Soulk. Overalt vilde han have udmærket ſig ved ſin perſonlige Virkſomhed, ſit Mod, ſin Raſkhed, Driſtighed og alle disſe Egenſkaber, ſom gjøre en Mand nyttig i det Kald, hvortil han egentlig hører, men han kunde neppe kaldes en dygtig Befalingsmand; han kjendte Lidet til ſit Kalds Finheder og havde ikke faaet den grundige Opdragelſe, ſom forvandler Vanen til Inſtinkt og bevirker,

at den ægte Somand gjør Alt paa den rette Maade og i det rette Øieblik, enten det blæser stærkt eller svagt. I alle disse Henseender var han imidlertid den bedste Mand ombord, og han var alle de Andre saa overlegen, at han kunde indgyde dem den behørige Agtelse. Stimson var sandsynligvis næstefter Kaptainen den bedste Somand.

Dagen efter at Solsven havde modtaget Resten af sit Mandskab, seilede Roswell Gardiner over til Havnen, hvor han efter Aftale mødtes med Diakon Pratt. Hensigten med dette Møde var at faae Skonnerten udklareret, hvilket kun kunde skee paa denne Plads. Mary ledsagede sin Onkel forat afgjøre nogle af sine egne smaa huslige Anliggender, og det blev da bestemt saaledes, at Diakonen skulde aflægge sit sidste Besøg ombord paa sit Skib i Kaptainens tilbagevendende Baad, medens Roswell Gardiner skulde tage Mary tilbage til Oyster Pond i Hvalfangerbaaden, som havde bragt hende og hendes Onkel over.

Da Lokke-Joseph som sædvanlig havde ageret Færgemand, var det nødvendigt at blive ham qvit, eftersom den unge Somand ønskede at være alene med Mary. Dette var let at bevirke ved Hjelp af et Par Mark. Da Baaden havde to Luggerseil, og det blæste en stadig men laber Sydvest, var der Intet, som kunde være til Hinder for Roswell Gardiners Ønsker.

Den unge Somand forlod Værftet ved Sag Harbour omtrent ti Minutter, efterat Diakonen var afreist til Skonnerten. Da Vinden var svag og gunstig, havde han

snart bragt Alt i Orden, og Baaden gled nu sagte frem, saa at han næsten kunde henvende hele sin Opmærksomhed paa sin fortryllende Ledsagerinde.

Roswell Gardiner havde søgt denne Leilighed, for endnu engang at aabne Mary sit Hjerte, og sidste Gang før saa lang en Fraværelse at anholde om hendes Haand. Dette gjorde han paa en mandig og aaben Maade, der ingenlunde var ubehagelig for hans skjønne Tilhørerinde, hvis Tilbøilighed et Øieblik vandt Seier over den Beslutning, som hun havde fattet paa Grund af sine religiøse Grundsætninger. Saa indtrængende bad han hende om at love ham sin Tro, førend han seilede, at en ny Skuffelse bemægtigede sig den kjerlige Piges Hjerte, og hun var næsten tilbøilig til at troe, at hendes tidligere Beslutning havde været ubillig og haard. Men hos den, der havde saa ædle Grundsætninger og saa klare Begreber om sine Pligter, kunde Hovedet ikke længe skuffes af Hjertet, og hun gjenvandt snart det Selvherredømme, der hidtil havde opretholdt hende i alle hendes tidligere Kampe af den Art.

„Det vilde vist have været bedst, Roswell," sagde hun, „hvis jeg havde taget Afsked med Dem i Havnen og ikke udsat mig for den Smerte, som jeg forudseer at jeg vil foraarsage baade Dem og mig ved vor nærværende Samtale. Jeg har Intet skjult for Dem, maaskee jeg har været oprigtigere imod Dem, end Klogskab vilde tilraade. De kjender den eneste Hindring for vor Forening,

men den synes at voxe, jo mere jeg beder Dem tænke derover og forsøge paa at fjerne den."

„Hvad vil De, at jeg skal gjøre, Mary? De vil dog vel ikke have, at jeg skal spille den Skinhellige og foregive, at jeg troer Noget, som jeg virkelig ikke troer og som jeg efter alle mine Undersøgelser ikke kan troe."

„Det gjør mig ondt, at det forholder sig saaledes," svarede Mary i en sagte sørgmodig Tone; „det smerter mig, at en saa ædel og begavet Aand finder det umuligt at antage sine Fædres Tro — smerter mig, at dette for evig efterlader en uoverstigelig Kloft imellem os."

„Nei Mary, det kan ikke være Tilfældet. Intet uden Døden kan adskille os for saa lang Tid! Naar vi mødes, skal det idetmindste skee som Venner, og Venner holde af ofte at mødes og sees."

„Det synes vistnok uvenligt, naar jeg i et saadant Øieblik som dette, Roswell, siger Dem, at det Modsatte er Tilfældet. Vi bør ikke mødes her, hvis enhver af os følger sin egen Vei imod en tilkommende Verden. Min Gud er ikke Deres Gud, og hvad Fred kan der være i en Familie, naar dens to Hoveder dyrke forskjellige Guddomme? Jeg er bange, De ikke tænker tilstrækkeligt over saadanne Ting."

„Jeg troede ikke, at De var saa uliberal, Mary. Hvis Diakonen havde sagt dette, vilde det ikke have overrasket mig, men at De siger mig, at min Gud ikke er Deres Gud, forekommer mig isandhed haardt."

„Er det ikke saaledes, Roswell? Og hvis det er saaledes, hvorfor skulle vi da forsøge at strides om bedragerisk Ord? Jeg troer paa Forløseren som Guds Søn, som den ene Person i den hellige Treenighed, medens De blot troer paa ham som et Menneske — et retfærdigt og ædelt Menneske, uden Synd, om De vil, men blot et Menneske. Er nu Forskjellen imellem disse to Troesbekjendelser ikke umaadelig stor, er det ikke netop Forskjellen imellem Gud og Menneske! Jeg tilbeder min Forløser, anser ham for at være lig med Faderen — som en Del af dette guddommelige Væsen, medens De blot betragter ham som et Menneske uden Synd — som et Menneske saaledes som Adam formodentlig var for Syndefaldet."

„Kjende vi nok til disse Ting, Mary, til med Rette at lade dem indvirke paa vor Lykke?"

„Man lærer os, at de ere nødvendige for vor Lykke, ikke i den Forstand, som De maaskee mener, Roswell, men i en langt høiere Betydning, og vi kunne ikke forsømme dem uden at bøde derfor."

„Jeg troer, at De gaaer forvidt, kjæreste Mary, og at det er muligt for en Mand og en Kvinde hjerteligen at elske hinanden og at være lykkelige med hinanden, uden at de tænke ganske ens om religiøse Materier. Hvormange gode og fromme Kvinder seer man ikke, der ere lykkelige og tilfredse som Hustruer og Mødre, og dog ere Medlemmer af Sekter, som deres Mænd ikke høre til!"

„Vi ville ikke undersøge, om det er sandt eller ikke.

Jeg fordrer ikke nogen Ret til at bedomme Andres Pligter eller deres Anskuelser om hvad de bør gjøre. Tusinde Piger gifte sig uden at have nogen Ahnelse om de Forpligtelser, som de love at paalage sig, og naar længere hen i Livet dybere Overbevisninger indfinde sig, kunne de ikke bryde de Forbindelser, de tidligere have indgaaet, om de ogsaa vilde; og om de kunde, vilde de sandsynligvis ikke. Anderledes forholder det sig, hvis en ung Pige, der har en dyb Følelse af, hvad hun skylder sin Forløser, med Overlæg og med fuld Bevidsthed om hvad hun gjør gifter sig med en Mand, der betragter hendes Gud blot som et Menneske — jeg bryder mig ikke om, hvorledes De nærmere forklarer denne Mening ved at sige et rent og syndefrit Menneske; det er dog kun et Menneske. Forskjellen imellem Gud og Menneske er altfor stor, til at den kan fjernes ved saadanne Bestemmelser."

„Men hvis jeg nu finder det umuligt at troe Alt, hvad De troer, Mary, saa vil De dog vel ikke straffe mig, fordi jeg har været saa oprigtig at fortælle Dem Sandheden og det den hele Sandhed."

„Nei, sandelig ikke, Roswell," svarede Pigen mildt, for ikke at sige omt, „Intet har givet mig en bedre Mening om Deres Grundsætninger, Roswell — et høiere Begreb om Deres aabne og frimodige Charakter, end den mandige Maade, hvorpaa De har tilstaaet Rigtigheden af min Mistanke om Deres Mangel paa Troe — paa det, som

jeg alene anseer for Tro. Denne Oprigtighed gjør Dem Ære, og De har derved vundet min Agtelse i Forening med den kvindelige Tilbøielighed, som jeg saalænge har næret for Dem, det vil jeg idetmindste ikke skjule for Dem."

„Velsignede Mary!" udbrød Roswell Gardiner næsten rede til at falde paa Knæ og tilbede den skjønne Sværmerske, der sad ved hans Side med et Ansigt, i hvilket den dybeste Deltagelse for hans Vel speilede sig, og med de kjerligste og mildeste blaa Øine, som en ung Pige nogensinde med uskyldig Ømhed har kastet paa en Yngling, enten han saa er tilbøielig til at troe paa hendes Gud som sin Gud, eller ikke. „Hvorledes kan En, der er saa god og kjerlig i alle andre Henseender, være saa grusom i denne ene!"

„Fordi denne ene er Et og Alt for hende," svarede Pigen med et Ansigt, der blussede af Følelse. „Jeg maa sige til Dem, hvad Josva sagde til Israeliterne: vælger idag, hvem I ville tjene, enten den Gud, som Eders Fædre tjente, som boede paa den anden Side Floden, eller Amoriternes Guder, i hvis Land I boe; men hvad mig og mit Hus angaaer, vi ville tjene Herren."

„Sætter De mig i Klasse med Hedninger og Afgudsdyrkere i Palæstina?" spurgte Gardiner bebreidende.

„De har selv sagt det, Roswell; det er ikke mig, men Dem selv, som har regnet Dem til den Klasse. De dyrker Deres Fornuft istedetfor den eneste sande og levende

Gud, det er den værste Slags Afguderi, efterſom Afgudsbilledet er uſynligt for Tilbederen og han veed ikke af dets Tilværelſe."

„De anſeer det altſaa for Afguderi, at vi benytte de Gaver, ſom vi have modtaget af vor Skaber, og at vi ſom fornuftige Væſener tænke over den vigtigſte af alle Gjenſtande, iſtedenfor blindt og tankeløſt at modtage en Tro?"

„Hvis det, ſom De kalder Tanke, kunde forbedre Sagen, hvis det var tilſtrækkeligt at begribe og tilegne ſig dette Emne, kunde der maaſkee være noget Sandt i hvad De ſiger. Men hvad er denne høit priſte Fornuft egentlig? Den er ikke tilſtrækkelig til at forklare en eneſte af Skabelſens Hemmeligheder, ſkjøndt der er tuſinde. Jeg veed, at der er — ja der maa være forſkjellige Meninger imellem dem, ſom henholde ſig til Deres Fornuft iſtedetfor at modtage Aabenbaringens Lære med Henſyn til Chriſtus. Men jeg troer, at alle de, der ikke ere aabenbare Vantroe, indrømme, at hans Død var et tilſtrækkeligt Sonoffer for Menneſkenes Frelſe. Kan De nu bedre forklare denne Del af vor Religionslære, end De kan forklare Forløſerens guddommelige Natur? Giver Deres Fornuft Dem bedre Oplysninger om Faldet end om Forløsningen ſelv? Jeg veed, at jeg ikke er ſkikket til at behandle ſaa dybtgaaende Gjenſtande," vedblev Mary beſkedent, ſkjøndt med ſtor Alvor og ſkjøn Værdighed. „men for mig ſynes det meget klart, at i det Dieblik Omſtændighederne føre os ud over

Grændserne for vor Fatteevne, skulle vi troe paa Aabenbaringen og ikke raisonnere over den. Hele Christendommens Historie lærer os dette. Dens første Lærere vare udannede Mænd, Mænd, som vare aldeles uvidende, førend de bleve oplyste af deres Tro, og alle de Lærdomme, som den lærer, er at vi skulle troe paa Forløseren og sætte denne Tro over alt Andet, som den ene store Kundskab, der indeslutter i sig al anden. Men naar dette forholder sig saaledes, gjør Hjertet ikke Alt det, som Hovedet ikke kan forstaae, til en Anstødssten."

„Jeg veed ikke, hvorledes det er," svarede Roswell Gardiner bevæget, skjøndt ikke overbevist, „men naar jeg taler med Dem, Mary, om disse Ting, kan jeg ikke rigtig holde fast ved mine egne Meninger, eller ved den Maade, hvorpaa jeg raisonnerer om dem med mine Venner og Bekjendte. Jeg tilstaaer, at det forekommer mig ulogisk, ufornuftigt — jeg veed næppe, hvorledes jeg skal udtrykke, hvad jeg mener — kort usandsynligt, at Gud skulde lade sig selv eller sin Søn korsfæste af Væsner, som han selv havde skabt, eller at han skulde føle Nødvendigheden af en saadan Fremgangsmaade for at forløse Væsner, han selv havde sat i Verden."

„Hvis der skulde ligge noget Bevis i dette Sidste, Roswell, kan det ligesaagodt være et Bevis imod et Menneskes Korsfæstelse, som imod en Guds. Jeg antager, at De mener, at et Væsen som Jesus af Nazareth har existeret, at han blev korsfæstet for vor Forløsning, og

at Sonofferet blev antaget og var behageligt for Gud Fader. Er det nu ikke ligesaa vanskeligt at forstaae, hvorledes og hvorfor dette skete, som at forstaae de Christnes almindelige Troeslærdomme?"

„Der er dog en stor Forskjel mellem et underordnet Væsens Korsfæstelse og en guddommelig Persons Korsfæstelse, Mary! Jeg kan forestille mig det Første, skjøndt jeg ikke vil gjøre Fordring paa at forstaae Grunden dertil, eller hvorfor det var nødvendigt; men jeg er vis paa, at De ikke vil mistyde mine Bevæggrunde, naar jeg siger, at jeg ikke kan forestille mig det Andet."

„Gjør ingen Undskyldninger for mig; see hellere op til hint ophøiede Væsen, hvis Lærdomme, der forkyndes gjennem udvalgte Lærere, De ringeagter. Hvad De siger, kan jeg tilfulde føle Sandheden af. Jeg gjør ikke Fordring paa at forstaae, hvorfor en saadan Opoffrelse var nødvendig, men jeg troer det, jeg føler det; og da jeg troer og føler det, kan jeg dyrke og tilbede den Søn, som forlod Himlen for at stige ned paa Jorden, og led for at vi kunde komme i Besiddelse af det evige Liv. Det er Alt Mysterium for mig, som Skabelsen selv, vor Tilværelse, Gud og alt Andet, som min Forstand er for indskrænket til at begribe. Men, Roswell, hvis jeg troer en Del af den christne Kirkes Lærdomme, maa jeg troe dem alle. Apostlene, som Christus selv personlig kaldede, der levede i hans Nærhed, der kjendte Intet uden hvad den Hellig Aand indgav dem, tilbad ham som

Guds Son, som En, „der ikke anſaae det for et Rov at være Gud lig;“ og ſkal jeg, der er uvidende og uinſpireret, ſætte mine ſvage Fornuftſlutninger imod deres ſkrevne Lærdomme?“

„Og dog maa Enhver af os ſtaae eller falde ved de Midler, han er i Beſiddelſe af, og ved den Brug, ſom han gjør af dem.“

„Det er fuldkomment ſandt, Roswell, og ſpørg Dem ſelv, hvilken Brug De gjør af Deres Evner. Jeg negter ikke, at vi ſkulle bruge vor Fornuft, men det er indenfor de Skranker, ſom ere ſatte for den. Vi kunne underſøge Chriſtendommens Troværdighed, og kunne beſtemme hvorvidt den underſtøttes af fornuftige og tilſtrækkelige Beviſer; men ud derover tør vi ikke gaae, ellers kunde vi ogſaa gjøre Fordring paa at forſtaae vort eget Væſens Myſterium, der ligeſaameget overgaaer vor Forſtand ſom ethvert andet Myſterium. Der læres os, at Menneſket blev ſkabt i ſin Skabers Billede, hvilket betyder, at der er en udødelig og aandelig Del af ham, ſom er aldeles forſkjellig fra den legemlige Del. Denne forgaaer idetmindſte for en vis Tid — et Lem kan adſkilles fra Legemet og tilintetgjøres, medens det hele Legeme vedbliver at leve; men det er ikke ſaaledes med den Del, ſom er bleven ſkabt i Guddommens Billede. Den er uforgængelig, udødelig og aandelig, ſkjøndt dømt til en Stund at boe i en Bolig af Leer. Hvorfor ſkulde det nu være vanſkeligere at troe, at den rene Guddommelighed kan træde ind i et Menne-

ſkes Perſon, end at troe, ja fole, at Guds Billede er traadt ind i ſaamange Myriader Menneſkers Perſoner. Ikke blot overſeer De alt dette, Roswell, men De gjør Dem ſkyldig i den for mig uforklarlige Modſigelſe at troe en Del af Myſteriet, medens De betænker Dem paa at troe det Hele. Hvis De aldeles benegtede Forſoningen, vilde De ſtaae langt faſtere end nu, da De kun troer det Halve. Men, Roswell, vi ville ikke forbittre Afſkedens Øieblik ved at tale mere om denne Sag. Jeg har andre Ting at ſige Dem, og kun kort Tid at ſige dem i. Det Løfte, De har forlangt af mig, at forblive ugift indtil Deres Tilbagekomſt, giver jeg Dem gjerne. Det koſter mig Intet at give Dem dette Løfte, da der neppe er nogen Mulighed for, at jeg ſkulde ægte en Anden."

Til Roswell Gardiners ſtore Henrykkelſe gjentog Mary disſe Ord, eller rettere denne Tanke med andre Ord; og atter og atter erklærede han, at han nu med et let Hjerte kunde trænge ind i Ishavet, da han vidſte, at han ved ſin Hjemkomſt vilde finde hende fri, og haabede, at hun vilde betragte ham med ſamme Intereſſe ſom nu.

Ikkedeſtomindre ſkuffede Gardiner ikke ſig ſelv med Henſyn til Mary's Henſigter. Han kjendte hende og hendes Grundſætninger altfor vel, til at indbilde ſig, at der ſkulde være nogen Nimelighed for, at hun kunde forandre ſin Beſlutning. Uagtet deres lange og fortrolige Bekjendtſkab havde hun aldrig robet en Svaghed, ſom

kunde tyde paa, at hun kunde glemme sin høie Pligtfølelse; og eftersom Tiden gav hende en klarere Indsigt i hvad disse Pligter vare, syntes hun stedse mere og mere ubetinget at underkaste sig dem.

Havde der været noget Haardt eller Frastødende i den Maade, hvorpaa Mary yttrede de Følelser, der fornemmelig bevægede hendes Sind, vilde en Mand af Roswell Gardiners Temperament upaatvivlelig have afkjølet hendes Indflydelse; men det var saa langt fra at være Tilfældet, at hun tvertimod, naarsomhelst de traf hinanden eller skiltes, altid viste den inderligste Interesse for hans Velfærd, og ved mange Leiligheder lagde en ægte qvindelig Ømhed for Dagen. Han vidste, at hun daglig bad for ham ligesaa andægtig, som hun bad for sig selv, og netop dette haabede han vilde vedligeholde hendes Interesse for ham under hans Fraværelse. I den Henseende viste vor unge Somand, at han besad et ikke ringe Kjendskab til det menneskelige Hjerte, da Intet bidrager mere til at vedligeholde en Indflydelse af den Art, end den Overbevisning, at paa os selv beroer det elskede Væsens Lykke og Velfærd.

Ottende Kapitel.

Det var over Middag, da Roswell Gardiner naaede sit Skib, efterat han omhyggelig og med mandig Interesse for Alt, hvad der angik hende, havde ført Mary hjem og taget endelig Afsked med hende. Om denne Afsked ville vi kun sige nogle faa Ord. Den var hjertelig og rørende, og blev endogsaa lidt høitidelig derved, at Mary gav sin Elsker en lille Lommebibel med den alvorlige Bøn, at han ikke vilde glemme at raadføre sig med dens Blade. Ved samme Leilighed tilføiede hun, at hun omhyggelig havde betegnet de Steder, som hun ønskede, at han især vilde studere og tænke over. Bogen blev modtagen i samme Aand, som den blev given, og omhyggelig lagt ned i en lille Kasse, der indeholdt omtrent hundrede Bind af forskjellige Værker.

Da Tiden til at lette Anker nærmede sig, blev Diakonens Urolighed meget iøienfaldende for Skonnertens Kaptain. Hvert Øieblik var han ved den unge Somands Side for at gjøre en ængstelig Bemærkning eller stille et Spørgsmaal, der robede hans urolige og pirrelige Sindstilstand. Det saae virkelig ud, som om den gamle Mand i det sidste Øieblik ikke kunde bære det over sit Hjerte at skilles fra sin Eiendom eller at tabe den af syne. Alt dette var meget ubehageligt for Roswell Gardiner, hvor tilbøielig han end i dette Øieblik var til at betragte med

Velvillie og Overbærelse enhver Person og Ting, der paa nogen Maade stod i Forbindelse med Mary Pratt.

„De maa endelig passe paa disse Øer, Kaptain Gar'ner, og ikke løbe Skonnerten paa Land," sagde Diakonen for tiende Gang idetmindste; „man siger, at Strømmen løber saa stærkt som en Hest paa disse høie Bredegrader, og at Sømænd ofte strande paa dem, førend de vide, hvor de ere."

„Ja, Sir, jeg skal nok gjøre mig Flid," svarede Gardiner, ærgerlig over saa ofte at blive erindret om Noget, som han ikke let kunde glemme; „jeg er velbefaren i disse Farvande, Hr. Diakon, og kjender Alt, hvad der angaaer Ebbe og Flod. Nu, Mr. Hazard, hvorledes viser Touget?"

„Kortstagsvis, Sir; vi vente kun paa Ordre til at hive Ankeret af Grunden."

„Let da Ankeret, Sir, og nu Farvel til Amerika, eller idetmindste til denne Del af Amerika."

„Det skal være et farligt Farvand mellem de smaa Klipper, siger man, og man maa have sine Øine med sig."

„Der er Fare overalt for søvnige Sømænd, men den Mand, der holder sine Øine aabne, har kun Lidet at frygte. Havde De givet os et Chronometer, vilde vi ikke have været udsatte for halvt saamegen Fare som nu, da vi intet have."

Dette havde været et Tvistens Æble mellem Kaptainen paa Soløven og Rhederen. Chronometre vare

paa ingen Maade saa almindelig i Brug paa den Tid, hvorom vi tale, som de ere nutildags, og Diakonen gyste for den Udgift, en saadan Artikel vilde have foraarsaget ham. Kunde han have faaet et til Fjerdedelen af den almindelige Pris, kunde han have været fristet til at kjøbe det, men det hørte ikke med til hans Sparsommelighedsprincipper ved klog Rundhaandethed at forebygge mulige Uheld

Aldrig saasnart var Skonnerten klar af Ankergrunden, førend dens Seil fyldtes, og den gik for en let Sønden-vind og med gunstig Ebbe omkring den lave Sandodde, vi allerede have omtalt. Alt syntes gunstigt, og aldrig forlod vistnok et Skib Hjemmet under bedre Forvarsler.

Diakonen forblev ombord, indtil Lokke-Joseph, der skulde føre ham tilbage, mindede ham om Afstanden og om Sandsynligheden af, at Vinden ganske vilde lægge sig ved Solnedgang. Som Sagerne stod, maatte de kæmpe baade imod Vind og Strøm, og han maatte anvende al sin Konst for at bringe den svære Hvalfiskebaad i ordentlig Tid til Oyster Pond.

Saaledes advaret rev Diakonen sig løs fra sit elskede Skib, og gav den unge Gardiner ligesaa mange „sidste Ord", som om han skulde til at henrettes. Roswell havde imidlertid ogsaa et sidste Ord at sige i Form af et Budskab til Mary.

„Siig Mary," sagde den unge Semand afsides til Diakonen, „at jeg stoler paa hendes Løfte, og at jeg skal

tænke paa hende, enten det saa er under Liniens brændende Sol eller mellem Sydpolens Isbjerge."

„Ja, ja, det er som det skal være," svarede Diakonen hjertelig, „jeg lider godt Deres Udholdenhed, Gardiner, og haaber, at Pigen nok giver Kjøb, og at jeg faaer Dem til Neveu. Der er Intet, der saadan lokker det qvindelige Hjerte, som Penge. Fyld Skonnerten med Tran og Sælhundeskind og bring Skatten tilbage, saa kan De være ligesaa vis paa at faae Mary til Kone, som om Præsten havde lyst Velsignelse over Dem."

Dette var Diakon Pratts Mening om sin Niece saavelsom om Kvindekjønnet i det Hele taget. I flere Maaneder betragtede han denne Tale som et Mesterstykke, medens Roswell Gardiner havde glemt den en halv Time efter; Elskeren kjendte bedre Niecens Charakter end Onklen.

Soløven af Oyster Pond havde nu kastet det sidste Baand los, der bandt den til Landjorden. Den havde ingen Lods ombord, hvilket ikke var nødvendigt eller almindeligt i disse Vande, thi Alt, hvad et Skib havde at passe paa, var at holde sig i en tilstrækkelig Afstand fra Long Island, naar det passerede dens østlige Ende. Snart skjultes Baaden bag Gardiners Ø, og nu var der intet Andet tilbage end Følelsernes Baand, som bandt disse dristige Eventyrere til deres Fædreland. Connecticut og senere Rhode Island vare vel endnu synlige paa den ene Side og en lille Del af New York paa den anden, men

da Mørket snart indhyllede Alt i sit Slør, vare ogsaa disse Forbindelsesmidler dem snart i Virkeligheden afskaarne. Fyrtaarnet paa Montauk var i flere Timer det eneste Landemærke for disse dristige Sømænd, der omtrent ved Midnatstid passerede det, og nu mødte det store Atlanterhavs rullende Bølger.

Nu først kunde man sige, at Skibet var i rum Sø.

Soloven blev befunden at holde sig godt; ved dens Construction var der ligesaa meget taget Hensyn til Bekvemmelighed som til hurtig Seilads, og dens Skrog havde netop de rigtige Forhold saaledes, at den blev baaren hen over Bølgernes Overflade som en And. Denne Egenskab er vigtigere for et lille end for et stort Skib, thi det er naturligt, at hint bliver langt mere omtumlet i det oprørte Hav, end dette, hvorved dets Evne til at gjøre Fart bliver lammet. I dette vigtige Punkt var det en stor Tilfredsstillelse at erfare, at Skibsbyggeren havde gjort sin Skyldighed.

Da Vinden bestandig holdt sig Sydvest, var Skonnerten dreiet til Vinden, saasnart de havde Fyrtaarnet paa Montauk ret i Vindøiet. Denne nye Cours førte den ud i rum Sø, idet den holdt Sydsydøst lidt til Øst med Alt til, hvad trække kunde.

Da Vinden syntes at være stadig og der ikke var noget Tegn til Forandring, gik Gardiner ned i sin Kahyt, og overlod Omsorgen for Skibet til den vagthavende Officer med Ordre til at purre ham ved Solopgang.

Træthed udøvede strax sin Indflydelse, og den unge Mand laae snart i saa dyb en Søvn, som om han ikke netop nu havde forladt en elsket Gjenstand, hvem han næsten tilbad, for at blive borte i to Aar og foretage en Reise, der sandsynligvis vilde udsætte ham for flere Farer og Savn end noget andet Foretagende, som Sømænd indlade sig paa. Vor unge Somand tænkte aldeles ikke paa alt dette, men faldt isøvn, drømmende om Mary.

Kaptainen paa Søløven af Oyster Pond blev netop purret paa den Tid, han havde sagt. Fem Minutter vare tilstrækkelige til at bringe ham op paa Dækket, hvor han fandt Alt, som han havde forladt det med Undtagelse af Skonnerten selv. I de sex Timer, han havde været nede havde Skibet næsten tilbagelagt 40 Kvartmil. Intet Land var nu mere at see, thi den amerikanske Kyst er meget flad og har intet Malerisk for Øiet, hvilket selv den ivrigste Patriot bliver nødt til at indrømme, hvis han tilfældigvis lærer andre Verdensdele at kjende. En lav ensformig Kyst, der neppe kan sees i fem Miles Afstand, kan ikke sammenlignes f. Ex. med hine Middelhavets herlige Kyster, hvor Naturen synes at have udtømt sig selv i Foreningen af det Ophøiede og det Fortryllende. Paa dette Fastland, eller idetmindste paa vor Del deraf, maa vi nøies med det Nyttige og opgive alle Fordringer paa det Skjønne. Floderne og Bugterne give os, ved beundringsværdigen at lette al Samfærsel, en Erstatning for Udsigternes Ensformighed, for ikke at sige Tomhed.

Vi omtale dette i Forbigaaende, da det Folk, som ikke fatter sin relative Stilling i Forhold til andre Nationer, er lidt tilbøieligt til at geraade i Vildfarelser, der ingenlunde bidrage til at forøge dets Anseelse, især naar der lægges en Egenkjerlighed for Dagen, der er grundet paa Uvidenhed, og rigeligen næres ved Smigreri.

Det første en Sømand gjør, naar han kommer op paa Dækket efter en kort Fraværelse, er at see efter Vinden, hvad den er, og hvorledes Veiret tegner til at blive. Derpaa vender han Øiet opad, for at forvisse sig om, hvilke Seil der ere satte til og hvorledes de trække. Undertiden blive disse Jagttagelser foretagne i omvendt Orden, idet det første Blik henvendes paa Seilene, og det andet paa Skyerne.

Roswell Gardiner kastede imidlertid sit første Blik denne Morgen imod Sydvest, og mærkede at Vinden lovede at blive stadig. Ved at see tilveirs, glædede han sig over den Maade, hvorpaa Alt trak; derpaa vendte han sig om imod anden Styrmand, der havde Vagt, hvem han tiltalte i en munter Tone og med en Høflighed, der ikke altid iagttages blandt Sømænd.

„En smuk Morgen, Sir," sagde Roswell Gardiner, „og nu Farvel til Amerika. Vi have en lang Reise at foretage, Mr. Green, men vi have et rask Skib at gjøre den med. Vi have nu den aabne Sø for os; Intet er i Sigte i Vest, ikke saameget som et Kystfartøi. Det er for tidligt for de udadgaaende Skibe, der vælge den sidste

Ebbe, og for ſildigt for dem, ſom ſeilede før os. Jeg har aldrig ſeet denne Bugt ſaa bar for Skibe."

„Ja, Sir, den ſynes temmelig bar. Her er imidlertid en Fyr i Læ, ſom ſynes tilbøielig til at prøve et lille Veddeløb med os. Der er han, Sir, lidt agten for tvers, og ſaavidt jeg kan ſee, er det en Skonnert omtrent af ſamme Størrelſe ſom vor. Hvis De vil ſee efter den igjennem denne Kikkert, Kaptain Gar'ner, vil De ſee, at den ikke blot har ſamme Takkelads ſom vi, men ogſaa fører de ſamme Seil ſom vi."

„De har Ret, Mr. Green," ſvarede Roswell, da han havde ſeet efter Skibet, „det er en Skonnert omtrent af ſamme Drægtighed ſom vor, og ſom gaaer akkurat for de ſamme Seil ſom vi; hvorlænge mon den Fyr har holdt den Cours?"

„Han kom ud fra Blok-Island for nogle faa Timer ſiden, og vi fik Øie paa ham i Maaneſkinnet. Spørgsmaalet er, hvor den Fyr kommer fra? Et Skib fra Stonington vilde naturligvis have ſeilet til Luvart af Blok-Island, og et Skib fra Newport eller Providence vilde ikke have gaaet ſaa langt imod Luvart uden forſætlig at gjøre nogle Slag. Denne Skonnert har ærgret mig ligeſiden Daggry, thi jeg kan ſlet ikke komme paa det Rene med, hvorledes det forholder ſig med ham."

„Han ſynes ikke at være kommen ud af ſin Cours. Naturligvis er det en Skonnert, der bouter ſig op imod

Hook, og da den er kommen lidt vel nær Land, staaer Syd paa for igjen at komme i rum Sø."

„Nei, Sir, det tvivler jeg om; den kom frem bag Blok, og et Fartøi af den Størrelse, der havde isinde at gaae vester efter og befandt sig saa klos inde under Land, vilde have benyttet den første Flodtid og løbet som en Pil igjennem Race. Nei, nei, Kaptain Gar'ner, den Fyr seiler Sydpaa ligesaavel som vi, og det er ganske ubegribeligt, hvorledes den kan være, hvor den er, saalangt til Luvart eller saalangt i Læ, ligesom man vil. En Cours imod Sydsydøst fra hvilketsomhelst Sted bagved Point Judith vilde have ført ham i Nærheden af Ingenmandsland (No Man's Land) og her er han næsten i Linie med Blok Island."

„Maaskee han er fra New London eller en af Havnene paa Fastlandet, og bestemt til Vestindien, og saa har han ikke gjort sig Flid nok for at komme til Luvart af Den. Det kan jo forresten være os ligegyldigt."

„Det forekommer mig, Kaptain Gar'ner, at det er ligesom om man gik rundt om et Bedehus, naar man skulde ind af Døren paa Forsiden. Men der var ikke saadant et Skib i Stonington eller New London, det veed jeg ganske vist, da det ikke er 48 Timer, siden jeg var begge Steder."

„De gjør mig ligesaa nysgjerrig med Hensyn til denne Karl, som De selv synes at være, og naar jeg nu

rigtig tænker over Sagen, forekommer det mig forunderligt, at han netop er der, hvor han nu er. Det er imidlertid let for os at tage ham i nøiere Øiesyn, og da vi have isinde at seile om de capoverdiske Øer, kan det ikke gjøre os Noget, om vi tabe lidt i Luven — hold Skonnerten en Streg af og bras et Tag op i de luv Braser, — fir lidt paa Skjøderne for og agter, Sir. Ret saa — hold stadig Sydost lidt til Syd. Om to Timer skulle vi faae at vide, hvorledes det forholder sig med denne omdrivende Spøgefugl."

Da denne Ordre nøie var bleven adlydt, løb Soløven snart lidt rumskjøds med slappe Bugliner og alle Seilene fulde. Forandringen i Coursen bragte Seileren i Læ lidt forren for tvers, men Skibets Bevægelse var naturligvis meget hurtig. I Løbet af en halv Time var den Fremmede atter en lille Smule agten for tvers, og var ikke saa lidt nærmere, end da den først blev seet. Den Fremmede havde ikke forandret sin Cours, men syntes at holde fra Land og benytte Vinden som den var, uden at lægge Mærke til det andet Skib.

Det var Middag, inden de to Skonnerter kom saa nær, at de kunde praie hinanden. Alt som de kom hinanden nærmere, blev det muligt for Enhver ombord at iagttage sin Naboes Udseende, Udrustning og andre Egendommeligheder. Hvad Størrelsen angik, var der ingen iøinefaldende Forskjel mellem Skibene, og der var en ret mærkelig Lighed i Enkelthederne.

„Den Fyr der er ingen Vestindiefarer," sagde Roswell Gardiner, da han neppe var en Mil fra det fremmede Skib. „Han har en Baad paa sit Dæk ligesom vi, og en paa hver Laaring. Kan det være muligt, at han skulde være bestemt til at gaae paa Sælhundefangst ligesom vi!"

„Jeg troer, De har Ret, Sir," svarede Hazard, første Styrmand, som nu var kommen op paa Dækket. „Den Skude har en ægte Sælhundefangers Udseende, eller jeg kjender ikke mig selv. Det er underligt nok, Kaptain Gar'ner, at to af os skulle træffe sammen her i rum Sø og begge være bestemte til den anden Ende af Jorden."

„Der er Intet saa overmaade mærkeligt deri, Mr. Hazard, naar vi erindre, at det er den rette Tid at afreise for dem, som i Sommertiden ønske at være paa Høiden af Kap Horn. Ingen af os vil være der synderlig længe før December, og jeg formoder, at Kaptainen paa Skonnerten histhenne veed dette ligesaa godt som jeg. Det er mere dette Skibs Stilling end ellers Noget ombord paa det, som jeg ikke rigtig kan forklare mig. Fra hvilken Havn kan et Skib komme, som med Sydvestvind ligger just paa dette Sted?"

„Ja, Sir," bemærkede Green, som havde givet sig Noget at bestille paa Dækket, idet han opskød Touge og bragte Adskilligt tilside, der belemrede Dækket, „det er hvad jeg sagde til første Styrmand. Hvor kan et Fartøi komme fra, som ligger just der med denne Vind, hvis

det ikke kommer fra Stonington. Og selv hvis det kommer fra Stonington, er det dog seilet ud af sin Cours; men der har ikke været saadant et Skib i den Havn i de sidste sex Uger. Sei Du, Stimson, kom her hen. Fortalte Du mig ikke Noget om, at Du havde seet en Skonnert i New Bedford, der var af Skabelon ligesom vi og ligesaa dræg-tig, og som Du mente var kjøbt til at gaae paa Rob-befangst?"

„Jo vel, Sir," svarede Stimson, saa dygtig en gam-mel Soulk, som nogensinde halede et Klyverskode flak, „og det er den samme Skude, saavidt jeg kan see, Mr. Green. Den havde et Dyr til Galionsfigur, og saavidt jeg kan see i denne Afstand, har dette Skib ogsaa et Dyr."

„Deri har Du fuldkommen Ret, Stephen," udbrød Roswell Gardiner, „og det Dyr er en Sælhund. Det er Tvillingbroderen til den Solove, som vi føre under vort Bugspryd. Dette er etslags Bevis for, at Smagen undertiden stemmer overens, om den ogsaa i Almindelig-hed er forskjellig. Hvad blev der af den Skonnert, Du saae?"

„Jeg horte, at den var bleven kjøbt af nogle Mænd fra Vineyard, som bragte den over til Holmes Hole. De udruste undertiden Skibe der ligesom paa Fastlandet. Jeg vilde selv have taget derover forat see, hvad de havde for, men saa traf jeg Mr. Green og lod mig hyre her."

„En Hændelse, som jeg haaber, at De ikke skal tabe ved, min Gut" bemærkede Kaptainen. „De mener altsaa,

at det er det Skib, som blev bygget i New Bedford og udrustet i Vineyard."

„Ganske vis paa det; for jeg kjender Galionsfiguren og hele Skabelonen."

„Lang mig Raaberen, Mr. Green; vi ere snart nær nok til at praie, og vi ville saa let kunne faae Sandheden at vide."

Roswell Gardiner ventede endnu nogle Minutter for at lade de to Skonnerter nærme sig hinanden lidt mere, og stod just i Begreb med at føre Raaberen til sin Mund, da den sædvanlige Hilsen blev sendt over Vandet fra den Fremmede.

Under den Samtale, som nu fandt Sted, nærmede Skibene sig gradevis hinanden, indtil begge Parter lagde Raaberne tilside og fortsatte Samtalen uden denne Hjelp.

„Skonnerten, hoi!" var den Fremmedes Hilsen, og et simpelt „Holla!" lod til Svar.

„Hvad er det for en Skonnert?"

„Soloven af Oyster Pond, Long Island bestemt Syd paa efter Sælhunde, som De formodentlig kan see af hele vor Udrustning."

„Naar forlod De Oyster Pond, og hvorledes befandt Deres Rheder, den gode Diakon Pratt sig, da De forlod ham?"

„Vi seilede igaar Eftermiddags med den første Ebbe, og Diakonen forlod os, da vi lettede Anker. Han befandt

sig vel og var fuld af Forhaabninger om et heldigt Udfald af vor Reise. Hvad Skonnert er det?"

„Soløven af Holme's Hole, bestemt til at gaae Syd paa efter Sælhunde, som De formodentlig kan see af vor Udrustning. Hvem kommanderer denne Skonnert?"

„Kaptain Roswell Gardiner — hvem kommanderer ombord hos Dem?"

„Kaptain Jason Daggett," raabte Manden, der nu viste sig tydeligere ved at træde ud fra Linien af Stor-Reisningen. „Jeg havde den Fornøielse at see Dem, da jeg var ovre paa Oyster Pond for at see efter min Onkels Efterladenskaber, som De maaskee kan erindre, Kaptain Gar'ner. Det er kun nogle faa Dage siden, og De har vistnok ikke glemt mit Besog."

„Aldeles ikke, aldeles ikke, Kaptain Daggett; skjondt jeg dengang ikke havde nogen Ahnelse om, at De saasnart vilde gjore en Reise Syd paa. Naar forlod De Holme's Hole, Sir?"

„Iforgaars om Eftermiddagen. Vi løb ud af Holme's Hole omtrent Kl. 5.

„Hvorledes havde De Vinden, Sir?"

„Sydvest og vest til Syd. Den har omtrent staaet saaledes i de sidste tre Dage!"

Roswell Gardiner mumlede Noget for sig selv; men han ansaae det ikke for klogt at yttre de Tanker, som gik igjennem hans Hoved.

„Ja, ja," svarede han efter et Øieblikks Pause, „Vin-

den har ſtaaet ſaaledes den hele Uge, men vi ville ſnart faae Forandring. Jeg troer, vi ville faae oſtlig Vind."

„Vel, lad den kun komme. Herude kunne vi klare Hatteras med Alt hvad der ikke er værre end en Sydoſt-vind. Her er en ſydlig Strømning et Par Hundrede Mile langs med Kyſten."

„En haard Sydoſt vilde klemme os ind imellem Sandbankerne paa en Maade, ſom jeg ſlet ikke vilde holde af, Sir. Jeg holder altid meſt af at ſtaae ret ud fra Land for at komme oſten for Strømmen ſaa ſnart ſom muligt."

„Meget ſandt, Kaptain Gar'ner — meget ſandt. Det er altid bedſt at ſørge for at komme uden for Strømmen, hvis man kan. Naar et Skib førſt er der, kalder jeg at det er rum Sø. Hvis den Vind vilde ſtaae i otte og fyrretyve Timer, vilde vi netop være der. Naa, Sir, da vi ere beſtemte til den ſamme Slags Reiſe, glæder det mig at være truffen paa Dem; og jeg ſeer ikke nogen Grund, hvorfor vi ikke ſkulde viſe os ſom Naboer imod hinanden og ſnakke lidt ſammen, naar vi ikke have noget Bedre at gjøre. Jeg kan godt lide Deres Skonnert der, ſaa jeg har gjort min ſaa lig med den ſom muligt. De ſeer, at vor Maling er akkurat den ſamme."

„Det har jeg bemærket, Kaptain Daggett; og De kan ſige det Samme om Galionsfiguren."

„Ja, ja, da jeg var ovre paa Oyſter Pond, nævnede man mig Navnet paa den Billedſkærer i Boſton,

som havde udskaaret Deres Sælhund, og jeg sendte da Bud til ham om at skære en Tvilling. Hvis de laae i et Skibsværft, Side om Side, troer jeg ikke, at De vilde kunne skjelne dem fra hinanden."

„Det synes saa. Men har De ikke en Mand ombord ved Navn Watson?"

„Jo, — han er anden Styrmand. Jeg veed, hvad De mener, Kaptain Gar'ner. De har Ret; det er den samme Mand, som var ombord hos Dem; men da jeg trængte til en anden Styrmand, tilbød jeg ham Pladsen, og han foretrak den for en Plads ved Fokkemasten ombord hos Dem."

Denne Forklaring tilfredsstillede sandsynligvis alle dem, som hørte den, skjøndt den kun indeholdt den halve Sandhed Vist var det, at Watson var antaget som anden Styrmand hos Daggett, førend han nogensinde havde seet Roswell Gardiner, og at han var bleven sendt ud for at holde Øie med Arbeidet paa Oyster Pond, som forhen er bleven nævnt. Det var altfor overensstemmende med Begivenhedernes naturlige Orden, at en Mand modtog Forfremmelse, naar den blev ham tilbudt, saa at endogsaa Gardiner selv dadlede Delinkventen langt mindre, end han tidligere havde gjort. Imidlertid fortsattes Samtalen.

„De fortalte os ikke Noget om, at De udrustede denne Skonnert, da De var ovre hos os," bemærkede Roswell Gardiner, der tilfældigvis henvendte sine Tanker paa denne Omstændighed.

„Mit Sind var aldeles optaget af min ſtakkels Onkels Affairer, Kaptain Gar'ner. Døden ſkal engang beſøge Enhver af os, men ikke deſtomindre blive vi Alle melankolſke, naar den rammer vore Venner."

Roswell Gardiner var vel ikke i mindſte Maade ſentimental, heller ikke havde han den ringeſte Tilbøielighed til ved almindelige Leiligheder at komme med moralſke Bemærkninger; men dette Svar ſyntes ham dog ſaa passende, at han ikke fandt Noget at indvende derimod. Ikkedeſtomindre havde den unge Mand ſine Formodninger angaaende Hensigten med Udruſtningen af den anden Skonnert — Formodninger, ſom nu traadte ſkarpere og mere levende frem og ledede ham paa den Tanke, at ogſaa Daggett havde nogen Idee om Maalet for hans Reiſe.

Hvor forunderligt det end kunde ſynes, havde dette uventede Møde med Søloven af Holme's Hole en gunſtig Indflydelſe paa Diakons Pratts Interesſer. I Begyndelſen havde Roswell Gardiner ikke været ſynderlig tilbøielig til at ſæſte Lid til den afdøde Somands Udſagn, idet han antog, at en hel Del deraf var Opdigtelſe, fremkaldt ved Lyſt til at gjøre ſig vigtig. Men nu, da han fandt, at en Slægtning af denne Mand havde ſat ſig i Spidſen for et Foretagende, der lignede hans eget, bleve hans Anſkuelſer om dets Udførlighed betydelig forandrede.

Fuldkommen fortrolig med den forſigtige Økonomi, hvormed enhver Interesſe blev ordnet i denne Verdensdel, troede han ikke, at en Forening af Mænd fra Mar-

tha's Vineyard, vilde vove deres Penge paa et Foretagende, som de ikke havde gode Grunde til at troe vilde lykkes. Vel saae han sig ikke istand til fuldeligen at bedømme de Oplysninger, som Folkene fra Vineyard vare i Besiddelse af, og Pengebegjerlighed ansporede ikke hans Evner i den Henseende, som Tilfældet havde været med Diakonen, men han saae dog Nok til at føle sig overbeviist om, at enten Sælhundeoerne eller Sørøvernes Skat eller ogsaa begge Dele ogsaa af Andre ansaaes for virkelig at existere, siden de satte deres Penge paa Spil for at drage Fordel af denne Kundskab.

Virkningen af denne Overbevisning var meget naturlig. Den bevægede Roswell til at betragte Kortene og sine Instruxer tilligemed Alt, hvad der stod i Forbindelse med denne Reise, som langt vigtigere Sager, end han i Begyndelsen havde været tilboielig til. Hidtil havde han anseet det tilstrækkeligt at overlade Diakonen til sine Indbildninger og at stole paa sin egen Dygtighed for at skaffe en Ladning til Skonnerten ved at besøge saadanne Steder, som han før havde besøgt; men nu besluttede han strax at styre imod Daggetts Øer, som han og hans Rheder kaldte det betegnede Land, for at forvisse sig om, hvad der var at gjøre. Han ansaae det for rimeligt, at den anden Soløve ønskede at gjøre Selskab med, men Afstanden var saa lang, at der hundrede Gange vilde tilbyde sig Leilighed til at frigjøre sig for en saadan Ledsager, hvis han skulde anseе det for nødvendigt.

I adskillige Timer seilede de to Skonnerter videre i hinandens Selskab saa langt fjernede fra hinanden, at de vare ude af Praiehold, og med en saa lige Hurtighed, at det var vanskeligt at sige, hvilket Skib der seilede bedst. Der var intet Mærkværdigt i at to Skibe, som vare byggede til den samme Fart, havde en saa paafaldende Lighed med hinanden; men det var ikke almindeligt, at deres Construction, Bestuvning, Rundholter og Seilareal netop skulde være saaledes, at deres Hurtighed næsten var den samme. Hvis der var nogen Forskjel, da var det en ganske ubetydelig til Fordel for Soloven af Vineyard, der i Løbet af Eftermiddagen kom lidt forud for sin Kammerat.

Det er neppe nødvendigt at sige, at der blev opkastet mange Formodninger ombord i disse rivaliserende Skibe. Hvad Roswell Gardiner og hans to Styrmænd angaaer, da undlod de ikke vidtløftigen at udtale sig om den forunderlige Omstændighed, at Soloven af Vineyard var kommen saa langt bort fra sin lige Seillinie.

„Skjøndt Vinden i disse sidste Dage stadig har været sydvest," sagde Hazard, „kan enhver see, at vi snart ville faae den fra Øst. Skyerne trække for østlig Vind, og hele forrige Nat havde Vandet et østligt Skær. Hvorfor nu en Mand, der kommer ud af Vineyard Sundet og ikke har Andet at gjøre end at klare Vestenden af sin egen Ø og saa styre sin Cours mod Sydost, løber klos op under Blok og stikker ud i rum So, som om han

kom fra Stonington eller New London og var forfalden lidt i Læ, det er Mere, end jeg kan forstaae, Kaptain Gar'ner. De kan stole paa, at han har sine gode Grunde. Folk lade ikke Skonnerter løbe af Stabelen nutildags og give dem en kostbar Udrustning med tre Hvalfangerbaade og Alt, hvad der udfordres til Sælhundefangst, for at more sig med at krydse omkring paa en Kyst ligesom fornemme Folk med deres Lystkuttere, der aldrig vide, hvad de skulle tage sig for, og aldrig foretage nogen Reise, som det er værd at tale om."

„Jeg har tænkt paa dette, Mr. Hazard," svarede den unge Kaptain, som i dette Øieblik morede sig med at indstroppe en lille Blok, idet han kastede mangt et Blik over paa Skibet, der var saa klos i Læ af ham, som det var muligt, uden at dets Fart derved blev formindsket. Der er en Grund, som De siger; men jeg kan ikke finde nogen anden end den, at han er seilet saa meget ud af sin Cours forat træffe os, da han vidste, at vi netop paa den Tid vilde passere Montauk."

„Det kan nok være, at det har været hans Ønske; Folk, som skulle samme Vei, holde meget af at træffe godt Reiseselskab, saa synes Veien kortere, og Reisen bliver behageligere."

„Disse Folk kunne dog aldrig troe, at to Skonnerter skulle kunne følges ad fra enogfyrretyve Graders nordlig Bredde indtil halvfjerdsinstyve Graders sydlig Bredde

eller endnu længere. Hvis vi forblive sammen en Uge, vil det være noget aldeles Usædvanligt."

„Det veed jeg dog ikke, Sir. Jeg var engang ombord i en Sælfanger, som ikke kunde blive en nysgjerrig Nabo kvit, den maatte gjøre, hvad den vilde. Naar der er knap Tid paa Sælhunde, og Kaptainen ikke veed, hvor han skal see efter dem, bliver han ialmindelig glad ved at komme i et andet Fartøis Kjølvand, om det ogsaa kun er for at opsamle dets Levninger."

„Man udruster ikke Skibe, naar man ikke har Andet end saadanne Tilfældigheder at stole paa. Disse Folk fra Vineyard vide, hvorhen de styre, ligesaagodt som vi og maaskee bedre."

„Her ombord er der stor Tillid til Kaptainen, det kan jeg sige Dem, Kaptain Gar'ner. Jeg hørte Vagten tale om den Sag tidlig imorges, og der var nu een Mening iblandt Folkene."

„Og denne Mening, Mr. Hazard, var?"

„At en Plads her ombord vilde lønne sig dobbelt saa godt som paa nogen anden Skonnert i Amerika! Sælhundefangere see dels paa Dygtighed dels paa Lykke. Jeg har kjendt Folk, som ikke vilde tage Hyre med de bedste Kaptainer, der nogensinde førte et Skib, hvis de ikke troede, at de foruden deres Dygtighed ogsaa havde Lykken med sig."

„Ja, ja — Alt er er Lykke. Disse Folk tænke kun Lidt paa et Forsyn eller paa, om man er værdig eller uværdig. Nu, jeg haaber, at hverken Skonnerten

eller dens Kaptain skal skuffe dem. Men naar vi gaae paa Sælhundefangst, ere vi, som paa enhver Reise, underkastede Oceanets Omverlinger, og vore skjønneste Forhaabninger kunne i et Øieblik blive tilintetgjorte."

„Ja vel, Sir; ikkedestomindre har Kaptain Gar'ner et Navn, og Mandskabet stoler paa ham."

Vor unge Kaptain kunde ikke andet end føle sig smigret ved disse Yttringer, der fremkom i et gunstigt Øieblik for at bestyrke ham i de Beslutninger, som Kampen med den rivaliserende Skonnert havde vakt.

Skjøndt de to Skibe saa aabenbart vare Medbeilere og det i et Forehavende, der mere end ethvert andet var egnet til at gjøre Folkene sneverhjertede og fjendtligsindede mod hinanden, var der intet ydre Tegn paa, at der ikke blev vedligeholdt det mest venskabelige Forhold mellem dem. Op paa Dagen løiede Vinden af, og efter at der var vexlet mange Sømandskomplimenter ved Hjelp af Signaler og Raaberne, lod Roswell Gardiner en Baad fire i Vandet for at aflægge et Besøg ombord paa den anden Skonnert.

Ethvert af disse smaa Skibe var vel forsynet med Baade af den Construction, som Hvalfangerne i Almindelighed have dem. En Hvalfangerbaad adskiller sig fra de almindelige Joller, Chalupper, Giger o. s. v. der udelukkende bruges paa Krigsskibene, ved følgende Eiendommeligheder: den er spidsgattet for og agter, for at den baade kan skodde og roe; den styres med en Aare istedet-

for med et Roer, paa det at den i en Hast kan vendes for at undgaae Fare, naar den ikke er i Bevægelse; den er bygget saaledes, at begge Ender kunne modstaae Bølgernes Angreb, og den er endelig let og skjøndt stærk, stikker den ikke dybt forat den kan roes hurtig.

Naar man erindrer, at disse smaa Æggeskaller — smaa som Skibe, men temmelig store som Baade — ofte drager gjennem oprørte Vande med ti til tolv Miles Fart, hyppig endogsaa hurtigere, kan man let indsee, hvor Meget der afhænger af deres Form, Lethed og Solidetet. Blandt Sømænd er det en almindelig Mening, at en Hvalfangerbaad er det sikkreste Fartøi, man kan betroe sig til i oprørt Sø.

Kaptain Daggett modtog sin Gjest med megen Artighed, skjøndt paa rolig østerlandsk Maner. Rum og Vand blev sat frem, og de to Kaptainer drak et Glas paa hinandens Lykke, og der blev gjort mange Bemærkninger om Solover, Søelefanter og Maaden at fange saadanne Dyr paa. Selv Watson, halvt Deserteur som han var, fik et hjerteligt Haandslag, og hans tvetydige Opførsel blev overseet.

Havet har en vis Lighed med Evigheden og stemmer ofte Søfolk til at betragte deres Medskabninger med inderligere Følelser, passende for deres gjensidige Stilling. Dets vidtudstrakte Flade minder dem om Tiden, der hverken har Begyndelse eller Ende; dets uophørlige Bevægelse om de rastløse menneskelige Lidenskaber, og dets

Uheld og Farer om Forsynet, der beskytter Alle paa lige Maade, og som vi alene kunne takke for, at vi ikke ere givne i Tilfældets Vold.

Roswell Gardiner var desuden en venligsindet Mand og tilbøielig til at bedømme sine Medmennesker med Overbærenhed. Deraf kom det, at hans „god rolig Nat" til Watson, da de skiltes ad, var ligesaa oprigtigt og velment som det, hvormed han hilste Kaptain Daggett selv.

Niende Kapitel.

Den Aften gik Solen ned i Skyer, skjøndt den østlige Horizont var temmelig klar. Der var dog noget Unaturligt ved Gjenstandenes Omrids, som havde udvidet sig og antaget en ubestemt Charakter. Vi vide ikke, af hvilken Grund Østenvinden skulde fremkalde disse Fremtoninger, ei heller erindre vi nogensinde at have seet noget Forsøg paa en Løsning af Spørgsmaalet, men flere Aars Jagttagelser have forvisset os om Kjendsgjerningens Rigtighed. Med hvad man kalder østlig Vind sees Gjenstandene gjennem en Straalebrydning, som man aldeles ikke kjender Noget til med en klar Nordvest; Bølgernes Toppe

straale af et klart Lys, der er langt mere iøinefaldende end til andre Tider, og ved Midnat har Oceanet ofte et Udseende, som om det var en skyfuld Dag.

Ogsaa Nerverne føle Østenvindens Indflydelse. Vi have et Barometer indeni os, som kan sige os, at Vinden er Østen uden at vi behøve at see ud, og det er et Barometer, som aldrig tager feil. Disse Eiendommeligheder ere ofte blevne omtalte, men hvorledes skulle vi forklare os dem. Paa Kysten af Amerika kommer Søbrisen fra den opgaaende Sol, medens Morgenvinden paa Kysten af Europa er en Landbrise; men vi have aldrig kunnet opdage nogen Forskjel i de omtalte Tegn paa dens Indflydelse, som kunde hidrøre fra denne paafaldende Forskjellighed.

Roswell Gardiner fandt Scenen betydelig forandret, da han den næste Morgen kom op paa Dækket. Den Storm, der saalænge havde ruget over Havfladen, var endelig brudt los fra Sydost. Denne Vindens Retning havde tvunget den vagthavende Officer til at gaae for Bagbords Halse, stevnende Vest, vel saa sydlig; en Cours, som de nok kunde følge i nogle faa Dage, hvis det ikke blæste altfor haardt. Over den anden Boug vilde de ikke have kunnet klare Sandbankerne, der strakte sig temmelig langt øster efter. Hazard havde bjerget Jageren og taget Bonnetten af Fok og Klyver for at forhindre Skibet fra at duve. Han havde ogsaa taget et enkelt Reb ind i

Storſeilet og Forretopſeil. Soløven fra Vineyard efterlignede enhver Bevægelſe og løb under ſamme Formindſkelſe af Seil og i ſamme Retning. I dette Øieblik vare de to Skibe ikke et Kabbeltougs Længde fra hinanden, Oyſterponderen lidt i Læ. Denne Skonnert havde en Smule forud for den anden, hvad Hurtighed angik, naar det blæſte haardt og Vandet var oprørt, hvilken Fordel nu tydelig viſte ſig, da de to Skibe arbeidede ſig Side om Side gjennem det oprørte Element.

„Jeg vilde ønſke, at vi vare et Par Hundrede Mile længere imod Øſt," bemærkede den unge Kaptain til ſin første Styrmand, ſaaſnart han havde ſeet ſig om til alle Sider; „jeg er bange, at vi drive ned paa Kap Hatteras. Det Sted er altid i Veien, naar Vinden blæſer fra Sydoſt og et Skib gaaer Syd efter. Vi faae viſtnok en haard Dyſt at beſtaae, Mr. Hazard."

„Ja, Sir, den kan blive haard nok," var det ſorgløſe Svar. „Jeg har kjendt dem, ſom vilde vende om og kaſte Anker i Fort Pond Bugten eller ved Gardiner's Øen, indtil denne Sydoſtvind havde udraſet."

„Det vilde aldrig kunne falde mig ind! Vi ere et Hundrede Mile Sydoſt af Montauk, og hvis vi ſkulle løbe ind med Skibet nogetſteds, ſkulde det være til Charleston eller til en af Øerne langsmed denne Kyſt. Vi kunne desuden altid vende ud fra Land og ſtyre en treſindsſtyve til firſindsſtyve Mile ſydligere, og vi kunne da komme langt udenom Sandbankerne. Hvis vi vare i

Bugten paa Kysten mellem Long Island og Jersey, vilde det være en anden Sag, men herude hvor vi ere, vilde jeg skamme mig ved atter at see Diakonen i Dinene, hvis jeg gjorde noget Saadant."

„Jeg gjorde blot den Bemærkning, Kaptain Gar'ner, for at sige Noget. Hvad det angaaer at holde klos ind under vor egen Kyst Syd efter, da troer jeg ikke, at det vil være til megen Nytte for et Fartøi, der ønsker at staae saa langt østerover som muligt, thi Passatvinden træffer man, naar man er kommen godt til Luvart, eller det er bedre slet ikke at træffe den. Jeg for min Part kunde ligesaa gjerne beslutte mig til at holde ned imod de capoverdiske Øer eller der i Nærheden, hvis jeg for tre Dage siden havde forladt Gardiner's Bugten, som møde den næste Vindforandring paa Høiden af Charleston eller Tybee."

„Vi skulde da i det sidste Tilfælde kun være fem Hundrede Mile til Luvart, hvis Vinden kom fra Sydvest igjen, som den paa denne Aarstid meget ofte pleier at gjøre. Men det er temmelig ligegyldigt; de, som have saa lang en Reise for som vi, bør ikke søge Havn hver Gang de have Modvind. De veed ligesaa godt som jeg, Mr. Hazard, at hiftnede Syd paa, er en Storm velkommen, naar den blot bringer klart Vand med sig. Jeg vilde hellere løbe en Uge mellem Øer end een eneste Dag mellem Isbjerge. Man veed, hvor man skal finde Landet,

thi det flytter sig aldrig, men disse Isbjerge, som flyde omkring, er idag her og imorgen der."

„Ganske rigtigt, Sir," svarede Hazard, „og de Folk, som tage Hyre ombord paa en Hvalfanger, kunne ikke vente sig Andet end Vind og Storm. Jeg er parat til at holde gaaende ligesaa længe som vor Nabo histhenne; han lader til rigtig for Alvor at ville holde gaaende."

Dette var virkelig sandt. Søløven af Vineyard gjorde hele Tiden, hvad der stod i dens Magt for at komme frem, og skjøndt den ikke kunde holde sin Plads paa sin Kammerats luv Boug, hvor den havde holdt sig hele Formiddagen, tabte den dog saa Lidt, at Forandringen næsten ikke var mærkelig.

Nu var det, at disse to Skibes Officerer og Mandskab med den største Opmærksomhed og den dybeste Interesse lagde Mærke til, hvorledes de teede sig. De ombord paa Skonnerten fra Dyster Pond betragtede deres Kammerats Bevægelse, omtrent som en Skjønhed i en Balsal iagttager den Effekt, som de øvrige Skjønheder frembringe, eller som en Læge observerer en Operation, der foretages af en anden Læge, og som skal føie nye Laurbær til de gamle eller bringe dem til at visne. Nu gjorde de Bemærkninger om Skibets Slingren, derpaa mente de, at det duvede for stærkt, og Green var snart af den Mening, at deres Medbeilers Rundholter ikke vare saa lette som deres egen Skonnerts. Kort, enhver Sammenligning, som Erfaring, Skinsyge eller Dygtighed kunde

fremkalde, blev frit gjort og naturligvis fordetmeste til Gunst for deres egen Skonnert.

Hvad der blev gjort ombord paa Solsven af Oyster Pond, blev efterlignet af dem ombord i Skonnerten fra Vineyard. De gjorde deres Sammenligninger og deres Slutninger med det samme Hensyn til Selvagtelse og de samme Forhaabninger, som havde vist sig blandt deres Medbeilere. Det synes at være begrundet i Naturen, at Folk saaledes smigre sig selv og opdage Skjeven i deres Broders Øie, medens Bjelken i deres eget undgaaer deres Opmærksomhed.

Hvis der havde været en upartisk Dommer tilstede, vilde hans Anskuelse formodentlig have været forskjellig fra begge de kriticerende Parters. En saadan Person vilde have seet, at den ene af disse Skonnerter udmærkede sig i en Henseende, medens den anden havde et lignende Fortrin i en anden Henseende. Ved saaledes at gjennemgaae Listen paa de Egenskaber, som ere ønskelige hos et Skib, vilde han sandsynligvis være kommen til den Slutning, at det ene Skib ikke havde noget stort Fortrin fremfor det andet, men at ethvert var bleven bygget med et fornuftigt Hensyn til den særegne Tjeneste, hvortil det skulde anvendes, og at begge bleve styrede af Mænd, som tilfulde kjendte, hvorledes man skulde omgaaes med saadant et Skib.

Vinden tog lidt efter lidt til i Styrke, og der blev bjerget Seil i Skonnerterne, indtil de endelig kun gik for klosrebet

Fok. Dette vilde have været at ligge bi, hvis de ikke havde holdt lidt rumt for at gjøre Vei gjennem Vandet. Til at ligge fuldkomment godt bi vilde nogle Agterseil have været nødvendige; men Ingen af Kaptainerne anſaae det endnu for nødvendigt at holde ſig paa et og ſamme Punkt. Man anſaae det for bedre at arbeide ſig et Par Knob længere frem, end at ligge og giere og duve med en ikke ubetydelig Afdrift. Deri havde begge Kaptainer formodentlig Ret, og de fandt tilſidſt deres Skibe længere til Luvart, end om de havde forſøgt at beholde deres Stilling ved at ligge bi. Den ſtørſte Vanſkelighed ved at holde lidt rumt var at holde klar af Søerne; men endnu var Havet ikke ſaa oprørt, at de udſatte ſig for nogen ſtor Fare derved, og da begge Skonnerter ikke havde nogen virkelig Ladning, flød de let paa Vandet og holdt ſig tørre. Hvis de havde mødt de Søer, der gik, med fuld Ladning i Rummet, vilde det have været uforſigtigt at udſætte dem endogſaa for den fjerne Udſigt til at faae Dækket feiet rent. Alle ſmaa Skibe blive næſten uden Undtagelſe overſkyllede af Bølgerne i bidevind Seilads, ſkjøndt den nyere Skibsbygningskonſt har foretaget Forbedringer ved Handelsſkibene, ſaa at de ere langt behageligere i denne Henſeende, end de vare paa den Tid, hvorom vi ſkrive.

Efter tre Dages Forløb antog Roswell Gardiner, at han omtrent befandt ſig paa Høiden af Cap Henry og en tredive til fyrretyve Mile fra Land. Det var meget

lettere at beregne det ſidſte end det første af disſe materielle Fakta. Han havde naturligvis ikke kunnet foretage Obſervationer. Solen havde ikke været at ſee, ſiden Stormen begyndte, og næſten hele den ſidſte Dag havde Regn og Taage gjort det umuligt for de to Skonnerter at ſee hinanden. Det ſtod mere med Byger, end det hidtil havde gjort, og den Omſtændighed influerede mere eller mindre paa Skonnerternes indbyrdes Stilling. Undertiden var den ene mere til Luvart og forude; derpaa vandt den anden en lignende Fordel. Et Par Gange ſyntes de i Begreb med at ſkilles ad, idet Afſtanden imellem dem blev ſaa betydelig, at det tilſyneladende ikke vilde være muligt for dem at finde hinanden igjen; ſaa ſkiftede Skibene igjen Plads og paſſerede ganſke nær ved Siden af hinden. Ingen kunde i det givne Øieblik nøiagtig ſige, hvorfor disſe Forandringer indtraf, ſkjøndt Alle ombord ialmindelighed indſaae Grunden dertil. Byger, ſkjødeslos Styring, Strømninger og alle de Tilfældigheder, ſom Havet fører med ſig, foranledige disſe uſikkre Bevægelſer, der ofte bevirke, at to Skibe, ſom ellers ſeile lige hurtig og føre de ſamme Seil, ſynes at beſidde høiſt forſkjellige Egenſkaber. Om Natten vare Forandringerne ſtørſt, idet Skonnerterne ofte fjernede ſig flere Mile fra hinanden og tilſyneladende aldeles ſkiltes ad. Men Roswell Gardiner overtydede ſig nu om, at Kaptain Daggett med Forſæt holdt ſig i hans Nærhed; thi hvis hans Skonnert ved alle ſaadanne Leiligheder tilfældigvis havde fjernet ſig,

indrettede han det altid saaledes, at han kom nærmere, førend Faren for en fuldstændig Adskillelse blev for stor til at blive overvunden.

Ved Hjelp af Loddet sluttede vore Sømænd sig til deres Afstand fra Land. Hvis den amerikanske Kyst staaer tilbage med Hensyn til det Maleriske og Ophøiede, hvilket enhver Reisende maa indrømme, har den en væsentlig Fordel i sine regelmæssige Lodskud. Saa regelmæssig hæver Grunden sig imod Land, og saa omhyggelig er Bunden bleven opmaalt, at en forsigtig Sømand kan finde Vei indimod Kysten ved at føle sig for, og aldrig behøver at lade sit Skib løbe paa Strand, som det saa ofte skeer, uden idetmindste at vide, at han er i Begreb med at gjøre det. Ved gjentagne heldige Resultater blive Folk let dumdristige; og Væddekampe, den vor nationale Charakter eiendommelige Stormen fremad og den Ulejlighed, som er forbunden med at lodde paa dybt Vand, alt dette bidrager til, at den sorgløse, dumdristige Sømand til sin store Overraskelse strander paa denne saavelsom paa mangen en anden Kyst; men naar dette skeer, kan Læseren være overbevist om, at hvis det ikke har været en voldsom Storm, er det skeet, fordi de, hvem det strandede Skib har været betroet, have forsømt at lodde. Milepælene paa Landeveien betegne ikke nøiagtigere Afstandene, end Loddet gjør det langsmed næsten hele den amerikanske Kyst. Roswell Gardiner sluttede saaledes, den tredie Dags Aften efter at Stormen var udbrudt, at han var

omtrent 32 til 33 Sømile fra Land. Det var mindre sikkre Data, hvorpaa han støttede sig, idet han antog, at Skonnerten befandt sig paa Høiden af Kap Henry, men denne hans omtrentlige Beregning var dog rigtig.

„Jeg gad nok vide, hvor Daggett vil løbe hen," sagde den unge Kaptain, just da Mørket faldt paa en meget stormfuld og truende Aften. „Jeg holder ikke af Veirets Udseende, men jeg holder heller ikke af at kovende og holde fra Land med den Karl foran og nærmere ved Faren, end vi ere, hvis der ellers er nogen."

Her rørede Roswell Gardiner en Svaghed, som ligger til Grund for Halvdelen af vore Misgreb. Han holdt ikke af at blive overgaaet af sin Medbeiler, ikke engang i hans Misgreb. Hvis Soløven af Holme's Hole kunde vedblive at holde den Cours, hvorfor skulde Soløven af Oyster Pond ikke ogsaa kunne gjøre det? Det er denne menneskelige Forsængelighed, som bevirker, at den Ene hjelper den Anden til at gjøre noget Urigtigt, og vore Daarskaber blive saaledes sanctionerede af Mængden, om ikke af Fornusten. Vi see heri en Grund til at Massen bliver vildledet, og dette skeer sjelden uden at den tillige bliver uretfærdig.

Roswell Gardiner forsømte alligevel ikke at lodde. Skonnerten behøvede kun at luffe klos til Vinden, for at udføre dette Arbeide. Dette gjorde de to Gange den Nat, og det med en mærkværdig Formindskelse af Vandets Dybde. Det var aabenbart, at Skonnerten drev

betydelig ind imod Kysten, da Vinden næsten var sydlig og blæste med Byger. Kaptainen blev ved at holde gaaende, thi det forekom ham, at der var Tegn til en Forandring i Veiret, og han holdt ikke af at kovende saalænge hans Rival fra Vineyard ikke forandrede Cours. Idet den Ene saaledes opmuntrede den Anden til Dumdristighed, løb disse to Skibe saa at sige lige ind i Løvens Gab; thi da Dagen atter kom tilsyne, skagede Vinden om til lidt Norden for Øst, saaledes at Skibene havde en læger Val, og det blæste tillige saa haardt at en klosrebet Fok næsten var mere Seil, end de smaa Skibe kunde bære.

Da Dagslyset vendte tilbage, og Taagen hævede sig en Smule, blev Land seet i Læ strækkende sig baade for og agter ud i Søen. Ved at raadføre sig med sine Kort og efter at have været tilveirs for rigtig at betragte Kysten, kom Roswell Gardiner til det Resultat, at han var paa Høiden af Currituck omtrent sex Grader sydlig og fire Grader vestlig for den Havn, han var gaaet ud fra.

Vor unge Mand følte nu bittert, at en taabelig Kappelyst havde ledet ham vild, og han angrede, at han ikke havde vendt den foregaaende Aften, da han vilde have havt rum Sø nok til at styre i enhver Retning og klare Landet fra sig. Saaledes som Sagerne nu stod, var han ingenlunde vis paa, hvilken Cours han burde styre.

Gardiner ahnede ikke, at Grunden, hvorfor Daggett saaledes var bleven ved at holde gaaende, ene og alene

var Ønsket om at blive i hans Nærhed; thi da Gardiner løb klos ind imod Kysten, indbildte han sig, at Søløven af Østers Pond havde isinde at løbe gjennem Vestindien for at besøge den Klippe, som antoges at indeholde Skatten, og hvorom han havde erholdt nogle Oplysninger, der havde vakt al hans Tørst efter Guld, uden dog at give ham tilstrækkelige Data til at finde den.

Saaledes var det, at en misforstaaet Aarvaagenhed paa den ene Side og en misforstaaet Stolthed paa den anden havde bragt disse to Skibe i en saa farlig Stilling, som det var muligt at komme i, hvis de ligefrem havde forsøgt at geraade i den yderste Fare.

Omtrent Kl 10 var Stormen paa sit Høieste, endnu bestandig blæsende lidt norden for Øst. I Løbet af Morgenen havde Officererne ombord paa begge Skonnerterne benyttet sig af de faa roligere Øieblikke til at gaae tilveirs for derfra at betragte Landet, saaledes at de nu vare fuldkomment bekjendte med deres respektive Stillinger. Al Tanke om at kappes eller iagttage hinanden var nu forsvunden. Ethvert Skib blev styret udelukkende med Hensyn til dets egen Sikkerhed, og, som det var at vente af ægte Sømænd, toge de deres Tilflugt til de samme Midler for at frelse sig. Begge Skibene heisede Storseilene med Diagonalrebet inde og bleve nu pressede op imod Vind og Sø, medens de bleve drevne frem med forøget Kraft.

Den Stormast bøier sig som et Pidskeskaft af Fiske-

ben, Sir," sagde Hazard, da dette nye Experiment var bleven forsøgt i en halv Snes Minutter. „Skuden springer fra den ene Sø til den anden som en Frø, der skynder sig med at hoppe ned i en Sump."

„Den maa holde ud, eller vi løbe paa Land," svarede Gardiner koldblodig, skjøndt han i Hjertet var meget bekymret. „Om ogsaa Diakon Pratt kunde tilgive mig, hvis vi skulde forlise Skonnerten, saa vil jeg aldrig selv kunne tilgive mig det."

„Skulde vi forlise Skonnerten, Kaptain Gar'ner, ville faa af os undgaae at drukne, for siden at føle Samvittighedsnag eller Glæde. See paa denne Kyst, Sir — nu er den klar, og man kan see en god Del af den — aldrig har jeg kastet mit Øie paa en Strand, der har seet mindre indbydende ud."

Roswell Gardiner saae derhen, og han kunde ikke andet end være enig med Hazard. For og agter skød Landet ud tilsøes, saaledes at Skonnerterne laae ligesom i en Bugt, hvor det var aldeles umuligt for Skibene at komme forbi enten den ene eller den anden Pynt, som de havde i Sigte. Hele Kysten var lav, og langsmed den saae man kun en eiendommelig Række af Brændinger, der brød med klart skinnende Kamme, som ikke efterlod nogen Tvivl om deres Charakter eller om de Farer, de bebudede. Undertiden kastedes Vandsøiler op i Veiret som uhyre Vandspring, og Skummet førtes flere Mile ind i Landet. Da formørkedes Sømændenes Blik, thi de fattede tilfulde den

Fares Natur, som saa tydelig blev angivet. De uerfarne Matroser vare de mindst Bekymrede „da de Intet vidste og Intet frygtede," som de ældre Somænd ialmindelighed pleie at udtrykke sig om denne Ligegyldighed fra Skibsdrengenes og de Usovantes Side.

Ifølge Bestikket ombord paa Soloven af Dyster Pond havde de endnu omtrent to Mils Driverum, forend de kom ind i Brændingerne. Efter Udseendet at domme styrede de den bedste Cours, og det var den gamle, som havde ført dem ind i Bugten. At kovende nu vilde have været et farligt Foretagende, da enhver Tomme Rum var af den største Vigtighed.

Gardiner nærede det hemmelige Haab, at han skulde finde Indløbet til Currituck, som dengang var aabent, skjøndt vi antage, at det siden enten tildels eller aldeles er bleven lukket af Sand. Dette hændes ofte paa den amerikanske Kyst, hvor der kan findes ret gode Indløb for mindre Skibe, som nogle faa Aar senere ere aldeles tillukkede og forvandlede til en synlig Strandbred. Det saaledes inddæmmede Vand bryder da ud, idet det danner sig selv en Kanal, som forbliver aaben, indtil en Række af Storme atter driver Sandmasserne udenfra ind.

Gardiner vidste godt, at han befandt sig paa den farligste Del af den amerikanske Kyst, idetmindste i een Henseende. De rummelige Indløb, som fandtes indenfor de lange Sandrevler, vare næsten ligesaa vanskelige at befare som nogen Sandbanke nordpaa, og dog vilde han

med Glæde have befundet ſig i et af dem, iſtedetfor at have de Brændinger i Læ, ſom befinde ſig udenfor dem.

Hvad de to Skonnerter angik, da befandt den fra Vineyard ſig i den bedſte Stilling, da den var en Kabbellængde længere til Luvart og følgelig ſaameget længere fjernet fra Undergang. Forſkjellen var imidlertid ikke af nogen ſynderlig Betydning, hvis Stormen vedblev, thi i det Tilfælde vilde det være aldeles umuligt for noget af Skibene at frelſes. Saa betænkelig var nu begge Skibes Stilling bleven, at intet af dem kunde taale at miſte en eneſte Favn af det Rum, der adſkilte dem fra Kyſten.

Alle Øine ſaae nu efter Indløbet, da det var bleven beſtemt at holde ned derimod med Soloven af Oyſter Pond, hvis det ſkulde viſe ſig at være i Læ under ſaadanne Omſtændigheder, at det var muligt at naae det. Man kunde nu tydelig ſee Brændingerne, og med hvert Minut ikke blot ſyntes de at komme nærmere, men de kom i Virkeligheden nærmere og nærmere. Ankeret blev gjort klart, og de nødvendige Toug bleve holdte i Beredſkab, thi at kaſte Anker er en Udvei, ſom en Sømand maa tage ſin Tilflugt til, førend han løber paa Land, om der ogſaa kun er lidet Haab om, at Ankertouget vil holde.

Hazard havde ſagt om Skonnerten, at den hoppede fra den ene Sø til den anden. Dette Udtryk er ikke daarlig valgt om ſmaa Skibe i krap Sø, og det paſſede fornemmelig ved denne Leilighed. Skjøndt dette Skib var bygget med megen Omhyggelighed for ret at

være let fortil, gjorde det dog saadanne Sæt ned i Bølgerne, at det næsten begravedes i dem, og et Par Gange vare Stødene saa voldsomme, at Folkene ombord fristedes til at troe, at de havde stødt imod Bunden. Loddet anthydede imidlertid en tilstrækkelig Dybde, skjøndt den aftog hurtig og med en høist ildevarslende Regelmæssighed.

Saaledes stode Sagerne, da Skonnerten gjorde et af sine Hop og mødte en saadan Kraft, at dens Bevægelse fremad blev bethydelig hemmet, som om den var stødt mod en Klippe. Stormasten var i visse Henseender god, men den var ikke tyk nok, en Tomme eller to til i Diameter vilde have frelst den, men Diakonen havde ladet sig forlede til at kjøbe denne for at spare Penge, uagtet han itide var bleven advaret. Denne Mast gik nu midt over nogle faa Fod fra Dækket, og faldende mod Læ tog den Toppen af Fokkemasten med sig, hvorved Sloopen af Dyster Pond virkelig i dette Øieblik befandt sig i en værre Stilling, end om den aldeles ingen Master havde havt.

Roswell Gardiner viste sig nu i et nyt Lys. Hidtil havde han været taus, men agtpaagivende, uddelende sine Befalinger paa en Maade, der ikke kunde forurolige Folkene, og med en ubekymret Mine, der virkelig havde havt den Virkning at vildlede de Fleste af dem med Hensyn til den Fare, hvori de svævede.

Nu var det imidlertid ikke længere muligt at skjule Noget, og vor unge Kaptain viste sig nu saa virksom, som Omstændighederne fordrede det, forrest hvor det gjaldt

og midt under Stormen uddelende sine Befalinger gjennem Raaberen. Hans Adfærd, der var saa fuld af Liv, Mod og Virksomhed, forebyggede sandsynligvis, at Fortvivlelsen fik Overhaand i dette vigtige Øieblik. Han blev hæderligen understøttet af begge sine Styrmænd, og tre til fire af de ældre Sømænd viste sig nu at være Mænd, man kunde stole paa indtil det Sidste

Det første Skridt var at kaste Anker. Heldigvis havde Gardiner været saa forsigtig at have Alt i Beredskab til denne uundgaaelig nødvendige Forsigtighedsregel. Havde de ikke kastet Anker, vilde Skonnerten vistnok inden to Minutters Forløb være drevne ind i Brændingerne; Ingen af Folkene ombord vilde have havt noget Haab om at frelse sig, og Skibet vilde være bleven slaaet istykker.

Man lod strax begge Kran-Ankerne falde og stak villig ud paa Tougene. Skonnerten sang op uden at Noget sprængte og svaiede strax vindret. Dette var en stor Lettelse, og der var et Øieblik, da Folkene indbildte sig, at de nok kunde ride Stormen af, hvor de vare, hvis de blot kunde blive klar af Braget. Øxer og Knive bleve ivrigen benyttede, og Roswell Gardiner saae Stænger og Tougværk flyde klar af ham med en Fryd, som han ikke forsøgte paa at skjule. Da det drev mod Læ, jublede han høit. Loddet blev øieblikkelig kastet for at see, om Ankerne holdt godt. Denne ufeilbarlige Prøve gav

dog den sørgelige Vished, at Skonnerten endnu drev i noget mindre end to Minutter sin hele Længde.

Deres eneste Haab var nu, at Ankerfligene kunde træffe paa en bedre Holdebund end hidtil. Bunden var imidlertid haard Sand, der aldrig holder et Skib saa fast som Mudder. Roswell Gardiner beregnede da, at de inden en Time i det Høieste vilde drive ind imod Brændingerne.

Soloven af Holmes's Hole var en Kabellængde længere til Luvart og omtrent en halv Mil sydligere, da denne Ulykke skete ombord paa dens Medbeiler. Netop i dette Øieblik strakte Brændingerne sig længer tilsøes foran denne Skonnert og gjorde det nødvendigt for den at kovende. Dette blev gjort, og den styrede nu ligened imod den anden Skonnert. Ved den foretagne Vending var den drevet saameget, at den kom i Læ af det for sit Anker drivende Skib og nærmere ved Faren.

Roswell Gardiner stod paa sin egen Skandse, ængstelig iagttagende den anden Skonnerts Afdrift, altsom den kom nærmere, arbeidende sig fremad gjennem Bølger, der næsten vare ligesaa hvide som de Brændinger, der i Læ truede dem med Ødelæggelse. Den Skonnert, der drev for sit Anker, bevægede sig saa langsomt, at den tjente til Maal for den andens stadige og hurtigere Bevægelse imod sin egen Undergang. I Begyndelsen syntes det Gardiner, at Daggett vilde passere klos foran for

ham, og han skjelvede for sine Ankertoug, der, strammede som Jernstænger, af og til viste sig over Vandet i en Afstand af tredive til syrretyve Favne. Men Skibets Afdrift imod Læ var altfor hurtig til at bringe denne nye Fare over dets Medbeiler. I en Kabellængdes Afstand saae det ud, som om Soloven af Vineyard vilde gaae til Luvart af det andet Skib, men førend dette korte Rum var tilbagelagt, var den falden saa hurtig af paa Grund af sin Afdrift, at den fuldkomment klarede dets Bagstavn.

De to Kaptainer greb med den ene Haand den første den beste Gjenstand, de kunde holde sig fast ved, og idet enhver trykkede Sydvesteren fast ned paa Hovedet med den anden, havde de et Øieblik's Samtale, medens Skonnerterne passerede forbi hinanden.

„Holder Deres Ankere!" spurgte Daggett, der var den Første, som talede, og gjorde dette Spørgsmaal, som om han mente, at hans egen Skjebne afhang af Svaret.

„Jeg maa desværre svare nei. I omtrent to Minutter drive vi saameget som Skonnerten er lang."

„Det vil udsætte det skjebnesvangre Øieblik en Time eller to. See, hvilket Kjølvand vi have!"

Det var virkelig et frygteligt Kjølvand. Aldrig saa snart var Bougen paa Soloven af Vineyard naaet op til Laaringen paa Soloven af Oyster Pond, førend Gardiner opdagede, at den fjernede sig i en skraa Retning og gik ligesaa hurtig imod Læ som den skjød over Stevn.

„Gud være med Eder! — Gud være med Eder!“ raabte Roswell Gardiner, idet han viftede med Haanden til Farvel, fast overbeviſt om, at han og Kaptainen fra Vineyard aldrig oftere ſkulde mødes i denne Verden. „De Overlevende maa bekjendtgjøre de Forulykkedes Skjebne. I Nødsfald ſætter jeg Baade ud, hvis jeg kan.“

Den Anden gav intet Svar. Det vilde ikke have været til nogen Nytte at forſøge derpaa; thi ingen menneſkelig Stemme vilde have havt Kraft til imod ſaadan en Storm at gjøre ſig forſtaaelig i den Afſtand, ſom nu var imellem Skibene.

„Den Skonnert vil inden en halv Time være inde i Brændingerne,“ ſagde Hazard, der ſtod ved Siden af den unge Gardiner. „Hvorfor ankrer han ikke? Kun det guddommelige Forſyn kan endnu redde ham.“

„Og det guddommelige Forſyn vil gjøre det — takket være den almægtige Gud for hans Godhed!“ udbrød Roswell Gardiner. „Lagde De Mærke til dette, Mr. Hazard?“

Hvad vor unge Sømand mente med „Dette“, var i Sandhed et overmaade vigtigt Tegn. Stormen løiede ſaa pludſelig af, at de Stumper af Seil, ſom den anden Skonnert førte, virkelig hang døde. I Begyndelſen troede vore Sømænd, at Dønningen havde frembragt denne Virkning; med den Forandring, ſom blev fremkaldt hos dem ſelv, var altfor ioinefaldende, til at de kunde tage feil. Atter blæſte det et Øieblik frygtelig; derpaa

blev det atter ſtille. Gardiner ſprang hen til Lodlinen for at ſee Virkningen paa hans eget Skib. Det drev ikke længer for ſine Ankere!

„Gud er med os!“ udbrød den unge Kaptain, „velſignet være hans hellige Navn“

„Og hans enbaarne Søns,“ ſvarede en Stemme ved Siden af ham.

Uagtet Øieblikkets Fare og den Spænding, ſom denne pludſelige Forandring havde fremkaldt, vendte Roswell Gardiner ſig om for at ſee, fra hvem denne Paamindelſe kom. Den ældſte Somand ombord, Stimſon fra Kennebunk, der var bleven poſteret der for at iagttage Skonnertens Drift, havde ytret disſe uſædvanlige Ord. Den Andagt, hvormed han talede, gjorde mere Indtryk paa den unge Kaptain end ſelve Ordene, thi den var meget uſædvanlig blandt Sømænd, ſkjøndt Sproget ikke var det ſaameget. Senere erindrede Gardiner denne lille Begivenhed, ſom ikke var uden Reſultat.

„Jeg troer, at Stormen har udraſet, Sir,“ raabte Hazard. „Det hændes ofte her paa vor Kyſt, at Sydoſtvinden pludſelig ſpringer om og blæſer fra Nordveſt. Jeg haaber, at det ſkeer tidlig nok til at frelſe Vineyard-Manden, ſkjøndt han rigtignok løber med en frygtelig Fart ind imod Brændingerne.“

„Nu ſætter han atter Fokken til — og nu løier det atter“ ſvarede Gardiner. „Jeg ſiger Dem, Mr.

Hazard, at Vinden vil ſpringe om — og intet Andet vilde kunne frelſe os fra disſe Brændinger."

„Hvilket kommer fra den almægtige Guds Barmhjertighed gjennem hans enbaarne Søns Forbøn!" tilføiede Stimſon med den ſamme Andagt, ſkjøndt han talede i en meget ſagte Tone.

Roswell Gardiner blev atter overraſket, og atter glemte han et Øieblik Stormen og Faren. Storm var der egentlig ikke længere Noget af; thi det var nu fuldkomment ſtille, og Skonnertens to Ankertouge ſtrammedes kun, naar Bølgerne kom rullende ind imod den. Disſe Søer truede endnu den anden Skonnert og drev den ind imod Brændingerne, men mindre hurtig end før.

„Hvorfor mon han ikke kaſter Anker?" udbrød Gardiner i ſin Angeſt, thi nu var al Bekymring for ham ſelv forbi; „hvis han ikke kaſter Anker, vil han komme ind i Brændingerne, og ſaa er han fortabt."

„Det tænker han ikke paa, han ſtikker tvertimod ſine Reb ud," ſvarede Hazard. „See! der gaaer en Mand tilveirs for at gjøre hans Topſeil los, og der ſætter han allerede ſit fulde Storſeil til."

Det lod virkelig til, at Daggett var mere tilbøielig til at ſtole paa ſine Seil end ſit Anker. Efter en kort Tids Forløb havde Skibet atter alle Seil tilſatte, anſtrengende ſig for at opfange de enkelte Vindſtød og klare Landet. Nu lagde Vinden ſig ganſke, og Seilene ſlog, ſaa Gardiner og hans Kammerater kunde høre det i en

halv Mils Afstand. Derpaa fyldtes de i den modsatte Retning, og Vinden kom fra Land. Skonnerten bragtes straxt til at stevne Søerne, og Loddet, som man hev ud, viste, at den bevægede sig i den rigtige Retning. Disse pludselige Forandringer, der undertiden ere ødelæggende, undertiden den guddommelige Naades Tilskikkelser, medføre voldsomme Luftstrømninger i modsat Retning.

„Nu kommer den!" sagde Hazard, „en ægte Nordvest med den grove Ende forrest."

Disse Ord beskrev nøiagtig, hvad der fulgte. I ti Minutter blæste det voldsomt næsten i den modsatte Retning af den tidligere. Naturligvis fjernede Soloven fra Martha's Vineyard sig fra Land, tumlende igjennem den svære Sø, som endnu kom rullende ind fra det store Atlanterhav, medens Soloven af Oyster Pond, svaiende om for den nye Luftstrømnings Indflydelse, red ligesom bevæget af to modsatte Kræfter med liden eller ingen Stramning paa sine Ankertoug.

Gardiner ventede at see sin Ledsager søge rum Sø; men istedetfor løb han sin Skonnert klos op til det afmastede Skib og kastede Anker. Denne venskabelige Fremgangsmaade var altfor utvetydig, til at den fordrede nogen Forklaring. Det var Vineyard-Mandens Hensigt at lægge bi hos sin Kammerat, indtil denne ikke mere have nogen Fare at befrygte.

Nordvestens „grove Ende" var altfor voldsom til at tillade noget Samkvem forend den næste Morgen, da

det, som havde været en lille Storm, blev til en jevn Kuling, og den oprørte Sø havde lagt sig noget, saaledes at der var temmelig smult Vand langsmed Kysten. Den hvide Linie, der betegnede Brændingerne, var der endnu ganske tydelig, men den vakte ikke længere nogen Frygt. Man reiste Nødmaster ombord paa det forliste Skib, og heldigvis kom netop i dette Øieblik Vraget flydende ud med Ebben saa nærved, at de fra Baadene kunde faae fat paa Seilene og det Meste af Takkeladsen. Ogsaa Storbommen, der var et fortræffeligt Stykke Træ, blev bjerget og bugseret hen paa Siden.

Tiende Kapitel.

Saasnart det var muligt at sætte en Baad i Søen, eller ved Daggry næste Morgen, gik Kaptain Daggett ombord i den anden Skonnert. Han blev budt velkommen med en Somands Hjertelighed, og hans tjenstagtige Tilbud bleve modtagne med ligesaamegen Beredvillighed, som de under omvendte Forhold vilde være blevne gjorte. I alt dette var der en forunderlig og charakteristisk Blanding af hjertelig christelig Velvillie og et noie Hensyn

til Reisens Hovedformaal. Hvis de første af disse Pligter sjelden forsømmes af Puritanernes Efterkommere, da kan man med samme Sandhed sige, at de aldrig tabe det verdslige Formaal af Syne. Erhverv og Gevinst betragtes som væsentlige Dele af et Menneskes Pligter, og ligesom vore Slægtninge i Gammel-England have opreist et Afgudsbillede, som de tilbede i Skikkelse af Aristokratiet, saaledes tilbede vore Slægtninge i Ny-England Guldkalven.

Daggett havde virkelig en dobbelt Bevæggrund til nu at tilbyde Gardiner sin Hjelp; paa den ene Side vilde han opfylde sin moralske Forpligtelse, paa den anden Side ønskede han at blive i Nærheden af Soløven af Oyster Pond, at den ikke skulde besøge Klippen, om hvilken han vel havde faaet enkelte interessante Oplysninger, uden at han dog vidste Tilstrækkeligt til at finde Stedet, med mindre han blev ført derhen af Andre, som vare bedre underrettede om Lokaliteterne.

Daggetts Baade vare behjelpelige med at faae Vraget hen til Skibet for at bjerge Seil og Tougværk. Derpaa hjalp hans Folk at opreise Nødmaster, og ved Middagstid vare begge Skibe underveis og styrede i Sydvest langsmed Kysten. Hatteras behovede de ikke længere at frygte for, thi Vinden stod endnu i Nordvest, og de holdt sig i Sigte af disse samme Brændinger, som de Dagen iforveien vilde have givet begge Skibes Værdi for aldrig mere at see. Om Natten passerede de det frygtelige Kap, en langt

ud i Søen fremspringende Sandpynt, som slet ikke staaer i Forbindelse med Fastlandet.

Da de nu vare komne forbi dette fremspringende Punkt, havde de Læ af Landet og kunde styre mod Sydvest. Med Vinden tvers holdt de gaaende den øvrige Del af Dagen og toge mod Aften Lods ombord. Om Natten omseilede de Kap Look Out (Udkig) et godt Landemærke at holde Die med for dem, som staae Nord efter, da det minder om det lave stormfulde Hatteras, og naaede Beaufort Havn næste Morgen, da Solen stod op.

Imidlertid havde Nordvestvinden udraset, og begge Skonnerter seilede for en laber sydlig Brise ind i Havnen, hvor der just var saameget Vand, at de kunde komme ind. Dette var den eneste Havn paa hele denne Kyst, som det kunde nytte dem at anløbe, da det var den af alle Havne, som bedst kunde forsyne Roswell Gardiner med hvad han trængte til. I den Egn var der fuldt op af Fyrretømmer og Rundholter af alle Slags, og den Banker, der tjente som Lods, fortalte vor unge Kaptain, at han kunde faae de Rundholter, han behøvede, en Time efterat han var kommen ind i Havnen. Dette Ord „Banker" bruges om en adspredt Befolkning af Vragsøgere og Fiskere, som boe paa den lange flade og smalle Kyststrækning der gaaer fra Kap Fear (Frygt) indtil henimod Kap Henry, en Strækning af Hundrede og halvtredsindstyve Mile. Derimellem laae de store Sunde, som vi allerede have omtalt, indesluttende Albermale og Pimlico, og som

danne Indløbene til hele Kysten af Nord Carolina. Med Rette kalder man den sidste Landtunge i denne Egn Kap Fear, men det Forbjerg omseilede vore Skonnerter ikke. Dermed begynder paa denne Kant det farlige Kystparti, og selve Navnet minder Somanden om, at han maa være paa sin Post og anvende al mulig Forsigtighed.

Foran Indløbet til Beaufort, der er en udmærket og smuk Havn, naar den blot havde lidt dybere Vand, lagde Skonnerterne bi, ventende paa, at Floden skulde stige en Smule. Denne Leilighed benyttede Roswell Gardiner til at gaae ombord i den anden Skonnert og udtrykke Daggett sin Tak for de Tjenester, han havde vist ham.

„De tænker naturligvis ikke paa at løbe ind, Kaptain Daggett," vedblev vor Helt endnu dvælende ved denne Gjenstand, „efter at De allerede har gjort Dem saamegen unødvendig Uleilighed. Hvis jeg faaer de Rundholter, som denne Banker talte om, skal jeg være ude igjen inden otte og syrretyve Timer, og vi kunne da maaskee mødes om et Par Maaneder paa Høiden af Kap Horn."

„Jeg skal sige Dem Noget, Gar'ner," svarede Manden fra Vineyard, og skød Rumflasken hen til sin Kammerat, „jeg er nu saadan ligefrem og snakker ikke Meget om hvad jeg gjør, men jeg holder af godt Kammeratskab. Vi vare Begge nærved at forlise, nærmere derved, end jeg nogensinde har været, men vi slap — ja vi slap,

og naar Folk have gjennemgaaet saadant Noget sammen, holder jeg ikke af at kaste los, førend Alt er i Rigtighed igjen; nei, jeg vil ikke forlade Dem, førend jeg seer, at De igjen har faaet ligesaamange Arme og Ben som jeg selv. Det er nu min Mening, om det er den rigtige eller ikke, det veed jeg ikke. Skjenk i Glasset!"

„Det er meget rosværdigt af Dem, Kaptain Daggett, det kan jeg forsikkre Dem. Mit Hjerte siger mig, at De har Ret, og jeg takker Dem for disse Beviser paa Venskab. Men De maa ikke forglemme, at der er saadant Noget som Rhedere til i denne Verden. Jeg kan faae Bryderier nok med min egen Rheder, og jeg ønsker ikke, at De skal faae Ubehageligheder af Deres. Nu blæser det en smuk Brise, som atter kan føre Dem ud i rum Sø, og ved at gaae sønden om Bermudas Øerne kan De gjøre en heldig Fart og træffe Passatvinden saa langt til Luvart, at De sikkert kan styre Deres Cous videre."

„Tak, Gar'ner, tak — jeg kjender Veien og kan nok finde den Cours, jeg skal styre, skjøndt jeg just ikke er nogen stor Navigator. Jeg har aldrig i mit Liv beskæftiget mig med Stjernetabeller og forstaaer ikke at haandtere et Chronometer, men hvad det angaaer at finde Veien mellem Martha's Vineyard og Kap Horn, da tør jeg nok maale mig med enhver Skibskaptain."

„Jeg er bange, Kaptain Daggett, at vi Begge have fjernet os fra vor rigtige Cours, da vi lode os forslaae

her ned paa Hatteras. Jeg har aldrig før seet dette Sted og ønsker heller ikke at see det igjen! Det er ligesaa langt af en Hvalfangers eller Sælhundefangers Vei, som Jupiter er fjernet fra Mars's eller Venus's Bane."

„Der kommer De igjen med Deres Planeter, som jeg ikke kjender Noget til og heller ikke bryder mig Noget om. Jeg vil sige Dem Noget, Gar'ner, en Mand med sund Dømmekraft kan ligesaa godt komme frem uden Kjendskab til Stjernetabeller som med Kjendskab til dem. En Sælhundefanger trænger ikke halvt saameget som nogen Anden til Eders lærde Syrmandskonst. Det Halve af vor Haandtering beroer paa Lykketræf, og man hører altid, at de bedste Fangster gjøres af en eller anden Gut, som er faren vild fra den rette Vei. Oprigtig talt foragter jeg disse astronomiske Tabeller og holder mest af at gaae den lige Vei til mit Bestemmelsessted. Tag lidt Sukker til Deres Rum og Vand — vi Folk fra Vineyard holde af det Søde."

„Og det var for at styre den nærmeste Vei til Deres Bestemmelsessted, Kaptain Daggett, at De seilede med herind paa Deres Vei til det stille Ocean, omtrent sem Hundrede Mile af Deres Vei."

„Jeg seilede herind for Selskabs Skyld. Vi havde egentlig ikke noget Valg, det maa De dog indrømme, thi vi kunde ikke have klaret Sandbankerne paa den anden Side. Jeg seer heller ikke, at der er nogen stor Ulykke i vor Stilling, hvis De ikke havde mistet Deres Master.

Det er en Affaire paa et Par Hundrede Dollars, og Deres Rheder vil vel brumme lidt derover, men det er da ikke saa farlig en Sag. Jeg vil blive hos Dem, og det kan De fortælle Diakonen i det Brev, som De skriver til ham, naar vi komme ind."

„Det forekommer mig, at De gjør Uret saavel imod Deres egen Rheder som imod min ved at blive her, Kaptain Daggett," svarede Roswell i al Uskyldighed, thi han havde ikke den ringeste Mistanke om den sande Bevæggrund til dette tilsyneladende gode Kammeratskab, „og jeg ønsker virkelig, at De nu vilde forlade mig."

„Det kunde jeg aldrig tænke paa, Gar'ner. Det vilde give Anledning til gruelig megen Snak paa Vinehard, hvis jeg gjorde saadant Noget. ‚Hold fast ved din Kammerat' er det ellevte Bud paa vor Ø."

„Det er formodentlig Grunden til, at der er saa mange gamle Piger der paa Den, Daggett," sagde Gardiner leende. „Nu, jeg takker Dem for Deres Godhed og skal forsøge paa at erindre Dem, hvis der skulde gives Leilighed til Gjengjæld. Men Floden maa nu være kommen, og vi maa ingen Tid spilde. Paa en heldig Reise for os Begge, Kaptain Daggett, og en lykkelig Hjemkomst til Kjerester og Koner!"

Daggett tømte sit Glas paa denne Skaal, og de gik nu Begge op paa Dækket. Roswell Gardiner tænkte, at han aldrig havde seilet i Selskab med mere forekommende Skibskammerater end dem paa Soloven af Holmes's

Hole, thi skjøndt Alles Interesse ombord var knyttet til Udbyttet af Deres egen Reise, vare dog Alle og Enhver villige til at blive hos ham og hans Skib, saalænge der var Mulighed for, at de kunde være til Nytte.

Hvalfangere og Sælhundefangere give ikke deres Mandskab Hyre i Penge, som Tilfældet er i de fleste andre Skibe. Paa disse Reiser afhænger Saameget af Folkenes Iver og Driftighed, at det er bleven Praxis at give enhver Mand en Del af Udbyttet. Følgelig blive Alle ombord hyrede for en Betaling, der uddrages af Udbyttets Deling. Denne Løn bliver beregnet saaledes, at Enhver faaer saamange Hundrededele, som der kan tilkomme ham i Forhold til hans Plads ombord, hans Erfaring og Dygtighed. Rhederen faaer paa samme Maade Betaling for sin Risiko og sine Udgifter, idet Skibet og dets Udrustning ialmindelighed tage de to Trediedele, medens Officererne og Mandskabet faae den ene Trediedel. Disse Betingelser variere lidt, efterhvorvidt Udbyttet af Fangsten stiger eller falder paa Markedet og tillige i Forhold til de med Udrustningen forbundne Udgifter.

Det fremgaaer altsaa af det Foregaaende, at Kaptain Daggett og hans Besætning „greb i deres egne Lommer," naar de spildte deres Tid med at blive hos det havarerede Fartøi. Dette vidste Gardiner, og han satte derfor en større Pris paa deres Tjenstvillighed, end han ellers vilde have gjort

Ved første Øiekast kunde det synes, at al denne

usædvanlige Tjenstvillighed var overflødig og til ingen Nytte. Dette var imidlertid ikke i Virkeligheden Tilfældet, efterſom Beſætningen paa den anden Skonnert var til betydelig Nytte og fremmede Skibets Udruſtning. — Beaufort er en fortræffelig Havn for Skibe, der ikke ſtikke for dybt, ſom vore Sælhundefangere; men Byen er høiſt ubetydelig, og Arbeidere, iſær ſaadanne ſom have Forſtand paa Skibsbyggeriet, vare vanſkelige at erholde. Roswell Gardiner fandt derfor i Grunden, at hans venſkabelige Medhjelpere vare ham til megen Nytte, og begge Beſætningerne arbeidede med en Hurtighed, der endogſaa kunde tilfredsſtille en Somands Utaalmodighed. Det gik altſaa raſk med Reparationerne, og den anden Dags Aften, efterat han var kommen ind til Beaufort, var han klar til atter at ſeile, og hans Skonnert var formodentlig i en bedre Stand end den Dag, da den forlod Oyſter Pond.

Den elektriſke Telegraph exiſterede ikke paa den Tid, hvorom vi ſkrive. Vi ere ſaa heldige at ſtaae i fortroligt Forhold til den udmærkede Borger, ſom ſkjenkede ſit Land denne ſtore Gave, en Gave, ſom vil overføre hans Navn til Eftertiden ved Siden af Fultons. Saavel hin ſom denne har man forſøgt paa at berøve Æren og Fordelen af deres høiſt ſindrige Opfindelſe. Hvad den ſidſte angaaer, da mene vi, at det hver Dag bliver mere og mere umuligt for en Amerikaner at gjøre ſin Ret gjeldende mod Antallet. Der er ingen Tvivl om, at denne ſtore Republiks Regjering var beſtemt til at lade ſig lede

af veloverlagte og retfærdige Grundsætninger, ifolge hvilke visse Spørgsmaal til visse Tider skulde forelægges Majoriteten som den viseste, naturligste og tillige retfærdigste Maade at afgjøre den paa. En saadan Regjering, vel ledet under en nøiagtig Jagttagelse af disse Regjeringsprincipper, vilde sandsynligvis være den bedste, som menneskelig Svaghed formaaer at byde en Nation. Men naar man begaaer den Hovedfeil at antage, at det blotte Antal skal kontrollere Alt uden Hensyn til de store fundamentale Love, hvilke Staten har opstillet som Skranke for ethvert Overgreb, er det et stort Spørgsmaal, om der ikke er Fare for, at saa løst og lunefuldt og egenkjærligt et System vil blive 'det værste politiske System, som Begjerlighed nogensinde har sat i Bevægelse. Institutionernes Tendents — ikke deres Aand, thi disse to Ting ere hinanden aldeles modsatte, skjøndt Folk i Almindelighed saa gjerne ville sammenblande dem — Institutionernes Tendents i dette Land, der staaer i en skjærende Modsætning til deres Aand eller Hensigter, som udtrykkelig have det Maal, at lægge Baand paa Folks Tilbøielighed til nye Indretninger, gaaer upaatvivlelig ud paa, at nære denne store Misbrug og sætte Tallet over Grundsætninger, selv om Grundsætningerne høitideligen ere antagne, netop for at bringe Tallet under en sund Grundlovs Control. Denne Antallets Indflydelse, denne usalige Misforstaaelse af selve Frihedens Natur, at ville sætte Mennesker og deres Lidenskaber over disse store Retfærdig-

hedens Love, som komme direkte fra Gud selv, tager til i Styrke og truer med Følger, som kunne tilintetgjøre alle den sidste Generations veludtænkte Planer for Statens Sikkerhed, og dette samme Folks Lykke, der aldrig kan lære Ro eller Fred at kjende, forend det lærer uden Tanke om Modstand at underkaste sig disse store Retsgrundsætninger, som i sandhed udgjøre dets Institutioners Aand, og som kun altfor ofte staae i Modsætning til dets egne Drifter og Bevæggrunde.

Vi give os ikke ud for at kjende de forskjellige Opdagelsers Datoer i Konsterne og Videnskaberne, men vi erindre tydelig den Alvor og uegennyttige Opofrelse for et roesværdigt Øiemed, hvormed vor værdige Ven først meddelte os sine Ideer om at benytte den elektriske Gnist til en Telegraf. Det var i Paris, Vinteren 1831 og 32 og det følgende Foraar, at vi næsten daglig vare sammen, og det er os en Glæde at nævne dette Tidspunkt, saa kunne Andre bevise deres Fordringer, om de see sig istand dertil. Havde Morse gjort sin store Opdagelse en 30 Aar tidligere, kunde Roswell Gardiner have communiceret med sin Rheder og faaet Svar, forend han igjen seilede, hvor betydelig end Afstanden imellem dem var. Som Sagerne nu forholdt sig, maatte han noies med at skrive et Brev, som omtrent en Uge efterat det var skrevet blev leveret Diakonen af hans Niece ved hans Tilbagekomst fra en kort Reise til Southold, hvor han havde været for at berigtige en sildig indkommen Fordring paa hans Skonnert.

„Her er et Brev til Dem, Onkel," sagde Mary Pratt og kæmpede for at beherske sine Følelser, skjondt hun rødmede ved Bevidstheden om, hvormeget Brevet interesserede hende. „Det er ved en eller anden Feiltagelse kommen fra Sag-Harbour; Lokke-Joseph bragte det just i det Øieblik, De tog bort."

„Et Brev med et Postmærke — Beaufort, N. C. — hvor i al Verden kan det Brev være kommen fra. Og hvilken en frygtelig Pris for saadant et Brev, en halv Dollar!"

„Det er et Bevis for, Sir, at Beaufort maa ligge langt borte. Det er desuden et dobbelt Brev. Det forekommer mig, at det er Roswells Haand!"

Havde Niecen affyret en Sexpundig ligefor Onkelens Ører, vilde han neppe være bleven mere forskrækket. Han blev endogsaa bleg og istedetfor at bryde Oblaten, som han havde været i Begreb med, trak han sin Haand tilbage, som om han frygtede for at gjøre sig bekjendt med Indholdet.

„Hvad kan det betyde?" sagde Diakonen, efterat han et Øieblik havde søgt at fatte sig — „Garners Haandskrift! Jo, det er bestemt hans Haandskrift. — Hvis dette uforsigtige unge Menneske har sat min Skonnert til, vil jeg aldrig tilgive ham det i denne Verden, om man ogsaa i den anden skulde blive tvungen til at gjøre det."

„Det er ikke nødvendigt at troe noget saa flemt,

Onkel. — Der skrives ofte Breve tilsøes, som sendes hjem med Skibe, man møder. — Det er udentvivl det, at Roswell har gjort."

„Nei — nei, det gjør saadan en letsindig Fyr ikke! Han har bestemt sat Skonnerten til; al min Eiendom er i Strandroveres Hænder, der ere værre end Rotter i et Spisekammer. — ‚Beaufort N. C.' Ja, det maa være en af Bahamaøerne og N. C. betyder New Providence — ak, ak, jeg Ulykkelige!"

„Men N. C. staaer ikke for New Providence — i det Tilfælde skulde der have staaet N. P., Onkel."

„N. C. eller N. P. ligner skrækkelig hinanden, og jeg veed ikke, hvad jeg skal tænke! Tag Brevet og aabn det, o, hvor det er tykt — der maa vist være en Vexelprotest, eller noget andet saadant kostbart inden i det."

Mary tog Brevet og aabnede det, skjøndt med skælvende Hænder. Det viste sig snart, hvad der var indeni Convoluten, og det første Blik, hun kastede derpaa, viste hende, at det var et Brev, adresseret til hende.

„Hvad er det, Mary? — Hvad er det, mit Barn, vær ikke bange for at fortælle mig det," sagde Diakonen med svag skælvende Stemme. „Jeg haaber, at jeg nok skal vide at møde Ulykken med christeligt Mod. Er det forsynet med et af disse frygtelige Segl, som de offentlige Notarer betjene sig af, naar de trænge til Penge?"

Mary blev purpurrød og saae meget fortryllende ud i dette Øieblik, skjøndt hun var ligesaa bestemt som no-

genſinde paa kun at give ſin Haand til en Yngling, hvis Gud var hendes Gud.

„Det er et Brev til mig — intet Andet, det forſikkrer jeg Dem, Onkel. Roswell ſkriver ofte til mig, veed De; han har ſendt mig et Brev inden i dette til Dem."

„Ja, ja — det glæder mig, at det ikke er noget Værre. Nuvel, hvorfor er hans Brev ſkrevet? Omtaler han Længden og Breden? Det vil være mig en Beroligelſe, naar han er kommen rigtig langt ſydpaa."

Farven forſvandt fra Marys Kinder, og hun blev ganſke bleg, da hun gjennemlob de forſte Linier af Brevet. Derpaa ſamlede hun alt ſit Mod, og det lykkedes hende at fortælle Onkelen, hvad der var paaſeret.

„Der er hændet den ſtakkels Roswell en Ulykke," ſagde hun, og hendes Stemme ſkælvede af Bevægelſe, „ſkjondt den ikke ſynes at være halvt ſaa ſlem, ſom den kunde være bleven. Brevet er ſkrevet i Beaufort i Nord-Caroline, hvor Skonnerten er loben ind for at faae nye Maſter, efterat have miſtet ſine i en Storm under Cap Hatteras."

„Hatteras!" afbrod Diakonen hende ſtonnende, „hvad i al Verden havde mit Skib at beſtille der?"

„Det veed jeg virkelig ikke, Onkel, men det er viſtnok bedſt, at jeg læſer Roswells Brev for Dem, ſaa kan De faae hele Hiſtorien at hore."

Mary gav ſig nu til at læſe Brevet hoit. Gardiner gav en aabenhjertig og udforlig Beretning om Alt, hvad

der var hændet ham siden han skiltes fra sin Rheder, uden at skjule Noget, ja endog uden at forsoge paa at undskylde sin Feil. Om Soloven af Holme's Hole skrev han meget udforlig, idet han yttrede som sin Mening, at Kaptain Daggett virkelig besad nogle Oplysninger — hvilke, vidste han ikke — om Sælhundeoernes Existents, skjondt han rigtignok troede, at han ikke havde nogen synderlig noiagtig Underretning om deres Beliggenhed.

Hvad Klippen angik, da taug Roswell, thi det faldt ham ikke ind, at Daggett vidste Noget om denne Del af hans Sendelse. Som Folge deraf havde Gardiner ikke den ringeste Mistanke om den egentlige Bevæggrund til, at Manden fra Vineyard holdt sig til ham, og der blev derfor Intet meddelt derom i Brevet. Tvertimod, vor unge Kaptain omtalte med en vis Veltalenhed sin Taknemmelighed imod Daggett og hans Mandskab for den Hjelp, som de frivillig havde ydet ham, og uden hvilken han forst efter en Uges Forlob kunde have været færdig til atter at gaae tilsoes. Brevet var tildels skrevet, medens Skonnerten seilede ud af Havnen, og det var bleven sendt iland med Lodsen for at blive bragt paa Posthuset. Dette Faktum blev bekræftet i en Efterskrift.

„Frivillig!" stonnede Diakonen. „Som om Nogen tilbyder sig at arbeide uden Betaling!"

„Roswell fortæller os jo, at Kaptain Daggett har gjort det, Onkel, og at det er en Aftale imellem dem, at han ikke maa fremkomme med nogen Fordring, fordi han

fulgte ind med til Beaufort eller for hvad han der udrettede, medens de vare der. Skibe hjelpe ofte hinanden paa denne Maade, og jeg haaber, at det er christelig Kjerlighed, som har drevet dem dertil."

„Ikke uden Bjergelon ikke uden Bjergelon! Christelig Kjerlighed er en god Ting, og det er vor Pligt at udvise den ved alle Leiligheder, men Bjergelon skal der til. Denne Skonnert vil ødelægge mig, er jeg bange, saa at jeg i mine gamle Dage maa forsorges af Byen!"

„Det kan neppe skee, Onkel, eftersom De ikke skylder Noget paa den, og har Deres Gaard og alle Deres andre Eiendomme ubehæftede med Gjeld. Det er ikke let at see, hvorledes Skonnerten skulde ødelægge Dem."

„Ja, det er ude med mig," svarede Diakonen og stampede heftig i Gulvet, „jeg er ligesaa ruineret som Roswell Gar'ners Fader nogensinde var, og han kunde været den rigeste Mand mellem Oyster Pond og Riverhead, hvis han havde holdt sig fra at spekulere. Jeg erindrer, at han sad meget bedre i det, end jeg selv gjor, og han døde dog næsten som en Tigger. Ja, ja, jeg seer, hvorledes det er, denne Skonnert har ødelagt mig!"

„Men Roswell sender en Beregning over Alt, hvad han har betalt, og trækker en Vexel paa Dem derfor. Det Hele beløber sig til 116 Dollars og 72 Cents."

„Deri er Bjergelønnen ikke regnet med. Det næste vil blive en Fordring paa Bjergelon fra Rhederiet og Mandskabet paa Soløven af Holme's Hole! Jeg veed,

hvorledes det vil blive! Gar'ner har ødelagt mig, og jeg skal gaae i min Grav som en Tigger, ligesom hans Fader gjorde før mig."

„Hvis det skulde blive Tilfældet, Onkel, da vilde jeg være den Eneste, som led derved, og jeg skulde bestræbe mig for, ikke at græmme mig over Deres Tab. Men her er et Stykke Papir, som Roswell vistnok af en Feiltagelse har lagt inden i mit Brev. See, Sir, det er et Bevis, undertegnet af Kaptain Dagget og hele hans Mandskab, hvorved de erklære, at de af Deltagelse fulgte Roswell ind til Beaufort, og at de ikke have nogen Fordring paa Bjergelon. Her er det, Sir, De kan selv læse det."

Diakonen ikke blot læste, han næsten slugte det Papir, som efter Marys Mening ved en Feiltagelse var bleven lagt indeni hendes Brev. Dette Dokument beroligede saaledes hendes Onkel, at han ikke blot selv læste hele Gardiners Brev, men endogsaa fandt sig i de Udgifter, som vare gjorte i Beaufort.

Medens han var paa sin Glædes høieste Top, henrykt over denne Forandring i Tingenes Udseende, stjal Niecen sig ind i sit eget Værelse for i Enrum at læse det Brev, hun havde modtaget.

De Taarer, som Mary Pratt i rigelig Mængde udgjod over Roswells Brev, vare paa een Gang søde og bitre. Den frimodige og mandige Maade, hvorpaa han udtrykte sine Følelser for hende, fremkaldte Taarer af

Ømhed fra hendes Øine, medens Erindringen om den brede Kloft, som adskilte dem, forbittrede disse Beviser paa Kjerlighed. De fleste Qvinder vilde have opgivet den Pligtfølelse, som opretholdt vor Heltinde i denne svære Prøvelse, og modtagende den Mands Haand, deres Hjerte havde valgt, vilde de stole paa, at Tiden, deres egen Indflydelse og det guddommelige Forsyns Barmhjertighed vilde fremkalde den attraaede Forandring, men Mary Pratt kunde ikke saaledes være blind for sine egne høie Pligter. Baandet mellem Mand og Kone betragtede hun med Rette som en af de alvorligste Forpligtelser, og hun kunde ikke — hun vilde ikke give sin Haand til en Mand, hvis Gud ikke var hendes Gud.

Dog indeholdt dette uventede Brev fra Roswell megen sød Trøst. Han skrev, som han altid gjorde, simpelt og naturligt og forsøgte ikke paa at skjule Noget. Dette var ligesaavel Tilfældet med ham i Egenskab af Skonnertens Kaptain som i Egenskab af Marys Tilbeder. Til Mary fortalte han hele Historien om sin Svaghed, erkjendende, at en taabelig Stolthedsaand, der ikke vilde tillade ham at opgive Væddestriden mellem de to Skonnerter, havde forledet ham til at holde længere gaaende Vester over, end han ellers vilde have gjort, og Strømmen havde saa bidraget til at forøge Faren. Hvad Daggett angik, da antog han, at den samme Stolthedsaand havde forledet ham, skjøndt han ikke undlod at yttre sin Tak-

nemmelighed for den ædle Maade, hvorpaa denne Somand havde ſtaaet ham bi lige indtil det Sidſte.

I mange ſorgelige Maaneder hentede Mary Pratt en ſød Troſt fra dette dyrebare Brev. — Det laae viſtnok i den menneſkelige Natur eller idetmindſte i den kvindelige, at hun med Tiden meſt kom til at henvende ſin Opmærkſomhed paa de Steder, ſom bedſt tiltalte hendes eget Hjertes Længſel, og endelig ved Gjennemlæsningen af Brevet aldeles glemte, at det var ſkrevet af En, der med velberaadt Hu og ſom en Troesſag havde antaget den Lære, at Forloſeren ikke var Guds Son.

Aviſerne gav en Beretning om „Tvilling Solovernes" (ſaaledes kaldte Artiklen dem) Ankomſt til Beaufort forat repareres, og om at de ſnart efter igjen vare ſeilede bort i Forening. — Denne Artikel klippede hun ud af det Blad, hvor hun havde truffet den, og, efterat have lagt den inden i Roswells Brev, gik der neppe en Dag i det følgende Aar, hvor ikke begge bleve tagne frem og gjennemlæſte. — Disſe Beviſer paa Ømhed maa dog ikke betragtes ſom Tegn paa, at hun blev ſine Grundſætninger utro eller var tilbøielig til at underordne ſin Dommekraft og ſin Pligtfølelſe under ſin Kjerlighed. — Langtfra, hendes Beſlutning beſtyrkedes end mere ved noiere Eftertanke, og hun blev mere og mere faſt i et Forſæt, ſom hun anſaae for helligt, jo mere hun tænkte derover. Men hendes Bønner for den fraværende Elſker bleve hyppigere og inderligere.

Imidlertid ſeilede Tvillingloverne videre. Da de forlod Beaufort, ſtod de ud fra Kyſten med en friſk ſydveſtlig Briſe. Der havde været nogen Meningsforſkjellighed mellem Daggett og Gardiner angaaende den Cours, de burde ſtyre. Den Sidſte ſtemmede for at dreie nærmere til Vinden og gaae Syd om Bermudas Øerne; medens den Første mente, at det var rigtigſt at holde mere mod Øſt, og gaae norden om disſe Øer. Gardiner var utaalmodig efter at gjøre ſin Feil god igjen og følge den korteſte Vei, medens Daggett ræſonnerede mere koldblodig, tog Vinden med i Beregning og havde Reiſens Hovedmaal for Øie. Maaſkee han ogſaa ønſkede at holde ſin Kammerat borte fra alle Klipperne, indtil han vilde blive nødt til at forandre ſin Cours paa en ſaadan Maade, at der ikke mere kunde være nogen Tvivl om hans Henſigter. Een Ting var Daggett vis paa: han havde nu overbeviſt ſig om, at Soloven af Dyſter Pond ikke let kunde løbe bort fra Soloven af Holmes's Hole, og han var faſt beſluttet paa, at den ikke ſkulde ſlippe bort fra ham om Natten eller under en Storm. Roswell Gardiner, der aldeles ikke havde til Henſigt at ſee efter Klippen førend paa Tilbagereiſen, efterat han havde beſøgt den ſydlige Polarkreds, kunde ikke begribe, af hvad Grund den anden holdt ſig ſaa tæt til ham, og mindſt af Alt, hvorfor han ønſkede at holde ham borte fra Veſtindien, indtil han lige kunde ſtyre ned imod ſit El Dorado.

Beaufort ligger omtrent to Grader nordligere end

de firehundrede Klipper og Smaaber, der ere bekjendte under Navn af Bermudasøerne, en fremskudt Søstation, som tilhører en med os rivaliserende Handelsmagt, og som holdes besat af denne Magt alene for i Tilfælde af Krig med vor Republik at have et Tilholdssted. — Vare virkelige Statsmænds Anskuelser istedetfor blotte Politikeres blevne de fremherskende, vilde denne Republik for længe siden have anvendt al sin Energi paa at sætte vort eget Flag istedetfor Englands paa disse Øer. Som Sagerne nu forholde sig, ligge de der, som en Station for fjendtlige Flaader, et Opbevaringssted for Priser og Krigsforraad, som om Naturen udtrykkelig havde bestemt dem til at beherske hele den amerikanske Kyst. Medens smaa Mænd med store Navne kives om sydvestlige Erobringer og nordostlige Grændser, der ikke have nogen virkelig Betydning for Republikens Udvidelse og Magt, tænke de aldeles ikke paa disse Øer, som amerikanske Statsmænd aldrig burde tabe af Syne; et sikkert Bevis for, at de Mænd, der burde bestyre vor Stats Skjebne, ikke ere det Kald voxne, som er bleven dem overdraget. To Gange er der bleven sendt militaire Expeditioner fra dette Land til Canada, medens Canada ikke er af halvt saamegen Vigtighed for vort Lands virkelige Sikkerhed og Uafhængighed, som Bermudas Øerne; thi intet Land er uafhængigt, naar det ikke staaer i dets Magt at controllere alle sine vigtigste Interesser.

Da England forlangte Afstaaelsen af et Territorium,

som ubestridelig hørte til Amerika, fordi det beskyttede Quebeck, skulde vi ligefrem have foreslaaet det: „Giv os Bermudas Øerne, og vi samtykke i Byttet. I have disse Øer inde, for derfra at holde os i Skak, og vi ville beholde dette Hjørne af Maine forat holde Eder i Skak, med mindre I ville samtykke i denne gjensidige Udveksling. Vi ville ikke angribe Eder for at komme i Besiddelse af Bermudas Øerne, thi vi sætte Retfærdighed høiere end en saadan Erobring, men naar I bede os om at afstaae Noget, da række vi Haanden ud forat bede om en passende Erstatning. Ville I have Maine, saa giv os Bermudas Øerne til Erstatning, eller Eders Ønske bliver ikke opfyldt."

Heldigvis ere Begivenhederne stærkere end Menneskene hos os; og den Dag er ikke fjern, da Omstændighedernes Magt vil bringe Diplomaterne til at indsee, hvad Republikkens virkelige Interesse og Værdighed fordrer med Hensyn til dette viglige Spørgsmaal.

Roswell Gardiner og Daggett raadsloge adskillige Gange med hinanden om Maaden, hvorpaa de skulde passere disse Øer. Der kunde spares omtrent fire Grader ved at løbe mellem Passatvinden og Bermudas Øerne, og han var derfor af den Mening, at de hellere burde følge denne lige Vei, end gaae længere Nord paa.

Raadslagningen fandt Sted fra begge Skibes Skandse, medens Skonnerterne løb rumskjøds hen styrende ret imod Øerne, som en Slags Middelvei mellem de to Me-

ninger. Afstanden mellem Fastlandet og Bermudas Øerne anslaaes til omtrent 600 Mile, og de havde saaledes tilstrækkelig Tid til at afhandle Sagen. Samtalen blev ført paa det Venskabeligste, og da Veiret vedblev at være mildt og Vinden stadig, blev den fornyet hver Eftermiddag, naar Skibene nærmede sig hinanden, ret som for at gjøre Samtalen mulig.

I al den Tid — hele fem Dage — kom man til det Resultat, at Forskjellen mellem Tvillingløvernes Hurtighed — saaledes begyndte man nu at kalde de to Skonnerter — neppe var mærkelig. Hvis der var nogen Forskjel, var det Skonnerten fra Vineyard, som bar Prisen, skjøndt der endnu stod mangen Gjenvordighed tilbage, hvori den skulde proves.

Medens de endnu ikke havde taget nogen Bestemmelse angaaende den Cours, de skulde styre, viste det lave Land sig ret forude, og Daggett samtykkede nu i at gaae sønden om det, saaledes at de dog bestandig havde Øerne isigte, medens de stadig stod Sydost hen.

Ellevte Kapitel.

Det var Roswell Gardiner, som om han aandede friere, da de havde tabt Bermudas Øerne af Sigte, og

den sidste Klippe sank ned i de vestlige Bølger. Han var nu ganske klar af Amerika, og haabede ikke at see Mere af det, førend han anduvede den velbekjendte Klippe, der viser Veien ind i den pragtfuldeste af alle Jordens Havne, Bugten ved Rio de Janeiro. Reisende ere i Almindelighed uenige, om Palmen skal tilkjendes denne Havn eller dem ved Neapel og Constantinopel. Enhver har vistnok sine eiendommelige Skjønheder, som man bør tage Hensyn til, naar et saadant Spørgsmaal skal afgjøres.

Seet udefra med sine Minareter, sit „gyldne Horn" og Bosphorus, er Constantinopel vistnok det prægtigste Sted paa Jorden. Naar man bestiger Bjergene omkring Neapel og skuer ud over Bugterne ved Salerno og Gaeta saavelsom over dens egne Vande, Campagna Felice og Fortidens Minder, der Alt hviler i Italiens fortryllende Atmosphære, føler man sig fuldkomment overbevist om, at Intet paa Jorden kan sammenlignes dermed; men seil ind i Bugten ved Rio, opfat hele det ophøiede Panorama med eet Blik, og om Du aldrig er saa vidtbereist, vil Du blive henreven af Forbauselse over det yndige og fortryllende Billede, der møder dit Øie. Der er udbredt et guddommeligt Trylleri over hele Italien, som Enhver maa have følt, der har gjennemreist det; men det er et Trylleri, der mer eller mindre er udbredt over alle Egne, som ligge under en lav Breddegrad.

Vore to Solover mødte ikke noget Eventyr, som

fortjener at omtales, førend de vare komne et godt Stykke sønden for Linien. De havde været usædvanlig heldige i at komme gjennem de vindstille Regioner, og sex og syvretyve Dage efterat de havde forladt Montauk, passerede de en hjemadseilende Hvalfanger fra Sag Harbour, der den foregaaende Uge havde forladt Rio, hvor den havde solgt sin Tran. Med dette Skib bleve Breve hjemsendte, og da Gardiner nu kunde fortælle Diakonen, at han vilde anløbe Rio de Janeiro endnu tidligere, end man fra Begyndelsen af havde ventet, haabede han derved at glæde den gamle Mands Hjerte.

En lille Begivenhed, der indtraf samme Dag, de skiltes fra Hvalfangerne, forøgede den Fornøielse, som denne Leilighed til at sende Breve hjem havde forskaffet dem. Medens Skonnerterne løb Side om Side omtrent i en Kabellængdes Afstand fra hinanden, saae Hazard en pludselig overordentlig Bevægelse ombord paa Vineyard-Løven, som Folkene nu kaldte dette Skib, for at skjelne det fra deres eget.

„Hold Udkig efter en Hval!" raabte Styrmand Stimson, der tilfældigviis var beskjæftiget paa Forretopseils Raaen, da denne uventede Afbrydelse af deres rolige Seilads indtraf. „Enten er der faldet en Mand overbord fra den anden Skonnert, eller ogsaa see de en Hvalfisk."

„En Hval! en Hval!" raabte Stimson igjen,

„og det er ovenikjøbet en Spermacethval! Her er den to Streger til Luvart.“

Dette var tilstrækkeligt. Hvis Nogen har havt den Ulykke at befinde sig i en Kareth trukken af fire Heste, naar disse pludselig blive skye og løbe løbsk, kan han gjøre sig en tydelig Forestilling om den Bevægelse, der fandt Sted ombord paa Diakon Pratts Skib. Alt kom i Bevægelse, som om een eneste Villie styrede alle Muskler. De, som vare nedenunder, styrtede op paa Dækket, som Sømændene sige, og de, som vare tilveirs, fore ned af Bardunerne med Lynets Hurtighed. Kaptain Gardiner sprang ud af sin Kahyt, som det syntes med eet eneste Sæt, og med et andet var han i Hvalfanger Baaden, som Hazard just stod i Begreb med at fire ned i Vandet, da Skonnerten lagde bi. Da Styrmanden saae, at Kaptainen her kom ham i Forkjøbet, vendte han sig til Baaden paa den anden Side og var oppe i den og nede i Vandet næsten i samme Øieblik som hin.

Skjøndt ingen af Skonnerterne just var udrustet til at fange Hvalfisk, havde enhver af dem dog Liner, Landser, Harpuner ꝛc. i Beredskab i deres Laaringsbaade for strax at kunne benytte sig af et lykkeligt Tilfælde som det, der nu tilbød sig. At pagaie op til en Hval, hvilket nu er saa almindeligt i de amerikanske Skibe, var en Fremgangsmaade, man dengang sjeldent eller aldrig tog sin Tilflugt til. Efter Sigende skulle disse Dyr være blevne saa skye, paa Grund af at de saa ofte ere blevne for-

fulgte, at den gamle Maade at nærme sig dem paa ikke er tilstrækkelig, og der udfordres nu langt mere Omhyggelighed og langt mere Konst til at fange et af disse Dyr end for tredive Aar siden. Angaaende dette Spørgsmaal gientage vi kun, hvad vi have hørt af Andre, skjøndt vi nok selv kunne indsee Fordelen ved at pagaie, da der derved ikke frembringes saa megen Støi, som ved at roe. Den, som pagaier, seer fremad, og Coursen kan lettere reguleres, naar hele Mandskabet kan dømme om Tingenes Tilstand ved Hjelp af deres egne Øine, end naar de erholde deres Kundskaber derom gjennem en Officers Ordrer. Denne Sidste maa naturligvis i ethvert Tilfælde føre an, men Folkene ere forberedte paa Befalingerne, naar de kunne see, hvad der gaaer for sig, de kunne derfor handle med mere Raskhed og Forstand og ville være mindre udsatte for at begaae Feiltagelser.

De fire Baade, to fra hver Skonnert, bleve firede ned i Vandet omtrent paa samme Tid. Daggett styrede den ene Baad og Roswell den anden, medens Hazard og Macy, første Styrmand paa Skibet fra Vineyard, styrede de to andre Baade. Alle roede henimod det Sted, hvor Vandstraalerne vare blevne sete. Det var deres Mening, som havde været tilveirs, at der vare flere Fisk, og det var vist, at de vare af den bedste Art eller Spermaceter af hvilke en Tønde Tran er ligesaameget værd som tre Tønder af den almindelige Slags eller den rigtige

Hvalfisk. Hvalens Natur eller Art er let at bestemme efter den Maade, hvorpaa den spruder, da den rigtige Hval kaster to høie buede Vandstraaler op i Veiret, medens Spermaceten kun lader en lav og tyk Straale opstige.

Det varede ikke længe, inden de to Kaptainers Baade kom tvers for hinanden og saa nær, at de kunde tale sammen. En alvorlig Kappelyst viste sig paa hvert et Ansigt, og Alle roede saa stærkt, de kunde, uden at man saae et Smil paa deres Læber. Ethvert Ansigt var alvorligt og bestemt, enhver Arm anstrengte sig til det Yderste. Matroserne roede smukt, da de vare vante til at bruge deres lange Aarer i oprørt Vand, og inden ti Minutters Forløb vare de alle en stiv Mil ret til Luvart af de to Skonnerter.

Der er neppe nogen Ting, som giver et høiere Begreb om Menneskets Mod og Snildhed end at see Eventyrere begive sig ud i en Noddeskal paa det aabne Havs oprørte Vande, for at kæmpe med og fange et Dyr af saadan Størrelse som en Hvalfisk. Blot den Omstændighed, at Hvalfisken er i sit eget Element, medens dens Angribere ere nødte til at nærme sig den i saadanne lette skrøbelige Fartøier, synes for det uøvede Øie at frembyde Vanskeligheder nok, selv om de ikke søgte en saa mægtig Fjende at kæmpe med. Men det tænkte Besætningen paa vore fire Baade kun lidt paa i dette Øieblik. De havde Gjenstandene, eller rettere een af Gjenstandene

for deres Eventyr ligefor sig, og saalænge det var Tilfældet, kunde de ikke tænke paa Andet end paa at sætte sig i Besiddelse af denne Gjenstand.

„Hvorledes skal det være, Gar'ner," raabte Kaptainen fra Vineyard, „skulle vi dele lige, eller skal hver af Skonnerterne arbeide for egen Regning?"

Dette Spørgsmaal blev gjort paa en venskabelig Maade og tilsyneladende med den største Ligegyldighed for Svarets Natur, men det skjulte en stor List. Det var Daggetts Ønske at danne etslags Fælledskab, som i Forbindelse med den gode Forstaaelse, der var bleven fremkaldt ved Affairen i Beaufort, efter al Rimelighed kunde knytte Baandet fastere imellem dem og lede til en vigtigere Forbindelse. Heldigvis indtraf det, at der just i det Øieblik, Gardiner vilde svare, faldt ham en Tanke ind, som bevægede ham til at give det klogeste Svar. Det faldt ham nemlig ind, at Kappelyst langt mere opflammer Folkenes Iver end Fælledskab, og at de vilde blive bedre betalte for deres Møie og Farer, hvis hvert Skib udelukkende arbeidede for sig selv. Dette er det Princip, som gjør den nuværende Samfundstilstand sundere og fordelagtigere end den Tilstand, som Vennerne af de forskjellige Associationssystemer, der nu ere saameget i Vælten, ønske at sætte istedet derfor.

„Jeg tænker, det er bedst, at hvert Skib arbeider for sig selv og sine Rhedere," svarede Roswell Gardiner.

Da Skonnerterne befandt sig indenfor Passatvinden,

havde de en regelmæssig Sø, der hverken var meget høi eller meget kort. Ikkedestomindre løftedes Baadene som Æggeskaller, thi Havets uhyre Magt hæver selv de største Skibe, der stønne under den uhyre Vægt af deres Batterier, som om det var Fjer.

Efter nogle faa Minutters Forløb bleve Daggert og Gardiner noget mere skilte fra hinanden, hver seende sig ivrig om efter Hvalerne, som de ikke havde seet sprude, siden de havde forladt Skibene. Hele Tiden fulgte de to Styrmænd raskt efter, indtil hele den lille Flaade af Baade var ikke mindre end en Somil borte fra Skonnerterne. Skibene selv krydsede sig op til Luvart for at være saa nærved Baadene som muligt, idet de gjorde smaa Slag for mindskede Seil; kun anden Styrmand, Forvalteren, Kokken og et Par Matroser vare blevne tilbage ombord paa dem.

Vi antage, at de fleste af vore Læsere ere tilstrækkelig bekjendte med den Dyreklasses almindelige Charakter, hvortil Hvalfisken hører, til at vide, at de alle indaande atmosphærisk Luft, der er ligesaa nødvendig for deres Eksistents, som den er for selve Menneskets. Den eneste Forskjel i denne Henseende bestaaer deri, at Hvalfisken længere kan holde sit Veir end alle Landdyr, skjøndt den engang imellem maa op paa Overfladen forat drage Aande, da den ellers døer. Det er, naar den udaander det gamle Luftforraad, at den bringer sine „Blæsehuller," som Sømændene kalde Udmundingerne af dens Respira-

tionsorganer, op til Havets Overflade; gjennem dem spruder den Vandet i Veiret og danner disse Straaler, som i Almindelighed anthde Hvalfangerne, hvor deres Vildt befinder sig. Vandstraalerne variere i Udseende efter de Aabningers Antal og Beliggenhed, hvorigjennem Luften slipper ud. Aldrig saasnart er den fordærvede Luft ude, forend Lungerne indsuge et nyt Forraad, og Dyret forbliver enten i Nærheden af Overfladen, hvor den vælter sig omkring og leger mellem Bølgerne, eller den gaaer i en kort Afstand derfra igjen ned i Dybet forat søge sin Føde. Ogsaa Føden varierer betydelig efter de forskjellige Arter. Den „rette" Hval antages at leve af hvad man kalder Søinsekter eller Sømolusker; disse erholder den, som man paastaaer, ved at løbe gjennem de Dele af Havet, hvor de findes i største Overflødighed, og den fanger dem i de haaragtige Trevler, som voxe paa Kjævebenene; thi den har ingen Tænder. Spermaceterne have derimod ordentlige Kindtænder, som de meget godt forstaae at bruge, og hvormed de ofte knuse de Baade, som komme imod dem. Hvalfangerne have altsaa kun een Fare at beskytte sig imod, naar de angribe den almindelige Hvalfisk, det er Slagene af dens Hale, medens Spermaceten foruden dette sidste Forsvarsmiddel ogsaa har sine Tænder eller sit Gab. Da dette sidste Dyrs Hoved er en Trediedel af dets Længde, har det i denne Henseende megen Lighed med Alligatoren.

Denne korte Beskrivelse af de Dyrs physiske Beskaf-

fenhed og Vaner, som vore Eventyrere forfulgte, vil sætte Læserne istand til bedre at forstaae, hvad vi nu have at berette. Efterat have roet det omtalte Stykke bleve Baadene adskilte fra hverandre i deres Sogen efter Byttet. At der var bleven seet Vandstraaler kunde der ikke være nogen Tvivl om, men siden man havde forladt Skonnerterne havde Ingen i Baaden seet Noget til Hvalfisken — hvis man ellers kan kalde et Dyr med Respirationsorganer en Fisk. Der var bleven holdt opmærksomt Udkig af hver Mand ved Styraarerne, men uden Resultat. Hvis Roswell og Daggett ikke, forend de forlod deres respektive Skibe, med deres egne Øine havde seet Tegnene paa Hvalernes Nærværelse, er det sandsynligt, at de begge vilde have været tilboielige til at vende tilbage ifølge med Deres Styrmænd. Men da de vare visse paa, at de Dyr, de søgte, ikke vare langt borte, vedbleve de langsomt at skilles ad, idet Enhver anstrengte sine Øine for at opdage Vildtet, naar Baadene løftedes op paa Toppen af de rullende Soer. Vandet var i Bevægelse rundt omkring dem, og det Eneste, som deres ængstelige og forskende Blikke kunde opdage, var Skonnerterne, der langsomt krydsede sig op imod Passatvinden. Tyve Gange indbildte Enhver sig at see den søgte Gjenstands Ryg eller Hoved; men ligesaa ofte viste det sig kun at være Kammen af en Bølge, der hævede sig, forend den brød, eller atter smeltede sammen med det urolige Oceans almindelige Masse. Naar man betænker, at Havets Over-

flade antager tusinde phantastiske Omrids, medens det saaledes er i Øyeblikket, kan man let forestille sig, hvorledes saadanne Feiltagelser finde Sted.

Endelig opdagede Gardiner det, som hans praktiske Øie kjendte saa godt. Det var Fligen eller den yderste Spidse af en uhyre Hvals Hale i en Afstand af Mindre end en Fjerdingvei fra ham og i en saadan Stilling, at Dyret maatte være i omtrent en lignende Afstand fra Daggett. Det lod til, at disse to aarvaagne Officerer opdagede Fjenden i det samme Øieblik, thi begge Baadene skød henimod den, som om de havde været begavede med Liv. En Hai vilde ikke have styrtet hurtigere og lettere henimod sit Bytte end disse to Baade.

Snart fik man Øie paa den hele Flok, der svømmede op imod Vinden, idet en uhyre Han-Hval førte an, medens et halvt Dusin Kalve holdt sig paa Siden af deres Moder eller legede indbyrdes, omtrent som Unger af Landdyr lege med hinanden eller prøve Styrke. Nu væltede en Moder sig doven om paa Siden og lod sin Unge patte. Andre fulgte dette Exempel, og nu ophørte Anføreren for Flokken at gaae videre imod Vinden, men svømmede omkring Stedet ligesom af Høflighed imod disse betænksomme Mødre, der saaledes sørgede for deres Ungers Fornødenheder. I dette interessante Øieblik kom Baadene farende ind imod Flokken.

Hvis der havde været mindre Iver og Begjerlighed efter at rivalisere med hinanden hos vore Eventyrere, end der

virkelig var, vilde de have iagttaget større Forsigtighed. Det er ligesaa farligt at angribe en Hval, der har sine Unger at forsvare, som at angribe de fleste andre Dyr under lignende Omstændigheder. Vi vide, at de svageste Kvinder blive Heltinder under saadanne Forhold, og Naturen synes at have givet det hele Kjøn, hvad enten det er begavet med Fornuft eller blot med Instinkt, den samme Tilbøielighed til at døe under Forsvaret for de hjelpeløse Væsner, der ere betroede dets Omhu.

Men Ingen tænkte paa den Fare, de udsatte sig for; det var Vineyard imod Øyster Pond, den ene Sø løve imod den anden og i mange Høseender Penge imod Penge.

Roswell roede midt gjennem Flokken, som om han foragtede et ringere Bytte, og lagde Siden af Baaden klos op til den gamle Han, der vilde kunne give et Hundrede Tønder Tran idetmindste. Aldrig saasnart følte det uhyre Dyr Harpunen, før det slog Halen i Veiret og gik tilbunds med en saadan Hurtighed, at der steg Røg op fra den Rulle, hvorom Linen gik. Jalmindelighed bevæger en Hval sig ikke hurtigere, end en rask Mand kan gaae, og naar den løber hen over Havets Overflade, skeer det sjeldent med en hurtigere Fart, end naar et Skib gaaer for fulde Seil. Men naar den pludselig mærker Harpunen i sit Spæk, er den istand til voldsomme Anstrengelser. Naar den er bleven ramt, „sønderer" den i Almindelighed, som det hedder, eller skyder ned under-

tiden i en Qvartmils Dybde, og man siger, at det er hændet, at Dyret har bibragt sig betydelige Saar ved at slaae sit Hoved imod Klipperne.

I det foreliggende Tilfælde kom Han-Hvalen, som Gardiner havde harpuneret, atter op paa Overfladen efter at have udlobet en Line af tre til fire Hundrede Favne, „blæste" og begyndte igjen langtsomt at nærme sig Flokken. Aldrig saasnart var Harpunen kastet, førend der indtraadte en Forandring i Baadsmandskabets Stilling, som vi i Korthed maa omtale. Harpunen er et med Holdhager forsynet Kastespyd, der er gjort fast ved en Stang for at give den Bevægelseskraft. Linen er gjort fast til dette Vaaben, hvis egentlige Bestemmelse er at holde fast ved Dyret, skjondt det ogsaa undertiden kan skee, at Dyret bliver dræbt ved det første Kast. Dette er Tilfældet, naar Harpunen bliver kastet af en meget behændig og kraftig Hapunerer. Sædvanligvis trænger dette Vaaben temmelig langt ind i det Spæklag, som omgiver Hvalen, og naar det bliver trukken tilbage, idet Dyret stikker ned, blive Hagerne siddende fast i den seige Hud. Da Jernet i Harpunen er meget blodt, boier det sig, idet Linen strammes, saaledes at Stangen kommer til at ligge langsmed Dyrets Side. Paa Grund deraf frembyder Harpunen mindre Modstand mod Vandet, idet Hvalen passerer hurtig igjennem det.

Aldrig saasnart havde Baadstyreren eller Harpuneren kastet sit „Jern", som Hvalfangerne kalde Harpunen, førend

han skiftede Plads med Roswell, der forlod sin Aare og gik forud for at kaste Landsen, det Vaaben, hvormed den endelige Seier vindes. Folkene „pikkede" nu deres Aarer, som det hedder, det vil sige, de satte Haandgrebene i dertil indrettede Klamper, saaledes at Arebladene stak i Veiret, og vare ganske klar af Vandet. Dette skete, for at Aarerne ikke skulde genere og dog være i Beredskab, naar det skulde være nødvendigt, atter at gribe til dem. Dette giver en Hvalfangerbaad et eiendommeligt Udseende med de fem lange Aarer i Veiret, der danne Vinkler paa henimod 45 Grader.

Medens Han-Hvalen nærmede sig Flokken, begyndte Baadenes Mandskab at hale ind paa Linen, som Styrmanden omhyggelig skod op i klare Bugter i en Ballie, der til den Ende var opstillet paa Agterskedet. Enhver kan indsee, hvor vigtigt det er, at dette bliver gjort godt, da Bugter af en Line, som en Hval trækker ud af en Baad, ere ligesaamange Snarer for Mandskabets Ben, hvis Touget ikke er skudt op paa et dertil passende Sted, saaledes at det uden Fare kan løbe ud. Derfor lader man aldrig en Tougende løbe ud fra Bougen af en Baad. Den kunde anrette Skade, idet den løb ud, og man har altid en Øxe i Beredskab for det Tilfælde, at det skulde blive nødvendigt at kappe Touget.

Det var noget saa Udsædvanligt at see en Hval vende tilbage til det Sted, hvor den var bleven harpuneret, at Roswell ikke vidste, hvorledes han skulde forklare sig

denne Bevægelse. I Begyndelsen troede han, at Dyret vilde indlade sig i en Kamp og angribe ham med sit Gab; men det lod til, at Lune eller Skræk ledede dens Bevægelse; thi da den var omtrent Hundrede Alen fra Baaden, vendte den om og begyndte at svomme til Luvart med voldsomme Slag af sin frygtelige Hale. Det er paa denne Maade, at disse Dyr skyde Fart gjennem Vandet, idet deres Hale er beundringsværdig skikket til Bevægelsesmiddel. Da Mandskabet havde anstrengt sig af alle Kræfter for at hale ind paa Linen, havde de bragt Baaden til i en Afstand af fire Hundrede Fod fra Dyret, da det atter vendte sig imod Luvart.

Nu begyndte man at holde lige imod Luvart, da det er bekjendt, at en harpuneret Hval sjelden følger anden Retning i Begyndelsen. Den Hurtighed, hvormed Dyret svømmede, var vel ikke den største, som det var istand til, men den var dog over sex Knob. Engang imellem sagtnede den sin Fart, og i enkelte Øieblikke reduceredes den til Mindre end det Halve. Naar en saadan Formindskelse af Hurtigheden indtraf, halede Folkene ind paa Linen og kom saaledes gradvis Dyret nærmere og nærmere, indtil de kun vare halvtredsindstyve Fod fra dens frygtelige Hale. Derpaa tog man et Tørn med Linen og ventede paa en Leilighed til at benytte Landsen.

Hvalfangere paastaae, at en Han-Hval af Kaskelotslægten paa 40 Tønder er det farligste af alle disse Dyr at angribe. De større Han-Hvaler ere vel langt stærkere

og drive disse halvvorne Dyr i store Flokke foran sig, en Omstændighed, som sandsynligvis gjør de mange Hanner opbragte og vilde. Disse sidste ere ikke blot livligere end de større Dyr, men langt mere tilbøielige til at indlade sig i Kamp og foraarsage i Almindelighed deres Angribere megen Ulejlighed.

Dette var vistnok en af Grundene, hvorfor Roswell Gardiner kun saa langtsomt halede ind paa den store Hval. Der var desuden Noget i dette Dyrs Bevægelse, som foranledigede vor Helt til at gaae overordentlig forsigtig tilværks. Han var nu to Semil borte fra Skonnerterne og halvt saalangt fra de andre Baade, af hvilke ingen endnu havde harpuneret nogen „Hval". Denne sidste Omstændighed hidrørte derfra, at de forskjellige Officerer havde nogen Vanskelighed ved at vælge, hvilken Hval de skulde angribe, da Hunnerne, naar de have Unger, som patte, i Almindelighed ere lette og sammenligningsvis kun levere et ringe Kvantum Hvalrav og Tran. Ved at vælge Hannen havde Roswell lagt sin rigtige Dømmekraft for Dagen, thi den skaffer i Almindelighed sin Overvinder dobbelt saa stor Profit som Hunnen.

Den Hval, som Roswell havde faaet fat i, vedblev i to Timer at trække Baaden efter sig til Luvart, saaledes at Folkene aldeles tabte de andre Baade af Syne og kun kunde see Skonnerternes Topseil lige paa Vandets Overflade. Heldigvis var det endnu ikke Middag, og man behøvede altsaa ikke at frygte for, at det saasnart

skulde blive mørkt; hellerikke syntes Hvalen at være synderlig urolig, skjøndt Baaden halede tæt ind paa den.

I Begyndelsen, forend Harpunerne vare blevne kastede, havde man paa det Omhyggeligste vogtet sig for at gjøre Støi; men saasnart Besætningen havde „fast", blev der ikke længere hvisket, men Befalingerne bleve givne ligesaa høit, som om det var fra Skandsen af et Skib. Folkene vare i den ivrigste Bevægelse, der var blandet med en koldblodig Forsigtighed, men det var tydeligt, at Alle vare besatte af en heftig Jagtfeber. Gardiner selv var den roligste i sin Baad, som det passede sig for hans Stilling og Ansvar.

Stimson, den ældste og dygtigste Matros paa Skonnerten — han, som havde mindet sin unge Kaptain om Taknemlighed imod det guddommelige Forsyn — styrede nu Baaden, efterat han først havde udført Harpunkasterens Forretning. Det var til ham, at Gardiner henvendte følgende Bemærkninger, efter at han nu i fulde to Timer var bleven slæbt afsted af Hvalen.

„Det lader til, at denne Karl vil give os en lang Jagt," sagde Kaptainen, der stod og balancerede paa de kluntede Klamper i Baadens Boug og haandterede Landsen, som en Liniedandser prøver Balancerstangen, forend han vover sig ud paa Linen, medens Vandet sprøitede op over Reilingen paa Grund af Baadens hurtige Bevægelse; „jeg vilde hale op paa Siden af ham og give

ham Landsen, dersom jeg ikke var bange for hans Hale. Jeg troer, han veed vi ere her."

„Det veed han — det veed han, Kaptain Gar'ner. Det er altid bedst at være forsigtig og vente det rette Øieblik, Sir. Den Fyr giver nogle Stød med sin Hale, som jeg ikke holder af; det er bedst at see, hvad han vil foretage sig, førend vi hale nærmere op til ham. Seer De ikke nok, at han hvert Minut dukker ned istedetfor at svømme rask fremad, som det sømmer sig en ægte Hval?"

„Ja, det er netop den Bevægelse, der gjør mig mistænkelig, Stephen, og det er derfor, at jeg vil vente og see, hvad den vil foretage sig. Jeg haaber, at Folkene derhenne ville skynde sig med at krydse op til Luvart, inden det bliver mørkt. Vor Udkigsmand sover den halve Tid og kunde let lade Skibet falde et Par Streger"

„Mr. Hazard paamindede ham om at holde skarp Udkig, Sir, og jeg tænker, at han nok — See! See! Sir!"

Denne Advarsel kom i rette Tid, thi netop i dette Øieblik ophørte Hvalfisken med at bevæge sig fremad, og løftende sin uhyre Hale høit op i Luften slog den fem til sex Slag med den paa Vandets Overflade, hvorved den frembragte en Støi, som kunde være bleven hørt i en Mils Afstand og fyldte Luften rundtomkring med Søstænk.

Saasnart Halen viste sig i Veiret, lod man Linen

løbe ud af Baaden, saaledes at Afstanden mellem denne og Hvalfisken blev en hundrede Fod større. Intet kunde bedre vise Hvalfangernes dristige Charakter end det Billede, som Roswell Gardiner og hans Mandskab nu frembød. Midt ude paa Atlanterhavet, flere Mile fra deres Skib og uden nogen anden Baad i Sigte, sad de taalmodig og ventede paa det Øieblik, da Dybets Kæmpe vilde sagtne sin Fart eller høre op med sine „Lege", forat de kunde nærme sig den og sætte sig i Besiddelse af den. De fleste af Folkene sad med korslagte Arme halvt dreiede til Siden og betragtede Scenen, medens de to Officerer, Kaptainen og Baadstyreren, om man egentlig kan kalde den Sidste saaledes, passede paa enhver Bevægelse med et skarpt og aarvaagent Øie, der ikke lod det ubetydeligste Tegn undgaae deres Opmærksomhed.

Saaledes stode Sagerne, da et Raab blandt Folkene bevægede Roswell til et Øieblik at see til Siden. Der kom Daggett efter en lille Hanhval, der løb lige op i Vindøiet slæbende Baaden efter sig, i en Afstand af omtrent to Hundrede Favne fra Roswells Baad. I Begyndelsen troede Roswell, at han vilde blive nødt til at kappe los fra sin Hval, saa lige mod hans egen Baad styrede det andet Dyr sin Cours. Men formodentlig forfærdet ved de skrækkelige Slag, hvormed den større Hval vedblev at bearbeide Oceanet, dreiede det mindre Dyr ilde tilside forat undgaae et Sammenstød, men begyndte nu at omkredse det Sted, hvor den frygtede Hersker laae.

Denne Forandring var en ny Kilde til Frygt. Hvis den mindre Hval vedblev at omkredse den større, kunde Daggetts Line let komme uklar af Gardiners Baad og udsætte alle deres Liv for Fare, som befandt sig i den. Forat være beredte til at møde denne Fare befalede Roswell sit Mandskab at holde skarp Udkig og have deres Knive i Beredskab. Ingen kunde sige, hvad Resultatet af denne Kredsbevægelse kunde blive med Hensyn til de to Baade, thi førend de havde nærmet sig hinanden endnu mere, kom Daggetts Line ind i Gabet paa Gardiners Hval og blev trukken lige op i Mundkrogene. Dette satte Uhyret i en saadan Bevægelse, at Harpunen blev reven ud af den mindre Hval. Roswell maatte nu i en Fart lade sin Line løbe ud, da Dyret stak ned i en utrolig Dybde, hvilket Daggett ogsaa gjorde, da han ikke vilde kappe sin Line, saa længe han kunde holde fast paa den.

Efter fem Minutters Forløb kom den store Hval igjen op forat trække Veiret, og begge Linerne vare endnu faste ved ham; den ene var paa regelmæssig Maade atter fastheftet til Harpunen, og den anden klemt ind i Dyrets Gab, som, da det mærkede denne usædvanlige Gjest, klemte Kjævebenene sammen, hvorved Fastgjøringen blev endnu sikkrere. Da begge Baadene havde stukket villig ud paa Linen, medens Hvalen gik tilbunds, befandt de sig nu næsten en Fjerdingvei agter for den og løb nu Side om Side ikke halvtredsindstyve Fod fra hinan-

den. Hvis der før havde været Kappelyst mellem Besætningen i de to Baade, da var den nu stegen til en Grad, der truede med at fremkalde Fjendtligheder.

„De veed naturligvis, Kaptain Daggett, at det er min Hval," sagde Gardiner. „Jeg havde paa almindelig regelmæssig Maade fat i den, og ventede kun paa, at den skulde blive lidt rolig, forat hugge min Landse i den, da deres Hval krydsede dens Cours og gjorde Linen uklar, saaledes at den paa en uforklarlig Maade, men ikke overensstemmende med Hvalfangerlovene, fik fat i min Hval."

„Det veed jeg ikke. Jeg fik fat i en Hval, Kaptain Gar'ner, og har nu fat i en Hval. Det maa bevises, at jeg ikke har nogen Ret til Dyret, førend jeg opgiver det."

Gardiner vidste altfor godt, hvad det var for en Slags Mennesker, han havde at bestille med, til at han skulde spilde flere Ord paa ham. Besluttet paa at forsvare sin Ret befalede han sine Folk at hale ind paa Linen, da Hvalens Bevægelse var bleven saa langsom, at dette nu var muligt. Daggetts Besætning gjorde det Samme, og der begyndte nu en varm Strid mellem de to Baade, om hvem der først kunde komme ind paa Siden af Hvalfisken og dræbe den. Dette var just ikke Øieblikket til at anvende Forsigtighed. „Hal ind; hal ind, Manne!" lod det fra begge Baadene, uden at man

tog noget Hensyn til det Farefulde i at nærme sig Hvalen. Nogle faa Minutter vare tilstrækkelige til at bringe begge Parter i lige Linie med Dyrets Hale; Gardiners Baad løb op paa bagbords eller venstre Side af Dyret, hvor hans Harpun sad fast, og Daggets paa den modsatte Side, hvor hans Line stak ud af Dyrets Gab. Begge Kaptainerne stode paa Bougen af deres respektive Baade, hver af dem med sin Landse i Haanden og ventende paa at komme nær nok til at kaste den. Folkene vare nu ved Aarerne og roede saa hurtig som muligt ind mod Dyret. Daggett var maaskee i dette Øieblik den koldblodigste og mest beregnende, men Roswell var den dristigste og kjekkeste. Den Sidstes Baad streifede virkelig Hvalfiskens Side, og Roswell huggede sin Landse gjennem Spækket ind i Dyrets Indre, medens Daggett i samme Øieblik kastede sin Landse med fuldendt Færdighed dybt ind i Livet paa det. Nu lød det: „skaad overalt," og alle Mand skaadede saa hurtig, som det var muligt. Havet stod i et Skum, thi aldrig saasnart var Hvalfisken bleven truffet, førend den geraadede i det frygteligste Raseri, og begge Mandskaber vare henrykte over at see det røde Blod blande sin mørke Farve med det hvide Skum. Et Par Gange sprøitede Dyret, men det udsprøitede Fluidum var farvet med dets Blod. Inden ti Minutters Forløb vendte det Bugen i Veiret og var død.

Tolvte Kapitel.

Gardiner og Daggett mødte Ansigt til Ansigt paa den dræbte Hval. Enhver huggede sin Landse i Spækket og holdt sig ved Skaftet, og den Ene betragtede den Anden paa en Maade, som vidnede om, at Enhver var fast besluttet paa at forsvare sin Ret. Det er en Charakterfeil hos Amerikanerne — upaatvivlelig en Følge af Institutionerne — at de ialmindelighed ikke ere synderlig tilbøielige til at give efter. Denne Stivsindethed, som saamange feilagtigen antage for Kjerlighed til Frihed og Uafhængighed, kan avle meget Godt, naar Vedkommende har Ret, men lige saameget Ondt, naar han tilfældigvis har Uret. Det er i ethvert Tilfælde altid det Klogeste og tillige det Ædleste at rette sig efter det, som er retfærdigst, stolende paa at vi da følge den ubedragelige Visdoms og Sandheds Fingerpeg. Den, som gjør dette, behøver ikke at være bange for, at hans Værdighed skal lide derved, eller at han skal gaae glip af et heldigt Udfald, han kan være vis paa, at det Rette nok tilsidst skal gjøre sig gjeldende. Men begge vore Kaptainer vare altfor ophidsede til at føle denne Sandheds Styrke, og der stod de og betragtede hinanden med barske Blikke, som om det var deres Hensigt at begynde en ny Kamp om Besiddelsen af Dybets Leviathan.

„Kaptain Daggett," sagde Roswell skarpt, „De er

altfor gammel en Hvalfanger til ikke at kjende Hvalfangerlovene. Min Harpun sad først her i denne Hval; siden den blev saaret, har jeg ikke givet Slip paa den, og min Landse dræbte den. Under saadanne Omstændigheder overraskes det mig, at en Mand, der veed hvad der er Skik og Brug blandt Hvalfangerne, holder fast ved Dyret og gjør Fordring paa det, saaledes som De gjør."

„Det ligger i min Natur, Gar'ner," var Svaret. „Jeg holdt mig til Dem, da De mistede Deres Mast under Hatteras, og jeg holder mig til Dem i Alt, hvad De foretager Dem. Det er hvad jeg kalder Vineyard Natur, og jeg har ikke isinde at gjøre min Fødeegn Skam."

„Det er tomme Ord," svarede Roswell og kastede et strengt Blik paa Mandskabet i Baaden fra Vineyard, hvis Smil viste, at de bifaldt deres Officers Svar. „De veed meget vel, at vineyardske Love ikke kunne afgjøre dette Spørgsmaal, men amerikanske Love. Hvis I vare mandstærke nok til at tage denne Hval fra mig, hvilket jeg haaber I ikke ere, skulde I ved vor Hjemkomst komme til at bøde derfor. Onkel Sam har en lang Arm, hvormed han ofte kan naae rundt om den hele Jord. Førend De gaaer videre i denne Sag, er det bedst, at De vel betænker dette."

Daggett tænkte efter, og det er sandsynligt, at da hans Heftighed tabte sig og hans Jvrighed kølnedes, indsaae han tilfulde Rigtigheden af den Andens Bemærk-

linger og det Uretfærdige i hans egne Fordringer. Imidlertid fandt han, at det vilde være Uamerikanſk eller Uvineyardiſk, om man ſaa tør udtrykke ſig, at opgive Sagen og han vedblev med ſin Paaſtand med lige ſaamegen Haardnakkenhed, ſom om han havde havt Ret.

„Hvis De har fat i den, har jeg ogſaa fat. Jeg er ikke ſaa ſikker paa, at Deres Lov er den rette. Hvis en Mand hugger en Harpun i en Hval, er det ialmindelighed hans Dyr, hvis han kan faae den og dræbe den. Men der er en Lov, ſom er over alle Hvalfangerlove, og det er det guddommelige Forſyns Lov. Forſynet har gjort os ſaſt til dette Dyr ligeſom forat give os Ret til det, og jeg er paa ingen Maade vis paa, at Statslovene ikke ville forſvare denne Lov. Jeg miſtede desuden min egen Hval formedelſt denne og er berettiget til Erſtatning for dette Tab."

„De miſtede Deres egen Hval, fordi den løb rundt om Hovedet paa min og ikke blot rev ſin Harpun løs, men ogſaa nær havde bevæget mig til at kappe. Er der Nogen, ſom har Ret til at fordre Skadeserſtatning i dette Tilfælde, da er det mig ſom har havt mere end almindelig Ulejlighed med at faae min Hval."

„Jeg troer, at det var min Landſe, ſom gav Fyren Dødsſtødet. Jeg kaſtede, og De ſtødte; paa den Maade kom jeg Dem i Forkjøbet og kan roſe mig af, at jeg var den Førſte, der fik Dyret til at ſprøite Blod. Men der er min Haand, Gar'ner, vi have hidtil været

Venner, og jeg ønsker nok, at vi skulle vedblive at være Venner. Jeg vil derfor gjøre Dem et Forslag. Lad os fra dette Øieblik handle i Fælledskab og være halvt om Hvaler, Sælhunde og alt Andet. Naar vi berede os til at vende hjem og foretage den endelige Sammenstuvning, kunne vi foretage en endelig Deling, og Enhver faaer sin Del af det fælles Udbytte."

Vi maa lade Roswell vederfares den Retfærdighed, at han opdagede det Listige i dette Forslag, i samme Øieblik som det blev yttret. Det bidrog ikkedestomindre til at stemme ham lidt mildere, eftersom han deraf sluttede, at Daggett mere manøvrerede forat komme i Besiddelse af hans store Hemmelighed end for at gjøre Indgreb i hans Rettigheder.

„De er Medeier af Deres Skonnert, Kaptain Daggett," svarede vor Helt, „medens jeg kun har min Part af Udbyttet som Kaptain. De kan have Fuldmagt til at slutte saadan en Handel, men jeg har ingen. Det er min Pligt at fylde Skibet saa hurtig og saa fuldstændig som muligt og føre det i god Behold tilbage til Diakon Pratt, men maaskee Deres Folk fra Vineyard ville tillade Dem at krydse Jorden rundt efter Deres Behag og stole paa Forsynet, hvad Udbyttet angaaer. Jeg kan ikke gaae ind paa Deres Forslag."

„Det kalder jeg at svare som en Mand, Gar'ner, og jeg kan lide Dem saameget desto bedre for det. Fyrretyve til halvtredsindstyve Fade Tran skulle ikke forstyrre

Venskabet imellem os. Jeg hjalp Dem ind i Havnen ved Beaufort og gjorde Afkald paa Bjergelon, og nu vil jeg hjelpe Dem med at hale Hvalen hen paa Siden af Deres Skonnert. Maaskee det bringer mig mere Lykke, at jeg har været en Smule ædelmodig."

Denne Daggetts Beslutning vidnede baade om Klogskab og List. Trods sine sindrige Forsøg paa at bevise sin Ret til Hvalfisken vidste han meget godt, at ingen Lov vilde understøtte ham, og at han, foruden Udsigten til at blive slagen paa Stedet, kunde være vis paa at tabe sin Sag for Retten hjemme, hvis han virkelig vilde forsøge paa at forfølge den videre. Dernæst nærede han virkelig det Haab, at hans nærværende Eftergivenhed vilde have Indflydelse paa hans fremtidige Lykke. Overtro er et charakteristisk Træk hos en Sømand, ligesom hos Enhver, der vover sig ud paa usikkre og farlige Eventyr. Hvorvidt hans Haab i denne Henseende gik i Opfyldelse, vil fremgaae af den Meddelelse, som Diakon Pratt modtog fra Kaptainen paa Skonnerten, og som vi nu ville henvise til som den tydeligste og korteste Maade, at fortsætte Fortællingen paa.

Soloven forlod Oyster Pond sidst i September. Det var den tredie Marts det følgende Aar, at Mary stod ved Vinduet og skuede med vemodige Følelser ud imod det Punkt, hvor hun sidst, for næsten et halvt Aar siden, havde seet Roswells Skib forsvinde bag den Øes Skove, der bærer hans Familienavn. Det havde længe stormet

med østlig Vind, men Veiret havde forandret sig; Sønden-vinden blæste mildt og der viste sig alle Kjendetegn paa et tidligt Foraar. For første Gang i tre Maaneder havde hun aabnet dette Vindue, og den Luft, som trængte ind derigjennem, var mild og vakte en Anelse om den sig nærmende Aarstid.

„Idag, kjære Onkel," — Diakonen sad og skrev ved en svag Brændeild, der neppe var Andet end halvt udbrændte Gloder — „idag er da Havet roligt nok," sagde Marys blode Stemme, der bævede lidt af indre Bevægelse. „Det er i Sandhed taabeligt af os, at vi, naar det stormer, skjelve for dem, som ere saamange tusinde Mile borte. Hvor stor mon Afstanden er mellem Sydhavet og Oyster Pond?"

„Det burde Du selv kunne beregne; hvad kan det ellers nytte, at jeg har givet saamange Penge ud for din Opdragelse."

„Jeg veed ikke, hvorledes jeg skal bære mig ad dermed, Onkel," svarede Mary blidt, „skjondt jeg meget gjerne ønskede at vide det."

„Hvor mange Mil gaaer der paa en Bredegrad, Barn? Det veed Du dog vistnok."

„Niogtredsindstyve eller lidt derover, Onkel."

„Godt. Under hvilken Bredegrad ligger Oyster Pond?"

„Jeg har hørt Roswell sige, at vi ligge lidt høiere, som han kalder det, end niogfyrretyve."

Ruvel, 41 Gange 69 er 2829; ad den nærmeſte Vei ere vi altſaa omtrent 3000 Mil*) fra Ægvator. Den ſydlige Polarkreds begynder ved 66° 30', der er altſaa 4589 Mil mellem den og Ægvator. Lægge vi nu disſe to Summer ſammen, faae vi 7589 Mil eller endnu mere Men Veien folger ingenlunde den lige Linie, efter hvad Skibskaptainerne fortælle mig, og jeg antager, at Gar'ner har maattet tilbagelægge i det allermindſte 8000 Mil forat naae ſin Bredegrad, ikke at tale om de Længdegrader, han har at paſſere ſonden for Kap Horn."

„Det er ſkrækkeligt at vide en Ven ſaa langt borte," ſagde Mary i en ſagte nedſlagen Tone.

„Det er ſkrækkeligt at vide ſin Eiendom ſaa langt borte, og jeg ſover ikke om Natten, naar jeg kommer til at tænke paa, hvor min Skonnert muligen driver omkring."

„Der kommer Lokke-Joſeph, og hvis jeg ikke tager feil, har han et Brev i ſin Haand."

Det maa have været et hemmeligt Haab, der drev Mary, thi hun ſprang op ſom en ung Hind og løb hen forat møde den gamle Fiſker ved Døren. Aldrig ſaaſnart havde hendes Øine ſeet Udſkriften, førend hun trykkede det ſtore Brev til ſit Hjerte og ſyntes et Øieblik at tabe ſig i lutter Takſigelſer.

Paa det at Ingen, uden Nødvendighed, ſkulde være

*) Talen er her om engelſke Mil.

Vidne til hvad der foregik mellem hende og hendes Onkel, blev Joseph sendt ned i Kjøkkenet, hvor et godt Maaltid Mad, et Glas Toddy og en Fjerdedelsdollar, som Mary gav ham, da hun viste ham derind, rigeligen betalte ham for hans Uleilighed.

„Her er det, Onkel," raabte Pigen næsten aandeløs, idet hun atter traadte ind i Dagligstuen, og ubevidst endnu holdt Brevet trykket op til sit Hjerte, „et Brev — et Brev fra Roswell skrevet med hans egen dyrebare Haand."

De saa længe tilbagetrængte Følelser gav sig Luft i en Taarestrøm, der lettede et Hjerte, som havde været meget beklemt. Til enhver anden Tid vilde Diakon Pratt ved dette utvetydige Bevis paa, hvor dyrebar den unge Mand var hans Niece, have forestillet hende det Taabelige i at afslaa at blive Roswell Gar'ners Kone; men Synet af Brevet fjernede alle andre Tanker og concentrerede hele hans Opmærksomhed i Skonnertens Skjebne.

„See om der er Postmærke paa det fra det sydlige Ishav, Mary," sagde Diakonen med skjelvende Stemme.

Dette Spørgsmaal blev gjort ikke saameget af Uvidenhed som af Bekymrelse. Diakonen vidste meget godt, at de Øer, som Sælsven skulde besøge, vare ubeboede og ingen Postkontoirer havde; men hans Tanker vare forvirrede, og Frygten gjorde ham dum.

„Onkel!" udbrød Niecen og afstørrede Taarerne fra et Ansigt, der nu blussede af Skamfuldhed over hendes

Svaghed, „Roswell finder neppe noget Postkontoir der, hvor han er."

„Men Brevet maa dog have et Postmærke, Barn. Lokke-Joseph har da ikke selv bragt det til Landet."

„Det er mærket „New York", Sir, og ellers har det intet Mærke. Jo, her staaer: besørget ved Cane, Spriggs & Button, Rio de Janeiro. Der maa det være bleven bragt paa et Postkontoir."

„Rio! Altsaa atter Bjergelon, Barn — atter skal jeg plages med Bjergelon."

„Men De betalte jo ingen Bjergelon ved forrige Leilighed, Onkel; maaskee De hellerikke kommer til at betale nogen denne Gang. Er det ikke bedst, jeg aabner Brevet strax, forat vi kunne faae at see, hvad der er skeet!"

„Ja, aabn det, Barn," svarede Diakonen med en saa svag Stemme, at den neppe kunde hores. „Aabn det strax, som Du siger, og lad mig faae min Skjebne at vide. Denne pinlige Uvished er utaalelig."

Mary ventede ikke paa en ny Opfordring, men brød øieblikkelig Seglet. Det kunde være et Resultat af hendes Opdragelse, eller det var et kvindeligt Instinkt, men vist er det, at Pigen vendte sig om imod Vinduet, da hun rev Convoluten op og stak saa behændig det Brev, der var adresseret til hende, ned paa sit Bryst, at selv En, der var mere skarpsynet end hendes Onkel, ikke vilde have opdaget det. Aldrig saasnart havde Niecen

saaledes sikkret sig sit eget Brev, førend hun rakte sin Onkel det andet.

„Læs det selv, Mary," sagde han i en klynkende Tone; „mine Øine ere saa svage, at jeg ikke vilde kunne see at læse det."

„Rio de Janeiro, Brasilien, Sydamerika, den 14de November 1819," begyndte Niecen.

„Rio de Janeiro," afbrød Onkelen hende; „det er jo paa den anden Side af Kap Horn, er det ikke, Mary?"

„Nei, Brasilien ligger paa den østlige Side af Andeskjeden, og Rio de Janeiro er Hovedstaden i Landet."

„Ja, ganske rigtigt; det havde jeg forglemt. De brasilianske Sandbanker, hvorhen vore Hvalfangere søge, ligge i det atlantiske Hav. Men hvad kan have ført Gar'ner ind i Rio, medmindre det skulde være for at udgive flere Penge der."

„Det ville vi faae at vide ved at læse Brevet. Jeg seer, at der er Noget om Spermacetolie."

„Hvad? Spermacetolie, siger Du!" udbrød Diakonen, og hans Ansigt opklaredes pludselig. „Læs videre, min gode Pige — læs Brevet saa hurtig, som Du kan — læs det i en Fart."

„Kjære Hr. Diakon Israel Pratt," vedblev Mary adlydende Befalingen. „De to Skonnerter seilede da fra Beaufort i Nord Carolina, som allerede er bleven tilmeldt Dem i det Brev, jeg tilskrev Dem fra den Havn, og som jeg vil haabe er kommen Dem ihænde. Vi havde smukt

Veir og en ret god Fart, indtil vi naaede de vindstille Breder, hvor vi bleve opholdte omtrent en Uge af de sædvanlige Forandringer i Veiret. Den 18de Oktober hørtes ombord hos os det behagelige Raab: „Der sprøiter det"! og vi befandt os i Nærheden af Hvaler. Begge Skonnerterne satte deres Baade ud, og det varede ikke længe, inden min Harpun sad fast i en smuk Hanhval, der længe havde os paa Slæbetoug, inden jeg kunde lade ham føle min Landse og faae ham til at sprøite Blod. Kaptain Daggett gjorde Fordring paa denne Hval, fordi hans Toug var bleven uklar i Dyrets Gab, men han befindede sig dog i rette Tid og hjalp os med at buxere Dyret hen til Skibet. Hans Harpun blev reven ud af en ung Hanhval, og der herskede megen Utilfredshed blandt hans Mandskab, indtil heldigvis de unge Hvaler kom tilbage i Nærheden af os, og det lykkedes da Kaptain Daggett og hans Folk at fange ikke mindre end tre af dem, og Mr. Hazard fik en meget smuk til os.

„Det glæder mig at kunne berette Dem, at vi havde smukt Veir til at indtage vore Hvaler og sikkre os al Olien, ligesom ogsaa Kaptain Daggett fik al sin ombord. Vor største Hval gav os 119 Tønder, af hvilke de 43 vare af fortrinlig Kvalitet. Jeg har aldrig i mit Liv seet en bedre Hval. Den lille gav os ogsaa et godt Udbytte, ialt 58 Tønder, hvoraf 21 vare af prima Kvalitet. Daggett fik 133 Tønder af sine tre Hvaler, og en

temmelig betydelig Del af prima Kvalitet, skjøndt forholdsvis ikke saameget som vi.

Med denne Tran ombord løb vi herind, og som indesluttede Faktura udviser, har jeg nu sendt 177 Tønder Tran, under Deres Adresse med Briggen Jason, Kaptain Williams, der den 20de i denne Maaned vil afgaae til Hjemstedet, og hvem jeg betroer dette Brev."

„Stop, kjære Mary — denne Efterretning er overraskende — den er næsten altfor god, til at den kan være sand," afbrød Diakonen hende næsten ligesaa overvældet af denne Efterretning om hans gode Lykke, som han tidligere havde været det af sin Frygt. „Ja, den synes altfor god til at være sand; læs det Hele igjen, mit Barn, ja, læs hver en Stavelse igjen."

Mary adlød, henrykt over at høre Alt om Roswells Held.

„Al den Tran," sagde Pigen med den største Interesse, „er Spermacettran, og den er meget mere værd, end hvad man faaer af den sædvanlige Hval."

„Mere! ja næsten tre Gange saameget. Hent mig den sidste Spectator, og lad mig strax see, hvad Prisen er derpaa."

Mary fandt snart Bladet og rakte sin Onkel det.

„Ja, her staaer det; Prisen er 9 Shillings for hver Gallon. Tag et Stykke Papir, Mary, og regn ud, 30 Gange 177; hvormeget er det, mit Barn?"

„Det er 5310, Onkel — ja det er rigtigt. Men hvorfor multiplicerer De det med 30?"

„Fordi enhver Tønde indeholder 30 Gallons, om ikke Mere; men vi leve i en kjeltringeagtig Tid. Multiplicer nu 5310 med 9, og see, hvad vi faa faae."

„47,790, hvis jeg ikke regner feil."

„Ja, det er Shillings. Divider nu 47,790 med 8, men skynd Dig, Mary, skynd Dig!"

„Saa faae vi 5973 og 6 tilrest. Jeg troer nok, jeg har regnet rigtig."

„Det troer jeg ogsaa, mit Barn, ja, det tør jeg nok sige. Det er Dollars. Man kan nok regne 6000 Dollars, da Tønderne indeholde lidt over 30 Gallons. Min Andel deraf vil blive to Trediedele, og det vil beløbe sig til en smuk rund Sum paa 4000 Dollars!"

Diakonen gned henrykt sine Hænder, og da han havde faaet sin Stemme igjen, forbausedes hans Niece over at høre ham yttre, hvad han havde at sige, med en Henrykkelse, der i hendes Øre lød meget unaturlig for ham. Saaledes forholdt det sig ogsaa, men hun forsøgte pligtskyldig ikke at tænke derpaa.

„4000 Dollars ville næsten dække de med Skonnertens Indkjøb forbundne Udgifter, naturligvis Udrustninger og Reservegodset ikke iberegnet, hvortil Kaptainen brugte togange saameget som nødvendigt var. Han er en fortræffelig Fyr, det er den unge Gar'ner, og han vil blive en fortræffelig Ægtemand, som jeg altid har sagt

Dig, mit Barn. Maaskee lidt ødsel, men igrunden en udmærket ung Mand. Jeg tænker, at han mistede sine Master ved Cap Hatteras, fordi han forsøgte paa at seile forbi Daggett; men det seer jeg nu igjennem Fingre med. Han er en fortræffelig ung Mand til at gaae efter en Hval eller en Soelefant. Jeg paastaaer, at der ikke findes hans Lige i hele Amerika, naar man blot vil vise ham, hvor Dyrene ere at finde. Jeg kjendte hans Charakter, førend jeg engagerede ham, thi kun en ægte Sø-gut skal nogensinde kommandere mit Skib."

„Roswell er et godt Menneske," svarede Mary med Eftertryk, og hendes Øine fyldtes med Taarer, da hun hørte paa sin Onkels Lovtaler over den Yngling, som hun elskede med al en Kvindes Ømhed, i samme Øieblik som hun tog i Betænkning at betroe sin Lykke til en Mand, hvis Gud ikke var hendes Gud. „Ingen kjender ham bedre end jeg, Onkel, og Ingen agter ham høiere. Men var det ikke bedst, at jeg læste Resten af hans Brev; der er en hel Del endnu."

„Læs kun videre, mit Barn, men læs endnu engang den Del, hvor han taler om den Mængde Tran, han har afsendt."

Mary gjorde, som der blev forlangt, hvorpaa hun gav sig til at læse Resten af Brevet.

„Jeg har været meget i Forlegenhed, hvorledes jeg skulde forholde mig mod Kaptain Daggett," sagde Roswell i sit Brev. „Han stod mig saa mandig og ædel-

modig bi ved Cap Hatteras, at jeg nødig vilde skilles fra ham om Natten eller i en Byge, hvilket vilde have været utaknemmeligt, og seet ud som en Flugt. Jeg er bange for, at han har en Ahnelse om vore Øers Tilværelse, skjøndt jeg tvivler om, at han nøiagtig kjender deres Beliggenhed. Noget af den Art veed man ombord paa den anden Skonnert, da Folkene ofte lade Vink derom falde til mine Officerer og Folk, naar de have været sammen. Jeg har undertiden indbildt mig, at Daggett holder sig saa tæt til os, forat han kan opnaae den Fordel, at vi hjelpe ham til at finde, hvad han søger. Han er ikke nogen dygtig Styrmand og retter sig mere efter Tegn og Strømninger end efter sine Instrumenter. Desuagtet vil han nok kunne finde Vei til hvilkensomhelst Del af Verden."

„Stands der, Mary, stands lidt, og lad mig faae Tid til at tænke mig om. Er det ikke skrækkeligt, mit Barn?"

Niecen skiftede Farve og syntes virkelig forskrækket, saa smittende var Diakonens Angest, skjøndt hun neppe vidste, hvad Talen var om.

„Hvad er det, der er saa skrækkeligt, Onkel?" spurgte hun endelig ængstelig og fattet paa det Værste.

„Denne Pengebegjerlighed hos disse Folk fra Vineyard! Jeg anseer den baade for skrækkelig og ugudelig. Jeg maa have Pastor Whittle til at præke mod Penge-

begjerlighed; den udbreder ſig betydelig i Amerika. Hele Kirken ſkulde opløfte ſin Stemme imod den, ellers vil den ſnart opløfte ſin Stemme imod Kirken. Tænk, der udruſte disſe Daggett'er en Skonnert for at følge mit Skib omkring Jorden paa denne uhørte Maade, ret ſom om det var en Lodsbaad, og den unge Gar'ner var en Lods. Jeg haaber da, at disſe Karle ville forliſe mellem Sydhavets Isbjerge! Det vilde være en passende Straf for deres Uforſkammethed og Pengebegjerlighed."

„De mene formodentlig, at de have ſamme Ret til at ſeile paa Oceanet, ſom de Andre have. Robber og Hvaler ere Guds Gaver, og den Ene har ikke mere Ret til dem end den Anden."

„Du forglemmer, Mary, at den Ene kan have en Hemmelighed, ſom den Anden ikke kjender. I det Tilfælde bør han ikke gaae paa Spor derefter ſom en gammel Landsbykjerling. Læs videre, Barn, læs videre, og lad mig ſtrax ſaae det Værſte at vide."

„Jeg ſeiler imorgen efterat have endt alle mine Forretninger her, og haaber om tyve Dage, eller maaſkee endnu ſnarere, at have paſſeret Kap Horn. Hvorledes jeg ſkal blive Daggett kvit, det veed jeg ikke endnu. Han ſeiler i det Hele taget bedre end jeg undtagen i Storm, da jeg har en Smule Fordel over ham. Det ſtaaer vel i min Magt at forlade ham en mørk Nat; men hvis jeg lader ham ſeile foran, og han virkelig har en rigtig Foreſtilling om Øernes Beliggenhed, kunde han

let komme der først og anrette et betydeligt Nederlag mellem Robberne."

„Forfærdeligt, forfærdeligt!" afbrød Diakonen hende atter; „det vilde være det Allerværste! Det vil jeg ikke tillade; jeg forbyder det — det maa ikke skee!"

„Ak, Onkel, stakkels Roswell er altfor langt fra os nu til at høre disse Ord. Den Sag er upaatvivlelig for længe siden afgjort, og han har vistnok handlet efter bedste Skjøn."

„Det er skrækkeligt at have sin Eiendom saa langt borte! Regjeringen burde ogsaa have Dampskibe, der kunde løbe mellem New York og Kap Horn, forat bringe Ordre frem og tilbage. Men der kommer aldrig Orden i Tingene, saalænge Demokraterne staae ved Roret."

Denne Bemærkning, der i høi Grad smager af den Slags Dadel, som man hver Dag hører af visse Folk i den store Handelsstad, og især af ældre Damer, viser Læseren, at Diakonen var en Foederalist, hvilket for tredive Aar siden var noget Nyt i Suffolk. Havde den gamle Mand levet i vor Tid, vilde han udentvivl have gjennemløbet hele det politiske Kredsløb, der charakteriserer den Skole, hvortil han hørte, og uden selv at vide det, vilde han sandsynligvis ved at holde sig til hvad man nu kalder Whig-Grundsætninger have afgivet et slaaende Exempel paa et Perpetuum mobile.

Vi befatte os egentlig ikke med Politik, men Tiden har givet os Midler til at sammenligne, og vi smile ofte,

naar vi høre Disciple af Adams, Hamilton, og hele denne høirøstede Skole deklamere imod Brugen af Veto, og tale om „een Mands Magt" og om Congressen, der leder Regjeringen! Diakonen kunde meget godt give Regjeringen Skylden for det daarlige Veir, og Læseren har seet hvad han tænkte om at lade Dampskibe løbe mellem New York og Kap Horn.

„Der burde være en stor Flaade, en uhyre stor Flaade, Mary, saaledes at Skibene kunde befordre Breve i alle Retninger og paa den Maade tjene Publikum. Men vi saae aldrig Tingene bragt i Orden, førend Rufus King eller saadan en Mand kommer til Roret. Hvis Gar'ner lader denne Daggett komme ham i Forkjøbet, maa han aldrig mere vise sig for mine Øine. Øerne ere ligesaagodt mine, som om jeg havde kjøbt dem, og jeg er vis paa, at jeg kunde sagsøge Enhver, som fangede Sælhunde der uden mit Samtykke. Ja, ja, vi trænge til en uhyre Flaade til at ledsage Sælhundefangerne og bringe Breve omkring og holde visse Folk hjemme, medens Andre passe deres lovlige Forretninger."

„Hvad er det for Øer, De taler om, Onkel? De Sælhundeøer, til hvilke Roswell er seilet, ere offentlig Eiendom og ubeboede, og den Ene har ikke større Ret til dem end den Anden."

Diakonen mærkede, at han i sin Angest var gaaet forvidt, og han begyndte at nære en svag Forestilling om, at han gjorde sig til Nar. I en spagfærdig Tone

bad han derfor sin Niece om at række ham Brevet, som han selv vilde forsøge paa at læse tilende.

Skjøndt hvert Ord, Roswell Gardiner skrev, var Mary dyrebart, var den sagtmodige Pige dog glad ved nu at kunne gjennemløbe det uaabnede Brev, hun selv havde. Hun rakte derfor Diakonen hans Brev, og trak sig strax tilbage til sit Værelse for der at læse sit eget.

„Kjæreste Mary!" sagde Roswel Gardiner i dette Brev; „Din Onkel vil fortælle Dig, hvad der har bragt os ind i denne Havn, og Alt, hvad der staaer i Forbindelse med Skonnerten. Jeg har hjemsendt Tran til Mere end 4000 Dollars, og jeg haaber, at min Rheder vil tilgive mig Uheldet ved Currituck paa Grund af dette Held. Efter min Mening ville vi gjøre en heldig Reise, og den Del af min Lykke vil være sikkret; gid jeg var lige saa sikker paa at finde Dig mere tilbøielig til at modtage min Haand, naar jeg kommer tilbage! Jeg læser hver Dag i Din Bibel, Mary, og jeg beder ofte til Gud om at oplyse mig, hvis mine Meninger skulde være urigtige. Hidtil kan jeg ikke smigre mig med nogen Forandring, thi mine gamle Meninger synes snarere at blive mere rodfæstede, end de vare, før jeg seilede."

Her drog stakkels Mary et dybt Suk og aftørrede Taarerne fra sine Øine; hun følte sig i høi Grad smertelig berørt, men maatte dog agte Roswells Oprighed. Lig alle andægtige Personer var hendes Tro paa den

hellige Skrifts Indflydelse stærk, og hun beklagede saameget mere sin Elskers fortsatte Blindhed, som den varede ved, efterat Lyset havde skinnet paa den.

„Dog," tilføiede Brevet, „da jeg har al mulig Grund til at forsøge paa at naae det Rette, vil jeg ingenlunde lægge Bogen tilside. Den har jeg fuldkommen Tillid til, vi afvige kun med Hensyn til hvad Bogen lærer. Bed for mig, kjæreste Pige — dog, det veed jeg, at Du gjør og vil vedblive at gjøre, saa længe jeg er fraværende."

„Ja, det vil jeg isandhed, Roswell," hviskede Mary, „saalænge som Du og jeg leve!"

„Efter denne mit Livs store Bekymring kommer den, som denne Daggett foraarsager mig," vedblev Brevet. „Jeg veed ikke, hvad jeg skal gjøre under disse Omstændigheder. Seile i Selskab med ham, kan jeg ikke længere uden at krænke mine Pligter imod Diakonen. Men det er ikke let at blive ham kvit. Han har ved alle Leiligheder staaet mig mandigen bi og synes at være skikket til at afgive et godt Reiseselskab, saa at hvis det beroede paa mig alene, vilde jeg strax indgaae en Overenskomst med ham om at gaae paa Sælhundefangst i Compagni med ham og at dele Byttet. Dog dette er nu umuligt, og jeg maa derfor forlade ham enten paa den ene eller paa den anden Maade; men da han som oftest seiler hurtigere end jeg, er det lettere sagt end gjort. Hvad der gjør det endnu vanskeligere er, at Nætterne

blive saa korte. Dagene længes nu hurtig, og alt som vi komme længere sydpaa, blive de endnu længere, saa at det næsten bestandig vil være Dag paa den Tid, da det vil være uundgaaelig nødvendigt, at vi skilles ad. Det maa imidlertid skee, og jeg haaber, at Tilfældet vil hjelpe mig."

„Og nu, dyrebareste Mary —"

Men hvorfor skulle vi afsløre denne unge Mands Følelser, som sluttede sit Brev med at udgyde sit Hjerte i nogle faa oprigtige og mandige Ord. Mary græd over dem den største Del af Dagen, læsende dem og læsende dem atter, indtil Øinene neppe længer formaaede at gjøre Tjeneste.

Nogle faa Dage derefter frydede Diakonen sig ved Modtagelsen af et Brev fra Fish & Grinnell, der underrettede ham om Trannens Ankomst ledsaget af en høist tilfredsstillende Efterretning om Markedets Tilstand og Bøn om nærmere Ordre. Trannen blev solgt, og Diakonen stak sin Andel af Udbyttet saa hurtig som mulig i sin Lomme, seende sig om efter en Leilighed til at gjøre Pengene frugtbringende.

Roswell Gardiner vandt stor Berømmelse ved denne Fangst, og fordi han havde sendt Udbyttet til saa godt et Marked. I Handel som i Krig udgjør Held det Hele, skjøndt i begge Tilfælde Heldet næsten ligesaa ofte er et Resultat af uforudsete Omstændigheder som af Beregninger og Klogskab. Vel er der en Slags Handel

og en Slags Krig, hvor Klogskab og Forsigtighed udrette en stor Del, og dog blive begge overvundne af de Menneskers tankeløse og tilfældige Bestræbelser, der anstille deres Beregninger ligesaa vildt som de handle. Dristighed er, som Franskmanden siger, en vigtig Egenskab i Krigen og udretter ofte meget Mere end den mest beregnede Klogskab — ja, den bliver Klogskab i den Slags Kamp, og vi vide ikke, om ikke Dristighed undertiden udretter ligesaa meget i Handel. I ethvert Tilfælde blev det anseet for en ligesaa dristig som heldig Bedrift for en lille Skonnert som Soløven af Oyster Pond, at fange en stor Hanhval paa 100 Fade Tran og sende dem hjem.

Paa een Undtagelse nær fulgte lange ængstelige Maaneder efter dette lille Solglimt, der havde oplyst Mary Pratts ensomme Liv. Hun vidste, at der ikke var nogen Rimelighed for, at hun atter vilde høre fra ham, førend han vendte tilbage mod Nord. Denne Undtagelse var et kort Brev, som Diakonen modtog; det var dateret to Uger senere end det, der var skrevet fra Rio, under een og syvretyve Graders Brede eller netop ligesaameget sønden for Ækvator, som Oyster Pond ligger norden for den, og næsten fire Hundrede Mile sønden for Rio.

Dette Brev var skrevet i en Hast forat blive sendt hjem med et Kjøbmandsskib, som han tilfældigvis mødte nærmere ved Kysten, end almindeligt er for saadanne Skibe. Det berettede, at Alt var vel, at Daggetts Skon-

nert endnu fulgte med, og at Gardiner havde isinde at skilles fra den ved den allerførste Leilighed.

Efter Modtagelsen af dette Brev, det tredie, som Roswell Gardiner havde skrevet, siden han forlod sit Hjem, indtraadte en lang Taushed. Maaneder tilbragtes i ængstelig og mørk Uvished. Foraar fulgte paa Vinter, Sommer paa Foraar og Efteraaret kom og modnede alle de tidligere Aarstiders Frugter, uden at bringe Efterretninger fra de Reisende. Nu fulgte den anden Vinter siden Solovens Afreise og fyldte de bortreiste Somænds Venners Sind med sørgelige Ahnelser, naar de lyttede til Stormens Susen. Dyb og smertelig var Diakonens Bekymring, hos hvem svækket Helbred og det nærforestaaende Endeligt endmere forøgede den mørke Stemning. Hvad Mary angaaer, da opretholdt Ungdom og Sundhed hende, men hendes Sjel var sorgbetynget, naar hun tænkte paa en saa lang og usikker Fraværelse.

Trettende Kapitel.

Det sidste Brev, der var kommen fra Roswell Gardiner, var dateret den 10de December 1819 eller omtrent

en fjorten Dage, efter at han var seilet fra Rio de Janeiro. Vi ville nu fremstille Diakon Pratts Skonnert for Læseren den 18de i samme Maaned, eller tre Uger og een Dag, efterat den var seilet fra Brasiliens Hovedstad. Tidlig om Morgenen den omtalte Dag saaes Søløven af Oyster Pond at staae Nord efter med en laber Kuling af vestlig Vind, som friskede lidt, og med smult Vand. Land var ikke blot isigte, men det var meget nær — ikke en Mil borte. — Mod dette Land stævnede Skonnerten nu, og den nærmede sig det med en Fart af fire til fem Knob. Landet var, saavidt man kunde see det, høit og klippefuldt og af et meget ufrugtbart Udseende; det var næsten ganske bedækket med et tyndt Snelag, uagtet man havde naaet Midten af den første Sommermaaned. Veiret var dog ikke synderlig koldt, og man havde en Fornemmelse af, at det vilde blive endnu mildere.

Synet af det nærliggende Land, der var saa øde og uhyggeligt, frembragte en isnende Følelse og gav den hele Scene et mørkt Anstrog, som Veiret selv ikke vilde have meddelt den. Ret forude hævede sig en Slags Pyramide af sønderrevne Klipper, som dannede en lille Ø og paa en Maade stode isolerede og i nogen Afstand fra lignende vilde Bjergkjeder, som ogsaa hørte til Ø'er, der for nogle Tusinde Aar siden ved voldsomme Naturrystelser vare blevne løsrevne fra Fastlandet.

Det var aabenbart, at Alle ombord paa Skonnerten betragtede denne takkede Pyramide med levende Interesse.

Størstedelen af Besætningen, Officererne medindbefattede, var forsamlet paa Bakken, og alle Øine vare fæstede paa den takkede Pyramide, som de nærmede sig i skraa Retning.

Den, som førte Ordet, var Stimson, den ældste Sømand ombord, der oftere end nogen af de Andre havde befaret disse Have.

„Du kjender jo dette Sted, gjør Du ikke, Stephen?“ spurgte Roswell Gardiner med Interesse.

„Jo, Sir, det kan jeg ikke tage feil af. Det er Kap Horn. Elleve Gange har jeg omseilet det, og dette er den tredie Gang, jeg har været saa nær derved, at jeg rigtig har kunnet betragte det. En Gang gik jeg udenom, som jeg har fortalt Dem, Sir.“

„Jeg har selv sex Gange omseilet det,“ sagde Gardiner, „men jeg har aldrig før seet det. De fleste Søfarere seile langt udenom. Man anseer det for det mest stormfulde Sted i den hele Verden.“

„Det er en Feiltagelse, det kan De være vis paa, Sir. Sydvestvinden blæser riglignok op her, som det var en Kanontorden, og naar den gjør det, sætter den saadan en Sø ind mod Klippen der, som man maaskee aldrig har seet noget andet Sted; men i det Hele taget vil jeg hellere være tæt herinde ved end to Hundrede Mile længere imod Syd. Med haard Kuling af Sydvest kunde man vel gjøre et bedre Stræk, naar man var længere sydpaa; men her veed jeg, hvor jeg er, og jeg

kan gaae ind og kaste Anker, indtil Stormen har raset ud."

„Siden vi tale om Søer, Kaptain Gar'ner," bemærkede Hazard, „mener De ikke, at vi nu begynde at føle Dønningen fra det stille Hav. Hvor smul end Vandets Overflade er, ruller der dog en Grund-Dønning herind, som maa være tolv til femten Fod høi."

„Det kan der ikke være nogen Tvivl om. Vi have følt det stille Havs Dønning i de sidste to Timer; det kan der ikke tages feil af. Atlanterhavet har ikke saadanne Bølger. Det er et virkeligt Ocean, og dette er den mest stormfulde Del af det. Det frisker op, og Vinden hyler; jeg er bange for, at vi blive klemt inde af en ordentlig Sydvest."

„Lad den kun komme, Sir, lad den kun komme," sagde Stimson; „hvis den kommer, behøve vi kun at løbe ind og kaste Anker. Jeg kan paatage mig at være Lods, og jeg lover at føre Skonnerten til et Sted, hvor hve Sydvestere ikke skulle gjøre den Skade. Hvad jeg har seet een Gang blive gjort, veed jeg kan gjøres igjen. Den Tid vil nok komme, da Kap Horn vil afgive en regelmæssig Havn."

Roswell forlod Bakken og gik agterud tænkende over, hvad der var bleven sagt. Hans Stilling var vanskelig og fordrede baade Raskhed og Forsigtighed. Den Maade, hvorpaa Daggett havde holdt sig til ham, lige siden begge Skibene afreiste fra Block Island, er Læseren

bekjendt. Sølverne havde seilet fra Rio i Selskab med hinanden, og havde passeret Staten Land i Forening, Dagen førend vi atter bringe Farvoiet fra Oyster Pond frem paa Skuepladsen, og havde været saa nær, at de to Kaptainer havde kunnet tale med hinanden.

Det lod til, at Daggett havde Meget imod at passere igjennem **Le Maire** Strædet. En Onkel af ham havde lidt Skibbrud der, og havde omtalt denne Gjennemseiling som den farligste, han nogensinde havde truffet paa. Den har vel sine Vanskeligheder med visse Vinde og en vis Strøm, men Roswell havde modtaget de fornødne Oplysninger om Stedet af Stimson, som flere Gange havde passeret det. Vinden var temmelig skral til at gaae derigjennem, og det truede med at blive tykt Veir.

Da Daggett fremførte sine Grunde forat holde af og gaae udenom Staten Land — en temmelig betydelig Omvei, hvorved et Skib desuden blev dreven altfor meget i Læ paa Grund af de herskende Vinde i denne Region, der i Almindelighed staae mellem Nordvest og Sydvest — tænkte Roswell paa at benytte den givne Leilighed til at blive sin Reisefælle kvit.

Efterat Sagen en Stund var bleven forhandlet, bad han Daggett om at føre an, saa vilde han følge bagefter. Dette skete nu, men ingen af Skonnerterne holdt af, førend Roswell havde faaet Øie paa Kap St. Diego

paa Tierra del Fuego, saaledes at han var istand til at domme om Stillingen af de væsentligste Landkjendinger.

Uden at give noget bestemt Løfte, sagde han til Daggett om at fore an og fulgte i nogen Tid efter, da denne Cours ikke førte synderlig langt bort fra hans Vei. Det var taaget Veir med Byger. Disse toge til, efterhaanden som Skonnerterne nærmede sig Staten Land. Daggett, der var omtrent en halv Mil forude, blev udsat for en Byge, der med mer end almindelig Voldsomhed kom farende ud fra Fjeldkløfterne, og han holdt af, for at komme saa langt ud fra Land som muligt. Paa samme Tid blev Taagen saa tyk, at Skibene tabte hinanden af Syne. Solen var ogsaa gaaet ned, en sort og ubyggelig Nat nærmede sig. Dette sidste Faktum havde været et af Daggetts Argumenter for at gaae udenom.

Benyttende sig af alle disse Omstændigheder besluttede Roswell at vende og stod nu over imod Tierra del Fuego. Det smule Vand sagde ham, at Ebben løb, og han stolede paa, at den vilde føre ham gjennem Strædet. Han saae ikke mere til Soloven fra Vineyard, der vedblev at være skjult af Taagen, indtil Natten sænkede sig om begge Skibene.

Da Roswell omtrent havde naaet Midten af Strædet, stagvendte han igjen. Aldrig saa snart var han kommen riglig ind i Løbet, førend han drev meget rask imod Syd. Bygerne foruroligede ham vel fra Tid til anden, men i det Hele taget gik det ret godt. Den næste Mor-

gen var han, som beskrevet, paa Høiden af Kap Horn. Ved dette Udtryk forstaaer man ialmindelighed, at et Skib befinder sig omtrent paa samme Længdegrad som dette verdensberømte Forbjerg, uden at det just derfor er nødvendigt at have det i Sigte. Faa Sømænd see virkelig Sydspidsen af det amerikanske Fastland, skjøndt de omseile det, da det ialmindelighed ansees for sikkrest at holde sig vel sønden for det.

Denne Cours havde Daggett fulgt. Da han var løben udenom Staten Land, var han nu langt ude i Læ og kunde ikke haabe at naae op imod Hermiterne i mindre end fire og tyve Timer, om ogsaa Vind og Sø vilde begunstige ham.

Roswell havde vundet en betydelig Fordel ved at seile gjennem Le Maire Strædet, og han følte sig overbeviist om, at han ikke vilde faae sin Kammerat at see den Dag, selv om han dreiede bi forat vente paa ham. Men vor Helt havde ikke isinde at gjøre Noget af den Slags. Efterat være bleven ham kvit ønskede han ikke atter at komme i Kast med ham. Det var for desto sikkrere at naae dette Maal, at han besluttede at søge Havn.

Forat Læseren bedre kan forstaae de Begivenheder, vi staae i Begreb med at fortælle, vil det være rigtigst med nogle Ord at omtale den Egns geographiske Charakter, hvorhen han i Tanken er bleven henflyttet. Ved den sydlige Spidse af Amerikas Fastland ligger en Klynge

Øer, som ere mørke, ufrugtbare, klippefulde og den største Del af Aaret bedækkede med Sne. Kun enkelte Steder, hvor der er lidt Læ, opliver Epheu det golde Udseende, og hist og her er der en mager Vegetation, som tjener til at vedligeholde det animalske Liv. Det første Stræde, som adskiller denne Øgruppe fra Fastlandet, er Magellanstrædet, som Skibene ialmindelighed foretrække at passere, istedetfor at gaae længere Syd paa. Derpaa kommer Tierra del Fuego (Ildlandet), som er den største af alle Øerne. Syd for Tierra del Fuego ligger en Gruppe af mange smaa Øer, der bære forskjellige Navne; de sydligste, der ialmindelighed betragtes som den sydligste Spidse af vort ædle Fastland, skjøndt de ikke hænge sammen med Continentet, ere bekjendte under det passende Navn ‚Hermiterne'. Hvis Øde og Ensomhed og Beskuelsen af de mest ophøiede Naturscener kan gjøre et Sted skikket til en Eremitbolig, da have disse Øer faaet deres Navn med fuld Ret.

Paa den sydligste af dem befinder sig selve Forbjerget, som udmærker sig ved den allerede omtalte kløftede Klippegrund, der er stillet der af Naturen, som en aldrig trættet Skildvagt imod de kæmpende Elementer. Bagved Hermiterne var det, at Stimson raadede sin Kaptain til at søge Tilflugt mod den sig nærmende Storm, der paa en sikker og utvetydig Maade gav sig tilkjende.

Roswells Bevæggrund til at følge dette Raad var dog mindre at søge et Ly for sin Skonnert end for at

blive Daggett kvit. Stormen brod han sig kun lidt om, da han var langt borte fra Isen, og kunde fjerne sig fra Land Syd paa ud i et Hav, der syntes uden Grændser. Sydvest for Kap Horn findes der vel Øer, og det i et temmelig stort Antal, men ingen af dem er meget nær. Det er ogsaa nu bleven almindelig bekjendt, at der er et Fastland. Denne Opdagelse skyldes forskjellige Sømænds Anstrengelser og Mod, fornemmelig den udholdende og virksomme Wilkes's, der blandt alle de Somænd, som have arbeidet for Menneskeslægten i dette farefulde og anstrengende Kald, har udrettet Mest og er bleven mindst belonnet derfor. Men paa den Tid, hvorom vi skrive, strakte de sidste Opdagelser i den Del af Oceanet sig ikke videre end til Shetlands Øerne og Palmer's Land.

Efterat Roswell Gardiner i nogle Minutter havde gaaet op og ned ad Skandsen, gik han atter forud blandt sine Folk.

„Er De ganske vis paa, Stimson, at denne høie Spids der er Hornet?" spurgte han.

„Ja, det er jeg vis paa, Sir. Saadant et Sted kan man aldrig tage feil af; naar man een Gang har seet det, glemmer man det aldrig."

„Det stemmer med Kortene og med vor Beregning, og jeg tor nok sige, at det ogsaa stemmer med vore Øine. Det er tydeligt nok, at vi her have det stille Ocean, Mr. Hazard."

„Ja, det troer jeg ogsaa, Sir. Vi ere ved Enden af Amerika, hvis det ellers har en Ende. Denne lange svære Donning er en gammel Bekjendt, skjondt jeg aldrig for her i disse Farvande har været saa langt inde, at jeg kunde see Land."

„Det er heldigt, at vi have en paalidelig Mand ombord, der kan tjene som Lods. Jeg har isinde at gaae ind og kaste Anker, Stimson, og jeg stoler paa, at De kan fore os ind til en god Ankerplads."

„Det skal jeg nok, Kaptain Gar'ner, hvis Veiret vil tillade det," svarede Somanden med en fordringsløs Selvtillid, der talte til Gunst for hans Dygtighed.

Man begyndte nu for Alvor at berede sig til at løbe ind. Det var paa Tiden, at man besluttede sig til at vælge en bestemt Cours, da det begyndte at blæse op, og Skonnerten hurtig nærmede sig Land. Efter en halv Times Forlob blæste det en halv Storm, og Soløven gik nu for klosrebet Mersseil og Fok og havde taget Bonnetterne af sin Klyver. Havet hævede sig mer og mer, og de lange Bolger væltede ind som Bjerge. Roswell frygtede Taagen. Kunde han klare de smalle Kanaler, som Stimson havde beskrevet for ham, med klar Himmel, vilde Halvdelen af hans Angstelse være fjernet. Men med den Vind fulgte sjelden klart Veir og han følte, at der var ingen Tid at spilde.

Der udfordredes et stort Mod til i et saadant Veir at nærme sig en Kyst som Kap Horns. Da Skonnerten

kom nærmere til det virkelige Forbjerg, blev det virkelig frygteligt at see Soerne, som styrtede ind og brød paa dets sønderrevne Klipper, og at høre den hule Larm, de foraarsagede. Den Skræk, som derved blev vakt i enhver Mands Bryst, selv den mest Sorgløse og Ubekymrede, som fandtes ombord, blev foreget ved den Tanke, om det var muligt for Skonnerten at lægge et vist Punkt forover, nemlig den vestlige Spidse af Øen, efterat den var kommen saa langt ind i Bugten, at det var tvivlsomt om den kunde lovende, ja, maaskee umuligt. Enhver saae alvorlig og ængstelig ud. Hvis Skonnerten paa et saadant Sted skulde blive dreven imod Land, vilde eet eneste Minut være tilstrækkeligt til at sønderslaae den, og ikke een eneste Sjel kunde vente at blive frelst. Roswell var meget ængstelig, men bevarede dog sin Koldblodighed.

„Strømningerne omkring disse Klipper og under saa høi en Bredegrad rive Skibet bort som en Høvlspaan," sagde han til sin første Styrmand. „Vi ere blevne satte herind af Strømmen, og det er et farligt Sted."

„Alt afhænger af, om Cordelerne ville holde og om Forsynet vil staae os bi," var Svaret. „Læg Mærke til den Pynt der forude, Kaptain Gar'ner, omendskjøndt vi ikke virkelig ere i Læ af den, drive vi dog stærkt ned imod den. Den Maade, hvorpaa disse Soer vælte herind fra Sydvest, er frygtelig. Intet Skib kan gaae til Luvart imod dem."

Denne Bemærkning af Hazard var meget rigtig. Den Sø, som kom ind imod Forbjerget, lignede i Omkreds og Udstrækning en bolgeformig Steppe. En enkelt Bolge kunde være en hel Fjerdingvei lang, og naar den gik ned under Skonnerten, løftende den høit op i Luften, syntes det i Virkeligheden, som om den skinnende Bolge vilde rive den med sig. Men den menneskelige Konst har fundet Midler til at modarbeide selv denne imponerende Fremtræden af Naturens Magt. Den lille Skonnert seilede som en Aand henover de høie Bolger, og naar den sank ned mellem to af dem, var det kun for atter at hæve sig paa en ny Top og tappert at byde Stormen Trods.

Det var Strømmen, som truede med den største Fare; thi denne, der ikke saaes undtagen i sine Virkninger, drev aabenbart Skibet i Læ henimod Klipperne. I dette Øieblik vare vore Eventyrere saa nær ved Land, at de næsten opgav alt Haab. Kap Hatteras og dets meget omtalte Farer syntes en Frelsens Havn i Sammenligning med det Sted, hvor de nu befandt sig. Kunde tusinde Øxers voldsomste Brøl samles i eet eneste, vilde det dog ikke kunne maale sig med det hule Dron, der blev frembragt, naar en Bolge væltede ind i en af Klippens Huler. Skummet fyldte da Luften som nedstrømmende Regn, og der var Øieblikke, da Forbjerget, skjøndt saa frygtelig nær, skjultes for deres Blik af Dunsterne.

Netop i dette Øieblik var Soloven mindre end tu-

sind Alen til Luvart af den Pynt, som den anstrengte sig for at klare, og mod hvilken den dreves af en tredobbelt Kraft: af Vinden, der virkede paa Seilene og drev den fremad med en Fart af fulde fire Knob; af Ivandene eller Strommen og endelig af de rullende Bolger. Ingen talede, thi Enhver følte at denne Krisis horte til dem, hvor Taushed er en Slags Hyldest, der ydes Guddommen. Nogle bad for sig selv, og Alle stirrede paa den lave klippefulde Pynt, som det var uundgaaelig nodvendigt at passere foral undgaae Ødelæggelse.

Der var een gunstig Omstændighed; man vidste, at Vandet var dybt, næsten tæt ind til den klippefulde Kyst, og det var sjeldent at der existerede nogen Fare, uden at den var synlig for Øiet. Dette vidste Roswell af Stimsons Beretninger saavelsom af andre Sofolks, og han saae, at dette Faktum var af yderste Vigtighed for ham. Skulde han være istand til at klare Pynten forude, den, som endte ved Mundingen af Passagen, der forte indenfor Hermiterne, var det nu vist, at det alene kunde skee, ved at gaae frygtelig nær til Klipperne.

Roswell havde taget Plads mellem Judasørerne og vinkede ad Stimson, at han skulde nærme sig. Paa samme Tid tog Hazard selv Roret.

„Erindrer De dette Sted?" spurgte den unge Kaptain den gamle Somand.

„Ja, det er Stedet, Sir, og hvis vi kunne klare den klippefulde Pynt forude, skal jeg bringe Dem til en

ſikker Ankerplads. Vor Afdrift er frygtelig, eller vi befinde os her i et Ivande."

„Det er Ivandet," ſvarede Roswell rolig, „ſkjondt vor Afdrift ikke er ubetydelig. Vi komme frygtelig nær til den Pynt."

„Hold gaaende, Sir — det er vor eneſte Udſigt til Frelſe; hold gaaende, ſaa kunne vi maaſkee torne og glide forbi."

„Hvis vi torne, ere vi fortabte; det er viſt nok. Komme vi forbi denne forſte Pynt, er der endnu en Anden ikke langt derfra, ſom vi næppe ville kunne undgaae, frygter jeg. See — den kommer mere og mere tilſyne, jo længere vi komme frem."

Stimſon ſaae den nye Fare og vurderede den rigtig. Han talede dog ikke, thi han havde nu, ſandt at ſige, opgivet alt Haab, og da han var et gudfrygtigt Menneſke, henvendte han ſig i Bon til ſin Gud. Alle Mand ombord kjendte tilfulde denne nye Fares Natur, og Alle ſyntes at glemme den nærmeſte Klippepynt, mod hvilken de fortes med en forbauſende Hurtighed. Denne Pynt kunde muligvis klares, der var dog lidt Haab derom; men hvad Pynten en Fjerdingvei længere borte angik, da kunde den meſt uvidende Mand ombord ſee, hvor uſandſynligt det var, at Skonnerten med en ſaadan Afdrift kunde komme forbi den.

En imponerende Taushed herſkede paa Skonnerten, da den kom ligeud for den forſte Klippe. Denne laae

omtrent i halvtredsindstyve Favnes Afstand paa den læ Bov, og Alt kom her an paa, hvor langt enkelte Klippestykker kunde springe frem. Dette var umuligt at see i det Chaos, som blev frembragt ved Bolgernes Sammenstød med Landet. Roswell fæstede sine Øine paa Gjenstandene forude, for at see hvor stor deres Afdrift var, og med en Somands hurtige Øie lagde han Mærke til den første Forandring.

„Skonnerten mærker Underdønningen, Stephen," sagde han med en Stemme, der syntes at komme ud af hans Brysts Dyb, „og driver op til Luvart."

„Hvad betyder denne pludselige Tilluvning, Sir? Mr. Hazard, De maa holde fuldt Seil, ellers have vi intet Haab."

Gardiner saae agter ud og opdagede, at Styrmanden holdt Roret godt oppe, som om han mødte en Modstand. Sagen blev ham nu klar, og han raabte:

„Alt vel, Manne! Gud være lovet, vi have faaet Ebben ind under vor læ Boug."

Disse faa Ord forklarede Aarsagen til Forandringen. Istedetfor at drive mod Læ, mødte Skonnerten nu en stærk Strømning, der løb med fire til fem Mils Fart, som med uimodstaaelig Kraft tvang den op til Luvart. Det flinke lille Skib, der ligesom var sig Faren bevidst, fjernede sig fra Klipperne, altsom det gled fremad, og seilede om den anden Pynt, som et Øieblik iforveien syntes stillet der netop for at tilintetgjøre det.

Pynten blev lagt forover i en sikker Afstand af hundrede Favne. Roswell troede, han nu kunde beholde Skonnerten saa langt fra Land, at det blev ham muligt at omseile det hele Forbjerg, naar han blot kunde beholde den Strøm. Men den tabte sig af sig selv ved at komme ud i rum Sø, hvor den udvidede sig; og det var denne Omstændighed, der havde frembragt den tilbagegaaende Strømning, der nær var bleven saa skjæbnesvanger for Skibet.

Ti Minuiter efterat Skonnerten var stodt paa Ebben, var den midt for Indløbet og holdt af for at løbe ind. Uagtet det blæste haardt, oversteg Farten dog ikke fem Knob. Dette hidrørte fra Ebbens voldsomme Kraft, som under høie Bredegrader og i snevre Farvande ofte falder 30 Fod.

Stimson viste nu, at han var en Mand, man kunde stole paa. Grundig bekjendt med alle Skibets Egenskaber førte han det om bag den Ø, hvorpaa Forbjerget staaer, luffede til Vinden ind i en lille Bugt og hev Loddet. Der var halvtredsindstyve Favne Vand med Mudderbund. — Da Roswell havde faaet Vished om, at han selv ved Lavvande ikke vilde komme paa Grund, og at hans Ankere vilde holde, ankrede han med to Ankere i Bund, og stak saa meget Toug ud, at Skibet kunde ligge sikkert.

Her laae nu Soloven af Dyster Pond, dette Skib, som Læseren for ikkun tre korte Maaneder siden havde

seet ligge paa Diakon Pratts Værft, sikkert tilankers i en Bugt mellem Klipperne bag Kap Horn. Ikkun en Sælhundefanger vilde have kunnet falde paa at føre sit Skib til et saadant Sted; men det hører med til et saadant Kald at vove sig ind i Kanaler og Stræder, hvor ingen Anden nogensinde har været. Det var paa denne Maade, at Stimson havde lært, hvorledes han skulde finde sin nærværende Ankerplads.

Skonnerten laae ganske sikkert og var fuldkomment omgivet af Land. Den frygtelige Dønning, som rullede ind udefra, fik rigtignok Vandet derinde til at stige og falde, men Ankertougene bleve ikke derved strammede. Ligesaalidt havde den voldsomme Strøm nogen Indflydelse paa Skibet, der blev holdt i Ligevægt ved en tilbagegaaende Strømning. Vinden kom hylende hen over Hermiterne, men blev saaledes brudt af Klipperne, at den næppe peb gjennem Skibets Takkelads.

Tre Dage og ligesaa mange Nætter vedblev Stormen fra Sydvest. Den fjerde Dag indtraadte der en Forandring, idet Vinden gik om i Øst. Roswell kunde nu have gaaet ud, hvis han ikke havde frygtet for atter at træffe sammen med Daggett. Men da han nu endelig var bleven denne vedholdende Ledsager kvit, vilde det have været en stor Svaghed, hvis han endnu engang blindt havde kastet sig ind paa hans Vei. Det var muligt, at Daggett ikke havde nogen Anelse om, at han med Forsæt var bleven forladt; i dette Tilfælde vilde han

rimeligvis see efter sin forsvundne Reisekammerat i Nærheden af Forbjerget. Hvad Stormen angik, da var der ligesaa megen Mulighed for, at den havde fortsat ham ned i Læ, som at den ikke havde gjort det. En betydelig Del vilde beroe paa Strømmen og paa hvor langt han var staaet Syd efter. Efter Gardiners Mening begunstigede Strømningen i Nærheden af Land ethvert Skib, i at lægge Forbjerget forover, og hvis Daggett vidste dette, vilde det bevæge ham til at holde saa nær til Stedet som muligt.

Tiden var kort for vore Robbefangere, da Sommeren er kort under saa høie Bredegrader. Imidlertid vare de dog lidt forud for deres Beregninger, idet de havde naaet Cap Horn hele ti Dage tidligere, end de havde haabet at være der. De havde næsten hele Sommeren for sig, og der var Mulighed for, at Isen endnu ikke havde løsnet sig længere Syd paa. Vinden var en stærk Opfordring for dem til at gaae ud, thi vore Eventyreres Bestemmelsessted laae temmelig langt mod Vest, og en god Leilighed turde ikke forsommes.

Under alle disse Omstændigheder blev det dog bestemt, at man vilde forblive, hvor man var, endnu een Dag længer, fordi Hazard havde opdaget adskillige Tegn paa Søelephanter, der besøgte en ikke langt bortliggende Ø. Baadene bleve derfor firede ned i Vandet, og Styrmanden gik i een Retning, medens Kaptainen roede hen imod Klipperne og landede paa Eremiten eller den Ø,

som skulde bære dette Navn par excellence, da det er den, som ender Gruppen.

Medtagende Stimson til at bære en Kikkert og bevæbnet med en gammel Landse som Pigkjep, begyndte Roswell Gardiner at bestige den allerede omtalte Pyramide. Den var meget ujevn, havde mange Klofter og frembod tusinde Hindringer, men ingen, som Kraft og Mod ikke kunde overvinde. Efter nogle faa Minutters voldsomme Anstrengelser og ved at hjelpe hinanden paa de vanskelige Steder, lykkedes det baade Roswell og Stimson at naae Toppen af Klippen, der var en uregelmæssig Spids. Høiden var betydelig, og de havde derfra en vid Udsigt over de omkringliggende Øer ligesom over det morke og truende Ocean imod Syd. Jorden eier næppe nogen mærkeligere Skildvagt end denne Pyramide, paa hvilken vor Helt nu havde stillet sig. Der stod den som det store Fastlands virkelige ultima Thule, eller hvad der var omtrent det Samme, saa inderlig forbunden dermed, at den syntes en Del af vor egen Halvkugle, der saae ud over den vidtudstrakte Vandflade.

Øiet saae til Høire det stille Hav, forude laae det sydlige Ishav og til Venstre det store Atlanterhav. I nogle Minutter sad Roswell og Stephen tause og betragtede dette storartede Skuespil. Naar de vendte deres Ansigter imod Nord, saae de Terra del Fuego's høie Bjerge, blandt hvis Toppe mange af de høieste vare bedækkede med Sne. Den Pyramide, paa hvilken de

befandt sig, var imidlertid ikke længere hvid af frossen Regn, men stod mørk og imponerende i sin naturlige brune Dragt. Omridsene af alle Klipperne og af de forskjellige Øers Kyster bar Præg af vulkansk Oprindelse, skjøndt Klipperne selv fortalte en anden Historie. Disse sidste vare fornemmelig af Trapformation. Kap-Duer, Maager, Stormsvaler og Albatroser hvirvlede sig omkring i Luften, medens de Bølger, der endnu styrtede ind imod denne ødle Somur, isandhed vare frygtelige. Den fjerne Torden mangler den hule brølende Lyd, som disse Bølger frembragte, naar de kom i Berøring med Strandbredden. Roswell fandt, at det var ligesom en Stønnen af det mægtige Sydhav, der pludselig finder sig standset i sin videre Fremgang. Skummet vedblev at flyve omkring, og den største Del af Tiden var Luften nedenunder ham opfyldt med Dampe.

Saasnart vor unge Kaptain havde overskuet de storartede Træk af denne herlige Udsigt, søgte hans Øine Soloven af Martha's Vineyard. Der var den, kun i nogle Somiles Afstand tilsyneladende styrende lige ind imod Forbjerget. Var det muligt, at Daggett ahnede hans Manoeuvre og kom for at søge efter ham netop paa det Sted, hvor han havde søgt Ly? Hvad Skibet angik, da kunde der ikke være noget Spørgsmaal om, at det var Soloven fra Martha's Vineyard. Fra det høie Punkt, hvorpaa Roswell stod, var det ikke vanskeligt for ham ved Hjelp af Kikkerten at see den og gjen-

kjende dens Takkelads, Form og Charakter. Ogsaa Stimson undersøgte den og erkjendte den for at være Skonnerten. Paa dette store og øde Hav lignede den en lille Plet; men menneskelig Konst havde gjort dem, som befandt sig ombord, istand til at føre den sikkert gjennem Stormen og bringe den til Maalet i en saa kort Tid, som virkelig syntes mirakulos i Forhold til Omstændighederne.

„Hvis vi havde tænkt paa det, Kaptain Gar'ner," sagde Stephen, „kunde vi have taget et Flag med og stillet det op paa disse Klipper, forat lade Vineyarderen vide, hvor vi ere at finde. Men vi kunne altid gaae ud og møde den, hvis den Vind vil blive staaende."

„Det er netop, hvad jeg slet ikke har isinde at gjøre, Stephen. Jeg kom herind i det Øiemed at blive denne Skonnert kvit."

„De forbauser mig, Sir. En Reisekammerat er ikke at foragte, naar et Skib drager ud paa Robbefangst under saa høi en Bredegrad. Isen er saa vanskelig at have at bestille med, at jeg for min Del altid er glad ved at vide, at der er Udsigt til, at man kan blive fisket op, hvis Skibet tilfældigvis skulde forlise."

„Alt dette er meget sandt, men der er Grunde, som kunne tale derimod. Jeg har hørt tale om nogle Øer, hvor der er Overflodighed af Sælhunde, og der er det ikke saa nødvendigt at have en Kammerat med til at tage dem, som naar man lider Skibbrud."

„Det forandrer Sagen, Kaptain Gar'ner. Ingen er forpligtet til at fortælle Noget om sin Sælhundestation. Jeg var ombord paa et af de første Skibe, som fandt, at Syd-Shetlandsøerne vare et prægtigt Sted til Robbefangst, og Ingen af os ansaae det for nødvendigt at fortælle det til den hele Verden. Adskillige Folk ere svage nok til at sætte saadanne Opdagelser i Bladene, men jeg for min Del finder det fuldkommen tilstrækkeligt at indføre dem i Logbogen."

„Denne Skonnert maa have Strømmen med sig; den kommer saa hurtig ned imod os. Om en halv Time vil den være tvers for Kap Horn. Vi ville vente forat see, hvad den saa vil tage sig for."

Gardiners Forudsigelse var rigtig. Inden en halv Time gled Soløven af Holmes's Hole forbi Forbjergets klippefulde Pyramide i mindre end en Mils Afstand. Hvis det havde været Chefens Hensigt at gaae lige ind i det Stille Hav, vilde han have kunnet gjøre det med den største Lethed. Selv med en Sydvest, som blæser den halve Tid af Aaret i disse Have, vilde det have været ham muligt at passere Øerne og naae rum Sø. Naar man styrer mod Nordost og er et godt Stykke fra Land, kunne Øerne klares, og naar et Skib er kommen saa langt imod Nord, at det har naaet Fastlandet, vil denne Cours bringe det klar af Kysten.

Men Daggett havde ikke til Hensigt at gjøre Noget af den Slags Han saae efter sin Reisekammerat, som

han haabede at finde etsteds i Nærheden af Forbjerget. Skuffet i denne Forventning styrede han langt nok imod Vest forat overbevise sig om, at der Intet var at see i den Retning, dreiede derpaa til Vinden med godt fyldte Seil og stod Syd efter. Roswell var glad ved at see dette, da det antydede Daggetts Uvidenhed om Beliggenheden af de Øer, som han søgte. De laae langt længere imod Vest, og aldrig saasnart var han sikker paa den Cours, den anden Skonnert styrede, forend han ilede ned til Baaden forat faae sit eget Skib under Seil og benytte sig af Vinden.

To Timer efter løb Soloven af Oyster Pond begunstiget af Ebben gjennem Strædet ud i Oceanet. Det andet Skib var imidlertid forsvunden i den sydlige Horizont, og sikker paa sin Cours vovede Gardiner sig nu atter dristig ud paa det aabne Hav. Alt hvad trække kunde blev tilsat, og det lille Skib gled bort fra Land med samme Lethed som en Vandfugl, der bruger sine Svømmefødder. Læseil bleve tilsatte og Kap Horns Pyramide begyndte snart at tabe sig i det Fjerne. Da Natten sænkede sig over de rullende Vande, var den ikke længere synlig, og Skibet var nu rigtig inde i det sydlige Ishav, hvis Noget af det, der er Nord for Polarkredsen, kan kaldes saaledes.

Fjortende Kapitel.

Det var et driſtigt og voveligt Foretagende for et lille Skib ſom Soloven, at ſtyre lige ind i det ſydlige Ishavs hemmelighedsfulde Dybder — langt mere hemmelighedsfulde i hine Dage end for Øieblikket. Men den amerikanſke Robbefanger har ſjelden Betænkeligheder. Han har ikke mange Kundſkaber, kun faa Kort, og disſe ere oftere gamle end nye; han kjender kun lidt til hvad der foregaaer blandt de Lærde paa Jorden, ſkjondt hans Øre altid er aabent for hans Ligemænds Lærdomme, og hans Phantaſi er opfyldt med Billeder af Øer og Lande, ſom ikke ſynes at være ſkabte i noget andet Øiemed, end for at nære og ophelde den Slags Dyr, ſom det er hans Forretning at jage og fange.

Kap Horn og dets Omgivelſer ere i ſaa lang Tid blevne beſøgte af denne Klaſſe Mænd, at de ſynes at være hjemme der blandt Øerne, Klipperne og Strømmene; men Syd for Kap Horn ſelv ſyntes Alt at være øde. Paa den Tid, hvorom vi ſkrive, kjendte man endnu Mindre til Egnen omkring Sydpolen end nutildags, og ſelv nu er vor Kundſkab indſkrænket til nogle tarvelige Omrids, hvor nogen Ufrugtbarhed og Is ſtrides om Forrangen. Wilkes og hans Medbeilere have fortalt os, at der paa den Kant af Jordkloden findes et ſtort isbedækket Faſtland; men trods den ſtorſte Driſtig-

hed og Udholdenhed har det ikke været dem muligt at bestemme Mere end dette almindelige Faktum.

Vi vilde give Læseren en overdreven og falsk Idee om Roswell Gardiners Charakter, hvis vi sagde, at han med fuldkommen Ligegyldighed for sin Bestemmelse og sit Hiemed styrede ind i det tomme vidtudstrakte Sydhav. Hans Sindsstemning var tvertimod ganske det Modsatte, da han saae Kap Horn ligesom synke Fod for Fod ned i Oceanet, og derpaa aldeles tabte det af Syne.

Uagtet Veiret var smukt for den Region, var det dog mørkt og truende. Dette er ialmindelighed Tilfældet paa denne Del af Jordkloden, som Stormen synes fortrinsvis at ynde. Uagtet Vinden ikke var mer end en god Kuling, og Havet ikke var synderlig oprørt, var der visse Symptomer i Atmosphæren og i de lange Dønninger, som kom rullende fra Sydvest, der opfordrede Sømanden til Forsigtighed. Det er nok muligt, at Stormene ere voldsommere i de varme Maaneder end i de kolde; men der er dog noget saa Mildt og Velgjørende i Søluften om Sommeren, og derimod noget saa Koldt og Frastødende i den modsatte Aarstid, at de Fleste af os indbilde sig, at Luftstrømningerne svare i Styrke til Dvikfølvets Falden.

Roswell vidste rigtignok bedre Besked derom, men han vidste ogsaa, hvor han var, og hvad der var hans Opgave. Som Robbefanger havde han adskillige Gange

været ligesaa langt Syd paa, som Cooks Non plus ultra; men det havde altid tidligere været i en underordnet Stilling. Nu havde han for første Gang paataget sig en Overkommandos Ansvar, og det var derfor ikke mere end naturligt, at han følte Vægten af denne nye Byrde. Saalænge Soløven af Martha's Vineyard var i Sigte, havde den frembudt et Midtpunkt for den almindelige Interesse. At blive den kvit, havde været hans første Omsorg, ja, næsten hans udelukkende Formaal, men da den nu endelig var ude af hans Kjølvand, fremstillede de vigtige og hurtig sig nærmende Vanskeligheder ved Hovedformaalet for hans Reise sig umiddelbart for hans Øine. Roswell var derfor alvorlig og tankefuld, og hans Ansigt var et temmelig tro Billede af Atmosphærens og Oceanets Charakter.

Uagtet det var Sommer og Veiret maatte betragtes som gunstigt i Nærheden af Kap Horn, var en Følelse af Usikkerhed dog fremherskende. I Syd skjulte en kold Taage Udsigten, og med hver Mil, Skonnerten lagde tilbage, syntes den at trænge dybere og dybere ind i disse Egne, som Naturen hidtil havde lukket for Sømandens Efterforskninger. Nogle faa Grader længere ind i den Retning var det bekjendt, at man vilde møde Isen og dens Farer, men Der vare ogsaa opdagede og de vare komne Robbefangerne til god Nytte.

Det var i Virkeligheden et vigtigt Skridt af Soløven fra Oyster Pond saaledes at fjerne sig fra sin Havne

fra Vineyard. Vel vare begge Skibene endnu i det samme Hav og kunde muligen atter mødes, men Roswell Gardiner styrede mod en Havn, hvis Beliggenhed var angivet i Grader og Minutter, medens det andet Skib sandsynligvis var henvist til at seile om paa Lykke og Fromme i dette fjerne og stormfulde Ocean. Vor Helt mente, at der kun var liden Sandsynlighed for, at han atter skulde træffe paa sin forrige Ledsager, og det saameget mere, som de Øer, han søgte, ikke vare beliggende i Nærheden af noget andet bekjendt Land og følgelig laae udenfor Robbefangernes almindelige Vei. Denne sidste Omstændighed satte vor Somand isærdeleshed sin Lid til, og den gav ham Vished om, at han besad sin Skat for sig selv, naar han blot kunde finde det Sted, hvor Naturen havde skjult den.

Da Solen gik ned i dette vidtudstrakte øde Hav, som ligger Syd for det amerikanske Fastland, havde den lille Solove aldeles tabt Land af Sigte og red nu henover de lange sydvestlige Bølger som en Maage, der stadig styrer henimod sin Rede. I mange Timer havde den næsten ikke forandret Cours, der saa nær som muligt var Sydsydvest Men aldrig saasnart var Mørket falden paa og havde skjult enhver Udsigt, førend Roswell Gardiner gik agterud til Manden ved Roret og befalede ham at styre Syd efter, saa tæt til Vinden som muligt. Dette var en betydelig Forandring i Skibets Cours, og hvis Vinden blev staaende, vilde det sandsynligvis ved Lysets

Tilbagekomst befinde sig temmelig langt østlig for det Punkt, hvor det ellers vilde have været. Hidtil havde det været Roswell Gardiners Maal at komme bort fra sin Ledsager; men nu var det mørkt, og der var gaaet saa lang Tid, siden den anden Skonnert sidste Gang var bleven seet, at han nok troede at turde styre lige i den Retning, han ønskede at gaae. Sommeren er saa kort i disse Have, at hver Time er kostbar og man tør ikke afvige mere fra sit egentlige Maal, end Omstændighederne nødvendigvis fordre. Man var nu ialmindelighed af den Anskuelse ombord, at Skibet gik saa hurtigt som muligt den nærmeste Cours til sit Bestemmelsessted.

Foruden de regelmæssige Jordomseileres Opdagelser har man i det nærværende Aarhundrede faaet en hel Del Oplysninger om det sydlige Ishav af Robbefangerne selv. Man antager, at mangen en Landpynt og forskjellige Øer, som have bidraget deres Skjerv til saamange Søfareres Berømmelse, vare kjendte af Eventyrerne fra Stonington og andre Smaahavne i dette Land, længe førend Videnskaben kastede sine Øine paa dem eller Monarker slog deres „Opdagere paa anden Haand" til Ridder.

At der fandtes adskillige Øer i denne Del af Oceanet, var et Faktum, der omtaltes i Geographierne, længe førend der blev tænkt paa Soloven, sandsynligvis førend den unge Kaptain blev født; men den Kundskab, man ialmindelighed havde om denne Gjenstand, var fattig og utilfredsstillende. I enkelte Tilfælde vilde denne Bemerk-

ning dog ikke vise sig at være rigtig, da der i dette Øieblik ombord paa Soloven befandt sig flere Somænd, som ofte havde besøgt Syd-Shetlandsøerne, Ny-Georgia, Palmer's Land og andre bekjendte Steder i disse Have. Ingen af dem Alle havde dog nogensinde hørt tale om nogen Ø lige Syd for Skonnertens nuværende Stilling.

Der indtraf ingen væsentlig Forandring om Natten eller i Løbet af den følgende Dag, idet den lille Solove flittigen arbeidede sig frem imod Sydpolen, tilbagelæggende regelmæssig sex Knob i hver Time. Da Gardiner var omtrent 36 Timer fra Kap Horn, troede han at være hele tre Grader Syd for dette Punkt og saaledes omtrent under tredsindstyve Graders sydlig Bredde. Palmer's Land tilligemed de omkringliggende Øer vilde have været i deres Nærhed, hvis ikke den første Cours havde bragt Skonnerten saameget imod Vest. Saaledes som Sagerne nu stod, kunde Ingen sige, hvad der laae ligefor dem.

Den tredie Dag tog Vinden til, og det blæste haardt fra Nordøst. Dette drev vore Eventyrere rask fremad. Snart saae de Isen blinke, og strax efter kom Isbjerge drivende forbi dem. Disse svømmende Høie, der væltede sig omkring mellem Bølgerne, frembød et storartet Skue. Men ved at overskyldes af Bølgerne vare de smeltede betydelig og vare sammenligningsvis af temmelig formindsket Omfang.

Det var nu aldeles nødvendigt at lade de fleste

af de morke Timer gaae ubenyttet hen, da det var altfor farligt at seile om Natten. Man vidste, at den store Isskranke var nærved, og Cook's „Ne plus ultra," paa den Tid Grændsen for den sydlige Seilads, var i Nærheden af den Bredegrad, som Skonnerten havde naaet. Veiret vedblev imidlertid at være gunstigt, og efterat Stormen fra Nordost havde udraset, kom Vinden fra Syd med Frost og Snebyger, men temmelig stadig og ikke saa voldsom, at det var nødvendigt for vore Eventyrere at mindske Seil.

Alene Vandets Smulhed vilde have anmeldt Isens Nærhed; og ikke blot Gardiners Beregninger fortalte ham dette, men hans Øine bekræftede Resultatet af dem. I Løbet af den følgende Dag i enkelte Øieblikke, naar det klarede op, saae man Glimt af Isen, hvis lange bjergagtige Mure lignede mange af Alpekjederne, uagtet de bevægede sig tungt, drevne frem af det urolige Havs stigende og synkende Bølger. Af og til skjulte et stærkt Snefog hele Udsigten, og Skonnerten var mere end een Gang den Dag nødt til at lægge bi for at undgaae at løbe imod de sunkne Ismasser eller Ismarker, af hvilke mange uhyre store nu viste sig.

Uagtet de Farer, som omringede dem, vare vore Eventyrere ikke saa ufølsomme for den ophøiede Natur, at de kunde undlade at yde de mange herlige Gjenstande, som denne vilde Scene frembød, deres Beundring. Isbjergene havde alle Regnbuens Farver, naar Solen for-

gyldte deres Toppe eller Sider, eller de traadte i Skyggen ved morke og sorte Skyers Mellemkomst. Der var Øieblikke, da nogle af disse fresne Masser i aparte Stillinger og i en eiendommelig Belysning syntes at være ganske sorte, medens andre i det samme Øieblik straalede herlig som Guld og Smaragder.

Vandfuglene havde nu ogsaa begyndt at indfinde sig i talrig Mængde. Pingviner svømmede omkring, opfyldende Luften med deres uharmoniske Skrig, medens det bogstavelig vrimlede af Kapduer og Stormsvaler. Ogsaa Albatrosser hjalp til at frembringe Billedet af den levende Natur, medens Hvaler ofte hortes „sprude" i Nærheden. Gardiner saae mange Tegn paa Lands Nærhed og begyndte at haabe, at han virkelig skulde opdage de paa Kortet aflagte Øer, saaledes som Daggett havde angivet deres Beliggenhed.

Under disse hoie Bredegrader er en Længdegrad naturligvis langt kortere, end naar man er i Nærheden af Ækvator. Der er, som bekjendt, en Længdegrad 15 geographiske Mile. Men hvad der ikke er almindelig bekjendt, eller idetmindste ikke forstaaes af alle dem, som vide Noget derom, det er, at under toogtredsindstyve Graders Brede er en Længdegrad knap 8 saadanne Mile. Denne tilsyneladende Modsigelse er saa simpel at forklare, at det maa være tilstrækkeligt, naar vi oplyse vore Læsere om, at dette hidrører ene og alene fra det Faktum, at disse Længdegrader, som ved Ækvator ere 15 Mile fra

hinanden, løbe ſammen imod Polerne og mødes i eet Punkt.

Efter de bedſte Obſervationer, ſom Roswell kunde tage, var han nu netop een af disſe korte Længdegrader eller omtrent 8 Mile veſtlig for den Parallel, hvor han ønſkede at være, da Vinden juſt blev ſydlig. Denne Forandring var gunſtig, da den gav ham Mod til at løbe nærmere, end han under andre Omſtændigheder vilde have vovet, til den ſtore Isſkranke, der nu dannede enſlags Læ imod Vinden. Heldigvis vare de losnede Ismaſſer drevne ſaa langt mod Nord, at Skonnerten efter først at være kommen indenfor dem, havde temmelig frit Spillerum og Roswell vovede nu, for ikke at ſpilde den koſtbare Tid, at fortſætte ſin Cours hele den følgende korte Nat, men rigtignok for ſmaa Seil. Det er en ſtor Fordel for dem, ſom befare disſe Have, at det næſten ikke er Nat i Sommermaanederne, ſaaledes at det er lyſt nok til at finde Vei gjennem de mange Vanſkeligheder.

Da Solen atter kom tilſyne om Morgenen den ſjette Dag, efter at Roswell Gardiner havde forladt Kap Horn, troede han at være kommen langt nok imod Veſt. Der ſtod nu tilbage at gaae en Grad længere Syd paa, hvilket var et langt Stykke Vei i disſe Have og i den Retning, og han vilde der komme langt længere Syd paa end „Ne plus ultra.“ Hvis Daggett imidlertid ikke havde faret med Uſandhed, havde denne Somand været der, og Rhederens Inſtrurer gjorde det uomgaaelig nød-

vendigt for den unge Mand at forsøge paa at følge ham. Mere end een Gang denne Formiddag angrede vor Helt, at han ikke havde sluttet en Accord med Manden fra Vineyard, saaledes at de i Fællesskab kunde have helliget sig dette Foretagende. Der var noget saa Skrækkeligt i, at et eneste Skib vovede sig ind i Isen i en saa fjern Egn, at Roswell sandt at sige havde Betænkeligheder. Men Stolthed, Ærgjerrighed, Kjerlighed til Mary, Frygt for Diakonen, hans medfødte Mod og den Dristighed, som følger af ofte gjennemgaaede og overstandne Farer styrkede ham til hans Forehavende. Det maatte forsøges, ellers var jo Reisen spildt, og vor unge Somand tog fat paa sin Opgave med den faste og alvorlige Beslutning at løse den.

Imidlertid var Skonnerten luvet op i mindre end en Kabellængdes Afstand fra Isen, langsmed Kanten af hvilken den løb for smaa Seil. Gardiner antog, at han var kommen fuldkomment langt nok imod Vest, og hans Hensigt var nu at finde en Aabning, gjennem hvilken han kunde komme ind i det flydende Chaos, der udbredte sig vidt og bredt til Luvart. Da Vinden førte de omkringdrivende Masser mod Nord, løsnedes de og adskiltes hvert Øieblik mere og mere, og glad var Gardiner, da han endelig opdagede et klart Sted, der syntes at begunstige hans Planer. Uden et Øieblik's Tøven bleve Skøderne halet flakt, der blev halet et Tag i Braserne, og afsted ilede den lille Sølove gjennem Strædet, der

skjulte hundrede Gange flere virkelige Aarsager til Skræk end den gamle Verdens Scylla og Charybdis.

En Virkning af vidtudstrakte Ismassers Nærhed er den, at Vandet forholdsvis er roligt. Det maa blæse en Storm og det henover en betydelig Flade af aaben Sø, forat der skal frembringes nogen Bevægelse blandt Isbjergene, skjondt den Synken og Stigen, som man har sammenlignet med et Uhyres Aandedrag, og som Søfolk kalde Donning, aldrig savnes i et stort Hav. Ved nærværende Leilighed bleve vore Eventyrere begunstigede i denne Henseende, og Skibet gled fremad, uden at Bolgerne gjorde nogen Modstand. Efter fire Timers Forlob havde Skonnerten, der stagvendte og kovendte, alt som det var nodvendigt, efter Kaptainens Beregning arbeidet sig omtrent 6 Mile i sydvestlig Retning. Det var nu Middag, og da Atmosphæren var usædvanlig klar, skjondt ikke ganske uden Taage, gik Gardiner tilveirs for med sine egne Øine at undersoge Sagernes Tilstand rundtomkring.

Imod Nord og langsmed det Stræde, gjennem hvilket Skibet havde seilet, begyndte Isen at lukke sig, og det var langt lettere at gaae videre end at vende tilbage. Mod Øst og fornemmelig Sydost var det deg. at Roswell Gardiner vendte sine længselsfulde Øine. Eisteds i den Retning, mindre end ti Semile borte, ventede han at finde de Øer, han sogte, hvis de virkelig existerede. Der var mange aabne Passager gjennem Isen, som ial-

mindelighed var høiere end paa det Sted, hvortil Skibet havde naaet. Et Par Gange antog Roswell Toppen af disse Isbjerge for virkelige Bjerge, naar de fik et mørkt og jordagtigt Udseende paa Grund af den Maade, Lyset faldt paa dem, eller rettere ikke faldt lige paa dem. Men hver Gang kom Solens Straaler og bragte ham ud af denne Vildfarelse, og det, som saa nylig havde seet sort og barsk ud, blev pludselig ligesom ved Trylleri oplyst, blev klart og straalende og udbredte de deiligste smaragdgronne og snehvide Farver, der opfyldte Beskueren med Henrykkelse, selv midt iblandt de Farer og Rædsler, hvoraf han virkelig var omgiven. Endog de herlige Alper, disse Jordens Vidundere, kunde neppe maale sig, hvad Prospektet angik, med hvad Naturen her i dette fjerne Hav formaaede at yde. Men Guds Magt og Hæder var der tilstede ligesaavel som under Ækvator.

En hel Time forblev Roswell Gardiner paa Tverstalingerne, hvorfra han tilraabte dem nede paa Dækket, at de skulde dreie Skonnerten mod Sydost og styre den gjennem Aabningerne saa klos til Vinden, som muligt. Atmosphæren var som sagt aldrig uden Taage, skjondt denne undertiden drev til Siden og lod et stort Rum fuldkommet klart. Et Sted syntes fornemmelig at være en Yndlingsplads for disse lave Skyer, som der syntes at synke ned paa selve Havets Overflade. En stor Ismark, eller rettere sagt, et bredt Belte af Bjerge laae mellem disse Skyer og Skonnerten og hele den Time

Roswell var tilveirs og lodsede Skibet gjennem en snever og meget vanskelig Kanal, gik der ikke en Minut, uden at den unge Mand vendte sit Blik mod dette tilhyllede Sted.

Han stod just i Begreb med at sætte sin Fod i Vævlingen forat stige ned paa Dækket, da han uvilkaarlig vendte sig om forat kaste et sidste Blik paa denne fjerne og tilsyneladende ubevægelige Gjenstand. Netop i dette Øieblik adskilles Taagen, der bolgende lig et oprort Hav havde hængt sammen, og den nogne Top af et virkeligt Bjerg, omtrent tusinde Fod høit, viste sig uformodentlig for hans Blik. Der kunde ikke være nogen Feiltagelse, Alt var for tydeligt til at tillade Tvivl. Der laae uden al Spørgsmaal Land, og det var vistnok den vestligste af de Øer, som den døende Somand havde beskrevet. Alt bestyrkede denne Slutning. Breden og Længden var rigtig eller saa omtrent, og de andre Omstændigheder bekræftede Formodningen. Daggett havde sagt, at en høi, bjergfuld, takket og mørk Ø af betydelig Størrelse laae vestligst i Gruppen, medens nogle andre laae i nogle faa Miles (engelske) Afstand fra den. De sidste vare lavere, langt mindre, og ikke stort andet end nogne Klipper. En af disse paastod han dog var en Vulkan, der fra Tid til Tid udspyede Flammer. Ifølge hans Beretning havde det Mandskab, hvortil han hørte, aldrig besøgt denne vulkanske Kjedel, men indskrænket sig til at beundre dens Rædsler i Afstand.

Roswell fik Landet saa tydelig at see, at der ikke kunde være nogen Tvivl tilbage hos ham om dets Charakter og Beliggenhed. Der gives en Theori, ifølge hvilken Solen er omgiven af en lysende Dunstkreds, Kilden til Lys og Varme, og disse Dunster, der bestandig ere i Bevægelse, lade af og til Planetens Masse komme tilsyne, hvorved der dannes hvad man ialmindelighed kalder Pletter i Solen. Overensstemmende med denne Theori vældede Sydhavets Taager sig omkring det nys opdagede Bjerg, idet de af og til drog Tæppet tilside, saaledes, at man kunde see den majestætiske og imponerende Gjenstand indenfor. Og denne ensomme, næsten nogne Masse af Jord og Sten fortjente virkelig denne Benævnelse. Dens Høide er allerede angivet; og en Klippe, der hæver sig næsten lodret op af Havet indtil tusinde Fod, frembyder altid et imponerende og storartet Skue, der endmere forøgedes ved dens Ensomhed, dens alvorlige og faste Stilling midt imellem de omkringdrivende Isbjerge, dens brune Sider og nogne Top, som just var bleven bedækket med et Lag nylig falden Sne, og dens barske Udseende midt i en Scene, hvor Alt ellers kunde siges at være i evig Bevægelse.

Roswell Gardiners Hjerte bankede af Henrykkelse, da han havde forvisset sig om, at han havde opdaget dette første og vigtigste Maal for hans Reise. At naae det var nu hans altopslugende Tanke. Imidlertid var Vinden gaaet om til Sydvest, den blæste temmelig stærkt

og bragte ham til Luvart af Bjerget, men drev tillige Isbjergene ind imod Land, hvorved der optaarnede sig en uoverstigelig Skranke langs den vestlige Kyst. Vor unge Mand erindrede imidlertid, at Daggett havde angivet Ankerpladsen som liggende paa den nordostlige Side af Øen, hvor der efter hans Forsikkring vilde blive funden en Havn, i hvilken et Dusin Skibe kunde ligge fuldkomment sikkert. Til denne Kant af Øen forsøgte Gardiner følgelig at naae.

Imod Nord var der ingen Aabning, men sonden for Gruppen var der en god Kanal aaben for Skonnerten. I denne Retning styrede nu Soloven, og Klokken fire om Eftermiddagen blev det sydligste Punkt paa den største af Øerne lagt forover. Man opdagede nu Resten af Gruppen, og til stor Fryd for Alle ombord var der klart Vand i stor Overflodighed mellem Hovedøen og dens mindre Naboer. Isbjergene havde tilsyneladende grundstødt, altsom de nærmede sig Gruppen, ladende hele denne store Bugt aldeles fri for Is med Undtagelse af nogle faa mindre Masser, som drev om der. Dem kunde man let undgaae, og Skonnerten gik for fulde Seil ind i det store Basin, som dannedes af de forskjellige Øer i Gruppen.

Forat gjøre det Sikkre dobbelt sikkert, steg Rogen af en Vulkan, saaledes som Daggett havde berettet, op fra en Klippe mod Øst, som syntes at være en tre til fire engelske Mil i Omkreds og som laae paa den østlige

Side af det store Basin eller omtrent fire Semile fra Sealer's Land (Sælhundefangerlandet), som Daggett strax havde kaldt den største Ø. Dette var omtrent Breden af Hovedbasinet, som havde to Hovedkanaler, den ene fra Syd, den anden fra Nordost

Da Skonnerten først var kommen indenfor Øerne og var bleven temmelig klar af Isen, løb den med den største Lethed over Basinet eller den store Bugt og naaede den nordøstlige Pynt af Sealer's Land. Da det vilde være lyst endnu nogle Timer, eftersom Natten er meget kort under denne høie Bredegrad i December, den Maaned, der svarer til vor Juni Maaned, lod Roswell en Baad fire ned, som han bemandede, og han roede nu strax over til det Sted, hvor det forekom ham, at Havnen maatte findes, hvis der overhovedet var nogen saadan. Det viste sig, at Alt var saaledes, som Daggett havde beskrevet det, og stor var vor unge Mands Tilfredsstillelse, da han roede ind i en Bugt, der ikke var synderlig mere end 200 Alen i Diameter, og som var saa fuldkomment omsluttet af Land, at man ikke i ringeste Maade kunde føle Bølgernes Indflydelse udenfra.

Jalmindelighed er det meget vanskeligt at lande paa disse sydlige Øer, da Brændingen lægger Hindringer i Veien; men paa dette Sted kunde den mindste Baad løbe med Bougen ind paa en Strandbred af Rullesten, uden Fare for at blive beskadiget. Loddet viste ogsaa god Holdegrund med omtrent otte Favne Vand. Kort,

denne lille Havn var et af disse smaa Basiner, som man ofte træffer paa ved bjergfulde Øer, hvor Klippestykker synes at være blevne losrevne fra Hovedmassen, netop i den Hensigt at imødekomme de Sofarendes Ønsker.

Hellerikke var den ydre Bugt eller det store Basin, som dannedes af hele Øgruppen, uden Fordele for den Sofarende. Fra Nord til Syd var denne ydre Bugt idetmindste sex Somile i Længden, medens den ikke mangle Meget i fire Mile i Breden. Den var naturligvis mere udsat for Vind og Soer end den lille Havn, skjøndt Roswell forbausedes over de Fordele, som den frembød i adskillige væsentlige Punkter. Den var næsten ganske fri for Is, medens der flod saa stor en Mængde udenfor Øerne, saaledes at selv den mindste Baad uhindret kunde seile omkring derinde. Dette hidrørte fornemmelig derfra, at den største Ø havde to store fremspringende Pynter i Halvmaaneform, den ene ved den nordøstlige den anden ved den sydøstlige Ende, saaledes at den hele østlige Side havde Form af en Nymaane. Den ovenfor beskrevne Havn laae indenfor det nordøstlige Forbjerg, som vor unge Kaptain strax kaldte Kap Hazard, til Ære for hans første Styrmands Aarvaagenhed, thi denne Officer havde først gjort opmærksom paa de Fordele, som Landets Form syntes at love med Hensyn til en sikker Ankerplads

Uagtet Kysten var vild og klippefuld, var det ingenlunde vanskeligt at bestige Klipperne paa den nordlige

Side af Havnen, og Gardiner gik derop, ledsaget af Stimson, som i den senere Tid havde sluttet sig noiere til sin Chef. Disse Klippers Høide over Oceanets Bølger var kun henimod hundrede Fod, og da Toppen blev naaet, lod et almindeligt Udbrud af Overraskelse, for ikke at sige Henrykkelse fra Begges Læber. Hidtil var der ikke bleven seet en eneste Sælhund, og Gardiner var ikke ganske rolig med Hensyn til det Udbytte, som kunde vindes til Gjengjeld for saamange Anstrengelser og Farer. Men alle hans Tvivl forsvandt, saasnart han fik Øie paa den nordlige Kyst af Øen. Denne Kyst, som var adskillige engelske Mil i Udstrækning, vrimlede af de Uhyrer, som han søgte. Der laae de i tusindvis paa de lave Klipper, som begrændse hele denne Side af Øen, og badede sig i Sydhavets Sol. Der laae Sølover og Søelephanter, store, klodsede Skabninger af et vildt og afskyeligt Udseende, der egentlig hverken horte hjemme i Vandet eller paa Landet. Disse Dyr gik bestandig frem og tilbage i store Skarer, nogle vraltede hen til Randen af Klipperne og tumlede ned i Oceanet forat søge efter Føde, medens andre kravlede op af Vandet og udsøgte sig passende Hvilepladser for at nyde Sollyset. Der var ikke synderlig Strid eller Kamp mellem disse stygge Dyr, skjøndt næsten alle bekjendte Arter af større Robber vare forsamlede der.

„Der er en prægtig Jagt for os, Master Stephen,"

sagde Roswell til sin Ledsager, idet han i Henrykkelse gned sine Hænder. „En Maaneds rask Arbeide vil kunne fylde Skonnerten, og for Jevndøgn kunne vi atter reise bort. Forekommer det Dem ikke, at der histhenne ligger Ben af Solover eller andre Dyr, som om Mennesker allerede havde været ifærd med dem?"

„Det er der ingen Tvivl om, Kaptain Gar'ner. Hvor afsides denne Ø end ligger — og jeg har aldrig hørt tale om det Sted før, uagtet jeg er en gammel Robbefanger — saa ere vi dog ikke de Første, der have fundet den. Her har været Mennesker før, og det for et eller to Aar siden, og de have indtaget en god Ladning, det kan De stole paa."

Alt dette stemte ganske overens med Daggetts Beretning og overraskede derfor aldeles ikke Roswell; tvertimod, han saae deri en Bekræftelse paa Alt, hvad Daggett havde meddelt, og fandt deri saameget mere Grund til at haabe et i alle Henseender heldigt Udfald af sin Reise. Medens Roswell befandt sig oppe paa Klipperne, tog han et saadant Overblik over Lokaliteterne, at han for Fremtiden kunde give sine Ordre med Indsigt og Sagkundskab. Skonnerten gjorde allerede smaa Slag forat komme klos ind til Øen, adlydende et Signal, som i den Anledning var bleven givet, og anden Styrmand var roet hen til Indløbet af den lille Havn forat gjøre Tjeneste som Lods.

Forend Kaptainen var kommen ned fra Toppen af

den nordlige Klippekant, kom Skibet seilende ind for sin Klyver, da den havde Vinden næsten lige agterind, og lod begge sine Ankere falde paa passende Steder.

Almindelig Glæde oplyste alle Ansigter. Det var i og for sig en betydelig Vinding, at faae Skonnerten ind i en fuldkommen sikker Havn, hvor Mandskabet kunde faae den nødvendige Ro om Natten eller paa deres Fribagt, uden at frygte for at blive knuste af Isen. Dog — her var ikke blot Sikkerhed, men Kilden til den Velstand, de søgte, og for hvis Skyld de havde udsat sig for saamange Savn og saamange Farer. — Hele Besætningen gik iland lige til den sidste Mand, og hvert Individ steg op til Klipperandens Top forat fryde sine Øine ved Synet af det, som laae udspredt i saa stor Overflodighed langsmed de lave Klipper paa den nordlige Side af Øen.

Da der endnu var adskillige Timers Dagslys tilbage, drog Roswell, atter ledsaget af Stimson, og hver bevæbnet med et Sælhundespyd eller en Landse, ikke blot som et Forsvarsvaaben, men tillige som en Springstav, ud, forat stige op ad den midterste Klippe paa Øen saa høit, som Omstændighederne vilde tillade dem at gaae. Han havde imidlertid taget feil af Afstanden, og han fandt snart, at der vilde udfordres en hel Dag til at udføre et saadant Foretagende, om det overhovedet kunde udføres. Men det lykkedes ham at naae et lavere fremspringende Punkt af dette Bjerg, hvorfra han havde en vid

Udsigt til Alt, hvad der laae Nord og Øst for det. Fra denne Høide, som maa have været nogle faa Hundrede Fod over Havets Overflade, havde vore Eventyrere en langt bedre Udsigt over den hele Nordoſtkyſt af Øen. De fik ogſaa en noiagtigere Foreſtilling om Beſkaffenheden af dette enkeltſtaaende Klippeſtykke ſaavelſom af de ſtørre og mindre Øer, ſom laae i Nærheden. Den første Klippe havde Form af en uregelmæssig Trekant, hvis tre Hovedſpidſer vare de to allerede omtalte lave Forbjerge og et tredie, ſom laae i Nordoſt. Hele den veſtlige eller ſydveſtlige Kyſt ſyntes at være en næſten lodret Klippevæg, der i det Hele taget hævede ſig to til tre hundrede Fod over Havet. Fornemmelig imod denne Side af Øen ſlog Havets Bølger med en uhyggelig Larm, medens Iſen drev „hjemad“, ſom Somændene udtrykte ſig, viſende Vandets umaadelige Dybde. Paa begge de andre Sider forholdt det ſig anderledes. Veſtenvinden var den fremherſkende, og den lodrette Kyſt af Øen var derfor Luvartſiden, medens de to andre Sider af Trekanten havde en gunſtigere Beliggenhed. Nordſiden var naturligvis meſt udſat for Solen, da alt ſaadant paa den ſydlige Halvkugle er modſat Forholdene paa den nordlige, medens den oſtlige eller rettere ſagt nordoſtlige Side beſkyttedes af den Gruppe Øer, der laae foran den.

Saadan var den almindelige Charakter af Scaler's Land, ſaavidt dens nærværende Beherſker kunde ſkjønne efter disſe hurtige Jagttagelſer. Nattens Nærmelſe be-

vægede ham nu til at ile bort fra de farlige Skrænter, ad hvilke han var klattret op, og at vende tilbage til Mandskabet og Skonnerten.

Femtende Kapitel.

Robbefangernes ene store Formaal tillod ikke nogen unødvendig Opsættelse. Sommeren var kort, og de Vanskeligheder og Farer, som vare forbundne med at færdes mellem Ismasserne og komme bort fra dem, vare saa alvorlige, at Enhver, der hørte til Skonnerten, følte Nødvendigheden af Flid og Virksomhed.

Allerede Dagen efter Skibets Ankomst havde man ikke blot gjort betydelige Fremskridt med Hensyn til de egentlige Forberedelser, men en hel Del Pelsværks-Sælhunde af udmærket Qvalitet vare blevne dræbte og bragte i Sikkerhed. To prægtige Søelephanter vare blevne nedlagte med Landsen; de vare næsten tredive Fod i Længden, og enhver af dem leverede en Mængde Tran, der var en rigelig Erstatning for den Fare og Ulejlighed som var forbunden med at tage dem. Skindene af Pelsværks-Sælhundene vare dog Roswells Hovedformaal, og han var glad ved at finde, at det Dyr, der betaler sin Tribut til Menneskets Fornødenheder og Luxus, fandtes der

i saa stort et Antal, at han kunde haabe snart at vende tilbage mod Nord. Medens Alle vare beskæftigede med at dræbe, flaae, nedsalte og udkoge, henvendte vor unge Kaptain sin Opmærksomhed paa visse underordnede Ting, som angik Folkenes Bekvemmelighed og Indskibningen af Ladningen.

Dengang Skonnerten blev udrustet, havde der staaet et gammelt Pakhus af betydelig Storrelse paa Diakonens Værft; men det var bleven revet ned forat gjore Plads for en mere passende Bygning. Materialet af denne Bygning havde Roswell Gardiner overtalt sin Rheder til at sende ombord i Skonnerten, hvor Alt var bleven modtaget og stuvet tilside, en Del nede i Lasten og en Del paa Dækket, for i paakommende Tilfælde at benyttes. Da det nu var nodvendigt at romme Dækket og Lasten, blev dette Materiale, der fornemmelig bestod af Stolper, Planker og Bræder, bragt iland og slæbt op paa Klipperne. Roswell benyttede et ledigt Øieblik til at udsoge en Plads til sin Bygning, hvilken han havde isinde strax at opfore forat spare den Tid, der ellers vilde blive spildt med at roe mellem Skonnerten og Strandbredden.

Det var ikke vanskeligt at finde et passende Sted til denne Bolig. Den af Gardiner valgte Plads var en Klippeafsats af temmelig stor Udstrækning, der vendte ud imod Nord og Nordost eller Solsiden, medens den dækkedes i Syd og Sydvest af store Klippemasser, der beskyttede mod den kolde Vind. Disse Stenmure vare

dog ikke saa nær, at de Snemasser, som samledes der, kunde blive truende for Bygningen, men der var Plads nok mellem dem og Huset til at indrette en rummelig Gaard, hvor man kunde opbevare de mangfoldige Gjenstande, som det daglige Arbeide og Robbefangernes Fornødenheder nødvendiggjorde.

Hvis det havde været tilraadeligt at sætte hele Mandskabet til at dræbe Robber, vilde Roswell Gardiner vistnok ikke have spildt den Tid, han brugte, til at opføre sit Hus. Men vor Kaptain var en betænksom og forsigtig Mand, der var sit Kald fuldkommen voxen. Robberne vare nu ganske tamme, og Intet var lettere end at dræbe dem i Dusinvis. Vanskeligheden bestod i at transportere Byttet over Klipperne, en Afstand, som ofte beløb sig til flere Mile. Tilsidst fandt man paa, at bruge Baadene til denne Tjeneste, men selv ved Midsommerstid var den nordlige Kyst af Øen saaledes belejret af Isen, at Passagen blev aldeles spærret. Dette indtraf endogsaa undertiden, naar den store Bugt var næsten fri for Is, og den lille Bugt, som gik under Navn af „Diakonens Bugt", var aldeles fri derfor.

For nu ikke at indjage Offrene for dette tiltænkte Angreb en alfor tidlig Skræk, tillod Gardiner kun de erfarne Folk at gaae ud forat „dræbe", og de maatte ikke dræbe flere hver Dag, end der kunde flaaes og koges ud i den Tid. Som Følge af denne forsigtige Fremgangsmaade kom Arbeidet strax i en regelmæssig Gang.

og man fandt snart, at der blev Mere udrettet paa denne Maade, end ved et mindre forsigtigt Angreb paa Robberne.

Hvad Materialet til Bygningen angaaer, da blev det uden synderlig Vanskelighed halet op paa Klippeaffatsen. Tommeret var temmelig svært, som Tilfældet ialmindelighed er med de fleste gamle Bygninger i Amerike; men da det var af Fyr, som var fældet i den rette Aarstid og omhyggelig tørret, vare Stolperne og Bræderne ikke saa tunge, at de ikke med Lethed kunde haandteres af den Del af Besætningen, som ikke var beskæftiget med Robbefangsten. Robert Smith, den usovante Matros, var Tommermand af Profession, og i hans Lod faldt det, at sammensætte Materialet af det gamle Pakhus. Om der ogsaa ikke havde været en saadan Haandværksmand blandt Besætningen, vilde et Dusin Amerikanere til enhver Tid have kunnet opføre et Hus, da Folkets raa ukonstlede Sæder lære dem en betydelig Del af mange andre Haandværker foruden Tommerhaandværket. Mott havde i lang Tid tjent hos en Grovsmed, og han indrettede nu sin Smedie. Da Tommeret var færdigt, samledes alle Mand for at hjelpe med at reise det, og efter den første Uges Forløb var Bygningen forsaavidt færdig, som der ikke stod tilbage at sætte enhver Ting paa dens Plads og befæste den der.

Bygningen bestod af to Afdelinger; den ene bestemte Gardiner til Dagligstue, den anden til Sovekammer. Der blev opført raa Bænke, og Folkenes Madrasser bleve

alle bragte iland og lagte ind i Huſet. Det var nemlig Gardiners Beſtemmelſe, at Alle ſkulde ſove i Bygningen, da man derved vilde ſpare den Tid og det Arbeide, der vilde gaae med til at roe frem og tilbage. Ladningen ſkulde ſamles paa en Klippeaffats, der laae omtrent tyve Fod lavere end den, hvorpaa Bygningen ſtod; ved at følge denne Affats var det muligt at komme omkring det høieſte Punkt, ſom beſkyttede Bygningen mod Syd, og ud paa den Side, der vendte mod Bugten, paa en anden Affats, der ikke var mere end halvtredſindstyve Fod over Skibets Dæk. Herfra vilde Roswell lade Trantonderne fire ned ved Hjelp af en Ladebuk, da Klippen var ſteil nok og hans Reſerveſtænger leverede ham det nødvendige Materiale til Bukken. Enhver Forberedelſe blev ſaaledes gjort med Forſtand og Indſigt.

Paa denne Maade gik de forſte ti Dage, idet hver Mand var ſaa flittig ſom en Bi. Vi maae oprigtig tilſtaae, at der ikke blev taget noget Hensyn til Søndagen, ſom Folkene ſyntes at have ladet tilbage blandt Efterkommerne af disſe Puritanere, der vare ſaa ſtrenge med Hensyn til denne Dags Høitideligholdelſe. Efter det omtalte Tidsrums Forløb var der bleven udrettet en ſtor Del. Huſet var bleven færdigt. Det var rigtignok ikke Andet end et gammet atter ſammenflikket Pakhus, men det blev befunden at være af overordentlig Nytte, og Alle glædede ſig over at have bragt Materialet ſaa langt med. Selv de, ſom meſt havde beklaget ſig over det

Arbeide, der var forbunden med at bringe Tømmeret ombord, som oftest havde forbandet det, fordi det var dem i Veien under Seiladsen, og som lydeligst havde gjort Nar af den Idee „at Robbefangere blev Tømmermænd", vare snart villige til at indrømme, at denne Bolig var dem til den største Nytte, og det var saa langt fra, at det Extraarbeide, som den havde foraarsaget dem, havde forsinket deres Hovedforetagende, at tvertimod det at have et saadant Hjem at tye til efter en lang Dags meisommelige Arbeide, forfriskede dem saaledes, at hver Mand den næste Dag vendte tilbage til sit Arbeide med en Iver og en Energi, som han ellers vilde have savnet.

Skjøndt man var i den varmeste Aarstid, og Nætterne neppe kunde kaldes Nætter, dalede Solen dog aldrig mod Horizonten uden at efterlade en Kulde i Luften, som ikke blot vilde have gjort det overordentlig ubehageligt, men temmelig farligt at sove under aaben Himmel og uden Beskyttelse imod Vinden. Ja, det blev ofte funden nødvendigt at antænde Ild i det gamle Pakhus. Dette skete ved Hjelp af en stor Kakkelovn, der næsten var ligesaa gammel som Bygningen selv, og som man havde medtaget som en Artikel af stor Nødvendighed i dette Klima. Brændsel kunde der ikke blive Mangel paa, saalænge der var Overflodighed af Spaaner og Affald fra Bygningen, og deraf var der meget Mere end behøvedes til at udkoge Robbernes Tran.

Skonnerten havde forresten et betydeligt Forraad af

Brænde med, en Artikel, hvoraf der var Overflodighed paa Shelter Island, og som Diakonen derfor ikke havde spared paa, da Gardiner havde foreſtillet ham, at en Robbefanger ikke kunde arbeide rigtig, medmindre han af og til havde Leilighed til at varme ſig. Diakonens Gjerrighed var ikke saa ſtor, at han ikke kunde ſatte det Fornuftige i at gjore tilſtrækkelige Udlæg for ſikkert at naae ſit Hovedmaal; og ſaaledes havde Skonnerten, ſom ovenfor nævnt, ſeilet med et meget ſtort Forraad af Brænde blandt andre Ting af lignende Natur. Brænde og Leg var der langt ſtorre Overflodighed af i Skonnerten end af nogen anden Vare.

De omtalte Arrangementer vare færdige ved Slutningen af de forſte to Uger, i hvilket Tidsrum Robbefangſten tillige var bleven dreven med Iver og Held. Saa tamme vare Offrene og ſaa fuldkomment ubevidſte om den Fare, de udſattes for ved Menneſkers Nærværelſe, at Beſætningen kunde ſpadſere omkring imellem dem, uden at de toge ſynderlig Notits af den og aldeles uden at beſvære den. Man gjorde ſig den allerſtorſte Umage for ikke at fremkalde unodvendig Forſkræk̃elſe, og naar et Dyr blev dræbt, ſkete det paa en ſaa rolig Maade, at de andre ikke ſyntes at lægge Mærke dertil.

Ved Enden af det nævnte Tidsrum var man imidlertid kommen ſaavidt med Fangſten, at hele Mandſkabets Hjelp var nodvendig forat bringe det vundne Udbytte ombord. Enhver tog fat paa Arbeidet med god Villie,

og Klippeafsatsen nedenfor Huset var snart opfyldt med Trantonder og Skind. Havde Arbeidet blot været indskrænket til at dræbe og flaae Robberne, samt til at udkoge Trannen og fylde den paa Tonder, vilde det sammenligningsvis have været meget let; men Nødvendigheden af at transportere hele dette Udbytte over store Afstande, i enkelte Tilfælde flere Mile, og det henover Klipper lagde store Hindringer i Veien for dets hurtige Tilendebringelse.

Roswell Gardiner mente, at han vilde have kunnet fylde sin Skonnert i en Maaned, havde det været muligt at lægge den langsmed den Klippe, som Robberne besøgte; men det kunde der ikke tænkes paa, da Bolgerne og Isen vilde have sønderslaaet ethvert Skib, som havde lagt sig ved den nordlige Kyst af Øen. Baadene kunde nok bruges, og bleve ogsaa undertiden brugte, til at bringe Ladninger af Skind og Tran omkring Forbjerget lige ind i den lille Bugt. Disse smaa Ladninger bleve strax bragte ned i Lasten af Skonnerten, hvor det underste Lag af Fade laae beredte til at modtage Trannen. Ved Slutningen af den tredie Uge vare disse Fade fyldte og Skibet blev „stift" og havde nu en god Ballast inde, uagtet alt det til Ballast indtagne Vand nu var bleven pumpet ud.

I al den Tid var Veiret meget smukt for saa høi en Bredegrad og i en hver Henseende gunstigt. Den treogtyvende Dag efter at Skonnerten var løben ind,

stod Roswell paa en fremspringende Klippe ikke langt fra Huset og overſaae den lange klippefulde Kyſt over hvilken „Soelephanter", og „Hunde", og „Love" og „Bjorne" vraltede tilſyneladende med ſamme Tryghed, ſom da han forſte Gang ſaae dem. Solen stod juſt op, og Robberne klattrede ud af Vandet og udvalgte ſig de bedſte Pladſer forat varme ſig i dens Straaler.

„Det er et behageligt Syn for en ægte Robbefanger-Kaptain Gar'ner," bemærkede Stimſon, der ſom ſædvanlig holdt ſig i Nærheden af ſin Kaptain, „og jeg tor nok ſige, at jeg aldrig for har ſeet Mage dertil. Jeg har nu i omtrent femogtyve Aar været med paa Robbefangſt, men aldrig for har jeg truffet ſaa ſikker en Havn for et Skib og ſaa ſtor en Mængde Dyr, der ikke ere blevne opſkræmmede og gjorte ſkye."

„Vi have ganſke viſt hidtil været meget heldige, Stephen, og jeg nærer nu det Haab, at vi kunne fylde Skibet og komme bort tidlig nok til at klare Iſen," ſvarede Roswell. „Vort Held har i enhver Henſeende været forbauſende."

„De kalder det Held, Kaptain Gar'ner; efter min Mening er der et bedre og ſandere Ord derpaa."

„Ja, jeg veed vel, hvad Du mener, Stephen; men jeg kan ikke godt foreſtille mig, at Forſynet ſkulde bekymre ſig ſynderlig meget om den Sag, enten vi fange et Hundrede Robber idag eller aldeles ingen."

„Det er nu ikke min Anſkuelſe, Sir; og jeg ſkam-

mer mig ikke ved at tilstaae det. Efter min enfoldige Mening, Kaptain Gar'ner, har det guddommelige Forsyn sin Finger med i Alt, hvad der skeer, om ikke ligefrem og aldeles umiddelbart, saa dog ifolge visse Love, der lede Alt saaledes, at det, som skal skee, virkelig skeer. Jeg troer nu, at Forsynet ikke vil have, at vi idag skulle fange Robber."

„Hvorfor ikke, Stimson? Det er det allersmukkeste Veir, vi have havt, siden vi kom her til Øen."

„Det er sandt nok; og det er dette herlige Solskinsveir, herligt og klart for saadan en hei Bredegrad, som vækker den Følelse hos mig, at denne Dag ikke er bestemt til Arbeide. De forglemmer sandsynligvis, at det er Helligdag, Kaptain Gar'ner.

„Sandt nok; det havde jeg forglemt, Stephen; men vi Robbefangere hvile sjelden af den Grund."

„Saameget desto værre da for os Robbefangere. Dette er den syttende Reise til disse Have, og jeg maa tilstaae, at flere af disse Reiser ere blevne gjorte med Officerer og Mandskab, som ikke helligholdt Søndagen, end med Officerer og Mandskab, som gjorde det. Men jeg har dog iagttaget en Ting, Sir, og det er, at den Mand, som tager sin Hvile en Dag af de syv og, om jeg saa maa sige, forfrisker sin Aand ved at tænke paa Andet end sine daglige Forretninger, gaaer med større Lyst til sit Arbeide og har større Udbytte deraf, end om han arbeidede Nat og Dag, Søndag og Helligdag."

Roswell Gardiner holdt ikke de Christnes Hviledag meget høit i Ære, og det maaskee mere fordi den kaldtes saaledes, end af nogen i og for sig fornuftig Grund. Forstandsstolthed gjorde ham mistænkelig med Hensyn til Alt det, der kunde synes en Tilnærmelse til Troen paa Guds Son, og han var tilboielig til at forkaste Alt, hvad der i fierneste Henseende stod i Forbindelse med denne Lære. Men som en venlig sindet Befalingsmand og en skarpsindig Menneskekjender indsaae han klart, at det var fornuftigt at lette Folkene deres Arbeide ved at give dem behørig Hviletid. Han var hellerikke utilboilig til at troe paa et guddommeligt Forsyns Omsorg eller paa dets Retfærdighed, skjondt han i denne Henseende var mindre troende end den udannede, men alvorsfulde Somand, der stod ved hans Side. Han vidste vel, at uafladeligt Arbeide uden Hvile og Adspredelse slover Aanden, og at det er godt for Mennesket stundom at hæve sit Sind fra denne Verdens Sorger og Trængsler forat tænke over, hvad den anden Verden skal bringe. Skjondt tilboielig til Deisme tilbad Roswell dog i sit Hjerte Skaberen af Alt, hvad han saae og fattede, saavelsom af meget Andet, han hverken kunde forklare sig eller begribe.

„Det er ikke den sædvanlige Maade, hvorpaa Somænd tænke," svarede vor Helt, efterat han et Øieblik havde betragtet sin Kammerat opmærksomt. „Hos os gives der sjelden Helligdag paa de blaae Vande."

„Altfor sjelden — altfor sjelden. De kan stole

derpaa, Kaptain Gar'ner, Gud er ligesaavel paa Vandenes Overflade som paa Bjergenes Toppe. Hans Aand er overalt, og det maa smerte at see menneskelige Væsner, der ere skabte i hans Billede, saa begjerlige efter Vinding, at de ikke levne sig Tid til Hvile, end sige til at dyrke og prise ham."

„Jeg er ikke vis paa, at Du har Uret, Stimson, men jeg er langt sikkrere paa, at Du har Ret hvad Nationaloeconomien angaaer, end hvad Religionen angaaer. Der burde være visse Dage til Hvile og Eftertanke — og dog vilde jeg nødig miste en saa prægtig Dag som denne."

„Jo bedre Dag desto bedre Arbeide. Ingen Tid er spildt for den, som standser med sit Arbeide forat tænke lidt paa sin Gud. Vor Besætning er vant til at have en Fridag, og skjøndt vi faae hver sin Andel af Udbyttet, er der ikke en Mand ombord, Kaptain Gar'ner, der ikke vilde blive glad ved at høre, at dette er Herrens Dag, og at Arbeidet skal hvile."

„Da jeg troer, at Du kjender Folkene, Stephen, og vi have havt en travl Tid, siden vi kom herind, vil jeg tage Dig paa dit Ord og give Befalingen. Gaa og sig til Mr. Hazard, at der ikke skal foretages Andet end det allernødvendigste Arbeide. Det er Søndag, og vi ville gjøre denne Dag til en Hviledag."

Sandheden nøder os til at bekjende, at Roswell ligesaameget blev bevæget til at give denne Befaling ved

Tanken om den Glæde, det vilde foraarsage Mary, som af noget høiere Hensyn.

Glad var Stimson ved at høre denne Befaling, og han ilede afsted for at træffe første Styrmand, at den strax kunde blive meddelt Folkene. Endskjøndt denne fortræffelige Somand vistnok overvurderede idetmindste en Del af Mandskabets Bevæggrunde, havde han dog Ret med Hensyn til den Maade, hvorpaa det vilde modtage denne nye Bestemmelse. Hvile og Vederkvægelse var paa en Maade bleven en Nødvendighed for dem. De trængte ogsaa til Frihed for at kunne rense sig, da det Arbeide, hvormed de havde været beskæftigede, gjennemtrænger saa at sige Legemet med olieagtige Substantser, og gjør en jevnlig Rensels nødvendig for Helbredens Bevarelse; thi Skorbug, denne store Plage paa de lange Reiser, hidrører ligesaameget fra Forsømmelse af Renlighed, som fra Diæten.

Aldrig saasnart var det bleven bekjendt, at denne Dag skulde betragtes som en Helligdag, førend Sæbe, Barberknive, Sakse, kort, alle de sædvanlige Gjenstande, der høre til en Somands Toilet, bleve tagne frem af Poser og Kasser og paraderede omkring paa Klipperne. En Time gik med Vadskning, Barbering, Haarklipning, med at holde Klæderne op for Lyset forat see, om der var Huller paa dem, og med at undersøge deres „Eiendele", som en Spogefugl vilde kalde de forskjellige Klæd-

ningsstykker, der kom frem for Lyset. Styrmændene viste sig „ragede og klippede" saavelsom net paaklædte, og der var ikke en Mand paa Øen, der ikke, paa Grund af denne Standsning i de daglige Forretninger og den lovede Helligdag, saae ganske anderledes ud end for en Time siden.

Der blev givet den bestemte Ordre, at Ingen maatte nærme sig Robberne, da man var bange for, at en eller anden Ubesindighed fra Folkenes Side skulde indjage Dyrene Skræk. I alle andre Henseender blev Øen overladt til Folkenes frie Afbenyttelse, hvis ellers et saadant ensomt Sted, en Plet paa det sydlige Ishavs Overflade næsten ganske omgivet af omkringflydende Isbjerge, kunde frembyde nogen Adspredelse.

Hvad Roswell selv angik, da besluttede han, efterat have læst et Par Kapitler i Mary Pratts Bibel, atter at gjøre et Forsøg paa at bestige Toppen af de nogne Klipper, der hæve sig lodret i Veiret fra Midten af Øen. Han havde næsten hele Dagen for sig, og ledsaget af Stimson, som han havde faaet stor Forkjerlighed for, drog han afsted fuld af ungdommeligt Liv og Mod. Næsten i samme Øieblik roede den første Styrmand, Hazard, ud af Bugten i en af Hvalfangerbaadene, bemandet med Frivillige og forsynet med Seil, i den Hensigt at seile over den store Bugt og noiere betragte Vulkanen, fra hvilken der stadig opsteg Rog og undertiden Flammer. Anden Styrmand og et Par af Matroserne forblev i

Nærheden af Huset forat passe paa Skibet og deres øvrige Eiendele.

Aarstiden var nu rykket frem til den første Januar, en Maaned, der i den sydlige Hemisphære svarer til vor Juli. Medens Roswell arbeidede sig frem mellem de sønderbrudte Klippestykker, der bedækkede Opgangen til hvad man kunde kalde Dens Tafelland, hvis nogen Del af denne klippefulde Jord kunde kaldes saaledes, vendte hans Tanker tilbage til Spørgsmaalet om Aarstiden og om Muligheden af at faae fuld Ladning, førend det blev absolut nødvendigt at gaae imod Nord. Han fandt, at Udsigten dertil i det Hele taget var god, og det var ogsaa Stimsons Mening, da denne erfarne Robbefanger blev adspurgt derom.

„Vi have begyndt rigtig i alle Henseender, undtagen i een, Kaptain Gar'ner," sagde Stephen, da han sluttede sine Bemærkninger om den Sag, „og selv i den Henseende, hvori vi gjorde et lille Misgreb i Begyndelsen, forbedre vi os, og jeg haaber, at vi tilsidst skulle komme paa den rigtige Vei. Jeg sagde et lille Misgreb, men deri tager jeg feil, da det var et stort Misgreb."

„Og hvad var det for et Misgreb, Stephen? Undlad ikke at nævne mig enhver Feil, som jeg efter dine Anskuelser kan have begaaet. Du er saameget ældre end jeg, at jeg nok kan finde mig i det."

„Det er ikke med Hensyn til Somandsvæsen eller Robbefangst; hvis det var Tilfældet, vilde jeg holde min

Mund. Men det var den Feil, at vi ikke hoitideligholdt Herrens Dag ligefra den Time, da vi lettede Anker i den Bugt, som bærer Deres Familienavn, Kaptain Gar'ner, og som burde være — og som jeg hellerikke tvivler om er dem dyrebar af den Grund, om ikke af nogen anden. Efter hvad man fortæller mig, sørgede nok den gamle Lord Gar'ner for, at Ordet blev præket, og at der blev bedet til Herren i de gamle Dage, da han boede der."

„Der har aldrig været en Lord Gardiner iblandt os," svarede Roswell beskedent, „skjondt det var blevet Skik blandt „Østenderne" at give Dens Eier den Titel. Min Forfader, som først nedsatte sig der, var Lyon Gardiner, Ingenieur i Kolonien Connecticuts Tjeneste."

„Nu, enten han var en Love eller et Lam, er jeg vis paa, at Herren ikke blev glemt paa den Ø, Kaptain Gar'ner, og det burde hellerikke skee her paa denne. Ingen mister Noget i denne Verden eller i den kommende ved en Gang i syv Dage at paakalde sin Skaber om Hjelp paa sin Vei. Jeg har ladet mig fortælle, at De skal være noget aparte med Hensyn til Deres Tanker om Religionen, og at De ikke ganske holder Dem til de Lærdomme, der prækes omkring i Landet."

Roswell følte sine Kinder glode ved denne Bemærkning, og han tænkte paa Mary og paa hendes ydmyge Tillid til den Frelser, hvem han i sin ungdommelige Stolthed, i Følelsen af sin Kraft og, som han udtalte sig, ogsaa af Fornuftgrunde ikke ansaae for at være Guds

Søn. Det Billede, som saaledes fremstillede sig for hans Tanke, havde sine behagelige og sine ubehagelige Træk.

Hvor forunderligt det end kan synes, er det dog vist, at den unge Mand vilde have elsket, vilde have agtet Mary langt mindre, end han nu gjorde, hvis han havde havt nogen Formodning om, at hun nærede de samme Anskuelser om denne Gjenstand, som han nærede. Manden finder sjelden Behag i Vantro hos Kvinden, hvis eiendommelige Kald synes at være at troe og at tilbede og ikke at kritisere og anstille spidsfindige Betragtninger over Troessager. Maaskee det kommer deraf, at vi gjerne forbinde Slaphed i Moral med Slaphed i Tro og føle en almindelig Utilbøielighed til at løse det andet Kjøn fra noget af de Baand, som Kirkens Læresætninger paalægge. Men paa faa Undtagelser nær er det paa den anden Side uomtvisteligt, at enhver Mand hellere seer, at den Kvinde, han føler Interesse for, holder til Bigotteri end til Fritænkeri. Saaledes forholder det sig med de Fleste af os, og saaledes forholdt det sig med Roswell Gardiner. Han kunde ikke undre sig over Marys strenge religiøse Begreber, naar han tog Hensyn til hendes Opdragelse, og i det Hele taget holdt desto mere af hende netop for deres Skyld, i samme Øieblik som han følte, at de maaskee kunde lægge Hindringer i Veien for hans egen Lykke. Hvis Kvinden ret vidste, hvormeget der af hendes virkelige Magt og Indflydelse over Manden hidrører fra hendes tilsyneladende Afhængighed, vilde der i

hendes egen Kreds ikke viſes megen Tolerance mod dem, der proklamere hendes Uafhængighed og Ligeberettigelſe i Alt.

Medens vor unge Somand og hans Ledſager arbeidede ſig op paa „Taffellandet," der laae fulde tre Hundrede Fod over Havets Overflade, var der ikke Leilighed til at fortſætte Samtalen, ſaa ujevn var Veien og ſaa vanſkelig Opſtigningen. Da de vare komne derop, gjorde de en lille Pauſe, forend de beſteg den hoieſte Top, forat kaſte et Blik ud over den Scene, der laae udbredt omkring dem. Der ſaae de Baaden, kun en hvid Plet paa Vandet, flyve afſted for en friſk Nordenvind henimod Vulkanen, hvis Rog dannede en tydelig og ikke fjern Landkjending. Nærmere ved ſyntes Alt uſædvanlig klart for en Egn, hvor Taager pleie at være fremherſkende. Bugten laae næſten lige under dem, og Skonnerten forekom Kaptainen et frygtelig lille Skib til at foretage en ſaa lang Reiſe og til at trænge ſaa dybt ind i disſe Islabyrinther.

Det var imidlertid denne Is, der meſt tildrog ſig Roswells Opmærkſomhed. Saa langt ſom Øiet kunde naae mod Nord, Syd, Øſt og Veſt, ſtraalede Oceanet af disſe ſtore flydende Maſſer. Virkningen deraf paa Luften var altid mærkelig i den Egn, idet „den dræbte Sommeren", ſom Robbefangerne udtrykte ſig, men i den Høide, vore Somænd befandt ſig, ſyntes dette i forhøiet Grad at være Tilfældet. Panoramaet var imidlertid prægtigt. Den eneſte Del af Oceanet, ſom ikke

syntes at vrimle af Isbjerge, om man kan udtrykke sig saaledes, var Rummet mellem Øgruppen, der var ligesaa klart som en Bugt i et mildt Klima. Det saae virkelig ud, som om Naturen havde holdt sin beskyttende Haand over dette privilegerede Sted, forat Forbindelsen mellem de forskjellige Øer kunde staae aaben. Saamange Hindringer for Bolgerne udenfor og selv for Vindenes Voldsomhed maatte naturligvis frembringe smult Vand indenfor, saaledes at den langsomme, Aandedrættet lignende, Stigen og Synken af den urolige Donning var den eneste Bevægelse af Vandet, som kunde mærkes derinde.

„Det er en høist mærkværdig Udsigt, Stephen," sagde Roswell Gardiner, „men vi ville kunne faae den endnu smukkere, hvis vi kunne arbeide os op til denne Bjergtop og stille os paa dens nogne Spidse. Jeg vilde ønske, at jeg havde medbragt et gammelt Flag og en Stang. jeg vilde da heise det til Ære for de Forenede Stater. Vi begynde at stikke vore Folehorn frem, gamle Slimson, og ville snart komme i Besiddelse af bedre Landstrækninger end disse Øer her, inden Jorden atter har dreiet sig et Hundrede Aar om sin Axe."

„Efter min Mening," svarede Matrosen og fulgte sin Kaptain hen til Foden af Keglen, „har Onkel Sam faaet mere Land, end han veed hvad han skal gjøre med. Hvis man kunde opdage en Smule Hav, kunde der være bedre Brug derfor. Hvalerne begynde at blive skye og ere næsten fordrevne fra deres Opholdssteder; og hvad

Robberne angaaer, da maa man jo begrave sig med Skib og det Hele mellem Isbjerge forat lokke et Smil af deres venlige Ansigter."

„Jeg er bange, Stephen, at det er aldeles forbi med Opdagelsen af nye Have. Selv Maanen, siger man jo nu, er aldeles uden Vand, og har ikke saameget som en Sø eller en Dam, hvori der kan leve en And."

„Uden Vand, Sir!" udbrød Stimson ganske forbleffet. „Hvis det virkelig er Tilfældet, maa det være rigtigt, siden den samme Haand, som skabte Maanen ogsaa har skabt Jorden og Alt, hvad den indeholder. Men hvad gjøre de da med Søfolk i Maanen, hvis det, De fortæller, er sandt?"

„Dem kan man ikke bruge der. Jeg tænker ikke, at der er stort Spørgsmaal efter Tran og Skind hos Maanebeboerne, Stephen. Hvad er det der i Øst? Øst halv Nord, eller saa omtrent?"

„Jeg seer, hvad De mener. Det ligner meget et Skib, og det et Skib, der er godt indeklemt mellem Isen."

Det kunde ikke være nogen Feiltagelse. Man saae tydelig et Skibs hvide Seil rage op over en stor Isflade lidt til Nord for den Ø, der laae ligeoverfor Bugten. Skjøndt dette fremmede Skibs Seil vare tilsatte, var det dog tydeligt, at det laae tæt indesluttet, om ikke aldeles indeklemt. Fra det første Øieblik, Roswell havde seet det fremmede Skib, havde han gjenkjendt det. Han følte sig overbeviist om, at det var hans gamle Reisekammerat,

Solsven fra Vineyard, som ved Hjelp af nogle Vink, der vare komne Daggett i Hænde, om ikke af et rent nautisk Instinkt havde fundet Veien til denne Gruppe.

Saa stort havde imidlertid hans eget Held været, og saa sikker var han paa i rette Tid at have sin fulde Ladning inde, at han langt mindre bekymrede sig om dette Indfald paa hans Gebet, end han vilde have gjort en 14 Dage tidligere. Tvertimod var det godt at have en Kammerat, i Tilfælde af at der skulde tilstøde hans eget Skib et Uheld.

Fra det Øieblik, da Gardiner var overbevist om at kjende det fremmede Skib, havde han besluttet, hvilken Fremgangsmaade han vilde følge. Han vilde modtage sin gamle Bekjendt med Velvillie, og saasnart han selv havde fuld Ladning inde, hjelpe ham med at indtage sin, saaledes at de kunde reise bort i Selskab med hinanden. Ved hans Hjelp og Raad kunde den anden Skonnert spare en Uge paa den vigtigste Tid af Aaret og ved hans Mandskabs Erfaring og Anstrengelse kunde der let vindes en hel Maaned.

Enhver Tanke om at klattre op til den øverste Top blev nu opgivet, og et Kvarter efter at Skibet var bleven seet, naaede Roswell og Stephen rustende og stønnende ned til Huset; saameget lettere er det at stige ned end at stige op i denne Verden. En lille Kanon blev øieblikkelig ladet og affyret som Signal, og inden en halv Time var en Baad bleven bemandet og klar til at afgaae.

Roswell overtog selv Kommandoen, efterladende Anden Styrmand til at passe paa Skonnerten. Stimson fulgte med sin Kaptain, og ikke en Time efter at vor Helt havde faaet Øie paa det fremmede Fartoi, roede han ud af Bugten forat ile det til Hjelp.

Roswell Gardiner havde det bedste Hjerte, man kan tænke sig. Han tog det behorige Hensyn til sin egen Interesse saavelsom til deres, som vare betroede til hans Omsorg; men naar der var sorget for dette Hovedpunkt, vilde han med Fornoielse have arbeidet en Maaned for at frelse Folkene fra Vineyard af den Fare, hvori de vare komne. Heisende Seil, saasnart Baaden var klar af Klipperne, ilede han afsted saa hurtig, som Seilene kunde fore ham, hvilket var med en Fart af lidt mindre end otte Knob i Timen.

Medens vor unge Somand saaledes sloi sit Maal imode, sogte han at danne sig en Theori om Isens Drift i disse Have. Det var simpelthen denne. Da han lob ind i den store Bugt, havde han loddet og fundet, at mellem den sydostlige Ende af Robbefangerlandet og den ligeoversor liggende nærmeste Ø var der sammenlignings. vis temmelig grundt Vand. Det var dybt nok, til at det storste Skib kunde lobe derigjennem, men det var ikke dybt nok til at lade et Isbjerg passere. Ebbe og Flod lob desuden i Stromninger mellem Øerne, hvilket forebyggede, at Isen samledes ved det sydlige Indlob, medens Strommen udenfor syntes at drive Alt forbi

Øgruppen, saaledes at alle Isbjergene samledes paa den østlige Side. Det var paa Vestkanten af disse Isbjerge og Ismarker, at det fremmede Skib var bleven seet arbeide sig henimod Gruppen, hvilken tydelig maatte kunne sees fra dets Dæk, da Afstanden fra den nærmeste af Øerne vistnok ikke oversteg to Somil.

Roswells Hvalfangerbaad brugte mere end to Timer til at seile over Bugten og naae Kanten af den store Ismark, som alene ved at møde den første Øes faste Klipper forhindredes fra at drive ud i rum So. Hvert et Øie saae sig nu om efter en Aabning, gjennem hvilken det var muligt at komme videre imod Øst. Endelig blev en saadan opdaget, og strax styrede Gardiner ind i den, idet han befalede Mandskabet at trække paa Aarerne, skjøndt de Alle, og han med, ikke skjulte for sig selv, at de maaskee gik den visse Undergang imøde.

Afsted løb Baaden, snart girende bagbord ud, snart styrbord forat undgaae fremspringende Ismasser, indtil den var trængt igjennem en frygtelig snever og vildledende Passage, hvor der stundom netop var saamegen Plads, at de kunde komme igjennem, indtil et Sted blev naaet, hvor de to Ismarker, som dannede Strædet, vare traadte i en knusende Berøring med hinanden.

Roswell kastede et Blik forud og agterud, saae at hans Baad var sikker formedelst den eiendommelige Form af Ismarkernes Omrids, hvorpaa han selv sprang op paa Isen og befalede den, der sad til Roers, at vente

paa ham. Saasnart den unge Kaptain var kommen op paa Isen, lod et hoit Skrig fra hans Læber. Der laae Skonnerten, Soloven fra Martha's Vineyard, en halv Mil borte, det kunde man ikke tage feil af, men Faren, hvori den svævede, var ligesaa umiskjendelig. Den var indeklemt og maatte, som Roswell tænkte, blive knust, inden den kunde slippe ud af sin farlige Stilling.

Sextende Kapitel.

Roswell var neppe kommen ud paa Isen, førend en hoist ildevarslende Lyd naaede hans Øre. Han vidste strax, at Ismarken var bleven sprængt ved et udenfra kommende Tryk, og at der vilde indtræde en ny Forandring, der enten kunde befrie eller tilintetgjøre Skonnerten. Han stod just i Begreb med at springe frem forat hjelpe Daggett, da et Raab fra Baaden standsede hans Skridt.

„Disse Ismarker her nærme sig, Kaptain Gar'ner, og vor Baad vil snart blive knust, medmindre vi kunne faae den halet op af Vandet."

Et eneste Blik tilbage var tilstrækkeligt til at overbevise den unge Kaptain om Sandheden af denne Bemærkning. Den Mark, hvorpaa han befandt sig, svingede langsomt og bragte sin vestlige Kant i nærmere Beroring

med den indenfor liggende Isflades østlige Rand. Bevægelsen kunde tydelig sees deraf, at Kanalen, gjennem hvilken Baaden var kommen, lukkedes, og af at Isen bragede og knustes paa Kanterne af begge Ismarkerne. Saa frygteligt var Trykket, at Kager saa store som et lille Hus brækkedes af og trykkedes op paa Overfladen af Marken, eller knustes i smaa Stykker, som om det blev bevirket ved en af Tilskuerne hidtil ukjendt Magt. Hvor langsom end Isfladens Bevægelse var, viste den sig dog at være altfor hurtig til at tillade nogen Opsættelse, og da de havde fundet et passende Sted, blev Baaden halet op og bragt i Sikkerhed paa den Isflage, der var nærmest ved Skonnerten.

„Vi ville komme til at slæbe den et langt Stykke, for igjen at faae den i Vandet, Stimson, og Natten maae vi nok tilbringe under aaben Himmel," sagde Roswell og saae sig om, da Arbeidet var tilende.

„Det troer jeg dog ikke." var Svaret. „Det kommer mig for, at denne Isflage driver langsmed disse Klipper, og hvis det virkelig er Tilfældet, saa vil det Hele, Skonnert, Baad og alle Mand drive ind i Bugten, thi at der er en Strøm, som sætter herfra ligeind imod vor Ø, det er ganske vist, det har jeg kunnet føle paa min Aare, da vi roede herhen."

„Det er vel muligt — Strømmen løber i alle Retninger, og Ismarker kunne nok gaae over saadanne Steder, hvor Isbjerge ikke kunne gaae. Jeg erindrer dog

aldrig at have seet større Ismasser indenfor Gruppen — i det Høieste nogle store Kager ere drevne derigjennem."

„Da har jeg dog seet det, men kun een Gang. Nogle faa Dage efterat vi vare løbne ind, da jeg holdt Vagt paa Skibet, og alle Mand vare nede under Klipperne paa Nordenden, kom en Ismark drivende ind ad det nordlige Indløb og gik ud gjennem det sydlige. Den var vel omtrent en Mil bred og drev saaledes, at man skulde troe, den havde en dygtig Styrmand ombord, der gav den den rigtige Retning. Den stødte rigtignok imod den sydlige Pynt, men vendte saa behændig, som et Skib kunde have gjort, og gik med Ebben ud i rum Sø."

„Nu, det er gode Efterretninger, som vække Haab om, at vi tilsidst kunne frelse Skibet fra Vineyard. Det lader til, at vi blive satte ind imod Bugten, og hvis vi kunne klare denne Ø, seer jeg ikke, at der kan møde os andre Hindringer. Her kommer et mægtigt Bjerg ned fra Nord, retsom om det kom ned for Veiret, der nok vil give os et Stød ind i Strædet. Jeg tænker, at denne Fyr vil frembringe en Forandring, enten det nu vil blive til det Bedre eller til det Værre."

„Ja, ja, et Stød kan den jo nok give os, men ikke Mere," bemærkede Thompson, der i Nødsfald tjente som Baadstyrer. „Mr. Green og jeg loddede for nogle faa Dage siden en Mil eller længere ud fra den lille Bugt, og fandt, saalangt vi kom, henimod tyve Favne. Den Fyr der imod Nord stikker ligesaa godt hundrede

Favne ſom en Tomme. Dens Reisning er høiere end et Linieſkibs."

„Ja, og endda lidt til. Thompſon, bliv Du og Todd her og ſee efter Baaden, medens vi andre gaae hen til Skonnerten. Den ſynes at være ſlemt i Klemme, og vi vilde ikke være gode Naboer, hvis vi ikke forſøgte paa at faae den ud deraf."

Roswell kunde med Sandhed ſige, at Soloven fra Vineyard var ſlemt i Klemme. Da han og hans Folk naaede Skibet, var dets Stilling følgende. Det havde forſøgt paa at bane ſig Vei mellem to ſtore Ismarker, da det fandt, at Iſen lukkede ſig, og at det var i ſtor Fare for at blive knuſt. Daggett var en Mand med en raſk og beſtemt Charakter, frugtbar paa Udveie. Da han ſaae, at det ikke var muligt at ſlippe bort, ſaaſom Ismaſſerne berørte hinanden baade foran og agten for ham, gav han ſig til at anvende de Midler, ſom med meſt Sandſynlighed kunde frelſe hans Skib.

Vælgende et Sted i Læ, hvor der var et Indhug i Kanten af Iſen, ſom idetmindſte for en Stund lovede Sikkerhed, bragte han Skibet derind. Nu begyndte han at ſkære Iſen bort, først ved Hjelp af Øxer og ſiden med Sauge, i Haab om at han kunde gjøre Hulningen ſaa ſtor, at den ved ſin Form og Størrelſe kunde modtage Skonnerten og beſkytte den mod Tilintetgjørelſe. I adſkillige Timer havde han og hans Folk været beſkæftigede med dette Arbeide, da de pludſelig til deres Glæde

saavelsom til deres store Forbauselse saae Roswell med sit Mandskab komme hen til dem. Sagen var den, at alle Vineyard-Mændenes Opmærksomhed var saa aldeles optagen af deres egen Fare, og ethvert Individ saa beskæftiget med sit eget Arbeide, at ikke En iblandt dem havde seet Baaden eller Nogen af Mandskabet, forend Gardiner, idet han nærmede sig, raabte Daggett an og ved sin Røst forkyndte sin Nærværelse.

„Det er sandelig heldigt, Kaptain Gar'ner," sagde Daggett, idet han hjertelig trykkede den unge Mands Haand; „det er heldigt, siger jeg, at træffe Dem her! Jeg var rigtignok overbeviist om, at jeg skulde træffe Dem etsteds ved denne Øgruppe, thi den ligger netop der, hvor min salig Onkel havde givet os Grund til at formode, at man kunde finde en god Robbejagt, men jeg havde ikke ventet at møde Dem idag. Som De kan see, Kaptain Gar'ner, er der de bedste Udsigter til, at vi ville blive aldeles knuste."

„Ja, det er der jo nok, skjondt jeg seer, at De har taget Deres Forholdsregler derimod De maa prise Dem lykkelig, at De har saaet Skonnerten ind i dette lille Basin"

„Nu, det kunde være værre, skjondt jeg vilde ønske, at det var meget bedre. Det gaaer glat fra Haanden, saalænge vi kunne arbeide ovenfor Vandet, og De seer, vi have udhulet et smukt Leie til Skibet ligened til Vandkanten; men under den arbeide vi kun langsomt og i

Blinde. Isen er tredive Fod tyk, og der kan ikke være Tale om at save den igjennem; vi have ikkun savet nogle Stykker af paa skraa, og jeg haaber det skal være tilstrækkeligt til at danne en kileformig Aabning, gjennem hvilken Skonnerten kan hæve sig, hvis den faaer et stærkt Tryk udvendigfra. Jeg har hørt tale om saadant Noget, Kaptain Gar'ner, men jeg kan ikke sige, at jeg nogensinde har seet det."

„Det er en betænkelig Sag at sætte sin Lid til saadan en Beskytter; men der vil dog kunne vindes en god Del ved saaledes at skære bort af den øverste Is, og det er muligt, at Deres Skonnert kan blive løftet, som De synes at vente. Er der gjort Noget forat styrke Skibet indvendig fra?"

„Endnu ikke, skjøndt jeg ogsaa har tænkt derpaa. Men hvad formaaer det stolteste Skib, der nogensinde flod paa Havet, imod saadan en uhyre Ismarks Tryk? Er det ikke bedst, vi blive ved at hugge bort?"

„De kan vedblive at arbeide med Saugen og Øxen, saa vil jeg henvende min Opmærksomhed paa at styrke Skibet inden Borde. Vis mig de Rundholter og Planker, De kan undvære, saa skal jeg see, hvad der kan gjøres. I ethvert Tilfælde kunne I nu arbeide fort med den Forvisning, at Eders Liv ikke er udsat for Fare. Min Skonnert ligger omtrent sex Mile herfra saa sikkert for Anker, som om den laae i en Dok. Kom, Kaptain

Daggett, lad mig see Deres Reserve-Rundholter og Planker."

Det var vistnok meget opmuntrende for disse Søfolk, saa langt fra Hjemmet og i denne yderst farlige Stilling, at vide, at en Landsmand og Ven var dem saa nær, at han kunde yde dem Ly og Beskyttelse. Den amerikanske Matros er ikke saa lystig en Fyr som den engelske, men han indseer ligesaa klart, hvad der bør modtages med Taknemmelighed som de, der ere mere heirostede. Folkene fra Vineyard vare særdeles rolige og besindige, og af den hele Besætning var der ikkun een, der ikke var husholderisk med sin Hyre og ikke tænkte paa den tilkommende Dags Fornødenheder. Dette er et Resultat af Opdragelsen; Folk blive ialmindelighed roligere, efterhaanden som Aanden udvikles, og de føle, at Tungen er os givet, forat vi skulle meddele Andre vore Tanker.

Roswell Gardiners Arbeide var indenbords, medens Daggett og hans Folk vedbleve at bearbeide Isen. Disse Sidste gav sig atter iværd med at hugge og save i Isen og fremtog Friholter og "Sledsker" forat beskytte Skibets Sider. Gardiner tog fat paa sit selvvalgte Arbeide med stor Færdighed og Indsigt; hans Opgave var at styrke Skibet ved at anbringe Stiverne inden i det. Dette kunde gjøres uden synderlig Vanskelighed, da hele den øverste Del af Lasten var tom, saaledes at man let kunde komme til allevegne. Spirer bleve afskaarne i en passende Længde, Planker bleve anbragt der, hvor Skibet var

bredeſt, ligeoverfor hverandre, og Spirene, der naaede fra den ene Side til anden, bleve omhyggelig kilede ind, ſaaledes at Skonnertens oprindelig ſtærke Bygning derved blev betydelig ſtyrket. I lidt mindre end een Time havde Roswell udført ſit Arbeide, medens Daggett ſaae, at han ſelv ikke kunde udrette ſynderlig Mere. De mødtes paa Iſen forat raadſlaae og forat tage Sagernes Stilling i Øieſyn.

Den ydre Ismark var beſtandig trængt ind imod den indre, og begges Yderkanter vare blevne ſønderbrudte, indtil Forbindelſespunkterne tydelig betegnedes af en lang Linie ſtore Isſtykker, der vare ſtablede ovenpaa hverandre. Der var imidlertid endnu aabne Steder formedelſt Kanternes Uregelmæssighed, og Daggett haabede, at den lille Bugt, ſom han havde ſaaet ſin Skonnert ind i, ikke ſkulde blive aldeles lukket, inden en Forandring af Vinden eller Strømmen havde fjernet Aarſagerne til det frygtelige Tryk, der truede hans Sikkerhed.

Det er ikke let for dem, der ere vante til at betragte Gjenſtandene i Naturen i deres almindelige Skikkelſe, at foreſtille ſig den uhyre Masſe, ſom nu drev langſomt ned imod Skonnerten. Det eneſte Haab, man kunde ſkimte, var at det kunde ſkorte paa det ene af Bevægelſesmængdens Momenter. Da Bevægelſesmængden er Masſe Gange Haſtighed, var der lidt Haab om, at man endnu kunde modſtaae den ſidſte; thi Bevægelſen var langſom.

Enhver, der nogenſinde har ſtaaet ved Bredden af

en Sø eller Flod og seet den uimodstaaelige Kraft, hvormed en lille Isflage sønderbrydes og drives frem af Vinden eller Strømmen, vil kunne gjøre sig en Forestilling om det Majestætiske ved en saadan Ismarks Bevægelse, der var flere Mil i Diameter, og hvorpaa ikke blot Vinden og Strømmen trykkede, men ogsaa Vægten af de udenfra kommende Isbjerge. Det er vel sandt, at Drivkraften fornemmelig kom langt borte fra, og neppe kunde opdages eller iagttages af dem, som befandt sig omkring Skonnerten; men de kjendte dog tilfulde hele Farens Charakter, som hvert Minut syntes at blive mere truende. Det var aabenbart, at de to Ismarker nærmede sig mere og mere, og det med en uimodstaaelig Kraft, der varslede det ulykkelige Skibs Ødelæggelse. Det aabne Vand omkring det var allerede indskrænket til et saa lille Rum, at en halv Time var tilstrækkelig til at lukke det ganske.

„Har De taget en Peiling af den nærmeste Ø, Daggett?" spurgte Roswell Gardiner, saasnart han havde seet sig om. „Det forekommer mig, at den staaer længere imod Øst end for en Time siden. Hvis det virkelig er Tilfældet, maa den indre Ismark her have en betydelig Afdrift imod Vest."

„I det Tilfælde kunne vi endnu haabe at blive klar," svarede Daggett, idet han sprang ombord paa Skonnerten og løb agterud til Rathuset. Roswell fulgte ham. „Ved St. George, det er, som De siger, Peilingen af Øen har forandret sig idetmindste to Streger."

„Saa har vor Afdrift været over en Mil — Ha! hvad er det for en Larm? Kan det være et Udbrud af Vulkanen?"

I Begyndelsen var Daggett tilbøielig til at troe, at denne Larm hidrørte fra et Jordskjelv, thi ligesom forat spotte Kulden, der herskede udenfor, raſede en Vulkan i det Indre af Jorden, og udsendte sine Flammer gjennem den naturlige Skorsten, den ved sin egen Kraft havde frembragt. Han gik imidlertid snart over til en anden Mening, og hans Svar tilkjendegav den nye Retning, hans Tanker havde taget.

„Det er Isen," sagde han. „Jeg troer, at Trykket imod Klipperne har delt Ismarkerne. Hvis det forholder sig saaledes, vil den Ismark i Læ drive ligesaa hurtig bort, som den til Luvart vil nærme sig."

„Neppe," sagde Roswell og saae med Opmærksomhed hen paa den nærmeste Ø; „neppe; thi den, som er længst til Luvart, vil nødvendigvis først føle Vindens Kraft og hine Isbjerges Tryk, og vil altsaa drive hurtigst af. Det kan maaskee formindske Voldsomheden af Sammentrykningen, men jeg troer ikke, at det aldeles vil afværge den."

Gardiners Anskuelse stadfæstedes aldeles ved det, der siden skete. Den ydre Ismasse vedblev at trænge ind paa den indre, idet Begges Kanter sønderbrødes, indtil Kanalen lukkedes saaledes, at den Ismark, af hvilken Skonnerten mest truedes, kom i umiddelbar Berøring

med dens Sider. Da Randen af den yderſte Is først berørte Skibets Bund, ſkete det netop paa det Sted, hvor det indvendig var bleven ſtyrket. Ogſaa udenbords var den bleven forſynet med Friholter, og der var et Øieblik, da de to Kaptainer haabede, at disſe forenede Beſkyttelsesmidler ſkulde gjøre Skibet iſtand til at modſtaae Trykket. Denne Skuffelſe varede dog kun kort, thi Bjelkernes Knagen viſte tydelig, at Kraften var altfor ſtor til at den kunde modſtaaes.

Atter holdt de to Kaptainer deres Aande i nogle faa Sekunder, ventende at ſee Dækket hæve ſig under deres Fødder, efterſom Iſen ſteg op langsmed Berøringspunkterne mellem Isмarkerne. Dette vilde ſandſynligvis ogſaa være bleven Reſultatet, hvis Trykket ikke havde frembragt en anden Forandring, ſom man vel ikke havde ventet, men ſom dog var aldeles overensſtemmende med de mekaniſke Kræfters Love.

Formedelſt den kiledannede Form af Skibets Bund, ſom og formedelſt den Omſtændighed, at den ydre Is havde en lignende Form, idet den ſkraaede ind under Skonnertens Køl, blev Skibet løftet med et opadgaaende Sæt, ſom om det pludſelig blev befriet fra en Magt, der havde holdt det fangen. Befriet var det i Virkeligheden bleven, og det i det rette Øieblik, thi en halv Minut ſenere vilde Spanterne have været knuſte, og Skonnerten vilde have været et Vrag. Da den nu reiſte ſig, gav

Roswell sin Glæde Luft i et høit Skrig, og Alle følte, at denne Omstændighed mulig kunde frelse dem.

Bevægelsen ovad havde været voldsom, og adskillige af Folkene tabte Ligevægten; men derved frelstes Skonnerten virkelig fra at blive knust, idet den lidt efter lidt blev lagt i den Slags Dok, som Mandskabet i saa mange Timer havde forberedt til dens Modtagelse.

Aldrig saasnart var Skibet kommen i denne Stilling, førend al Frygt for, at det skulde lide videre Skade af den ydre Ismark, ophørte. Den kunde vel presse Skonnerten helt op paa den indre Ismark, skydende Skibet foran sig, ligesom et Jordskred paa Alperne undertiden skyder Hytter, ja hele Landsbyer foran sig, men den kunde ikke længere knuse den. Det forekom imidlertid ikke de to Kaptainer sandsynligt, at Skibet vilde blive trængt ud af sit nærværende Leie, da Isens Bragen og Knagen tog betydelig af, eftersom de to Ismasser kom nærmere sammen. Det var dog ikke Alt: det blev snart aldeles klart, at den indre Ismark drev med forøget Hurtighed ind i Bugten, medens den større eller den ydre syntes af en eller anden Grund at hænge fast. Snart var der aldeles ingen Tvivl derom, thi der begyndte at danne sig en Aabning, ligesaa langsomt og sikkert, som den havde lukket sig, men lydløst og uden at Isen bragede.

„Vi skulle snart faae Dem klar, Daggett! vi skulle snart faae Dem klar!" raabte Roswell med oprigtig Glæde, idet han i sin opofrende Ædelmodighed glemte

al Rivaliseren. „Jeg veed, hvad Deres Maal har været, min gode Ven — jeg har forstaaet Dem fra det første Øieblik. Hint høie Land er det Sted, De søger; langsmed denne Øes nordlige Kyster er Elephanter, Løver, Hunde, Bjørne og andre Dyr til at fylde alle de Skibe, der nogensinde ere løbne ud fra Vineyard."

„Dette er hjertelig talt, Gar'ner," svarede den Anden og gav sin Kollega et ærligt Haandtryk, „og det er netop, hvad jeg holder af. Robbefangst er en selskabelig Forretning, og et Skib burde aldrig gaae alene ud til saa høie Bredegrader. Uheld kunne hænde den forsigtigste Mand, som De seer af hvad der nu er passeret mig, thi, naar jeg skal tilstaae Sandheden, vare vi vor Undergang meget nær."

Læseren erindrer vistnok, at Alt hvad Daggett nu sagde, blev yttret af en Mand, som saae sit Skib ligge paa Isen krænget saameget over, at det faldt temmelig vanskeligt at bevæge sig paa Dækket, og i det Hele under saadanne Forhold, som vilde have bragt de fleste Sømænd til Fortvivlelse. Men det var dog ikke Tilfældet med Daggett. Syv Tusind Mile fra Hjemmet, alene, i ubekjendte Have og uvis om nogensinde at finde det Sted, han søgte, havde denne Mand banet sig Vei mellem Isbjerge og Ismarker med mindre Betænkelighed og Ulyst maaskee, end en Laps trodser Faren ved at gaae over en af Regnen overskyllet Gade. Selv nu, da hans Skib i bogstavelig Forstand laae paa Isen, og han var

vis paa, at det havde faaet et voldsomt Stød, lykønskede han sig selv til at have fundet et Sted, hvor det vrimlede af Robber, og hvorfra han aldrig vilde kunne vende tilbage, uden atter at møde de samme Farer. Hvad Roswell angaaer, da loe han lidt ad den Andens Mening om Robbefangst, thi han var moralsk overbevist om, at Manden fra Vineyard vilde have beholdt Hemmeligheden hos sig selv, hvis han alene havde været i Besiddelse af den.

„Nu, nu, vi ville forglemme det Forbigangne," sagde han, „Alt, undtagen hvad vi have gjort forat hjelpe hinanden. De stod mig bi ved Hatteras, og jeg har hjulpet Dem lidt her. De veed, hvorledes Ordsproget lyder, Daggett: ‚Den, som kommer først til Mølle, faaer først malet.' Jeg kom her først og har skummet Fløden for iaar, skjøndt jeg paa ingen Maade dermed vil sige, at De kommer forsildig"

„Det haaber jeg ikke, Gar'ner. Det vilde være ærgerligt, hvis jeg havde udsat mig for al den Fare og Uleilighed for Intet. Hvormeget Tran har De stuvet ned i Skibet?"

„Hele det underste Lag er stuvet fuldt og nogle Fade ovenpaa. Det er med Skindene, vi gjøre den bedste Forretning."

Daggetts Øine lynede ved denne Efterretning, der vakte hele hans Standsærgjerrighed, for ikke at tale om den Tilbøielighed, der er „en Rod til alt Ondt," og som

ved Exempel, Lære og Omgang var temmelig grundig voxet sammen med hans moralske Væsen.

Vi have oftere havt Leilighed til at bemærke, hvor langt nydelsesrigere for den Aandrige og Uafhængige det Land er, som befinder sig paa Tilbagegangen, end det Land, der er i Opkomst. Dette samler den Rigdom, som hint allerede længe har besiddet og nydt, og Menneskets ophører at hænge med hele sin Sjel ved Rigdomme, naar Midlerne til at erhverve sig dem synes at undslippe dem. Dette er en af Grundene, hvorfor Italien er saa almindelig yndet af Lediggængeren og den Dannede, skjøndt Klimaet, Mindesmærkerne og Samlingerne upaatvivlelig bidrage betydeligt til dets Trylleri. Ikkedestomindre er det en almindelig Regel, at man i Italien langtfra er saaledes besat af den Mani at jage efter Penge, som i noget andet Land i den christelige Verden; og det alene af den Grund, at dets Magts og Rigdoms Tid er forbi og har efterladt tusinde Frugter, der synes at være desto mere velsmagende, jo affældigere Stammen er, paa hvilken de voxe. Paa Martha's Vineyard ligesaalidt som i nogen anden Del af den store Republik er denne Forfaldsperiode endnu ikke begyndt, og Menneskets Hjerte er endnu opfyldt af Ønsket om at tilveiebringe de Midler, der skulle lægge Grunden til kommende Slægters Nydelser.

„Det er virkelig heldigt for et Skib efter et saa kort Ophold," svarede Daggett, efterat hans Øine havde

ophørt at lyne. „Begynde Dyrene ikke at blive vilde og skye?“

„De ere ligesaa trygge og sorgløse som den Dag, vi begyndte. Jeg har omhyggelig sørget for ikkun at udsende mine mest erfarne Folk til at dræbe og slaae, og de have havt de strengeste Ordrer til at forurolige dem saa lidt som muligt. Hvis De ønsker at faae Deres Skib fuldt, vil jeg raade Dem til at være ligesaa forsiglig, thi Sommeren begynder at vende Ryggen til os.“

„Jeg bliver her i Vinter, naar jeg blot kan faae mit Skib fuldt,“ sagde Daggett med en bestemt Mine, skjøndt han maaskee ikke mente det ganske alvorlig. „Jeg har havt Uleilighed nok med at finde Gruppen, og vi Folk fra Vineyard holde ikke af at stikke op for Nogen.“

„Det kunde De dog let komme til, hvis De forsøgte paa at tilbringe en Vinter her,“ svarede Roswell. „Selv Selsven fra Holmes Hole vilde ikke kunne forsyne Dem med det fornødne Brændsel, og De vilde komme til at lave en Flaade af Deres Fade næste Sommer eller blive her for evig.“

„Jeg tænker, at man kunde vente at see Dem her igjen næste Sommer,“ bemærkede Daggett og saae med et betydningsfuldt Blik paa sin Kammerat, som om han i Virkeligheden nærede en saa fortvivlet Plan. „En Robbefanger lader det sjelden blive ved een Reise, naar han har fundet et saadant Sted.“

„Om jeg kommer tilbage hertil eller ikke,“ sagde

Roswell, som just erindrede Mary og tænkte paa, om hun længere vilde holde ham i Uvished, hvis han kom lykkelig tilbage fra denne eventyrlige Reise, „det vil mere afhænge af Andre end af mig selv. Da vi nu begge ere her, og der ikke længere kan være Tale om nogen 'Legen Skjul' imellem os, ønskede jeg nok at vide, hvorledes De er kommen til at kjende Noget til denne Gruppe og de Robber, som ere at finde her?"

„De forglemmer min Onkel, der døde paa Oyster Pond, og hvis Efterladenskaber jeg reiste over at hente."

„Jeg erindrer ham meget godt — saae ham ofte, medens han levede, og hjalp at begrave ham, da han var død."

„Fra ham have vi vore Efterretninger. Ombord paa den Brig, der bragte ham hjem, lod han nogle Vink falde om et Sted, hvor der skulde være en udmærket Robbefangst, og jeg behøver ikke at fortælle Dem, Gar'ner, at et saadant Vink er sikkert paa at finde Vei gjennem alle Havnene ned ad Østkysten. Men at høre, at der var saadant et Sted, var ikke det Samme som at vide, hvor man skulde finde det. Jeg vilde have været i stor Forlegenhed, hvis det Sted ikke havde været paa min Onkels Kort, der nylig var bleven raderet ud, formodentlig forat et eller andet Mærke der ikke skulde blive bekjendt. De veed ligesaagodt som jeg, at Stedet netop var under denne Brede og Længde, og jeg er derfor kommen hertil forat see efter dette forjættede Land."

„Og De har foretaget saadan en Udrustning og er reist saa lang en Vei ind i Ishavet blot stolende paa en saa usikker Efterretning!“ udraabte Roswell forbauset over dette Bevis paa Skarpsindighed og Foretagelsesaand hos Folk, der dog ellers ere bekjendte for at kunne lugte Penge fra den ene Pol til den anden.

„Paa denne og nogle faa Vink, jeg fandt hist og her i den gamle Herres Papirer. Han holdt meget af at kradse lidt med en Pen, og jeg fandt etslags Kort, som han havde tegnet paa et Blad af Bibelen, der skulde forestille denne Gruppe, som jeg nu kan see.“

„Det stukne Kort med det udslettede Mærke kunde altsaa ikke være Dem til nogen Nytte.“

„Der tager De feil, Kaptain Gar'ner. Kortet over Gruppen havde hverken Længde eller Brede, men havde blot afsat hver ✠ i dens Afstand fra de andre. Det kunde ikke hjelpe til at finde Stedet, der ligesaa godt kunde ligge paa den ene Halvkugle som paa den anden.“

„Det var da det udslettede Mærke.“

„Mærker, om jeg maa bede, Kaptain Gar'ner,“ afbrød den Anden ham i en betydningsfuld Tone. „Min Onkel talte en god Del om andre Ting end om Robbefangst ombord paa denne Brig. Vi troe, at adskilligt Andet er bleven slettet ud paa det gamle Kort, og vi have isinde at see efter det Altsammen. Det have vi Ret til, som De veed, da den gamle Mand nedstammede fra Vineyard, og vi ere hans nærmeste Slægtninge.“

„Javiſt," ſvarede Roswell og loe atter, men denne Gang ikke ſaa høit. „Enhver er ſig ſelv nærmeſt er en god Grundſætning i denne Verden, thi viſt er det, at hvis vi ikke ſørge for os ſelv, vil Ingen bekymre ſig om os."

„Jo," ſagde Stimſon, der ſtod i Nærheden, „der er En, ſom tæller hvert et Haar paa vore Hoveder, hvor glemſomme og ſorgløſe vi end ſelv ere. Var det ikke Tilfældet, Kaptain Gardner, vilde mangt et Skib, der kommer ind i disſe Have, aldrig finde Vei udaf dem igjen, og hvert Aar vilde mangen en driſtig Sømand, hvis Hjerte ſtrømmede over af Lyſtighed og Spøg, fryſe til en Istap."

Gardiner følte det Rigtige i denne Bemærkning, og dens Sandhed lod ham overſee det Reſpektſtridige i den. Paa disſe Robbefangere er Diſciplinen paa ingen Maade ſaa ſtreng ſom ombord paa et almindeligt Handelsſkib. Da hver Mand faaer ſin Del af Reiſens Udbytte, kunde dette undſkylde denne Afvigelſe fra almindelig Skik og Brug, og denne Fortrolighed overſkred aldrig de Grændſer, ſom Hensynet til Tjeneſten opſtillede.

„Ja, ja," ſvarede Roswell ſmilende, „i een Henſeende kan Du have Ret, men Kaptain Daggett og jeg talte om jordiſke Anliggender og om hvorledes disſe ledes. Driver denne indre Ismark ikke hurtig bort fra den ydre, Daggett? Hvis det er Tilfældet, ville vi gaae lige ind i Bugten!"

Det forholdt sig, som Gardiner tænkte. Af Aarsager, som man ikke kunde opdage, skiltes Isмarkerne ad, og det med en langt større Hurtighed, end de havde nærmet sig til hinanden, og al Frygt for den ydre Isмark forsvandt følgelig aldeles.

„Det forholder sig saaledes, Kaptain Gar'ner," sagde Stimson ærbødighedsfuld, men med Eftertryk; „men hvem eller hvad har bevirket dette til vor Frelse og dette Skibs Bevarelse? — Tillad, at jeg gjør Dem dette Spørgsmaal."

„Det er vistnok Forsynets Haand, min gode Ven; thi jeg maa oprigtig tilstaae, at jeg ikke seer nogen direkte physisk Aarsag. Ikkedestomindre bilder jeg mig dog ind, at man vilde kunne finde, at Strømningerne have deres Finger med i Spillet, naar den sande Aarsag kunde blive opdaget."

„Vel, Sir; men hvem sætter Strømningerne i Bevægelse, snart denne Vei og snart en anden?"

„Der er jeg fangen, Stephen; thi jeg har aldrig rigtig kunnet forklare mig deres Bevægelser," svarede Roswell leende. „Der er vistnok Grunde til det Altsammen, naar man blot kunde opdage dem. Det er paa den høie Tid, Kaptain Daggett, at vi sørge for at bringe Deres Skonnert i Sikkerhed. Den maa være inde i den lille Vig, inden Natten falder paa, eftersom Isen har fundet Vei ind i den store Bugt."

Denne Opfordring frembragte en almindelig Bevæ-

gelse. I dette Øieblik vare Isмarkerne omtrent Hundrede Favne fjernede fra hinanden; den mindre eller den, hvorpaa Skonnerten laae, drev temmelig hurtig ind i den store Bugt under den forenede Indflydelse af Vind og Strøm, medens den større Isмark aabenbart var bleven standset af Øerne. Denne mindre Mark havde mistet Noget af sit Omfang, efterſom den var bleven sønderbrudt mod Klipperne.

Hvad Soloven af Vineyard angaaer, da laae den som sagt i bogstavelig Forstand paa en Skraaplan. Saa uimodstaaelig havde den store Isмarks Kraft været, at den havde løftet Skibet op af Vandet, ligesom et Par Mand kunne trække en Barkkano op paa en sandig Strandbred. Til Held for Skibet var Kraften, der løftede det, bleven anvendt nedenfra, altsaa paa det Sted, hvor Skibet var stærkest til at modstaae Virkningen. Skibet havde derfor hellerikke lidt noget Væsentligt ved at være bleven løftet op paa Isen.

„Hvis man ligesaa let kunde faae Skibet ned, som det er bleven løftet op," bemærkede Daggett, da han og Roswell Gardiner stod og saae paa Skonnerten, „vilde det ikke være noget vanskeligt Arbeide. Men som det forholder sig, er Isen, hvorpaa den ligger, idetmindste tyve Fod tyk, og den synes at være ligesaa fast som Flint!"

„Vi vide dog, at den ikke er slet saa haard, Daggett," var Roswells Svar; „thi vore Sauge og Øxer

kunne godt bearbeide den, naar vi først faae dem ned i den."

„Hvis vi blot kunde faae dem ned i den! Men De seer, Gar'ner, at Alt staaer under Vand, og en Øxe er næsten til ingen Nytte; eiheller kunne vore Sauge bruges med synderlig Fordel i saa tyk Is."

„Der er ikke Andet at gjøre end at arbeide skrapt og vise stor Udholdenhed. Jeg vilde raade til strax at sætte en Saug i Gang ved hver Ende af Skonnerten, saaledes at der bliver en lille Plads i Midten tilbage for det Tilfælde, at der skulde skee en Ulykke, og at vi svække Grundvolden ved to dybe Indsnit. Skibets Vægt vil hjelpe os, og den vil snart vende tilbage til sit „naturlige Element," som Aviserne udtrykke sig."

Der var virkelig ingen anden Fremgangsmaade, som lovede et heldigt Udfald, og Gardiners Raad blev da fulgt. I Løbet af de næste to Timer blev der gjort dybe Indsnit med Saugene, som man drev ned næsten lige til Bunden af Isfladen. Dette kunde kun skee derved, at man anbragte lange Hjelpehaandtag paa Saugen. Vandet lagde den største Hindring i Veien, thi det laae næsten fem Fod over Isfladen. Men ved Udholdenhed og Skarpsindighed naaede man endelig Maalet. Der hørtes en Bragen, Skonnerten reiste sig langsomt og sank atter ned i Søen ligesaa let og uskadt, som om den var løben af Stabelen overensstemmende med Konstens Regler.

Friholterne beskyttede Siderne og Kobberforhud-

ningen, skjøndt Bevægelsen kun var en langsom Synken paa det Isstykke, som man ved Hjelp af Saugene gradvis havde løsnet, saaledes at det ikke mere var istand til at bære saa stor en Vægt.

Denne heldige Ende paa adskillige Timers strengt Arbeide indtraf, netop da Ismarken var kommen lige udfor den lille Vig og befandt sig omtrent midt i den store Bugt. Her stødte Hazard til dem paa sin Tilbagetour fra Vulkanen, efterat have forandret sin Cours lidt forat tale med de Fremmede. Styrmandens Beretning om hans Opdagelser var simpel og kort. Han havde overbevist sig om, at Vulkanen var i Virksomhed; men ellers havde den intet Mærkeligt ved sig. Han havde ingen Sælhunde seet, og det lønnede sig ikke at seile over Bugten. Ufrugtbarhed og en isnende Storhed vare de charakteristiske Træk ved denne Egn, og ingen Del af Gruppen manglede dem.

Just som Solen gik ned, lodsede Gardiner sin Kammerat ind i den lille Bugt, og „de to Selover" laae nu venskabelig for Anker ved Siden af hinanden, og det paa et Sted, hvor Tusinder af de eftertragtede Dyr fandtes i ikke en Mils Afstand.

Syttende Kapitel.

Allerede Dagen efter Soloven af Vineyards Ankomst, medens Styrmanden endnu var ifærd med at bringe Skibet i Orden, havde Daggett nogle Folk ude paa Nordkysten paa Robbefangst. Da Roswells Regler bleve strengt iagttagne, bevirkede denne Tilvæxt i Robbefangernes Styrke ikke nogen anden Forandring, end et foreget „Slagteri." Vel blev der dræbt mange flere Sælhunde, men Alt skete saa rolig, at Dyrene slet ikke derved bleve sky. En stor Fordel opnaaedes ved det nye Skibs Ankomst, som i Begyndelsen fremkaldte en Del Lystighed, men tilsidst befandtes at være af stor Vigtighed for Arbeidets Fremskridt. Daggett havde medbragt den nederste Del af en almindelig Arbeidsvogn, som snart blev befunden at være af overordentlig Nytte til at transportere Skindene og Spækket over Kliperne. Forhjulene bleve skilte fra Baghjulene, og hver Axe blev belæsset med en Vægt, som næppe et Dusin Mand kunde have baaret, medens derimod to til tre Mand kunde trække Læsset, naar de blot paa enkelte vanskeligere Steder fik lidt Hjelp. Denne Del af Arbeidet gik fortræffelig, for en stor Del paa Grund af Klippens jevne Overflade, og det er ubestrideligt, at disse Vogne fremmede Arbeidet idetmindste 14 Dage — Gardiner mente en Maaned. Mandskabet kom desuden derved i en bedre Stemning, da dets Arbeide

saaledes blev formindsket, og var ikke udmattet, som Tilfældet ellers vilde have været, naar det om Aftenen lagde sig til Hvile.

Netop en Maaned eller fire Uger efter den Dag, da den anden Skonnert løb ind, altsaa en Søndag mødtes Daggett og Gardiner paa den jevne Flade, der laae 400 Fod lige under Huset. Det var tidlig om Morgenen. Uagtet der hos de Nyankomne var en stærk Lyst til at arbeide Dag og Nat, blev dog Roswells Regel, at helligholde Søndagen som en Hviledag, overholdt, og Mandskabet havde just begyndt at vadske og barbere sig. De to Kaptainer, hvis Toilette var hurtigere tilendebragt, og som vare staaede tidligere op, vare allerede paaklædte.

„Imorgen er det den første Februar," sagde Daggett, da de havde hilst paa hinanden; „jeg stod just og beregnede Udsigterne til at faae fuld Ladning iaar. De bliver nok færdig i denne Uge, Gar'ner?"

„Vi haabe at blive færdige i Midten af denne Uge," var Svaret. „Jeg troer, at Robberne blive langt mere sky, end de hidtil have været, og jeg frygter for, at det skal vise sig, at det ikke gavner at forhaste sig."

„Hvad angaaer det Dem?" svarede Daggett rolig. „De seiler naturligvis hjem, saasnart De kan komme afsted."

Gardiner holdt ikke af dette „naturligvis," som indirekte sagde, hvad den Anden under liggende Omstændigheder selv vilde gjøre. Det bevirkede dog ikke nogen

Forandring i hans egen Bestemmelse, der var et Resultat af moden Overveielse og menneskekjerlig Velvillie.

„Det vil jeg ikke gjøre, Kaptain Daggett," var Svaret. „Det kunde ikke falde mig ind at efterlade en Medskabning, en Landsmand — ja en Nabo paa dette ensomme Sted, i Uvished om han nogensinde kan komme bort herfra. Hvis De kan komme til Akkord med mine Styrmænd og med det øvrige Mandskab, vil jeg lade Skonnerten blive her, til vi begge have fuld Ladning inde og kunne seile bort i Forening."

„Og De vil naturligvis selv forlange en Skadeserstatning?"

„Det kunde jeg naturligvis," svarede Roswell smilende, „skjøndt jeg ganske bestemt ikke vil det. Ikke En af os i Kahytten vente anden Fordel end Deres behagelige Selskab. Jeg har afhandlet den Sag med begge mine Styrmænd, og de sige, at den Fordel at have en Kammerat med paa Farten gjennem Isen tilstrækkelig kan opveie et længere Ophold af et Par Uger. Med Mandskabet vil det maaskee være anderledes, det vil formodentlig forlange Betaling. De stakkels Folk leve af deres Hænders Arbeide, og de vente Betaling for hvad de gjøre."

„De skulle faae god Daglon, det kan De forlade Dem paa. Hvad Dem selv angaaer, Kaptain Gar'ner, da haaber jeg, at mine Rhedere ikke ville glemme at gjøre

hvad Ret er, hvis vi nogensinde komme hjem og have Held med os paa Markedet."

„Bryd Dem ikke om mig, Daggett. Jeg venter min Belønning af en Piges straalende Øine og venlige Smil, den fortræffeligste, som findes paa hele Long Island. Mary vil ikke undlade at belønne mig paa den Maade, naar jeg handler rigtig. Og det er rigtigt at staae Dem bi netop i dette Øieblik — at gjøre hvad jeg vilde ønske, man vilde gjøre imod mig; og det vil jeg gjøre. Betragt den Sag som afgjort, men slut Akkord med mine Folk. Og nu, Daggett, hvad siger De om at bestige Bjerget histhenne, for at overskue vort Territorium og see, hvorledes Isen ligger."

Daggett samtykkede med Glæde deri, thi hans Sind var bleven betydelig lettet ved Roswells Forsikkring om at staae ham bi. Han havde nemlig været i Uvished, om han skulde blive efter den anden Skonnerts Afreise eller ikke. Alt var nu klart for ham, og de to Kaptainer beredte sig til at bestige Bjerget, saasnart de havde nydt deres Frokost. Stimson blev opfordret til at gaae med, thi hans Kaptain var saaledes bleven vant til hans Selskab, at han ikke godt kunde undvære ham.

De første to Timer, efterat Gardiner, Daggett og Stimson havde forladt Huset, brugte de til at arbeide sig over Øens ujevne Overflade hen til Foden af den kegleformige Top, som ragede op over det Hele. Der hvilede de sig og indtog en lille Forfriskning talende om

Isens Tilstand ude i den aabne Sø, forsaavidt de kunde iagttage den fra den Høide, hvor de i dette Øieblik befandt sig.

„Vi faae en besværlig Vei at klattre op ad, hvis det overhovedet kan lykkes os at komme derop," bemærkede Roswell, „skjøndt Klipperne nu synes at være ganske befriede for Sne."

„Nu eller aldrig. Dette er den sydlige Polarregions Hundedage, Gar'ner," svarede Daggett leende, „og vi maa benytte dem. Nu kan man undvære sin Overfrakke om Middagen, og det er altid Noget, thi jeg har hørt, at selv ved Midsommers Tid lægger Isen til i Bugterne."

„Dertil ere vi, Gud være lovet, ikke komne høit nok op imod Polen. Dette er vor Høsttid her, og vi gjorde bedst i ikke at glemme det."

Da Gardiner sagde dette, vare Alles Øine vendte mod den golde Scene omkring dem. Den var ikke aldeles blottet for Vegetation, som Tilfældet er nogle faa Grader længere mod Syd, mer' den var det næsten. Nogle faa forkrøblede Planter saaes i Klippekløfterne; hist og her havde der dannet sig en Smule Jord sandsynligvis derved, at Stenene vare hensmuldrede, og i denne Jord voxede der noget staaltraadsagtigt Græs. Men selve Bjerget var næsten ganske nogent, og vort Selskab fandt Opstigningen ikke blot vanskelig, men paa flere Steder farlig. Dette havde Roswell forudseet, og han havde derfor truffet sine Forholdsregler. Foruden Landsen, der

blev brugt baade som Springstok og Støtteſtav, havde enhver kaſtet en Line over Skulderen, for dermed at hjelpe ſig paa de vanſkeligſte Steder og tillige hjelpe ſine Kammerater. Det var iſær under Nedſtigningen, at man ventede at have Brug for disſe Liner, ſkjøndt de ogſaa viſte ſig at være til Nytte, inden de Tre havde naaet Toppen. Under almindelige Omſtændigheder er det ikke nogen ſtor Bedrift at beſtige et Bjerg, der er en Tuſind Fod høit. Selv naar der er ſteile Klipper, dybe Kløfter og løſe Stene, kan Ungdom og Mod let overvinde alle disſe Vanſkeligheder, og Menneſket ſætter ſin Fod paa et Sted, der alene ſynes at være forbeholdt Gemſen. Saaledes gik det ogſaa vore tre Robbefangere, der nu alle ſtod paa den nøgne Top af dette Bjerg efter en anſtrengende og temmelig farlig Opſtigen, der havde taget over een Time.

En overordentlig og efter Omſtændighederne høiſt glimrende Udſigt belønnede vore Eventyrere. Men efter at de i nogle faa Minutter havde tabt ſig i Beundring over hvad de ſaae, vendte Tanken ſig imod de Gjenſtande, ſom gav dette Panorama en ſaa uſædvanlig Glands. Isbjerge ſaaes til alle Sider, kun ikke i Retning af den ſtore Bugt, og Øgruppen var ſaaledes omgiven af dem, at de ſyntes ganſke at være indelukkede. Paa denne Aarstid er Sønden vinden den fremherſkende, ſkjøndt der indtræffer hyppige og pludſelige Forandringer, og den ſtore frosne Flade drev mod Nord.

Gardiner saae, at det Stræde, gjennem hvilket han havde bragt sin Skonnert ind, nu var aldeles lukket, og at den eneste Maade at komme ud af Bugten paa, var gjennem det nordlige Udløb, thi Isbjergenes store Dybgaaende forhindrede dem fra at komme indenfor Øgruppen, medens deres Antal og Størrelse forhindrede Isflagerne fra at passere.

Imod Nord var Søen langt mere aaben. Gardiner og Daggett antog begge, da de saae i den Retning, at det vilde være let at føre et Skib gjennem disse Vanskeligheder og at en otteogfyrretyve Timers Fart vilde føre det udenfor de sammenhobede Ismasser. Dette Syn vakte en vis Beklagelse hos de to Kaptainer, over at de endnu ikke var istand til at afreise.

„Det gjør mig næsten ondt, at vi have høitideligholdt Søndagen," sagde Daggett, idet han satte sig paa et Klippestykke for at hvile sig lidt efter den anstrengende Opstigen. „Ethvert Minut er kostbart for Folk i vor Stilling."

„Ethvert Minut er kostbart for Alle, Kaptain Daggett, i en anden og endnu vigtigere Betydning, hvis De blot vidste det," bemærkede Stimson med en ivrig Frimodighed og en Christens Alvor.

„Jeg forstaaer Dem, Stephen, og vil ikke sige Dem imod. Men naar man er paa Robbefangst, har man ikke megen Leilighed til at tænke paa Religion og Helligdage."

„Ethvert Sted er godt dertil, og enhver Time er en Sabbathstime, naar Hjertet befinder sig i den rette Tilstand. Gud er her paa denne nøgne Klippe, ligesom han er paa Vineyard, og en Tanke eller et Ord til hans Pris paa dette Bjerg ere ham ligesaa behagelige som de, der opstige fra Kirker og Præster."

„Jeg anseer det idetmindste for uklogt, ikke at give Folkene en Hviledag." sagde Roswell rolig. „Skjøndt jeg ikke vil gaae saa vidt som min Ven Stephen der, er jeg dog enig med ham deri."

„Og ikke deri, at De troer, at Guds Aand er paa denne Ø."

„Jo, vistnok ogsaa deri. Jeg troer, at hverken Kaptain Daggett eller jeg ere tilbøielige til at bestride dette Punkt, naar vi ret komme til at tænke derover. En Hviledag synes ligesom at være os anviist af Naturen, og jeg mener, at vi saameget tidligere have faaet vor Skonnert fyldt fordi vi have helligholdt en saadan. Der er saa mange Pligter, som lægge Beslag paa Sømandens Tid, at det er uklogt unødvendigen at forøge hans Arbeide."

„Dette er ikke den Aand, i hvilken vi skulde holde vor Hviiedag, Kaptain Gar'ner, skjøndt det dog er godt, at vi i det Hele taget helligholde den. Jeg holder ikke saa stærkt paa Kirkegang og gudelige Forsamlinger, skjøndt dette kan være godt til sine Tider; thi Enhver

har et Tabernakel i sit eget Hjerte, hvis han er oplagt til at dyrke sin Gud."

„Og hvis noget Sted paa Jorden særlig kan stemme os til Andagt, da maa det i Sandhed være et saadant Sted som dette!" udbrød Roswell med en Varme, som han ikke i Almindelighed pleiede at lægge for Dagen. „Aldrig i mit Liv have mine Øine hvilet paa et saa mærkværdigt Syn som dette."

Med Rette kunde vor unge Sømand udbryde saaledes. Veiret var smukt for den Egn, men udmærkede sig især ved dette vexlende og lunefulde Lys, som man træffer under saa høi en Bredegrad. Hist og her viste der sig Taager, og imod Syd saaes Snebyger, medens Havet Nord for Øgruppen funklede under en skyfri Sols Straaler. Det var denne Scenes blandede Charakter, der gjorde den saa eiendommelig, medens dens Storhed, Ophøiethed, ja Skjønhed laae i dens Vidtudstrakthed, dens ædle skjøndt vilde Enkeltheder, dens bevægelige Isbjerge, paa hvilke Lyset blev brudt i brogede Farver.

„Dette er et mærkværdigt Sted, det kan Ingen negte," svarede Daggett, „men jeg holder dog mest af dets Overflødighed paa Robber. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke sværmer for Udsigter, medmindre det ogsaa er Udsigter til Vinding. Vi Folk fra Vineyard leve under trange Kaar og ere ikke rige nok til at fryde os over Landskaber."

„Tjen Gud og ær hans hellige Navn," sagde Stim-

ſon alvorlig, „og ethvert Sted vil være godt at ſee paa. Jeg har ogſaa i min Tid været paa Vineyard, og aldrig fundet nogen Forſkjel med Hensyn til Stedet, ſaalænge ſom Hjertet er i den rette Stemning."

„En fattig Mand maa arbeide," ſvarede Daggett, idet han vendte ſit Øie fra det fjernere ſtorartede Syn af de omkringdrivende Isbjerge til den klippefulde Strandbred, ſom endnu beſøgtes af utallige Robber, af hvilke de ſtørſte endog fra denne Høide kunde ſees vralte omkring, „ja, en fattig Mand maa arbeide, enten det er Helligdag eller ikke, og den, ſom vil bjerge ſit Hø, maa gjøre det, mens Solen ſkinner. Jeg holder af at gaae i Kirke til rette Tid og paa rette Sted, og at fange Robber, naar der ſkal fanges Robber. Denne Dag er ſpildt, frygter jeg, og jeg haaber, at vi ikke ſkulle faae Grund til at beklage det."

Stimſon ſvigtede ikke hvad han anſaae for at være ſin Pligt, og ſvarede denne kolde og verdslige Aand paa den bedſte Maade, ſom hans udannede Tale gjorde det muligt for ham. Men hans Ord vare ſpildte paa Daggett. Tørſten efter Guld var ſtærk hos ham, og ſaalænge den beherſker Hjertet, er det forgjeves at vente, at rene aandelige Frugter kunne modnes der. Daggett var en Mand af den Slags hvoraf mange Tuſinder, frygter jeg, ville kunne findes i alle Dele af vort Land, han var energiſk af Charakter, vindſkibelig af Vane, endogſaa maadeholden i ſine Anſkuelſer, men Maalet for hele hans Tilværelſe

var at opdynge Rigdomme. Da han var født fattig og under Samfundsforhold, hvor ingen anden Udmærkelse saa almindelig bliver anerkjendt som Rigdom, kan det ikke forbause, at en Mand med hans medfødte Tilbøielighed tidlig henvendte hele sin Opmærksomhed paa dette ene store Maal.

Han var ikke gjerrig som Diakon Pratt, thi ved visse Leiligheder kunde han udgive store Summer, og han forstod fuldkomment Nødvendigheden af at gjøre store Udlæg forat erholde god Indtægt; men han levede ikke for Andet end forat tjene Penge. Hvad en saadan Mand kunde være bleven til, hvis han havde levet under gunstigere Forhold, og hvis der i hans Ungdom var bleven indgivet ham andre Grundsætninger, er ikke let at sige. Kun dette er vist, at en Staalfjer ikke raskere springer op ved et Tryk, end han anspændte alle sine mangfoldige Evner ved Haabet eller Løftet om Vinding. Da han havde tilbragt sit Liv i en og samme Virkekreds, var det naturligt, at hans Tanker lettest henvendtes paa det Udbytte, som denne Erhvervsgren kastede af sig. Han drømte aldrig om Spekulationer, kjendte Intet til Statspapirer, bekymrede sig hverken om Bomuldsfabrikker eller Klædefabrikker, og efter hans Begreb bestod Rigdom kun i Besiddelsen af en god Gaard paa Vineyard, i at have en smuk lille Sum til „Husbehov", visse Aktier i Kystfartøier og Robbefangere samt tilstrækkelige Møbler til at gjøre det bekvemt for sig og sin Familie. Trods dette tilsyne-

ladende Maadehold var Daggett dog en pengebegjerlig Mand, men hans Ønsker vare afmaalte efter hans Sæder og Vaner.

Medens den ene af Kaptainerne paa Robbefangerne i sin Phantasi udmalede sig de Skatte, han ventede sig som Udbytte af Reisen, vare den andens Tanker aldeles forskjellige. Roswells Phantasi førte ham langtbort over dette blaa og straalende Ocean imod Nord til Oyster Pond, til Diakon Pratts Hjem og Mary. Han saae hende i hendes ædle Simpelhed, hendes jomfruelige Beskedenhed, hendes ungdommelige Sjønhed — ja, selv i hendes urokkelige Fromhed, thi, hvor forunderligt det end kan synes, skattede Gardiner sin Elskede saameget desto høiere netop paa Grund af denne Tro, som han selv ikke kunde gjøre Fordring paa at besidde. Ureligios var han ikke, skjøndt han var Skeptiker med Hensyn til et vigtigt Punkt i Christendommen. Men hvad Mary angaaer, da forekom det ham rigtigt, at hun troede hvad der fra Barndommen af var bleven hende lært, thi han mente ikke, at det andet Kjøn besad denne randsagende Aand, der søger efter nye Læresætninger og Paradoxer.

Det vil derfor ikke forbause Læseren at høre, han tænkte sig Diakonens Niece begavet med de mest indtagende Egenskaber og al den Ynde, som gjør en ung Pige elskværdig i en Ynglings Øine. Havde Mary været mindre andægtig, mindre fast i sin Tro paa, at Jesus var Guds

Søn, vilde den skeptiske Yngling, hvor forunderligt det end kan synes, have elsket hende mindre.

Og denne raa udannede Somand, der stod ved Siden af de to Officerer, hvad tænkte han paa i al den Tid? Vare ogsaa hans Tanker henvendte paa Kjerlighed og Fordel og denne Verdens Glæder? Vel strømmede hans Hjerte over af Kjerlighed, men det var Kjerlighed til Gud med denne Sympathi for alle hans Skabninger, denne Velvillie og Tro, der gloder ligesaa varmt i den Simpleste og mindst Dannedes Hjerte som i den Stores og Lærdes. Hans Sind var henvendt mod hans Skaber, og den overordentlige Scene, der laae udbredt for hans Blik, forvandlede han til et stort og herligt, men vildt Tempel til Hans Dyrkelse og Ære. Det vilde være godt for os Alle, om vi af og til standsede i vor ivrige Jagen efter verdslige Gjenstande, kastede et Blik paa Verden selv og betragtede den som et Atom i det ubegrændsede Rum — som een blandt de mange tusinde andre bekjendte Verdener, der i sin Tid ere blevne stillede paa deres Plads af den Haand, som skabte dem. Saadanne korte, men levende Blik paa Umaadeligheden af det moralske Rum, der adskiller Mennesket fra hans Gud, have den heldbringende Virkning at indprænte den Ydmyghed, der fører til Tro og Kjerlighed.

Efterat de havde tilbragt en Time paa Bjergets nøgne Top, snart talende, snart i Taushed beskuende den omkringliggende Scene, indtraadte der en Forandring

i Veiret, som bevægede vort Selskab til at vende tilbage. Hele Formiddagen havde man seet Snebyger, men det var langtborte mellem de glindsende Bjerge. En Gang var Vulkanen saaledes bleven skjult for deres Blik, men nu kom en tæt Sky henover Bjerget selv, der hurtig blev ligesaa hvidt, som dette rene Element kunde gjøre det. Saa tæt faldt Sneen, at det snart var umuligt at see i en Snes Alens Fraskand, og hele Øens Fladland blev saaledes skjult for dem. I dette ugunstige Øieblik begyndte vore Eventyrer deres Nedstigning.

Det er altid langt mindre farligt at stige op ad en steil Skraaning, end at stige ned ad den. Naar man stiger op ad, kan man let standse, medens Bevægelsen i den anden Retning ofte er altfor hurtig, til at man fuldkomment kan have den i sin Magt. Roswell følte Sandheden af dette og vilde have foreslaaet at vente, indtil Atmosphæren atter blev klar, men det faldt ham ind, at dette rimeligvis ikke vilde indtræffe meget snart. Han fulgte derfor Daggett skjøndt modstræbende og med den behørige Forsigtighed. Stimson gik bagefter.

I de første ti Minutter skred vore Eventyrere fremad uden nogen synderlig Vanskelighed. De fandt netop det Punkt, hvor de havde naaet Toppen af Bjerget, og begyndte at stige ned. Det viste sig snart, at der maatte anvendes stor Forsigtighed, thi Sneen havde gjort Jordbunden slibrig. Daggett var imidlertid ivrig og dristig, naar han først var kommen i Bevægelse, og gik lidt forud for de

Øvrige, raabende til dem, som vare bagved ham, at de skulde kun gaae frem uden Frygt. Dette gjorde de ogsaa, skjøndt med langt mere Forsigtighed, end deres Fører. Endelig ankom de alle Tre til et Sted, hvor det synes, at de ikke kunde overvinde Vanskelighederne. Nedenunder dem laae en glat Klippeflade allerede bedækket med Sne, og de kunde ikke see langt nok forud til at opdage, hvorledes denne Skraaplan endte. Daggett paastod imidlertid, at han kjendte Stedet, at de havde passeret det, da de steg op. I en kort Afstand nedenunder dem var der en bred Klippeafsats, og naar de først vare der, vilde det blive nødvendigt at gjøre en betydelig Omvei forat naae en vis Kløft, ad hvilken Stien vilde være temmelig let. Alle erindrede Klippeafsatsen og Kløften; Spørgsmaalet var blot, om den første laae nedenunder dem og saa nær, som Daggett formodede. En falsk Selvtillid greb den Sidste, og han gik endogsaa saa vidt, at han afslog at modtage den Ende Toug, som Roswell kastede til ham, men satte sig paa Sneen og gled ned, hvorpaa de næsten øieblikkelig tabte ham af Syne.

„Hvad er der bleven af ham?" spurgte Roswell, idet han anstrengte sine Øine forat trænge gjennem den tykke Luft.

„Hold fast i Linen, Sir, og giv mig den anden Ende, saa vil jeg gaae ned og see efter ham," svarede Slimson.

Da det aabenbart var farligst at blive sidst tilbage

og at stige ned uden Understøttelse af En ovenfor, ind-
villigede Roswell i dette Forslag og firede Styrmanden
nedad Klippen, indtil ogsaa han forsvandt for hans Blik.
Men skjøndt Stimson var ham ude af Syne, var han
dog ikke saa fjern, at han ikke kunde naae ham med
Stemmen.

„Gaa længere til Høire, Sir," raabte Styrmanden,
„og stram Linen, medens jeg gaaer med."

Dette skete nu, da det var aldeles sikkert at gaae i
den Høide, hvor Roswell befandt sig. Et Øieblik efter
rykkede Stimson i Linen og raabte.

„Det gaaer nok, Kaptain Gar'ner," sagde han. „Nu
er jeg paa Klippeafsatsen og har retgodt Fodfæste. Læg
Linen ned paa Sneen, og lad Dem glide saa langsomt,
som De kan, hold Dem klos ved Siden af den. Jeg
skal tage mod Dem."

Gardiner forstod Alt dette fuldkomment og gjorde,
som der var bleven ham anvist. Ved at holde sig klos
til Linen naaede han Klippeafsatsen netop paa det Sted,
hvor Stimson var parat til at modtage ham. Denne
standsede hans nedadglidende Bevægelse ved med hele sit
Legemes Vægt at kaste sig imod ham. Ved denne For-
holdsregel blev Roswell standset i Tide, ellers vilde han
være styrtet ud over Klippeafsatsen ned af en Skraaning,
der næsten var lodret.

„Og hvad er der bleven af Kaptain Daggett?" spurgte
Gardiner, saasnart han atter var kommen paa Benene.

„Jeg frygter for, at han er ſtyrtet ned over Klippen," var Svaret. „Paa det Sted, hvor jeg naaede denne Affats, var den ſaa ſmal, at jeg med Vanſkelighed kunde gaae henad den — jeg vilde ikke have kunnet det, hvis jeg ikke havde havt Linen at ſtøtte mig ved, og at dømme efter Mærkerne i Sneen er den ſtakkels Mand ſtyrtet redningslos ned i Dybet."

Dette var en frygtelig Efterretning at modtage paa en ſaadan Tid og paa et ſaadant Sted! Men Roswell tabte ikke Modet derfor, tvertimod — han handlede med Koldblodighed og Forſtand. Efterat have ſkudt Linen op i Bugter kaſtede han den ſaa langt ned, at han var vis paa, at den havde naaet Bunden i en Dybde af omtrent ſex Favne. Derpaa lod han Stimſon holde faſt ved den efterat have taget et Tørn omkring et fremſpringende Klippeſtykke, og driſtig lod han ſig nu glide ned ad Fjeldvægen, hvis Fod han naaede omtrent i den Afſtand, han havde beregnet.

Det ſneede endnu voldſomt, og de ſtore Sneflager, der af Vinden pidſkedes omkring Klipperne, blændede og bedøvede i enkelte Øieblikke den unge Mand. Han var imidlertid faſt beſluttet paa at udføre ſit Forſæt at frelſe et Menneſkeliv. Daggett maatte, enten levende eller død, befinde ſig paa den Flade, hvor han nu var, og han begyndte nu ivrig og omhyggelig at ſøge blandt Klippeſtykkerne. Vindens Suſen forhindrede ham næſten fra at høre Stimſon raabe oppefra. Pludſelig ophørte Vin-

den, Sneen faldt ikke saa tæt, og snart blev det aldeles klart; Solens Straaler — og man maa erindre, at det var i Hundedagene — faldt opvarmende og oplivende paa den funklende Sne. I det næste Øieblik faldt Roswells Øine paa den Gjenstand, han søgte.

Daggett var bleven ført ud over den Afsats, paa hvilken Stimson havde fundet Fodfæste, fordi han ikke havde noget Middel til at standse sin Bevægelse. Han strakte sin Landse eller Springstav frem, men den fandt intet Støttepunkt. Faldet var dog ingenlunde lodret, da adskillige fremspringende Dele af Klippen formindskede hans Fart; og det er sandsynligt, at den ulykkelige Robbefangers Liv blev frelst ved Landsen. Denne laae under ham paa hans sidste Nedfart, og han gled langsmed den og fortes derved hen paa det eneste Sted, hvor man i en betydelig Afstand kunde opdage nogle forknytte Planter. Stødet blev betydelig formindsket derved, at han kom ned paa en temmelig tyk Bunke Gyvel.

Da Roswell naaede sin ulykkelige Kammerat, var denne Sidste fuldkomment ved sine Sandser og aldeles koldblodig.

„Gud være lovet, at De har fundet mig, Gar'ner," sagde han; „der var et Øieblik, da jeg havde opgivet det."

„Gud være lovet, at De lever," svarede den Anden. „Jeg ventede kun at finde Deres Lig; men De synes ikke at have stødt Dem meget."

„Mere end det synes, Gar'ner, mere end det synes. Jeg har vistnok brækket mit Ben, og den ene af mine

Skuldre smerter mig betydelig, skjøndt jeg ikke troer, at den er af Leb. Det er en sørgelig Historie for en Robbefanger."

„Vær ubekymret med Hensyn til Deres Skib, Daggett — jeg skal nok tage mig af det og af Ladningen."

„Vil De tage Dem af Skonnerten, Gar'ner? — Lov mig det, og jeg vil føle mig beroligt."

„Det lover jeg. Vore to Skibe skulle holde sammen under alle Omstændigheder, indtil vi ere klar af Isen."

„Men det er ikke nok. Min Sølove maa fyldes ligesaavelsom Deres. Lov mig det."

„Det skal skee, om Gud vil. Men der kommer Stimson; det Første vi have at gjøre, er at føre Dem bort fra dette Sted."

Daggett følte sig aabenbart lettet ved Roswell's Løfte; thi midt under den Smerte og de Bekymringer, hans uventede Tilstand havde fremkaldt, beskæftigede hans Tanker sig dog mest med hans Skib og dettes Skjebne. Nu, da hans Sind var bleven beroliget med Hensyn til dette Punkt, bleve hans legemlige Smerter mere følelige.

Vort Selskab var i temmelig stor Forlegenhed. Daggetts Ben var uvaatvivlelig brækket lidt ovenfor Ankelen, og flere andre Dele af hans Legeme havde lidt betydelige Beskadigelser. At gjøre Noget med den stakkels Mand, saaledes som han laae der, var imidlertid umuligt, førend han var bleven bragt i en siddende Stilling. Heldigvis var der ikke langt til Foden af Bjerget, og med Forsigtighed og en fast Gang var det muligt at naae en lavt

liggende Klippeafsats. Daggett blev løftet op mellem Roswell og Stimson, hvor han holdt sig i en siddende Stilling ved at lægge en Arm om Enhvers Hals. Benene hang ned saavel det brækkede som det sunde. Denne tilfældige Omstændighed havde den Syge at takke for, at der indtraadte en heldig Forandring i hans Tilstand. Medens Benet saaledes hang og dinglede, kom de brækkede Stykker i den rette Stilling, hvilket Daggett øieblikkelig mærkede og meddelte til Roswell. Deres følgende Fremgangsmaade blev rettet efter denne behagelige Oplysning.

Somænd maa ofte forrette Tjeneste som Læger og Præster. Det er vistnok sjeldent, at de udmærke sig i nogen af disse to Retninger; men paa Grund af at de ere kaldede til at beskæftige sig med mange Ting, erholde de ialmindelighed en vis Behændighed, der gjør dem dygtigere i Alt, hvad de foretage sig, end Andre, der ere aldeles fremmede for den specielle Handling, som saaledes skal udføres. Roswell havde allerede behandlet et Par Benbrud og havde et ret godt Begreb om, hvorledes dette Tilfælde skulde behandles. Daggett sad nu paa en Klippe ved Foden af Bjerget med sine Ben endnu hængende ned og Ryggen hvilende op imod en anden Klippe. Aldrig saasnart var han bragt i denne Stilling førend Stimson blev afsendt for i Hast at hente Hjelp. Han havde en udstrakt Fuldmagt og ilede afsted med en Fart, der lovede Lindring, saasnart som Omstændighederne vilde tillade det.

Hvad vor Helt angaaer, da tog han fat paa sit vigtige Arbeide i samme Øieblik, som Stimson forlod ham. Daggett hjalp med sine Raad og, naar det var muligt, med sin personlige Assistance; thi Sømænd ere sjelden passive, naar Noget kan gjøres, hvor vanskeligt det end falder dem.

Roswell blottede Benet og overbeviste sig snart om, at Stykkerne vare komne i den rette Stilling. Han lagde da øieblikkelig Bandage om det og forfærdigede Skinner. Det var maaskee lidt Charakteristisk for Daggett, at han fremtog sin Kniv og hjalp med at give Skinnerne den passende Form og Tykkelse. De bleve lavede af det sønderbrudte Landseskaft og vare snart færdige. Roswell viste megen Behændighed og Sagkundskab i at anbringe Skinnerne. Lommetørklæder bleve brugte til at milde Trykket paa enkelte Steder og ved Hjelp af Kabelgarn, som man havde opslaaet af Linegodset, fik man Garn til at binde det Hele fast med. I en halv Time havde Roswell fuldendt sit Arbeide, og det inden Benet var synderlig opsvulmet. Saasnart det brækkede Lem var bleven saaledes forbunden, blev det omhyggelig løftet op og lagt paa Klippen tilligemed det andet, da man antog, at den vandrette Stilling vilde være bedre end den lodrette.

Ikke mindre end fire smertelige Timer forløb, inden en Afdeling af Mandskabet fra Skibene naaede Foden af Bjerget. De ankom imidlertid med en Baare til at

transportere den Syge paa, som var bleven brugt til at føre Sælskind over Klipperne. Paa denne Baare blev Daggett nu omhyggelig lagt, og fire Mænd bar ham nogle faa Hundrede Alen, hvorpaa disse bleve afløste af andre fire, og saaledes blev den hele Afstand lige til Huset tilbagelagt. Patienten blev lagt paa sin Seng, og hans andre Saar bleve omhyggelig efterfete og forbundne.

Glad var den Lidende ved at finde sig under Tag og i et Værelse, der havde sine Bekvemmeligheder, eller hvad man under saadanne Forhold maatte anfee for Bekvemmeligheder. Da Folkene kun sjelden opholdt sig i Sovesalen undtagen om Natten, kunde han faae Ro til at sove, og Roswell fortalte nu Stimson, at han nærede det Haab, at Patienten om en Maaned eller sex Uger atter skulde kunne sætte Foden til Jorden.

„Det er heldigt for ham, Stephen, at det ikke gik ham værre," tilfoiede Roswell ved denne Leilighed. „Havde han ikke havt det Held, at Landseskaftet var kommen ned under ham, havde han formodentlig knust alle sine Lemmer."

„Hvad De kalder Held, Kaptain Gar'ner, det kalder jeg Forsyn," var Stephens Svar. „Den gode Bog siger os, at der ikke falder en Spurv til Jorden uden det guddommelige Forsyns Villie."

Ende paa første Del.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Overſatte af Originalſproget.

Tohundrede og ſyvende til tohundrede og niende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1861.

Sølverne

eller

De forulykkede Robbefangere.

Af

James Fenimore Cooper.

Oversat fra Engelsk

af

P. P. Blicher.

Anden Del.

Kjøbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1861.

Første Kapitel.

Roswell Gardiner tog den følgende Dag fat paa sit Arbeide med en Skygge af morke Betragtninger over sin Pande. Der var indtraadt en Krisis, og det var nødvendigt, at han passede noie paa, hvorledes han gik frem. Daggetts Nærværelse paa Øen var ikke længere af nogen Betydning for ham ellers hans Rheder, men Hemmeligheden om Klippen og den skjulte Skat var endnu tilbage. Skulde de to Skonnerter holde sammen, hvorledes skulde han da selv opfylde denne Del af sin Pligt, uden at gjøre den anden Skonnert delagtig i Udbyttet, og han vidste, at enhver Fibre hos Diakonen vilde oprøres derimod. Han havde imidlertid givet sit Ord, og han havde intet andet Valg end at blive og hjelpe med til at fylde den anden Sølove, og saa see, om han kunde være saa behændig at blive den kvit igjen, medens de to Skibe seilede mod Nord.

Første Styrmand paa Daggetts Skib var vel en

god Robbefanger, men en heftig og hensynsløs Mand, der mere end een Gang havde yttret sin Misfornøielse med den store Forsigtighed, der blev iagttaget ifølge Roswells Befaling. Macy, som denne Officer hed, vilde have, at man paa en Gang skulde dræbe saamange af Dyrene, som det var muligt, og saa give sig ifærd med at koge Tran og nedsalte Skind. Han havde seet en saadan Fremgangsmaade blive fulgt med Held, og troede, at det var den sikkreste Maade, hvorpaa Arbeidet kunde fremmes.

„En smuk Morgenstund," sagde han, „kan det let hænde, at naar Kaptain Gar'ner kommer ud, er hele Hjorden borte — gaaet hen forat græsse paa andre Marker."

Dette var en Betragtning af Sagen, som aldeles ikke behagede Roswell. Hans forsigtige Fremgangsmaade havde hidtil ført til et heldigt Resultat, og han haabede, at det vilde vare ved, indtil begge Skonnerter vare fyldte. Den næste Morgen, da Folkene drog ud, fornyede derfor vor unge Kaptain, som Anfører for begge Besætninger, sine Paamindelser, idet han fornemmelig gjorde de sidst Ankomne opmærksomme paa Nødvendigheden af at anvende Forsigtighed for ikke at forurolige Robberne mere, end Arbeidet nødvendigvis fordrede. Som sædvanlig blev der svaret „Ja! ja!" og Folkene gik henover Klipperne, tilsyneladende fortræffelig oplagte til at adlyde denne Opfordring.

Omstændighederne vare imidlertid ikke af den Natur, at de gav Roswell samme Indflydelse paa Folkene fra Vineyard, som han havde paa sin egen Besætning. Han var en ung Kaptain, og dette var hans første Reise i denne Egenskab, som Alle vidste; desuden havde de to Skibe rivaliseret med hinanden, og det glemte man ikke saa let. Dernæst følte Macy og lod sig forstaae med, at han egentlig var den lovmæssige Befalingsmand paa sin Skonnert, naar Daggett var forhindret fra selv at føre Kommandoen, og at denne ikke havde Ret til at overdrage den til et andet Individ. Alle disse Punkter bleve den Dag temmelig høiroestet behandlede blandt Folkene fra Vineyard og især det sidste.

Med Rette har man sagt: „Kongens Navn er en stærk Borg." De, som have Loven paa deres Side, have en Anseelse og en Myndighed, som man ikke let unddrager sig ved at raisonnere om Ret og Uret. Menneskene ere meget tilboielige til at underkaste sig dem, der ere saaledes udrustede, thi Lovens Magt er i Almindelighed lige saa virksom i at hidføre en Seier, som i at bilægge en Strid. I en vis Forstand bliver den lovlige Magt Retfærdighed, og vi see hen til dens fornuftige Haandhævelse som til det sikkreste Middel, hvorved det kan afgjøres, hvad der er Ret mellem Mand og Mand.

„Commodoren siger, at man skal behandle Dyrene varsomt," sagde Macy leende, idet han med sin Landse dræbte den første Robbe den Morgen, en Unge af dem,

som levere de bedste Skind. „Tag Barnet, Folk, og læg det i Vuggen, mens jeg seer efter dets Moder."

Et Fryderaab fulgte paa dette Indfald, og Folkene bleve kun saa meget desto mere tilboielige til at vise sig oprørske og støiende, da de hørte deres Officer yttre sig saa frit.

„Barnet er i sin Vugge, Mr. Mack," svarede Jenkins, der var ligesaa lystig en Fyr som Styrmanden. „Den bedste Maade at vugge det i Søvn paa, det er efter min Mening at slagte alle disse fæle Bæster, hvoraf der er saamange i vort Nabolaug."

„Gaa løs paa dem!" raabte Mack og angreb en Elephant i samme Øieblik, som han udstødte den Befaling. Øieblikkelig frembod Klipperne paa den Kant af Øen en Scene fuld af Oprør og Forvirring. Hazard, der var i Nærheden, var saa heldig at holde sine Folk tilbage, men det saae virkelig ud, som om Folkene fra Vineyard vare blevne afsindige. En stor Mængde Robber bleve riglignok dræbte; men for een, der blev dræbt, bleve tyve forskrækkede og flygtede ud i Oceanet. Alle Dyr have deres Alarmskrig, eller om det ikke er et Skrig, saa dog et Signal, hvorved de gjøre sig forstaaelige for hverandre. Nu og da seer man en Hjord eller Flok ile afsted eller udfolde Vingerne uden nogen tilsyneladende Grund, men som Følge af en Advarsel, deres Instinkt er bekjendt med. Saaledes maa det have været med Robberne; thi Klipperne bleve snart forladte, endog i en

Mils Afstand fra Scenen for Slagteriet, saa at Hazard og hans Mandskab bogstavelig Intet havde at bestille — undtagen at vende hjem og fuldende den Laststuvning, som endnu var tilbage i deres Fartøi.

„Jeg formoder, Mr. Macy, at De veed, at Alt dette er imod de givne Befalinger," sagde Hazard, idet han førte sine Folk tilbage til Bugten. „De seer, at jeg er nødt til at vende tilbage og aflægge Rapport."

„Ja, rapporter saameget De vil!" var Svaret „Jeg har ingen anden Overbefalingsmand end Kaptain Daggett; og — dersom De skulde see ham, fortæl ham da, at vi have gjort en prægtig Morgenfangst."

„Ja, ja, idag har De nok at bestille, Macy; men hvorledes vil det blive imorgen?"

„Akkurat som det har været idag. Bæsterne maae komme op forat trække Veiret, og vi kunne være sikkre paa dem et eller andet Sted her paa Kysten. Denne ene Dags Udbytte kan nok maale sig med, hvad vi hidtil have havt paa to Dage."

„Meget sandt; men hvad vil Udbyttet blive imorgen? Jeg skal imidlertid fortælle Kaptain Daggett, hvad De ønsker, at jeg skal sige ham, og vi faae da hans Mening om Sagen at høre. Efter min Mening ønsker han vistnok at vedblive med at kommandere sit Skib, indtil det kommer tilbage til Holmes Hole, enten han saa er paa Benene eller ikke."

Hazard gik nu sin Vei, rystende betænkelig paa Hove-

det. Han havde hellerikke taget feil med Hensyn til det, han ventede af Daggetts Vrede. Denne erfarne Robbefanger sendte Bud efter sin Styrmand og gav ham strax at forstaae, at han endnu var hans Chef. Hvor slap Disciplinen end kan være ombord paa disse Skibe, hvor Mandskabet har Part i Ladningen, er der dog sædvanligvis en Mand ombord i dem, som i enhver Henseende er istand til at haandhæve den Myndighed, der er ham given ved Lovene, saavelsom ifølge den indgaaede Overenskomst. Macy blev hentet, irettesat og truet med at blive afsat fra sin Post, dersom han igjen vovede at overtræde Chefens Ordrer. Som det i Almindelighed indtræffer i Tilfælde af den Natur, udtalte den Strafskyldige sin Anger og lovede Lydighed for Fremtiden.

Men Ulykken var skeet. Robbefangsten kunde ikke længere fortsættes paa den regelmæssige systematiske Maade som hidtil paa denne Ø, men den var bleven usikker og foranderlig. Undertiden havde Folket god Lykke; men der kunde ogsaa indtræffe Dage, da intet Dyr af nogetsomhelst Slags blev dræbt. Skonnerten fra Vineyard var kun halvt fuld, og den gode Aarstid nærmede sig hurtig sin Ende. Roswell var fuldkommen klar til at seile, og begyndte at blive noget ærgerlig over den Extravagance, der saaledes blev ham og hans Mandskab paabyrdet.

Der var imidlertid gaaet fulde tre Uger efter det Uheld, som var tilstødt Daggett, og den saarede Mand begyndte at komme sig. Bruddet var voxet sammen, og

der var Udsigt til, at Benet om en Maaned kunde være i ret god Stand, om end ikke saa stærkt, som det havde været før. Alle de øvrige Saar vare lægte, og Kaptainen paa Vineyarder-Skibet havde just begyndt at gaae lidt omkring paa Krykker, hvilket var en stor Lindring for ham, efter at han havde været bunden til sit Leie i saa lang Tid. Med stor Forsigtighed kunde han endogsaa drive det til at gaae ned paa den Klippeafsats, der som en Terrasse strakte sig over to Hundrede Alen nedenfor Huset. Her mødte han Roswell en Søndag Morgen, netop tre Uger efter deres uheldige Besøg paa Bjerget. Enhver af dem satte sig paa et lavt Klippestykke, og de begyndte at tale om deres respektive Udsigter og om deres Skibes og Mandskabers Tilstand. Stephen var som sædvanlig i Nærheden af sin Kaptain.

„Jeg troer, at Stimson havde Ret i at formaae mig til at give Folkene deres Søndag fri," bemærkede Gardiner, idet han saae om paa de forskjellige Grupper, som Folkene dannede, idet de vaskede sig, barberede sig, eller paa anden Maade søgte at befrie sig fra de Urenligheder, som atter en Uges Arbeide havde samlet. „De begynde igjen efter en Smule Hvile med mere Lyst og en stadigere Haand."

„Ja, Helligdagen er et stort Gode især for dem, som ere paa Land," svarede Daggett. „Tilsøs sætter jeg ikke stor Pris derpaa. Et Skib maa dog dingle afsted, hvad enten det er Søndag eller Søgndag."

„De kan dog stole paa, Kaptain Daggett, at der bliver holdt det samme Regnskab med hver Dag i den store Logbog deroppe, hvad enten en Mand er paa Lodskud eller i rum Sø," bemærkede Stephen, som altid havde det Privilegium at udtale sine Anskuelser om saadanne Gjenstande. „Gud er Herren saavel paa Havet som paa Landjorden."

Der indtraadte en Pause; thi Talerens høitidelige Væsen og ubestridelige Oprigtighed gjorde et stærkt Indtryk paa hans Ledsagere, hvorlidet de end vare tilbøielige til at tænke dybt om Ting af den Natur. Derpaa begyndte Roswell atter Samtalen, idet han gik over til en Sag, som alvorlig havde beskæftiget hans Sind i flere Dage.

„Jeg ønsker at tale med Dem, Kaptain Daggett, om vore Udsigter," sagde han „Min Skonnert har fuld Ladning, som De veed, vi kunne ikke udrette Mere, om vi endog bleve her endnu en Sommer. De har omtrent halv Ladning med meget ringe Udsigt til at faae fuld Ladning i denne Sommer. Mr. Macys Angreb paa Robberne har sat Dem idetmindste en Maaned tilbage, og hver Dag ville vi finde Dyrene mindre lette at tage. Jevndøgnstiden er ikke langt borte, og saa veed De, at vi ville faae mindre og mindre Solskin — saa lidt, at det ikke vil være os til stor Nytte. Vi trænge til Dagslyset for at komme igjennem Isen, og der er stive Hundrede Semil imellem os og aabent Vand, selv om vi gik under Seil imorgen. Husk paa, hvor alvorlig en

Sag det vilde være for os, hvis vi bleve indefrosne her under saa hoi en Bredegrad, efterat Solen havde forladt os!"

„Jeg forstaaer Dem, Gar'ner," svarede den Anden rolig, skjondt hans Væsen snarere vidnede om en vis tvungen Resignation end en hjertelig Indrommelse af hvad han ansaae for sin Kammerats tilsigtede Forslag. „De er Herre over Deres eget Skib, og jeg tor nok sige, at Diakon Pratt vilde blive meget glad ved at see Dem komme ind mellem Shelter-Island og Oyster Pond. Jeg er kun en Krobling, ellers troer jeg nok, at mit Fartoi ikke skulde være mange Dages Seilads agten for Deres."

Roswell blev ærgerlig; men hans Stolthed var ogsaa bleven saaret. Bidende sig i Læben taug han et Øieblik, hvorpaa han talede med megen Bestemthed, men ædelt og som en Mand.

„Jeg skal sige Dem, hvad det er, Daggett," sagde vor Helt, „godt Kammeratskab er godt Kammeratskab, og Flag er Flag. Det er Pligt for alle os Yankeer at holde fast ved Striberne,*) og jeg haaber, at jeg er ligesaa redebon som enhver Anden til at gjore, hvad der i i en saadan Sag bor gjores; men min Rheder er en skarp Regnemester, og jeg er meget tilboielig til at troe, at han bryder sig mindre om den Slags Folelser, end De og jeg. Diakonen har aldrig været tilsos."

*) Dermed menes de nordamerikanske Fristaters Flag.

„Det kan jeg tænke. Han har nok en indtagende Datter, Gar'ner."

„De mener formodentlig hans Niece," svarede Roswell rødmende. „Diakonen har aldrig selv havt noget Barn, troer jeg, idetmindste har han intet levende; Mary Pratt er hans Niece."

„Niece eller Datter, det er ligemeget. Hun er smuk og vil engang blive rig, hører jeg; nuvel, jeg er fattig og tilmed en Krøbling."

Roswell kunde have slaaet sin Stalbroder til Jorden; thi han forstod fuldkomment, hvad han hentydede til; men han havde tilstrækkelig Selvbeherskelse til ikke at yttre, hvad han følte.

Det er altid lettere at indvirke paa en modig og ædelsindet Mands Følelser end at bevæge ham ved Magt eller Frygt. Roswell havde aldrig holdt af den Tanke at lade Daggett blive tilbage paa den Aarstid og under den Bredegrad, og nu syntes han endnu mindre derom, da han saae, at hans Opførsel kunde blive udledet af en falsk Grund.

„De drømmer dog vel ikke om at overvintre her, Kaptain Daggett?" sagde han efter en Pause.

„Ikke, hvis jeg kan undgaae det. Men Skonnerten kan aldrig vende tilbage til Vineyard uden med fuld Ladning. Selv Fruentimmerne vilde gjøre os det forhedt paa Den i saadant et Tilfælde. Gjør De Deres Pligt imod Diakon Pratt, Gar'ner, og lad mig hjelpe

mig, saagodt jeg kan. Om en fjorten Dage vil jeg være istand til at gaae lidt omkring, og om en Maaned haaber jeg at være saa rask, at jeg kan gaae ud blandt Folkene og holde lidt Øie med deres Arbeide. Mr. Macy vil være lidt mere maadeholden, naar mine Øine hvile paa ham."

„En Maaned! den, som bliver her endnu en Maaned, maa være belavet paa at blive her endnu otte til, hvis han ellers nogensinde kan komme bort fra Gruppen."

„En sildig Afreise er bedre end et halvt tomt Skib. Naar De kommer til Oyster Pond, Gar'ner, haaber jeg, at De vil sende et Par Ord over til Vineyard for at fortælle dem, hvorledes vi have det."

Atter fulgte der en lang Pause, under hvilken Roswell havde fattet sin Beslutning.

„Jeg vil gjøre dette for Dem, Daggett," sagde han, idet han talede som En, der fuldt og fast har besluttet, hvad han vil gjøre. „Tyve Dage til vil jeg blive her, og hjelpe Dem med Deres Ladning; derefter reiser jeg, hvad enten De har faaet eet eller tusinde Skind. Dette er at blive saalænge, som nogen Mand tør blive under saa høi en Bredegrad."

„Giv mig Deres Haand, Gar'ner. Jeg vidste, at der var det rette Stof i Dem, og at det vilde vise sig i det rette Øieblik. Jeg haaber, at Forsynet vil begunstige os — det er virkelig Skade at spilde saa smuk en Dag

som denne, især da Dyrene komme op paa Klipperne for at sole sig ligesom tidligere."

„De vil ikke faae stor Nytte af det Forsyn, De nys talte om, Kaptain Daggett, hvis De glemmer at holde Sabathen hellig," sagde Stimson alvorlig. „Forsøg paa at være lidt overbærende og see, hvad Godt der vil komme ud deraf."

„Han har Ret," sagde Roswell, „det veed jeg af at have fulgt hans Raad. Nuvel, vor Handel er sluttet; i tyve Dage til bliver jeg her og hjelper Dem med at kompletere Deres Ladning. Vi ville da være ligeved Jevndøgnstiden, og jeg gaaer da Nord paa saa hurtig, jeg kan. Til den Tid tænker jeg da ogsaa, at De vil være istand til selv at gjøre Tjeneste."

Saaledes blev da Sagen ordnet. Roswell følte, at han havde indrømmet Mere, end han burde; men hans Begreber om godt Kammeratskab bevægede ham dertil, og det var ham heilig imod at gjøre Noget, der kunde faae Udseende af, at han havde forladt en Stalbroder, som var i Forlegenhed. Hele den Tid var vor Helt sig bevidst, at han begunstigede en Medbeiler, og han var ikke fri for at nære den Mistanke, at Daggett ønskede at holde Die med ham, indtil de havde aflagt Klippen et Besøg. Ikkedestomindre havde Roswell nu fattet sin Beslutning. Han vilde blive tyve Dage, og i den Tid gjøre Alt, hvad han kunde, forat fremskynde Vineyardernes Afreise.

Robbefangsten blev nu fortsat med mere Orden og Methode, end Tilfældet havde været under Mr. Macys Tilsyn. Den gamle Forsigtighed blev iagttaget, og Arbeidet lykkedes i Forhold dertil. Hver Aften, naar Gardiner vendte tilbage til Huset, havde han en god Melding at giøre, og den eiendommelige Pliren med Øiet, der vidnede om Daggetts Interesse for sit Kald, kunde man atter see hos Vineyarderen, et sikkert Tegn paa, at han atter var vendt tilbage til sine gamle Tanker og Følelser. Daggett var aldrig gladere, end naar han lyttede til en Beretning om den Maade, hvorpaa en gammel Elephant eller Løve var bleven tagen, eller hvorledes en Mængde Sælhunde af den Slags med uldent Skind havde maattet yde Mandskabets Iver og Behændighed deres Tribut.

Uagtet Roswell opfyldte sit Løfte og fortsatte Arbeidet med Iver og Held, havde han dog bestandig sine Øine vendte mod disse Tegn, der tilkjendegive Aarstidens Fremrykken. Nu betragtede han Oceanet imod Nord og lagde Mærke til de omkringdrivende Isbjerges formindskede Antal og Størrelse, et Bevis paa at Sommeren og Bølgerne havde bearbeidet deres Sider. Derpaa vendte han Blikket imod Solen, hvis daglige Bane blev lavere og lavere, hver Gang den viste sig, idet den hurtig sank ned imod Nord, som om den ilede med at komme bort fra en Hemisphære, der havde saa Lidet tilfælles med dens Charakter. Nætterne, der altid ere kolde i den

Region, begyndte at true med Frost, og Tegnene paa Vinterens Nærmelse, der komme saameget senere i temperede Klimater, begyndte allerede at vise sig. Af Planteverdt var der rigtignok kun Lidt, og dette Lidet var saa magert og af en saa haardfør Natur, at Aarstidens Fremskridt i denne Henseende ikke mærkelig spordes; men i alle andre Henseender saae Roswell med stigende Uro, at det yderste Tidspunkt til Afreisen nærmede sig stærkt.

Robbefangsten fortsattes endnu nogen Tid med ret godt Udbytte, skjondt Foretagendets gyldne Dage havde lidt et betydeligt Skaar ved Mr. Macys Uforsigtighed og Ulydighed. Folkene arbeidede med Iver, thi ogsaa de saae Sydpolens lange Nat nærme sig og al den Fare, der var forbunden med et længere Ophold der. Da vi hyppig have havt Leilighed til at bruge Udtrykket „Sydpolen," er det bedst at sige nogle faa Ord til Forklaring deraf. Det er ikke vor Mening, at det skal opfattes saaledes, som om vore Robbefangere bogstavelig vare trængte indenfor Sydpolarkredsens evige Snee og Is, men kun tilnærmelsesvis. Faa Sofarende ere trængte saa langt sydpaa, saavidt vi vide. Wilkes gjorde det rigtignok, og andre af de senere Forskere have været ligesaa dristige og heldige. Den Ogruppe, som Gardiner besogte ved denne Leilighed, var ganske nær ved denne tænkte Linie, men vi føle os ikke berettiget til bestemt at angive dens Længde og Brede. Indtil dette Dieblik vedbliver den at være enslags privat Eiendom; og i

denne Antirentismens Tid, hvor uforskammede Forandringer foretages i en ved lang Vane og hæderlige Grundsætninger helliget Opforsel, ville vi ikke være med at gjøre Indgreb i Individers Rettigheder, naar de voldeligen overfaldes af Mængdens Begjerlighed og ubarmhjertige Magt. De, som ønske at efterligne Roswell, maa finde dem ved dristigen at give sig ud paa Eventyr, som han gjorde; thi vi ere tvungne til Taushed angaaende denne Gjenstand.

Det maa derfor være nok, naar vi sige, at Gruppen er nær ved Sydpolarkredsen, om lidt norden eller lidt sønden for har Intet at betyde. Da disse Have have en almindelig Charakter, ville vi vedblive at kalde dem de sydlige Polarhave, idet vi ved dette Udtryk betegne alle de nærmeste Have udenfor eller indenfor Kredsen.

Glad var Roswell Gardiner, da de tyve Dage vare forløbne. Man var nu langt inde i Marts, og de lange Nætter begyndte at nærme sig. Skibet fra Vineyard havde endnu ikke fuld Ladning, og Daggett var ikke istand til at gaae uden Krykke; men den sidste Dags Aften gav Gardiner dog sit eget Mandskab Ordre til at høre op med Robbefangsten og gjøre Alt klar til at tiltræde Hjemreisen.

„Deres Beslutning er urokkelig, Gar'ner," sagde Daggett i en vis bønlig Tone, som om han endnu nærede et svagt Haab om at formaae sin Kollega til at blive lidt længere. „En Uge til, og jeg vilde næsten have fuld Ladning."

„Ikke en Dag længer," var Svaret. „Jeg har allerede ventet forlænge og reiser imorgen. Hvis De vil følge mit Raad, Kaptain Daggett, skal De gjøre det Samme. Under denne Bredegad kommer Vinteren omtrent ligesaa pludselig som Foraaret hjemme hos os. Jeg har ingen Lyst til at famle omkring mellem Isbjerge, efterat Nætterne ere blevne længere end Dagene!"

„Det er sandt nok, Gar'ner, fuldkomment sandt; men det seer saa underligt ud at komme hjem med et Skib, der ikke har fuld Ladning."

„De har Overflødighed af Proviant; saa kan De jo stoppe lidt op paa Veien nordefter ved Falske Banks og fange Hvaler. Jeg vil hellere blive hos Dem der en hel Maaned, end blive her endnu en Dag."

„De gjør mig nervøs ved at tale paa den Maade om Gruppen! Jeg er overbevist om, at denne Bugt vil vedblive at være fri for Is endnu i flere Uger."

„Det er nok muligt; det er rimeligere, end at den vil fryse til. Men det vil ikke gjøre Dagene længere eller bringe os sikkert gjennem Ismarkerne og Isbjergene, som vi vide drive omkring herude imod Nord. Derude er et stort Hav, Daggett, som jeg i dette Øieblik har mere Interesse for, end for alle de Sælhunde, vi have ladt tilbage paa disse Øer. Men det nytter ikke at tale om det; imorgen seiler jeg, og, hvis De er fornuftig, seile vi i Selskab med hinanden."

Dette afgjorde Sagen. Daggett vidste godt, at det

vilde være til ingen Nytte at blive uden Understøttelse af Roswells Raad og hans Mandskabs Hænder, thi Mach kunde ikke længere betroes til at anføre et Robbefanger Parti. Han var begyndt at blive opsætsig og efterladen og havde i den senere Tid paadraget sig mere end een Irettesættelse. Det var derfor nødvendigt, at Soloverne ledsagede hinanden.

De nødvendige Ordrer bleve da udstedte, og „Hurra for Hjemmet" gik muntert fra Mund til Mund. Den behagelige Tanke om Hjemmet, i hvilken Alt, hvad der i dette Liv er velsignet, ligger sammentrængt, fremstiller for Enhver sine særegne Skikkelser af Lykke og Goder. Den veirslagne Somand, den udmattede Soldat, den trætte Reisende, Eventyreren, til hvilkesomhelst Lande Interesse eller Lyst har ført ham — Alle føle de deres Hjerte banke, naar de høre den velkomne Lyd: „Hurra for Hjemmet!"

Aldrig var nogensinde et Skib bleven gjort klar til at gaae tilsøs med saadan en Hurtighed som vore to Soløver. Østers-Ponderne vare næsten færdige, og havde været det omtrent i en fjorten Dage, men blandt Vineyarderne var der en god Del tilbage at gjøre. De gik alligevel til deres Arbeide med den bedste Villie og med et tilsvarende Resultat.

„Vi ville lade Huset blive staaende til dem, der komme efter os," sagde Roswell, da den sidste Gjenstand, som hørte til hans Skonnert, var bleven tagen ud af

det. „Diakonen har ſtuvet os ſaa fuld med Brænde, at jeg kunde friſtes til at kaſte det Halve overbord, nu da vi have fuld Ladning. Lad Alting blive ſtaaende, Hazard — Sengeſteder, Planker og det Hele; thi vi have virkelig ikke Plads dertil. Selv dette Brænde," og han pegede paa en Stabel, der indeholdt flere Favne, ſom vare blevne bragte iland forat gjøre Plads for Skind og Tønder, „maa gaae over til dem, ſom komme efter os. Maaſkee det kan blive en af os ſelv, thi vi Somænd vide aldrig, i hvilken Havn vi næſte Gang ſtoppe op."

„Jeg haaber, det bliver gamle Sag, Sir," ſagde Hazard muntert, „thi ſkjøndt den ikke er nogen betydelig Sohavn, ſaa er den nærved hver Mands Hjem, og kan kaldes enſlags Hoveddør, gjennem hvilken man gaaer ind og ud af Landet."

„En Sidedør i det Høieſte," ſvarede Roswell. „Ligeſom Du haaber ogſaa jeg, at det maa blive den næſte Havn, vi ſeile ind i, ſkjøndt vi med det Samme ville løbe Skonnerten indenfor Shelter-Island og fortøie den ved Diakonens Værft."

Hvilke Billeder fra det Forbigangne og Foreſtillinger om det Tilkommende vakte ikke disſe faa ſpøgefulde Ord i vor unge Robbefangers Sjel! Han foreſtillede ſig, at han ſaae Mary ſtaae i Forſtuen i hendes Onkels Bolig, et Vidne til Skonnertens Opſeiling, betragtende tankefuld de endnu uhydelige Skikkelſer, der kunde ſees paa dens Dæk. Mary havde ofte gjort dette i ſine Drømme; atter

og atter havde hun seet Solovens hvide Seil glide hen over Gardiners Bugt og lobe ind i Peconic, og ofte havde hun saaledes betragtet den Mands veirslagne Ansigt, som beskæftigede saamange af hendes Bonner — afmalende sig gjennem Sovnens hemmelighedsfulde Billeder den Gjenstand, som hun i vaagen Tilstand elskede saa hott.

Og hvor var Mary Pratt den Dag og den Time, da Roswell saaledes gav sine sidste Ordrer paa Robbefangerlandet; hvad var hendes Beskæftigelse og hvilke vare hendes Tanker? Længdeforskjellen mellem Øgruppen og Montauk var saa ubetydelig, at Tiden paa Dagen næsten kunde siges at falde sammen; fuldkomment var det vel ikke, men omtrent; der var ikke fem Graders Forskjel, hvilket udgjor tyve Minuter i Tiden. Mere tor vi ikke sige om den Sag; dette er ogsaa fuldkomment tilstrækkeligt til at give de Sofarende et nogenlunde klart Begreb om Gruppens Beliggenhed. Da en Længdegrad under Polarkredsen indeholder mindre end otte og tyve Normalmil, er dette at komme Stedet nærmere end en Dags Seilads, hvad Længden angaaer, og nærmere have vi ikke ifinde at bringe den vidbeegjerlige Læser, om ogsaa hans Nysgjerrighed er nok saa stor.

Og hvor var da Mary Pratt? I god Behold, ved god Helbred og forholdsvis lykkelig i sin Onkels Hus, hvor hun siden sin Barndom havde tilbragt den storste Del af sin Tid. Somænds kvindelige Venner have i selve Standen altid rigelige Kilder til Engstelser, men

Mary havde ingen anden Grund til Bekymringen i den Retning, end hvad der var uadskillelig fra en lang Søreise og det Farvand, som Roswell besøgte. Hun vidste vel, at den Tid nu var kommen, da han ventedes at være paa Hjemreisen, og saasom Haabet er en levende og skuffende Følelse, havde hun allerede tænkt sig ham et godt Stykke paa Veien hjemefter.

Men en Samtale, som netop samme Dag, ja samme Time forefaldt mellem hende og Diakonen, vil bedst kunne forklare hendes Anskuelser og Forventninger.

„Det er meget underligt, Mary," begyndte Onkelen, „at Gar'ner ikke skriver! Hvis han blot vidste, hvorledes en Mand er tilmode, naar hans Eiendom er tituſinde Mile borte, er jeg vis paa, han vilde skrive og ikke lade mig være i denne Uvished om, hvorledes Sagerne staae."

„Med hvilken Leilighed skulde han skrive, Onkel?" svarede den mere betænksomme og fornuftige Niece. „Der er ingen Posthuse nede ved Sydpolen, og der er heller ingen Reisende, som kunne bringe Brevene ad privat Vei."

„Men han skrev engang, og det var fortræffelige Nyheder, han sendte os i det Brev!"

„Han skrev fra Rio, thi der havde han Midlerne til det. Efter min Beregning maa Roswell have forladt sin Station for tre til fire Uger siden og maa nu have tilbagelagt ligesaamange tusinde engelske Mile af Hjemreisen."

„Troer Du det, min Pige? — Troer Du det?"

udbrød Diakonen, og hans Øine lyste af Glæde. „Det vilde være gode Efterretninger, og dersom han ikke opholder sig forlænge paa Veien, kunde vi inden halvfemsindstyve Dage fra dette Øieblik begynde at see efter ham!"

Mary smilede tankefuld, og en stærkere Farve udbredte sig langtsomt, men tydelig over hendes Kinder.

„Jeg troer ikke, at det er rimeligt, Onkel, at Roswell Gardiner vil standse paa sin Vei her hjem til os paa Østerpond," var det Svar, hun gav.

„Det skulde gjøre mig ondt, om jeg havde saadanne Tanker. Den vigtigste Del af hans Reise skal udføres i Vestindien, og jeg haaber, at han ikke er den Mand, der forsømmer sine Instruxer."

„Vil Roswell blive nødt til at stoppe op i Vestindien, Onkel?"

„Javist — hvis han følger sine Ordrer, og det troer jeg nok, den unge Mand vil gjøre; men den Forretning vil ikke opholde ham længe der —" Marys Ansigt opklaredes igjen ved denne Bemærkning, „og hvis din Formodning er rigtig, kunne vi, naar de næste halvfemsindstyve Dage ere forløbne, alligevel see efter ham."

Mary forblev taus et Øieblik, men hendes fortrylende Ansigt lyste af den hjerteligste Lyksalighed, som Onkelens næste Bemærkning dog forstyrrede, uden at det var hans Hensigt.

„Hvis Gar'ner kommer lykkelig hjem, Mary," spurgte Diakonen, „lykkelig i alle Henseender, saavel i Robbefang-

ſten ſom i den anden Sag — Forretningen i Veſtindien mener jeg, kort ſagt, efter at have havt Held med ſig i Alt, ſom jeg daglig beder Gud om, gad jeg dog nok vide, om Du vil have ham; beſtandig under den Forudſætning, at han kommer uforandret tilbage?

„Er han uforandret, bliver jeg aldrig hans Kone," ſvarede Mary ſkælvende, men faſt.

Diakonen ſaae forbauſet paa hende, thi han havde aldrig kunnet forſtaae, at der kunde være mere end een Grund, hvorfor den forældreloſe og fattige Mary ſaa haardnakket kunde vægre ſig ved at blive Roswell Gardiners Kone; og det var hans egen Mangel paa Formue. Diakonen elſkede nu viſtnok Mary høiere, end han ſelv vidſte af, men han havde aldrig i Virkeligheden fattet den Beſlutning at gjøre hende til ſin Arving. Tanken om at ſkille ſig ved ſin Eiendom var ham altfor ſmertelig, til at hun kunde tænke paa at opſætte et Teſtamente, og uden et ſaadant Dokument var der Andre, der vilde gjøre Krav paa en Del af hans Formue. Alt dette vidſte Diakonen meget godt, og det foruroligede ham nu og da, mere i den ſenere Tid end tidligere, ſiden han følte ubedragelige Tegn paa, at hans Endeligt nærmede ſig. En Gang var han kommen ſaa vidt, at han paa et Stykke Papir havde ſkrevet: „I Guds Navn, Amen!" men Anſtrengelſen viſte ſig at være altfor ſtor for ham, og han opgav Forſøget. Diakon Pratt elſkede dog ſin Niece og vilde gjerne ſee hende ſom „unge Gar'ners"

Kone, især hvis han kom hjem efter en lykkelig Expedition.

„Uforandret!“ gjentog Onkelen langsomt; „Du ønskede dog vel ikke at ægte ham, Mary, hvis han havde forandret sig!“

„Jeg mener ikke forandret i den Betydning, hvori De tager Ordet, Onkel. Men vi ville ikke tale om dette nu. Hvorfor skal Roswell stoppe op i Vestindien? Det er jo ikke almindeligt, at vore Skibe stoppe op der.“

„Nei, det er ikke. Hvis Gar'ner stopper op der, da er det i en meget ualmindelig Forretning, som kan giøre os Alle rige — Dig, saavelsom ham og mig, Mary.“

„Jeg haaber, at Robbefangere ikke give sig af med Slavehandel, Onkel!“ udbrød Pigen med et Ansigt, der robede stor Frygt. „Jeg vilde hellere leve og doe fattig, end have Noget at bestille dermed.“

„Jeg seer ikke nogen stor Ulykke i den Handel, Pige; men Roswells Ærinde i Vestindien er ikke af den Natur. Grunden til hans Besøg der er en stor Hemmelighed; og jeg vover at forudsige, at, dersom han udretter det og har Held med sig, vil Du ægte ham, Pige.“

Mary gav intet Svar. Vel var hun overbevist om, at Roswell havde en Talsmand i hendes eget Hjerte, der Dag og Nat talte hans Sag, men fast var hendes Beslutning ikke at forene sig med en Mand, hvor dyrebar han end var hende, der opstillede sin egen svage Mening

om Mæglingens Beskaffenhed mellem Gud og Mennesket imod Aabenbaringens tydlige Sprog saavelsom mod Kirkens herskende Tro ligesiden den Tid, der umiddelbart fulgte efter Christi Vandring paa Jorden.

Andet Kapitel.

Det var omtrent ved Middag, at de to Soløver i samme Øieblik udfoldede deres Seil og beredte sig til at forlade Robbefangerlandet. Alle Mand vare ombord; enhver Ting, som der var Plads til, var bleven modtaget og bortstuvet, og Intet var bleven tilbage, som antydede, at Mennesker tidligere havde været paa den sorgelige Ø, undtagen det forladte Hus og tre til fire Stabler Brænde, som var voxet paa Shelter Island og Martha's Vineyard, og som nu blev efterladt paa disse Klipper i det sydlige Ishav. Da Topseilsskjøder bleve stoddede for, og de svære Skonnertseil bleve heisede, lod Mandskabets Sang muntert og oplivende. „Hjemmet" laae i enhver Tone, i hver en Bevægelse, i alle Befalingerne. Daggett var paa Dækket og havde selv overtaget Kommandoen, skjøndt han endnu maatte være meget forsigtig med sit Ben, medens Roswell syntes at være allestedsnærvæ-

rende. Mary Pratt stod hele denne Formiddag for hans indre Øie, og ikke een eneste Gang tænkte han paa, hvor behageligt det vilde være, at møde hendes Onkel med et „der, Diakon, er Deres Skonnert med en god Ladning Elephantolie og vel bestuvet med Sælskind af alle Slags."

Skibet fra Oyster Pond var det første, som lettede Anker. Man følte kun lidt til Brisen inde i den lille Bugt, hvor det sædvanligvis ikke syntes at blæse, men der var Luft nok, til at Skonnerten kunde falde af. og den gled langsomt udaf det klippefulde Bassin under Storseil, Forretopseil og Klyver. Vinden var Sydvest, der svarer til Nordvest paa denne Halvkugle, og den var frisk og hylende nok paa den anden Side af Øen.

Efterat Roswell havde gjort et Stræk af omtrent en Kvart Mil udaf Bugten, bakkede han sit Forretopseil, halede Klyveren skjods til Luvart og lagde Roret ned for at vente paa den anden Skonnert. Inden et Kvarters Forløb kom Daggett paa Praiehold.

„Naa," raabte denne Sidste, „kan De see, at jeg havde Ret, Gar'ner, der er Kuling nok her, og mere endnu længere ude fra Land. Vi behøve kun at seile ind imellem Bjergene der, medens det er lyst, udfinde et klart Sted og lægge bi om Natten. Det kan neppe gaae an at vedblive at seile mellem saa megen Is, saalænge det er mørkt."

„Jeg vilde ønske, vi vare komne lidt tidligere ud, at vi kunde have tilbagelagt et godt Stykke ved Dags-

lyset," svarede Roswell. „Ti Timer med saadan en Vind vilde efter min Mening bringe os et godt Stykke ud imod rent Farvand."

„Opholdet kunde ikke undgaaes. Jeg havde saamange Sager iland, det tog Tid at samle dem sammen. Kom, bras fuldt op og lad os komme afsted. Da vi nu engang ere komne under Seil, har jeg ligesaameget Hastværk som De"

Roswell samtykkede, og afsted gik nu begge Skonnerterne, holdende sig ganske tæt ved hinanden, da de havde smult Vand samt paa Grund af Øens Nærhed og luv Beliggenhed ikke for stiv Kuling. Kursen gik imod et Sted i Øst, hvor den største Aabning i Isen viste sig, og hvor man haabede at finde en Passage nordefter.

Jo længere Skibene fjernede sig fra Land, desto mere følte de Kulingens Kraft, og desto større Fart gjorde de. Daggett indsaae snart, at han ikke behøvede at føre saamange Seil som hans Ledsager, som Følge af, at han ikke havde fuld Ladning, og han bjergede derfor sit Topseil, skjøndt hans Forreisning magelig kunde have taalt endnu Mere, da han næsten løb plat for Veiret.

Det var bleven aftalt mellem de to Kaptainer, at Daggett, som den ældste Somand, skulde føre an. Dette gjorde han i en Timestid, da begge Skibene vare komne heltud af den store Bugt, ganske klar af Øgruppen, og nu løb Nordost hen med næsten ti Mils Fart. Søen reiste sig, efterhaanden som de fjernede sig fra Land,

og Alt tydede paa en Storm, skjondt ikke nogen megen voldsom. Natten nærmede sig, og en Alperne lignende Række af Isbjerge glodede i Nord under den dalende Sols skraa Straaler. I en betydelig Udstrækning omkring Skibene var Vandet frit, ikke en Isflage af nogensomhelst Slags var synlig, og der opstod det Spørgsmaal hos Daggett, om man burde holde gaaende eller dreie bi og tilbringe Natten godt til Luvart af Bjergene. Tiden var kostbar, Vinden gunstig, Himlen klar og Maanen vilde komme frem omtrent Klokken Ni, og kunde ventes at forblive over Horizonten indtil Dagslysets Tilbagevenden. Dette var den ene Side af Maleriet. Den anden frembod mindre behagelige Punkter. Klimaet var saa ustadigt, at Himlens Klarhed ikke var til at stole paa, især naar det blæste haardt af Sydvest, og desuden kunde Vinden hvert Øieblik springe om. Dernæst var det vist, at Isflager og Stykker af Isbjerge vilde findes i Nærheden af, om ikke lige imellem de høie Isbjerge, der flod omkring ligesom en stor Flaade nogle og tyve Kvartmil i Læ.

Begge vore Kaptainer, ja enhver Mand ombord i begge Skonnerterne vidste godt, at den prægtige Række af Isøer, der laae foran dem, blev dreven af Strømmen, med hvilken det ikke altid er saa let at holde Regning. De aabne Steder kunde tilskrives den samme Aarsag, skjondt der ikke var nogen Tvivl om, at Vinden, der havde blæst fra Syd i over otteogfyrretyve Timer, havde bidraget

til at drive Isflaaden imod Nord. Som en Følge af disse Omstændigheder maatte Ismarken være i Nærheden af Bjergene, og man vidste, at de Vanskeligheder, der hidrørte fra denne Kilde, vare overordentlig store.

Der udfordredes en hel Del Dristighed hos en Somand til at løbe ind imellem Farer af den beskrevne Charakter, i det Øieblik Solen var ved at gaae ned. Daggett gjorde det ikkedestomindre, og Roswell fulgte ham omtrent i en Kabellængdes Afstand. For ikke at blive skilte ad, viste hver af Skonnerterne en Lanterne under Underraanokken, just da det sidste Glimt af Dagslyset forsvandt. Hidtil havde man imidlertid ikke mødt nogen Vanskelighed; de Alperne lignende Bjergrækker saaes endnu næsten to Miles Seilads i Læ. Disse to Timer maatte passeres i Mørke, og Daggett mindskede Seil for ikke at naae Isen, før Maanen stod op. Han havde bestræbt sig for at benytte Dagslyset, saalænge det varede, forat finde et Sted, hvor han turde vove sig ind mellem Bjergene, men han havde ikke været heldig. Den Aabning, man først havde seet, viste sig nu at være lukket, enten ved Driften eller ved Forandringen i Skibenes Stilling, og han tænkte ikke længer paa den. Man maatte for en Del stole paa Lykken, og han fortsatte sin Cours, idet Roswell bestandig fulgte klos efter.

De første Timer af denne skjebnesvangre Nat vare overordentlig mørke. Ikkedestomindre holdt Daggett ned mod Isbjergene, uden at iagttage anden Forsigtighed end

at gaae for smaa Seil og holde skarpt Udkik. Hvert femte Minut hortes Raabet: „See vel ud," fra begge Skonnerternes Skandse, undtagen naar Daggett og Roswell vare ude paa Bakken for selv at udfore denne Tieneste. Ingen ombord paa noget af Skibene tænkte paa Sovn. Vagten var bleven opsat som sædvanlig tilsos, og den ene Halvdel af Mandskabet havde Frihed til at gaae tilkois; desuden lod disse smaa skonnerttaklede Fartsier sig let regiere af eet Vagtmandskab, og det saameget lettere, som Topseilene vare bjergede. Desuagtet forlod ikke een Mand Dækket; dertil var Engstelsen altfor fremherskende, thi den mindst Erfarne blandt begge Mandskaberne vidste godt, at de næste fire og tyve Timer efter al Sandsynlighed vilde være afgjorende med Hensyn til Reisens Udfald.

Baade Daggett og Gardiner bleve mer og mer urolige, efterhaanden som den Tid nærmede sig, da Maanen skulde staae op, uden at den viste sin runde Skive. Nogle faa Skyer drev hen over Himlen, men Stjernerne blinkede som sædvanlig med deres ophoiede, skjondt formindskede Glands. Det var ikke saa morkt, at man jo nok kunde see Gjenstandene i en betydelig Afstand, og Mandskabet paa Skonnerterne havde ingen Vanskelighed ved fuldkomment tydelig, og just ikke meget langt forude at skielne den flydende Bjergkjedes afbrudte Omrids. Ingen Alpebjerge kunde i Virkeligheden frembyde en regel-

mæssigere og mere begrændset Kjede med mere fantastiske Omrids.

I den første Tid, efterat Bjergene have losrevet sig fra deres oprindelige Fortoining, ere deres Former i Almindelighed temmelig regelmæssige, idet Toppene gjerne ligne en Hoiflette; men denne regelmæssige Form tabes snart under Paavirkning af Sommersolens Straaler, ved at beskylles af Oceanet, og fremforalt ved at slides af de Stromme, der vælte sig ud fra deres eget frosne Skjod.

En af vor Tids mest udmærkede Somænd har sammenlignet disse Bjerges Udseende, efterat de have mistet deres regelmæssige Skikkelse, og naar de begynde at antage de fantastiske Omrids, med en forladt By, bygget af det reneste Alabast, med sine for Aarstiderne hensindrende Bygninger, sine utallige tomme Gader og Stræder. Alle, som have seet dette Syn, ere enige i at beskrive det som et af de mærkeligste, Naturens odsle Haand har frembragt.

Omtrent Klokken ti hin mindeværdige Nat drev der en betydelig Mængde Taage hen over Havet, som bidrog til at forøge Morket. Dette gjorde Daggett endnu mere forsigtig, og han dreiede klos til Vinden, styrende Vester efter for at undgaae at lobe ind imellem Bjergene under større Uvished, end Omstændighederne syntes at fordre. Roswell fulgte naturligvis Bevægelsen, og da Maanen forst spredte sine milde Straaler over denne mærkværdige

Scene, duvede begge Skonnerterne i den høie So i mindre end en Kvartmils Afstand fra den luv Linie af Bjergrækken.

Det blev snart klart, at Isflager og Ismarker ledsagede de flydende Bjerge og strakte sig saa langt Syd for dem, at de allerede vare i en ubehagelig, om ikke farlig Nærhed af de to Skibe. Disse Isflager lignede dog ikke dem, de tidligere havde truffet paa; de vare betydelig sønderbrudte af Soens Bevægelse, og oversteg sjelden en Fjerdedel af en engelsk Mil i Diameter, medens Tusinde af dem ikke vare større end den almindelige Drivis i vore egne Hovedfloder. At de vare i Nærheden af den Cours, Skonnerterne skulde styre, mærkede man først af den Støi, de frembragte ved at støde imod hinanden, hvilken snart kunde tydelig høres selv over Stormens Hyl.

Begge vore unge Kaptainer begyndte nu at føle sig i høi Grad ilde tilmode; det blev snart indlysende, at Daggett havde været allfor drislig, og havde ført dem ned mod Isen uden tilstrækkelig Forsigtighed. Efterhaanden som Maanen steg høiere og høiere, bleve Vanskelighederne og Farerne i Øe hvert Øieblik tydeligere. Intet kunde være prægtigere end den Scene, der laae udbredt for Somændenes Øine, eller kunde have frembragt en dybere Glædesfølelse, hvis ikke den Bevisthed havde været levende, at de to Skonnerter og Alt, hvad der var i dem, vare udsatte for en uundgaaelig Fare ved at befinde sig saa

nær og til Luvart af saadan en Iskyst, om man ellers kan anvende dette Udtryk paa flydende Legemer. I denne Belysning kunde man let forestille sig Wilkes's Beskrivelse af en Alabast-By. Der var Buer af alle Storrelser og Former, utallige Kirkespir, Taarne, ja endogsaa Statuer og Soiler. Dertil kom lange Rækker af lodrette Vægge, som man let kunde sammenligne med Fæstningsværker, Fængsler og Templer, kort, selv Alperne med al deres eiendommelige Storhed besidde ikke en eneste Udsigt, der saa mærkværdig ligner et Menneskeværk, forarbeidet af et Materiale af den skjonneste Gjennemsigtighed og, betragtet som Resultat af menneskelig Opfindsomhed, efter en saa kæmpemæssig Maalestok. Gletscherne ere ofte, og det ikke med Urette, blevne sammenlignede med en frossen So, men her vare frosne Bjerge tilsyneladende tilhuggede efter alle Kunstens Regler, rigtignok ikke med Meisel, men under Indflydelse af de aldrig feilende Love, som frembragte dem.

Roswell Gardiner var maaskee det eneste Individ i hine to Skibe, som der Nat var fuldkomment modtagelig for al den overordentlige Herlighed, der laae i dette usædvanlige Skue. Stephen var vel ogsaa i en vis Grad en Undtagelse fra Regelen, skjondt han saae Guds Finger næsten i Alt.

„Dette er vidunderligt at see paa, Kaptain Gardiner, er det ikke?" sagde denne værdige Somand omtrent i det

Øieblik, da Maanens Lys begyndte at skinne paa den omgivende Scene.

Disse faa Ord havde en oplivende Indflydelse paa Roswell og tjente til at forøge hans Haab om et heldigt Udfald. Gud frembragte alle Ting, baade middelbart og umiddelbart, dette maatte han dog med sine skeptiske Ideer indromme, og det, som kom fra den guddommelige Visdom, maatte have en god Hensigt. Han vilde satte Mod og een Gang i sit Liv stole paa Forsynet Den af Naturen mest behjertede Mand soler sit Mod forøget ved en saadan Beslutning.

Man siger, at Stormene i det sydlige Ishav ere korte, men heftige; de vare sjelden sex og tredive Timer, og kun omtrent i en Trediedel af den Tid rase de med den største Voldsomhed. Faren mellem Drivis bliver naturligvis forøget ved en Storm, skjondt en stiv Mers-seilskuling eller endog en klosrebet Mersseilskuling maaskee bidrager til et Skibs Sikkerhed ved at gjøre det lettere at manovrere med det og at undgaae Klager og Bjerge. Dersom Ismassen er tilstrækkelig til at afgive Læ, bevirker den underliden smult Vand, skjondt det oftere hænder, at det Oprør, der er frembragt i klart Farvand, tildels forplanter sig i en vid Udstrækning og saaer Ismarker og Isbjerge til at gnide sig imod hinanden under Indflydelse af Søgangens uimodstaaelige Magt.

Ved nærværende Leilighed vare Skonnerterne endnu i aabent Vand, hvor Kulingen havde et langt og uhindret

Strøg, og der havde reist sig saamegen Sø, at begge de smaa Farteier næsten arbeidede med Reilingen i Vandet. Hvad der gjorde deres Stilling endnu mere ubehagelig, var den Omstændighed, at alt det Vand, de tog ind, strax frøs. Dette vare Folkene imidlertid vante til, da det hyppig skete, at den Fugtighed, som Taagen afsætter paa Takkelagen og Rundholterne, frøs i Efteraarsnætterne. Adskillige Granskere have endogsaa troet, at Isbjergene selv tildels bleve dannede ved en lignende Proces, men Sneen er dog upaatvivlelig det væsentligste Element i deres Sammensætning. Det er den, der giver Bjerget dets lagdannede Udseende, thi ingen geologisk Formation er tydeligere eller regelmæssigere i denne Henseende end de fleste af disse Isbjerge.

Omtrent Klokken ti var Maanen kommen helt op over Horizonten, Taagen var sunken ned og havde lagt sig som Dug paa Isen, hvor den frøs og hjalp til at standse Opløsningens Fremskridt, medens Oceanet blev oplyst og Gjenstandene traadte forholdsvis tydelig frem. Da først var det, at Somændene fik et klart Begreb om deres farlige Stilling Den Driftige er tilbøilig til at være ubetænksom i Mørket, men naar Faren viser sig tydelig, blive hans Bevægelser forsigtigere og bedre beregnede end den Frygtsommes.

Da Daggett først ret saae de uhyre Ismasser, som, satte i Bevægelse af det urolige Hav, gned sig imod hinanden og frembragte uophørlig en Lyd, som naar Bræn-

dingen styrter ind imod en Kyst, skjondt langt hoiere, og med en Skurren, der vidnede om et Sammenstod af Substantser, der vare haardere end Vand, befalede han næsten oieblikkelig, at alle Skjoder skulde hales flakt, og at Skonnerten skulde dreies saa nær til Vinden som muligt. Roswell bemærkede strax den forandrede Cours og efterlignede Manovren. Der var altfor hoi So til at tænke paa at stagvende, og der var ikke Plads nok til at kovende. Saa nær vare nogle af Iskagerne, som man kunde kalde den store Slagordens Forposter, at begge Skibene gientagne Gange skurede saa tæt forbi dem, at de virkelig erholdt lette Stod ved at komme i Beroring med de fremspringende Dele. Det var klart, at begge Skibene drev ned mod Isen, og at det ikke var et eneste Oieblik fortidlig, at Daggett dreiede til Vinden.

Den næste halve Time var af den hoieste Vigtighed; den afgjorde det Spergsmaal, om Skonnerterne kunde eller ikke kunde arbeide sig hoit nok op i Vinden for at gaae til Luvart af Faren. Det ene Fragment efter det andet passeredes, de fik det ene Stod efter det andet, indtil pludselig Markisen kom tilsyne ret forud. Der var store Masser af den, og den strakte sig imod Syd, saa langt Oiet kunde naae. Der var intet Andet tilbage end at forsoge paa at kovende. Saasnart Daggett havde overbevist sig derom, gav han Ordre til at lægge Roret op og fire Storgaffelen ned. I dette Oieblik gik begge Skonnerterne for Klyver og Fok uden Bonnet og

torebet Storseil. Dette var just ingen gunstig Seilsoring for at kovende, da der var formeget Agterseil, men Skjoderne bleve passede, og begge Fartoierne dreve snart dodt ned i Læ midt igjennem Fraaden af en stor So, og i det næste Dieblik horte man Isen skure langsmed deres Sider.

Det var ikke muligt at have dreiet til over den anden Boug, sorend Skonnerterne vilde være blevne omringede af Isflagerne, og da Daggett saae en forholdsmæssig aaben Passage i kort Afstand sorude, stod han dristig paa, fulgt klos i Hælene af Roswell. Efter ti Minutters Forlob vare de en stiv Kvartmil indensor Ismarken, hvorved alle Forsog paa at komme ud af den til Luvart vare aldeles haabløse. Daggetts Manovre var begyndt under Omstændigheder, der neppe tillod ham noget Valg, skjondt der nok kunde være Spørgsmaal, om det just var den bedste Udvei, der tilbod sig. Nu da Skonnerterne vare saa langt indensor Markisen, var Søen ikke saa oprort, skjondt det urolige Havs Bolgebevægelse var betydelig nok, og Isens Bragen, idet Stykkerne gned sig mod hinanden, virkelig var frygtelig. Saa gjennemtrængende var den Stoi, disse voldsomme og hyppige Sammenstod frembragte, at Vindens Hyl neppe kunde hores, og det kun i enkelte Diebliffe. Det lod som en uophorlig buldrende Larm, ledsaget af en knagende Lyd, som naar en Gletscher revner.

Skonnerterne bjergede nu deres Forseil i den doppelte

Hensigt at formindske deres Hurtighed og bedre at være istand til at forandre Cours for at undgaae Farer forude. Disse Coursforandringer vare nødvendigvis hyppige, men ved Dristighed, Udholdenhed og Dygtighed arbeidede Daggett sig dog ind i den forholdsvis aabne Passage, der allerede er bleven omtalt. Det var ensslags Flod midt imellem Isflagerne, upaatvivlelig frembragt ved en af de uforklarlige Stromninger; den var en Fjerdedel engelsk Mil bred, snorlige og betydelig lang, men hvor lang kunde man ikke see i Maaneskinnet. Den førte desuden lige ned imod Isbjergene, der dengang laae en engelsk Mil borte. Uden at standse for at foretage videre Undersøgelser holdt Daggett gaaende, og Roswell holdt sig klos ved hans Laaring. Efter ti Minutters Forløb kom de ganske nær til hin vilde og prægtige ødelagte Alabast-By, der flød omkring i det sydlige Ishav.

Uagtet den overhængende Fare, der nu saa alvorlig truede de to Skonnerter, var det ikke muligt at nærme sig denne ophøiede Naturscene uden en Følelse af Ærefrygt, der ligesaavel var forbunden med Beundring som med Frygt. Vistnok lyngede Frygten paa ethvert Hjerte, men Nysgjerrighed, Beundring, ja Henrykkelse var blandet ind med i alle Folkenes Følelser. Da Skibene kom drivende ned midt imellem Bjergene, bidrog Alt til at gjøre Bevægelserne imponerende i enhver Henseende, skrækindjagende i en. Her laae den uhyre Masse af flydende Bjerge, speilagtig hvide, skjøndt mange af dem havde en

behageligere Farve, medens andre vare sorte som Natten. Passagerne mellem Bjergene, eller hvad man kunde kalde Strœderne og Gaderne i denne Oceanets hemmelighedsfulde fantastiske og dog ophoiede By, vare talrige og meget forskjellige. Adskillige vare brede, lige Alleer, en Somil i Længde, andre smalle og krumme, medens en stor Mængde ikke vare andet end Revner, som man kunde forestille sig at være Gyder.

Skonnerterne havde ikke tilbagelagt en Somil indenfor Bjergene, forend de følte mindre til Stormens Magt, og Sogangens Stigen og Synken var nu betydelig formindsket. Isflagerne vare, hvad man maaskee ikke turde have ventet, ganske forsvundne inde imellem Bjergene, og den eneste Vanskelighed med Hensyn til Seiladsen var at holde sig i saadanne Kanaler, som havde Udlob og ikke syntes at lukke sig. De to Skonnerters Fart var nu betydelig formindsket, da Bjergene i Almindelighed opfange Vinden, men af og til horte man den dog hyle og hvine mellem Klofterne, som om den skyndte sig med at slippe los og komme ud over det mere aabne Hav. Larmen af Isens Gnidning fortes ogsaa ned til dem med Luftstromningerne og aflagde et frygteligt Vidnesbyrd om de Farer, der ikke vare saa fjerne.

Da Vandet nu var temmelig smult og Kulingen temmelig let, undtagen i Mundingen af enkelte Klofter, var der Intet, som forhindrede Skonnerterne fra at nærme

sig hinanden. Dette skete, og de to Kaptainer samtalede om deres nærværende Stilling.

„De er en dristig Karl, Daggett, og jeg kan ikke sige, at jeg har Lyst til at følge Dem paa en Reise rundt om Jorden," begyndte Roswell. „Her ligge vi midt imellem flere Hundrede Isbjerge — et herligt Syn at skue, det tilstaaer jeg — men komme vi nogensinde ud igjen?"

„Det er meget bedre at være her, Gar'ner," svarede den Anden, „end at være blandt Isflagerne. Jeg er altid bange for min Agterstavn og mit Ror, naar jeg er mellem Markisen, hvorimod der her ikke er nogen Fare, som man ikke kan see, forend Skibet torner imod den. Naar man blot kan see, er der Rimelighed for, at man kan slippe."

„Der er noget Sandt i dette; men jeg vilde ønske, at disse Kanaler vare en god Del bredere, end de ere. Man kan føle et Bjerg, ligesaagodt som man kan see det. Hvis to af disse Karle fik ifinde at klemme os inde, vilde vore smaa Fartoier knuses som Nødder i en Nøddeknækker!"

„Derfor maa vi holde godt Udkig. Her synes at være en lang Strækning aaben Passage foran os, og den løber saa nær Nord efter, som vi kunne forlange at komme. Hvis vi blot kunne naae den anden Ende af den, vil jeg være ligesaa glad, som om vi havde tilbagelagt Halvdelen af vor Hjemreise til Amerika."

Borgeren i de forenede Stater kalder sit Land

„Amerika" par excellence, uden nogensinde at tilføie „Nord," som de fleste Europæere gjøre. Daggett mente derfor „Hjemmet" med sit „Amerika," hvori han ikke saae Andet end Østenden af Long Island, Gardiners Island og Martha's Vineyard. Roswell forstod ham naturligvis, og forlangte derfor ingen Forklaring.

„Efter min Mening," svarede Gardiner, „komme vi ikke klar af den Is, forend vi have tilbagelagt et Tusind Kvartmil. Vel mener jeg ikke, at vi bestandig skulle befinde os i saadan en Ørken som iaften; men efter saadan en Sommer kan De stole paa, at Isen vil gaae ligesaalangt Nord paa som til 45 Grader, om ikke et Par Grader længere."

„Det er muligt; jeg har selv seet den paa 42 Grader og paa 40 Nord for Ækvator. Hvis den naaer til 50 Grader i denne Verdensdel vil det være tilstrækkeligt. Det vil kun være en Leg imod hvad vi have her. Men hvad i det guddommelige Forsyns Navn er det, Gardiner?"

Ikke en Stemme hørtes ombord i noget af Skibene; der blev neppe draget Aande! En tung, stønnende Lyd var øieblikkelig bleven fulgt af et saadant Plump i Vandet, at man skulde troe, et Stykke af en af de andre Planeter var falden ned. Dernæst begyndte alle de nærliggende Isbjerge at rokke, som om de bevægedes af et Jordskjælv. Denne Del af Maleriet var baade storartet og frygtelig. Mange af disse Masser hævede sig mere end to Hundrede Fod lodret over Havet, og saae ud som

Mure af en halv Smils Længde. Der, hvor Skonnerterne tilfældigvis befandt sig i dette Øieblik, vare Isbjergene ikke saa store i Omfang, men fuldkommen saa høie, og følgelig kunde de lettere sættes i Bevægelse. Medens det hele Panorama bukkede og rokkede, og Taarne, Buer og Mure, kort det Hele syntes at ryste ligefra Grundvolden, kom der en Sø farende ned igjennem Passagen og løftede dem høit i Veiret, mindst halvtredsindstyve Fod og førte dem over Hundrede Alen frem, som om de havde været smaa Stykker Kork. Andre Søer fulgte efter uden dog at være saa høie og voldsomme, hvorpaa Vandet saa igjen lidt efter lidt vendte tilbage til sin tidligere, mere naturlige Bevægelse og blev roligere.

„Det har været en Jordrystelse!" udbrød Daggett. „Vulkanen hist henne maa have ophørt at sprude Ild, og de brændende Luftarter have sat Klipperne under Havet i Bevægelse."

„Nei, Sir," svarede Stimson fra Bakken paa sin Skonnert, „det er ikke det, Kaptain Daggett. Et af disse Bjerge er væltet om, ligesom naar en Hval vælter sig, og har saaet de andre til at rokke."

Dette var den rette Forklaring, som ikke falder mindre erfarne Robbefangere ind. Det er forresten et ikke sjeldent Tilfælde, som man maa tage sig godt iagt for. Naar Isbjergene rives los fra deres oprindelige Fortoining, hvilket bevirkes dels ved Frosten dels ved Aarstidens Indflydelse i de varme Maaneder, have de i Alminde-

lighed regelmæssige Omrids af Tærningeform, men denne Skikkelse miste de snart ved Sogangens Virkning paa denne Is, der er af forskjellig Beskaffenhed, da Noget bestaaer af frossen Sne, Noget af den Fugtighed, der synker ned fra Atmosphæren, og atter Noget af rent frossent Vand. Den første Art smelter hurtigst, og et Bjerg, som i nogen Tid har drevet om med een og den samme Side vendt imod Solens Straaler, taber snart sin Ligevægt og kommer til at hælde over til den ene Side, saaledes at det tilsidst, naar Tyngdepunktet kommer udenfor Understottelsesfladen, vælter om i Havet og vender begstavelig Bunden i Veiret. Der er mange Afvexlinger i disse Isfred, om man saaledes kan kalde dem, og de medfore alt det Oprør, som saadanne Begivenheder naturligvis maa frembringe. Den Begivenhed, som for et Øieblik siden havde forskrækket og forbauset vore Sofolk, var af følgende Beskaffenhed. En Ismasse, som omtrent var en engelsk Kvartmil lang og halvt saa bred med Hundrede Fod over Vandet og to Hundrede under Vandet, var Aarsagen til denne Forstyrrelse. Den havde bevaret sine oprindelige Omrids usædvanlig godt og stod opreist indtil det sidste Øieblik; men da den bestod af en Mængde Snelag, var dens Grundflade smeltet mere paa den ene Side end paa den anden, og da nu det Øieblik kom, da en lodret Linie dragen fra dens Tyngdepunkt vilde være falden udenfor dens Grundflade, vendte Uhyret sig langsomt i sit Leie og frembragte samme Virkning.

som en Del af et Schweitzerbjerg vilde have frembragt ved at falde ned i en Sø, en Begivenhed, hvorpaa man har havt mange og mærkværdige Exempler.

Uagtet Stimsons Forklaring afslorede alt det Hemmelighedsfulde ved Begivenheden, tjente den ikke synderlig til at berolige Frygten. Havde eet Bjerg foretaget saadan en Bevægelse, kunde man med Rimelighed formode, at andre vilde gjøre det Samme; og den Rystelse, der var bleven frembragt af dette, som dog befandt sig i nogen Afstand, gav en Idee om, hvad de kunde vente sig af lignende Omvæltninger i deres umiddelbare Nærhed.

Baade Daggett og Gardiner vare af den Mening, at hvis et Isbjerg af lignende Storrelse væltede om i mindre end en Kabellængdes Afstand fra Skonnerterne, vilde disse blive udsatte for en betydelig Fare, om ikke paa anden Maade, saa ved at torne mod en eller anden Ismark. Det var imidlertid for sent at trække sig tilbage, og Skibene holdt tappert gaaende.

Passagen mellem Bjergene blev nu fuldkommen lige, temmelig bred og gik i en saadan Retning, at Vinden kunde have frit Streg igjennem den. Man regnede, at Skonnerterne lob med en tre Miles Fart i den Time, der fulgte efter Isbjergets Væltning. Der var Øieblikke, i hvilke det blæste voldsomt, og, naar man tog alle Omstændighederne ved dette mærkelige Skue i Betragtning, var det vistnok en Scene, som Indbildningskraften vel i sin høieste Flugt kunde forestille sig, men som Faa

nogensinde kunde haabe at see med deres egne Øine. Maaneskinnet, de utallige Isbjerge af alle Skikkelser og Størrelser, der ved Skibenes hurtige Bevægelse syntes at flyve forbi, Afvexlingen af Farver ligefra det spegelsagtige Hvide til det Orangegule og Smaragdgrønne, der vel var blegt paa den Tid af Døgnet, men dog tydeligt; Gader og Stræder, der neppe viste sig, forend man passerede dem, i Forening med alle de fantastiske Billeder, som saadanne Gjenstande fremmane for Tanken, Alt bidrog til at gjøre denne Time til den vidunderligste, Roswell Gardiner nogensinde havde oplevet. For end mere at forøge Spændingen kom et Par Hvaler sprudende op af Passagen i mindre end Hundrede Alens Afstand fra Skonnerterne. Det var Finbakker, som sjelden eller aldrig tages, og de fik da ogsaa Lov til uhindret at passere. At fange en Hval mellem saamange Bjerge vilde ogsaa næsten være umuligt, med mindre Dyret strax kunde blive dræbt ved Harpunen, uden at man behøvede at bruge den skarpere Landse.

Efter den omtalte Times Forløb forandrede Soloven af Vineyard Cours, idet den ved en pludselig Bevægelse dreiede vester efter. Passagen foran den var lukket, og der var kun eet synligt Udløb tilbage, mod hvilket Skonnerten langsomt styrede, da den egentlig var kommen formeget i Læ af det, fordi man i dette uhyggelige og skuffende Lys ikke tidsnok havde seet Nødvendigheden af at forandre Cours. Da Roswell befandt sig til Luvart,

var hans Stilling mindre vanskelig, men ikkedestomindre forblev han paa sin Post og vilde ikke fore an. Den Passage, som det med Nod og neppe lykkedes Daggett at bringe sin Skonnert ind i, var frygtelig snever og syntes at staae i Begreb med at lukke sig, skjondt den var videre længere forude, naar Skonnerten blot kunde komme igjennem den forste farlige Snevring.

Roswell gjorde Forestillinger, forend det anforende Fartoi lob ind, og gjorde Daggett opmærksom paa, at Bjergene aabenbart nærmede sig hinanden med en stedse stigende Hurtighed, som sandsynligvis hidrorte fra Tiltrækningskraften. Det er bekjendt, at Skibe i Havblik paa denne Maade bliver bragte i Berøring med hinanden, og man antager, at det Samme finder Sted med Isbjerge. I ethvert Tilfælde lukkede Kulingen, Strommen eller Tiltrækningskraften hurtig den Passage, gjennem hvilken Skonnerterne nu skulde gaae.

Neppe var Daggett kommen ind i Kanalen, forend en uhyre Masse styrtede ned fra Toppen af et af Bjergene og lukkede bogstavelig Passagen i hans Kjolvand, saa at Roswell blev nodt til at lægge Roret i Læ og stagvende forat komme ud fra det ravende Bjerg Den Scene, som nu paafulgte, var frygtelig. Skrigene, der lod ombord paa det anforende Skib, robede tydelig dets Fare, men det var umuligt for Roswell at trænge igjennem med sit Skib forat stode til det. Alt, hvad han

kunde gjøre, var at dreie bi, fire en Baad i Vandet og roe tilbage henimod det farlige Punkt. Dette gjorde han strax, men med ængsteligt Sind og bankende Hjerte. Han forcerede virkelig sin Baad ind i en Kloft under en fremspringende Bue af det nedfaldne Isstykke og naaede hen paa Siden af Daggetts Skib. Dette var atter bleven klemt inde og det meget klemt, men det kunde dog ikke siges at være i en haablos Stilling. Det var alene det fra Bjerget nedstyrtede Fragment, som forhindrede Skibet fra at blive aldeles knust. Denne uhyre Isblok holdt Bjergene fra hinanden, og da de nu ikke kunde komme ganske sammen, begyndte de langsomt at vende sig for Strømmen og at skilles ad netop paa det Punkt, hvor de saa nylig vare blevne trukne sammen til en noiere Forening. Efter en Times Forlob var Veien klar, og Baadene bugserede Skonnerten med Agterenden forrest ind i den bredere Passage.

Tredie Kapitel.

Det Uheld, som ramte Soloven af Martha's Vineyard, indtraf henimod Slutningen af Marts Maaned, som i den sydlige Hemisphære svarer til vor September

Maaned. Det var temmelig silde for et Skib at blive paa saa hoi en Bredegrad, skjondt det ikke var absolut farligt at blive funden der adskillige Uger senere.

Omtrent paa den Tid lode vi Læseren kaste et Blik ind til Mary Pratt og hendes Onkel; men det vil nu være passende at fore Læseren et betydeligt Tidsrum længere frem og atter at see ind til vor Heltinde og hendes karrige Onkel omtent en syv Maaneder senere.

I denne Tid er der foregaaet en stor Forandring med Diakonen og hans Niece, og Haabet havde næsten forladt alle dem, som havde Venner ombord paa Soloven af Oyster Pond. At dette var rimeligt, og at man ikke kunde vente Andet, vil folgende Oplysning vise.

Da Kaptain Gardiner seilede, antog man, at han ikke vilde blive længere end et halvt Aar borte. Alle de, som havde Venner og Slægtninge ombord paa hans Skonnert, havde været overbeviste derom, og stor var Engstelsen og dyb Skuffelsen, da den forste af vore Sommermaaneder gik hen uden at bringe Eventyrerne tilbage.

Efterhvert som den ene Uge fulgte paa den anden, uden at Skibet vendte tilbage, tog Bekymringen til, indtil endelig Haabet begyndte at forvandles til Frygt. Diakonen sukkede over sit Tab, og fandt kun liden Trost i den Indtægt, der var ham sikkret ved den hjemsendte Tran, som Tilfældet ialmindelighed er med de Gjerrige, naar deres Hjerter forst engang have begyndt at tragte

efter Vinding. Hvad Mary angik, da vorede den Byrde, der tyngede paa hendes Hjerte, Dag for Dag, indtil det Smil, som havde udbredt en uskyldig Glæde over hendes yndige Ansigt, aldeles forsvandt, og hun ikke mere blev seet smile. Ikke destomindre gik aldrig nogen Klage over hendes Læber. Hun bad ofte og fandt al sin Trøst i saadan Beskæftigelse, som harmonerede med hendes Følelser, men hun talede sjelden om sin Sorg — aldrig undtagen i svage Øieblikke, naar hendes vrantne Onkel bragte Gjenstanden paa Bane i sine hyppige Beklagelser over sit Tab.

November Maaned er ialmindelighed stormfuld paa Republikens østlige Kyster. Det er vel sandt, at de voldsomste Storme ikke indtræffe paa den Tid, men Veiret er dog ialmindelighed barsk og vinterligt, og Vinden blæser høit og larmende. Paa et Sted som Oyster Pond føles de Storme, som komme fra Oceanet, næsten ligesaa stærkt som ombord i et Skib i rum So, og Mary kunde altfor tydelig mærke Forskjellen imellem de milde Sommervinde og den barske Efteraarsstorm.

Hvad Diakonen angaaer, da havde hans Bekymringer og Uro angrebet hans Helbred i den Grad, at hans Tilstand var bleven temmelig betænkelig; Alderdomssvaghed syntes tidlig at have indfundet sig, og hans Niece havde hemmelig raadført sig med Doktor Sage om hans Tilstand. Den fortræffelige Pige var meget bekymret over at finde, at hendes Onkels Sind blev mere og

mere verdsligt, og hans Torst efter Rigdom mere brændende, allsom han nærmede sig den Time, da Tiden taber sig i Evigheden.

Imidlertid holdt dog Diakon Pratt Maskinen i Gang, som han udtrykte sig, og gjorde sig Umage for at sørge for sine Interesser, som han havde gjort den hele øvrige Del af sit Liv. Han inddrev sin Gjeld og opsagde, hvad der var sat ud imod Pant, hvor det var nødvendigt, solgte sit Brænde og andre sælgbare Gjenstande saa dyrt, som det var muligt, kort, han forsømte Intet af hvad han anteg vilde kunne forøge hans Formue. Dog hang hans Hjerte ved Skonnerten, thi han havde ventet sig Meget af dette Foretagende, og Skuffelsen stod i Forhold til hans tidligere Forhaabninger.

En Dag henimod Slutningen af November sad Diakonen og hans Niece alene sammen i Dagligstuen; han i en bekvem Lænestol paa Grund af sin tiltagende Svaghed, og hun som sædvanlig beskæftiget med at sye. Begge Stole vare stillede saaledes, at de let kunde see ud over den Bugt — nu af et vinterligt Udseende — hvor Roswell sidste Gang havde kastet Anker, førend han seilede.

„Hvilket et behageligt Syn det vilde være, Onkel," bemærkede Mary, næsten sig selv ubevidst, idet hun med taarefyldte Øine sad og stirrede paa Vandet, „hvis vi en Morgen kunde vaagne og finde Soloven liggende for Anker under Pynten af Gardiners Ø; jeg har ofte

tænkt, at dette kunde — ja, maa endnu indtræffe, men bestandig bliver mit Haab skuffet! Jeg vilde ikke fortælle Dem det igaar, thi De syntes ikke at være saa vel som sædvanlig; men Lokke-Joseph har bragt mig Svar paa det Brev, jeg sendte over til Vineyard."

Diakonen studsede og vendte sig halvt om imod sin Niece, paa hvis Ansigt hans egne indfaldne Øine fæstedes med en næsten graadig Interesse. Det var Kjærligheden til Mammon, der atter bragte Liv i ham. Han tænkte paa sin Eiendom, medens Mary tænkte paa dem, hvis Liv var bleven sat i Fare ved dette usalige Foretagende, om de ikke vare aldeles forulykkede. Hun forstod imidlertid dette Blik og svarede derpaa med sin sædvanlige milde, kvindelige Stemme.

„Det gjør mig ondt at maatte sige Dem, Sir, at der ingen Efterretninger ere komne fra Kaptain Daggett eller hans Folk," var det sorgmodige Svar paa dette tause Spørgsmaal. „Ingen paa Øen har hørt et Ord fra Skibet siden Dagen, forend det seilede fra Rio. Den samme Bekymring hersker blandt Kaptain Daggetts Venner, som vi nære for stakkels Roswell. De mene imidlertid, at de to Skibe have holdt sammen, og troe, at den samme Skjebne har ramt dem begge."

„Det forbyde Himlen!" udbrød Diakonen saa høit, som hans svage Lunger vilde tillade det, „det forbyde Himlen! Hvis Gar'ner har ladet denne Daggett gjøre sig Selskab en Time længere, end det var nødvendigt,

fortjente han at forliſe, ſkjondt Tabet altid falder tungeſt paa Rhederne."

„Det forekommer mig virkelig at være mere troſtende at tænke ſig, at de to Skonnerter ere ſammen i disſe farlige Have, end at tænke ſig den ene overladt til ſig ſelv uden nogen Ledſager!"

„Du ſnakker, ſom Du har Forſtand til, Pige, det gior Fruentimmerne altid. Hvis Du vidſte Alt, vilde Du være af en anden Mening."

„Det har De ofte ſagt, Onkel, og jeg frygter for, at der er en Hemmelighed, ſom i al den Tid har tynget paa Deres Sind. Hvorfor vil De ikke lette Deres Sind ved at fortælle mig Deres Bekymringer? Jeg er jo dog Deres Barn i Kjerlighed, om end ikke efter Fodſelen."

„Du er en god Pige, Mary," ſvarede Diakonen, en hel Del formildet ved at hore de klagende Toner af den elſkværdigſte Stemme, der nogenſinde naaede et Menneſkes Øre, „et fortræffeligt Væſen igrunden — men Du forſtaaer Dig naturligvis ikke paa Robbefangſt og ſaagodt ſom Intet paa at ſamle Penge ſammen."

„Jeg haaber dog, at De ikke anſeer mig for at være odſel, Sir? Det er en Feil, jeg nodig vilde have."

„Nei, ikke odſel; tvertimod. Du er meget ſparſommelig og paſſer paa at bevare, men er meget ligegyldig for at erhverve. Havde jeg været ligeſaa ligegyldig ſom Du, vilde dine Fremtidsdage ikke blive ſaa lykkelige og

behagelige, som de nu rimeligvis ville blive efter min Bortgang — hvis jeg da skal bort."

„Mit fremtidige Liv lykkeligt og behageligt!" tænkte Mary; derpaa anstrengte hun sig forat finde sig tilfreds med sin Lod og med Forsynets Tilskikkelser. „Det er kun nogle faa Timer, vi leve her i denne Prøvelsestilstand, i Sammenligning med Evigheden, der følger efter."

„Jeg vilde ønske, at jeg vidste Alt, hvad der angaaer denne Roswells Reise," tilføiede hun høit, thi hun var fuldkommen overbevist om, at der var Noget, som Diakonen havde skjult for hende. „Det vilde opmuntre Dem og lette Deres Sind for en Byrde, at gjøre mig til Deres Fortrolige."

Diakonen tænkte mere end fem Minutter i Taushed derover. Sjelden havde hans Tanker i et saa kort Tidsrum gjennemløbet en saadan Mængde Begivenheder og Interesser, men Slutningen var klar og afgjørende.

„Du burde vide Alt, Mary, og Du skal ogsaa faae Alt at vide," svarede han som en Mand, der har fattet en uigjenkaldelig Beslutning. „Gar'ner er gaaet efter Sørhunde til nogle Øer, som denne Daggett, der døde her for omtrent halvandet Aar siden, havde talt til mig om — Øer, som ifølge hans Beretning ingen Anden kjendte Noget til end han selv. Hans Kammerater, der saae Stedet, dengang han saae det, vare alle døde, da han indviede mig i Hemmeligheden."

„Noget Saadant har jeg længe ahnet, og jeg har

tillige havt en Formodning om, at Folkene fra Martha's Vineyard havde faaet noget Nys derom, hvilket Kaptain Daggetts Opforsel syntes at tyde paa."

„Ja, er det ikke vidunderligt, Pige! Der, hvor, som det hedder, en Skonnert kan fyldes med Tran og Sælhundeskind i den korteste Sommer, hvori nogensinde Sydpolens Sol skinnede! Vidunderligt! Vidunderligt!"

„Det er vistnok meget overordentligt, men vi skulle erindre, Onkel, hvormange Farer de unge Folk her fra Egnen udsætte sig for, og hvor dyrt deres Fordel undertiden bliver kjobt."

„Kjobt! Hvis Skonnerten blot vilde komme tilbage, vilde jeg aldeles ikke tænke paa alt dette. Det er Bekostningerne ved Skibets Bygning og dets Udrustning, Mary, som tynge saameget paa mit Sind. Nuvel, Gardners forste Forretning er at begive sig til disse Der, som befinde sig i en frygtelig Afstand, naar man betænker, hvad man vover derved; men, hvo Intet vover, han Intet vinder, siger man jo. Efter min Beregning skulde Skonnerten seile gode femhundrede Mile mellem Is for at komme til Stedet — ikke saadan Is, som man træffer paa, naar man reiser mellem England og Amerika og som vi læse om i Bladene, men Is, der bedækker Havet, ligesom vi undertiden see den optaarnet her i Gardners Bugten; kun at den er hundrede Gange dybere, bredere og koldere. Den Is ved Sydpolen skal være frygtelig kold, sige Robbefangerne. Nogle af dem mene endogsaa, at

det er koldere ſydpaa, end den anden Vei oppe imod Grønland og Island. Det er underligt nok, Mary, at det bliver koldere, jo længere man kommer ſydpaa, men ſaaledes forholder det ſig ifølge alle Beretninger. Jeg har aldrig rigtig kunnet forſtaae det, og ſaaledes er det ikke her i Amerika, det er jeg vis paa. Jeg formoder, at det kommer deraf, at de vende om paa Maanederne og have deres Vinter midt i Hundedagene. Jeg har aldrig kunnet forſtaae det, ſkjøndt Gar'ner mere end een Gang har forſøgt paa at gjøre mig det begribeligt. Jeg troer det, men jeg forſtaaer det ikke."

„Det ſtaaer Alt her i min Geographi," ſvarede Mary, idet hun mekaniſk tog Bogen ned, thi hendes Tanker vare langt borte i disſe isopfyldte Have, ſom hendes Onkel ſaa træffende havde beſkrevet. „Jeg tænker nok, at vi ſkulle finde det Altſammen forklaret her i Indledningen."

„Nu til Dags har man Nytte af ſin Geographi," ſagde Diakonen med langt mere Liv, end han tidligere havde viiſt den Formiddag. „Geographierne ere nu næſten ligeſaa nyttige ſom Almanakken; læs, Barn, hvad der ſtaaer om Aarstiderne."

„Der ſtaaer, at Aarstidernes Vexel hidrører fra Jordaxens Inclination mod dens Banes Plan. Jeg forſtaaer ikke rigtig, hvad dermed menes, Onkel."

„Nei — det er ikke ſaa klart, ſom det kunde være Declinationen — —"

„Her staaer Inclination, Sir."

„Ja, Inclination. Jeg indseer ikke, hvorfor Nogen skulde have saamegen Inclination for Vinteren, men det maa formodentlig saadan være. Jordens Bane har altsaa Inclination for Forandringer, siger Du."

„Aarstidernes Vexel, Sir, hidrører fra Jordarens Inclination mod dens Banes Plan. Her staaer ikke, at Banen har nogen særegen Inclination."

Saaledes forholdt det sig med Mary Pratt, og saaledes forholdt det sig med hendes Onkel, Diakonen. Et af de tydeligste Phænomener i den physiske Geographi var Hebraisk for begge, alene fordi de Øyner, som Forsynet saa rigelig havde skjenket dem, aldrig vare blevne henvendte paa saadanne nyttige Studier. Men medens Mary Pratt saaledes var uvidende om dette simple og for dem, som anvende en Times Eftertanke derpaa, fuldkomment forstaaelige Spørgmaal, havde hun den klareste Forestilling om et andet Mysterium, som har bragt tusinde saavel Lærde som Ulærde i Forlegenhed. For hende var Intet klarere, ingen moralsk Sandhed mere levende, intet physisk Faktum mere vist end Guds Sons Incarnation. I den guddommelige Naades Fylde havde hun en fast Overbevisning om de Ting, som ikke sees, og hun var indviet i dette for det menneskelige Liv saa vigtige Anliggende, medens hun ikke var istand til at begribe, hvorledes Jordarens Inclination mod dens Banes Plan kunde være Aarsag til Aarstidens Vexel. Og var det Samme

Tilfældet med hendes Onkel? — med ham, som var Bedehusets Pille, hvis Navn ofte blev nævnet som et skinnende Lys, og som i sin egen Hjemstavn var saaledes bleven identificeret med Religionen, at de fleste Personer tænkte paa Diakon Pratt, naar de skulde tænke paa Frelseren? Vi ere bange for, at han forstod sig ligesaalidt paa det ene Spørgsmaal som paa det andet.

„Det er meget forunderligt," begyndte Diakonen igjen efter i nogle faa Øieblikke at have tænkt over Sagen, „men jeg formoder, at det forholder sig saaledes. Hvis ikke denne Inclination for koldt Veir var, kunde vore Skibe seile omkring og fange Robber under ligesaa smuk en Himmel, som vi have her i Juni. Men det skulde nu formodentlig ikke være saaledes, og derfor er det ikke saaledes."

„Der vilde formodentlig ikke være Robber, hvis der ingen Is var, Onkel. Man siger, at disse Dyr holde af Kulden og Isen. Altfor varmt Veir vilde nok ikke passe for dem."

„Men det vilde passe godt for vore Folk, Mary-Gar'ners Forretning er ikke blot at fange Sælhunde mellem Isbjergene."

„Jeg troer ikke; at jeg rigtig forstaaer Dem, Onkel. Roswell er jo gaaet ud paa Robbefangst."

„Javist, det kan der ikke være nogen Tvivl om. Men der kan være mange Stoppepladser paa saa lang en Reise."

„Mener De, Onkel, at han skal benytte en af disse Stoppepladser, som De kalder dem," spurgte Mary ivrig, halvt aandeløs af Utaalmodighed efter at høre Alt. „De sagde engang Noget om Vestindien."

„Hør Mary — gaa ud i Gangen og see, om Kjøkkendøren er lukket, og kom saa nærmere hen til mig, Barn, thi det er ikke nødvendigt at udbasune over hele Øyster Pond, hvad jeg har at sige Dig. Sæt Dig nu der, min kjære Pige, og see ikke saa utaalmodig ud, som om Du vilde spise mig, ellers taber jeg Modet og kan ikke fortælle Dig Noget; maaskee det var bedst, om jeg beholdt Hemmeligheden hos mig selv."

„Ikke, hvis den angaaer Roswell, kjære Onkel; ikke, hvis den i ringeste Maade har Noget at gjøre med ham! De har ofte raadet mig til at ægte ham, og jeg bør vide Alt, hvad der angaaer den Mand, som De ønsker, at jeg skal ægte."

„Ja, Gardner vil blive en rigtig god Mand for enhver ung Pige, og jeg raader Dig til at tage ham. Du er min Broders Datter, Mary, og jeg giver Dig det samme Raad, som jeg vilde have givet Dig, hvis Du havde været mit eget Barn."

„Ja, det veed jeg. Men sig mig nu det om Roswell og hvorledes det forholder sig med, at han skulde stoppe op paa Hjemveien?"

„Du maa nu vide, Mary, at den Somand, som døde hos os forrige Aar, har givet Anledning til hele

denne Reiſe. Jeg var venlig imod ham, ſom Du erindrer, og hjalp ham til mangen en lille Bekvemmelighed, og han viſte ſig taknemmelig imod mig derfor. Af alle Dyder ſætter jeg meſt Pris paa Taknemmelighed! Det er den ædleſte og den ſjeldneſte af alle vore gode Egenſkaber. Hvor ſjelden har jeg ikke truffet paa den i mine Dage! For alle de Foræringer, jeg har gjort, og de Gaver, jeg har bortſkjenket, og de gode Handlinger, jeg har udøvet, har jeg ſjelden eller aldrig modtaget Tak."

Mary ſukkede, thi hun vidſte godt, hvor Lidet han havde bortgivet af ſin Overflodighed for at lindre ſine Medmenneſkers Trang. Hun ſukkede ogſaa med en vis blid Utaalmodighed over, at den Meddelelſe, ſom hun ſaa ivrigen længtes efter, blev ſaalænge og til ingen Nytte udſat. Diakonen havde dog beſluttet at fortælle hende Alt.

„Ja, Gar'ner har faaet et andet Ærinde end det at fange Robber," vedblev han, efterat hans Sorg over den blandt Menneſkene fremherſkende Utaknemmelighed var bleven udtømt. „Det er iſandhed langt vigtigere, end om Skonnerten blev helt fyldt med Tran. Tran er Tran, det veed jeg, mit Barn, men Guld er Guld. Hvad mener Du om det?"

„Skal Roswell da igjen løbe ind til Rio for at ſælge ſin Tran og ſende Udbyttet deraf hjem i Guld?"

„Bedre end det — langt bedre end det, hvis han overhovedet kommer tilbage." En kold Gyſen gjennemſoer

Mary. „Ja, derpaa kommer det an, hvis han overhovedet kommer tilbage. Hvis Gar'ner nogensinde kommer hjem igjen, Barn, venter jeg at see ham vende tilbage med et temmelig stort Anker, ja næsten en Tønde, fyldt med Guld!"

Diakonen stirrede omkring sig, idet han gjorde denne Meddelelse, som en Mand, der er bange for at have sagt formeget. Det var dog til sin egen Niece, sin Broderdatter, at han havde betroet denne sin vigtige Hemmelighed, og ved nøiere Eftertanke beroligede han sig

„Paa hvad Maade skal Roswell faae fat i alt dette Guld, Onkel, hvis det ikke skeer ved at sælge Ladningen?" spurgte Mary med aabenbar Bekymring.

„Det er et andet vigtigt Punkt. Jeg skal fortælle Dig det Hele, Pige, og Du vil da see, hvor vigtigt det er at bevare Hemmeligheden. Denne Daggett — ikke han, som er ude med en anden Skonnert, en anden Solove, men hans Onkel, som døde her hos Enken White — nuvel, denne Daggett fortalte mig Mere end Længden og Breden af Sælhundeskerne — han fortalte mig om en nedgravet Skat!"

„Nedgravet Skat! — af hvem er den bleven nedgravet, og hvad bestaaer den i, Onkel?"

„Nedgravet af Somænd, som ude i rum So tilegne sig Andres Gods, for i et beleiligt Øieblik at opgrave den igjen og benytte den. Hvad den bestaaer af! Fornemmelig af store Doubloner ifølge Daggetts Beretning, skiøndt der ogsaa skal være en Mængde gamle engelske

Guineer imellem dem. Ja, jeg erindrer, at han talte om disse Guineer, tretusind og nogle, og næsten ligesaa-mange Doubloner!"

„Var Daggett da Sorover? — Thi de, som tilegne sig Andres Gods ude i rum So, ere hverken mere eller mindre end Sorovere."

„Nei, han selv var ikke Sorover. Han fik imidler-tid Hemmeligheden at vide af En, som var Sorover og som sad fangen i et Fængsel, hvor han selv var bleven sat fast for Smugleri. Ja, til Gjengjeld for nogle Tjene-ster, som Daggett havde viist ham, fortalte han ham Alt om den nedgravede Skat; det er godt undertiden at vise sig god og tjenstvillig, Mary."

„Det er altid godt at være god og tjenstvillig, selv om man ogsaa bliver misforstaaet og Godheden bliver misbrugt. Hvad var Forlosningen Andet end Godhed og Kjerlighed og gudommelig Forbarmelse over dem, som hverken forstod den eller følte den? Men Penge, som ere samlede og nedgravede af Sorovere, kunne aldrig blive Roswell Gardiners Eiendom."

„Hvis Eiendom ere de da, Pige?" spurgte Diakonen skarpt. „Gar'ner havde akkurat de samme taabelige Ideer i sit Hoved, da jeg først talte til ham om denne Skat, men jeg bragte ham snart til Fornuft."

„Jeg troer nok, at Roswell bestandig har indseet, at en Skat, som er erhvervet ved Roveri, aldrig med Rette kan tilhøre nogen Anden end dens retmæssige Eier."

„Og hvem er denne retmæssige Eier, maa jeg spørge? — eller jeg skulde sige Eiere, thi Guldet blev vistnok samlet fra mange forskjellige Kanter. Sæt nu, at Gar'ner faaer fat i denne Skat, som jeg endnu bestandig haaber, skjøndt han er frygtelig længe om det, men sæt nu, at han faaer fat i den, hvorledes skal han da finde de retmæssige Eiere? Der ligger nu denne Pose Doubloner — alle see de ligedanne ud, med Hovedet af en Konge, en Don Den eller Den, Aarstallet og noget Latin eller Græsk — hvem kan nu sige, det er min Doublon; jeg mistede den paa den og den Tid, den blev tagen fra mig af den og den Sørøver, i den og den Sø, og jeg blev pidsket, indtil jeg fortalte Tyvene, hvor jeg havde skjult Guldet? Nei, nei, Mary, Du kan stole paa, at Du ikke ved nogen Domstol vilde kunne faae et eneste af disse Guldstykker tilbage. De ere alle tabte for deres tidligere Eiere og ville tilhøre den Mand, som det lykkes at faae fat paa dem; han vil da blive den rette Eier. Al Eiendom beroer paa Loven, og hvis Loven ikke fordrer de Penge tilbage, som ere erhvervede paa den Maade, kan Ingen gjøre Krav paa dem."

„Det skulde gjøre mig meget ondt, kjære Onkel, hvis Roswell berigede sig paa denne Maade."

„Du taler som en taabelig ung Pige og som En, der ikke kjender sine egne Rettigheder. Vi havde ingen Del i, at disse Folk bleve berøvede deres Guld. De

have mistet det for mange Aar siden og ere døde — det ere de udentvivl, ellers vilde de vist have gjort Opdhævelse derover — eller de have forglemt det og vilde ikke, om det gjaldt deres Liv, kunne kjende en eneste af de Mynter, som engang havde været i deres Besiddelse, og de vide ikke, om det, de have mistet, blev kastet i Søen eller begravet i Sand paa en Klippe. Mary, mit Barn, Du maa aldrig omtale Noget af det, jeg her fortæller Dig!"

„De behøver ikke at frygte Noget i den Henseende. Men jeg haaber, at Roswell ikke vil have Noget at gjøre med saadanne slet erhvervede Rigdomme; han er altfor ædel og mandig til at erhverve sig Rigdomme paa denne Maade."

„Godt, godt, tal kun ikke Noget derom, Barn, Du er romantisk og phantastisk; giv mig nu mine Draaber, thi jeg er bleven noget kortaandet af at tale. Jeg er ikke, hvad jeg var, Mary, og kan ikke holde længe ud, men lige indtil det Sidste vil jeg dog holde fast paa det, at en Skat, som bliver funden paa denne Maade, tilhører den, i hvis Hænder den falder. Jeg holder mig til Loven; lad Gar'ner blot finde den — Nu, jeg vil ikke tale Mere derom, thi Du bliver bedrøvet derover, og det holder jeg ikke af at see. Gaa hen og opsøg „Tilskueren", og see efter Hvalfanger-Efterretningerne, maaskee der kan staae Noget om vore Robbefangere."

Mary forlangte ikke at blive anmodet to Gange om

at gjøre det, hendes Onkel ønskede. Bladet blev fundet, og den Spalte, som indeholdt Søefterretningerne, blev gjennemlæst. Niecen læste en lang Beretning om Hvalfangere med saamange hundrede eller saamange tusinde Tønder Tran ombord, men kunde ikke opdage nogen Efterretning om Robbefangere. Endelig faldt hendes Øine paa Hovedavisen, som, da den kun udkom to eller tre Gange om Ugen, indeholdt en Mangfoldighed af Efterretninger, og hun forbausedes ved at see en Paragraph af følgende Indhold:

„Ved Tvillingsøstrenes' Ankomst til Stonington erfare vi, at Isen iaar er bleven funden langt nordligere i den sydlige Hemisphære, end det har været Tilfældet i mange Aar. Robbefangerne have havt megen Vanskelighed ved at bane sig Vei derigjennem, og selv Skibe, som skulde gaae rundt om det gode Haabs Forbjerg, ere blevne generede deraf."

„Det er det! Ja, Mary, det er just det, der er i Veien!" udbrød Diakonen. „Det er den frygtelige Is. Hvis den Is ikke var, vilde det være en ligesaa behagelig Beskjæftigelse at fange Robber som at prædke Evangeliet. Det er muligt, at denne Is har drevet Gar'ner tilbage, da han var paa Hjemveien, og at han nu venter paa bedre Leilighed forat drage imod Nord. Der er een god Omstændighed ved disse Efterretninger — man siger, at naar Isen sees at drive imod de lavere Bredegrader, er det et Tegn paa, at der er mindre deraf i de høiere."

„Det gode Haabs Forbjerg ligger rigtignok i en vis Henseende under en lav Bredegrad, Onkel; hvis jeg ikke tager feil, ligger det ikke saa langt mod Syd, som vi ligge mod Nord. Ja, som De siger, det er et godt Tegn, naar Isen kommer i Nærheden deraf."

„Jeg siger ikke, at det er Tilfældet, Barn; jeg siger ikke, at det er Tilfældet. Men den maa være kommen Nord for Cap Horn, og det er allerede betydeligt; thi al den Is, som driver omkring der, kommer fra Polarhavet, og saa er den da ikke Gar'ner i Veien."

„Men han skal dog igjennem den forat komme hjem," svarede Mary i sin blode melankolske Tone. „Hvorfor kunne Menneskene ikke noies med de Velsignelser, som Forsynet udbreder omkring dem i deres Nærhed, hvorfor drage de ud paa saa lange Reiser for ogsaa at tilegne sig andre."

„Du holder dog meget af din The, ikke sandt, Mary Pratt? — og af at faae Sukker i den, og af Silketoi og Baand, som jeg seer Dig bære. Hvorledes vilde Du kunne faae disse Ting, hvis der Ingen var, som gik paa de lange Reiser? The og Sukker, Silke og Atlask vorer ikke paa Oyster Pond."

Mary erkjendte Sandheden af hvad der var bleven sagt, men skiftede Emne. Bladet indeholdt Intet videre om Robbefangst og Robbefangere, og det blev strax lagt tilside.

„Det kan gjerne være, at Gar'ner i al den Tid

graver efter den skjulte Skat," sagde Diakonen endelig. „Det er maaskee Grunden til, at det varer saalænge, inden han kommer. Hvis det er Tilfældet, har han Intet at frygte af Isen."

„Det forekommer mig, at De sagde, at disse Penge vare skjulte paa en Klippes i Vestindien."

„Tal ikke saa høit, Mary — hele Oyster Pond behøver ikke at vide, hvor den Skat er. Det kan være, at det er i Vestindien eller ogsaa et andet Sted; der findes Klippeøer over den hele Jord skulde jeg mene."

„Troer De ikke, at Roswell vilde skrive, hvis han længe blev opholdt blandt disse Klipper?"

„Du vilde ikke høre tale om Postcontoirer i det sydlige Polarhav, og nu søger Du dem paa de vestindiske Klippeøer. Fruentimmer ville bestandig seile imod Vind og Strøm."

„Idetmindste ikke i dette Tilfælde, Sir. Der passerer vistnok mange Skibe mellem de vestindiske Klipper, og Intet synes mig lettere end at sende Breve med dem. Jeg er ganske vis paa, at Roswell vilde skrive, hvis han befandt sig et Sted, hvor han kunde vente, at hans Brev vilde naae os."

„Ikke han — ikke han — Gar'ner er ikke den Mand, jeg antager ham for, hvis han lod Nogen erfare Noget om disse Klipper, førend han er færdig med sit Ærinde der. Nei, nei, Mary. Vi ville ikke høre fra ham i den Del af Verden. Det kan godt være muligt,

at Gar'ner er ved at grave og har Vanskelighed ved at finde Stedet. Thi Daggetts Beretning var temmelig ubestemt."

Mary svarede ikke, skjøndt hun fandt det temmelig usandsynligt, at Roswell skulde tilbringe flere Maaneder i Vestindien beskæftiget med et saadant Foretagende, uden at finde Leilighed til at lade hende vide, hvor han var og hvorledes han havde det. —

Forholdet imellem disse unge Folk var temmelig eiendommeligt, og havde altid været det. Idet Mary laante Øre til Roswells Frieri, havde hun givet efter for sit Hjerte, men hendes religiøse Grundsætninger havde bevæget hende til at betænke sig paa at modtage hans Haand. Jalmindelighed er en Moder — ikke en partistiftende og egennyttig Moder, men en fornuftig kvindelig og ædeltænkende Moder — af den yderste Vigtighed med Hensyn til et ungt kvindeligt Væsens Charakterudvikling og hele Lykke. Men det hænder dog undertiden, at en Kvinde, som har maattet undvære en Moders Veiledning, og som tidlig har maattet stole paa sig selv, bliver, hvis hun har den fornødne Sjelsstyrke, ligesaa omhyggelig og forsigtig med Hensyn til sin Opførsel, som den ommeste Moders Omhu og Veiledning kunde gjøre hende.

Saaledes havde Tilfældet været med Mary Pratt. Da hun tydelig var sin egen forladte Tilstand bevidst, var i Besiddelse af ædle Grundsætninger og tidlig havde faaet Øinene op med Hensyn til Manglerne i Onkelens

Charakter, havde hun opstillet strenge Regler for sin egen Opførsel, og disse Regler overtraadte hun aldrig. Deraf kom det, at hun tillod Roswell at skrive, men aldrig besvarede hans Breve. Hun tillod ham at skrive, fordi hun havde lovet, ikke at lukke Ørerne for hans Frieri, saalænge han opførte sig paa sin medfødte mandige og frimodige Maade imod hende, uden at skjule nogen af sine Meninger og aabent bekjendende sin mangelfulde Tro med Hensyn til det ene vigtige Punkt, som udgjorde den eneste Hindring for deres Forening. —

Hvis en ung Pige, der ikke har nogen Moder, undgaaer de Feil, der let følge af et saadant Savn, medens hendes Charakter udvikles, erhverver hun sig ialmindelighed Egenskaber, der ere hende til stor Nytte i Fremtiden. Hun lærer at stole paa sig selv, bliver vant til at tænke og handle som et ansvarligt Væsen, og vil snarere blive en fornuftig og nyttig Husmoder, end hvis hun var bleven opdraget i Afhængighed under selv den bedste moderlige Kontrol. Kort, Charakterfasthed og Sjelsstyrke erhverves snarere under saadanne Omstændigheder, end hvor Andre paa den unge Piges Vegne tænke saameget derover; det gjelder kun om at give Sindet den rigtige Retning. Men Mary Pratt havde tidlig slaaet ind paa den rette Vei i Alt, hvad Anskuelser og Charakter angaaer, og var aldrig afveget fra sit Kjøns sømmelige og beskedne Opførsel.

Vor Heltinde vidste ikke rigtig, om hun skulde søge

nogen Trøst i den Paastand af Onkelen, at Roswell blev holdt tilbage blandt Klippeøerne forat søge efter den skjulte Skat. Jo mere hun tænkte over den Sag, desto mere geraadede hun i Forlegenhed. Faa Personer, som kjende Tilværelsen af en saadan Skat, vilde betænke sig paa at sætte sig i Besiddelse af den, og naar man var kommen i Besiddelse af den, hvorledes skulde man da bedst disponere over Guldet. At finde Eierne vilde sandsynligvis være umuligt, og man maatte da afgjøre Spørgsmaalet med sin Samvittighed. — Mary tænkte Meget over den Sag og kom til det Resultat, at hvis hun var den Person, hvem en saadan Skat blev betroet, vilde hun bestemme en vis Tid, inden hvilken de skulde melde sig, som troede at have Fordring derpaa, og hvis ingen Saadan meldte sig, vilde hun bortskjenke Pengene i et veldædigt Øiemed

Ak, Mary kjende kun lidt til Verden. En saadan offentlig Bekjendtgjørelse vilde vistnok have fremkaldt en Mængde uærlige Personer, som vilde have foregivet at være udplyndrede af Sørøvere, og neppe een Doublon vilde have fundet Vei til den rette Eiers Lomme, om hun ogsaa havde fæstet Lid til Rigtigheden af alle de fremkomne Fordringer.

Alt dette bragte imidlertid ikke den savnede Roswell tilbage. Atter en Vinter nærmede sig hurtig med sine kolde Storme for at vække Bekymringer ved stadigen at holde det oprørte Hav for hendes Øine. Ikke en Uge

passerede, uden at Diakonen fik et Brev fra en Kone eller Moder eller Søster til en af de fraværende Sømænd, eller maaskee ogsaa fra En, som tog i Betænkning at tilstaae sit Forhold til den fraværende Sømand, og Alle spurgte de om deres Skjebne, som vare seilede med Sloven af Oyster Pond under Kaptain Roswell Gardiners Kommando.

Selv Folk fra Vineyard sendte Bud over og robede deres Angst og Frygt ved den Maade, hvorpaa de fremsatte deres Spørgsmaal. Hver Dag tiltog Diakonens Frygt, indtil det var klart for Alle omkring ham, at denne Aarsag i Forening med andre, som vare mere physiske, undergravede alvorlig hans Helbred og truede hans Liv. Intet kan mere levende skildre den sørgelige Indflydelse af den Pengebegjerlighed, som besjelede denne Mand, end den Omstændighed, at han selv, endnu førend den Daggett fravristede Hemmelighed havde bragt noget Resultat, næsten befandt sig i samme Tilstand som den syge Sømand, med ligesaa ringe Udsigt til at drage Fordel af denne Hemmelighed som den Mand, der først havde meddelt ham den.

Mary saae tydelig alt dette og sørgede næsten ligesaa meget over sin Onkels Blindhed og verdslige Sind som over det nu næsten sikkre Tab af ham, hun saa høit havde elsket i sit Hjertes Inderste.

Fjerde Kapitel.

Det Første, en Sømand gjør, naar hans Skib har stødt imod en haard Gjenstand, det er at prøve Pumperne. Dette høist nødvendige Foretagende blev udført af Daggett selv, medens Roswell Gardiners Baade halede hans slemt medtagne Skib ud i aabent Vand.

Alle ombord paa Skibet, Roswell ikke undtagen, ventede paa Resultatet af denne Undersøgelse med den dybeste Ængstelighed. Roswell holdt Lanternen, ved Hjelp af hvilken man skulde forvisse sig om Vandets Høide i Pumpen, thi Maanens Lys var neppe tilstrækkeligt dertil. Daggett stod selv oppe paa Pumpen, medens Gardiner og Macy stod ved Siden af den. Endelig kom Peilstokken op, og den nederste Ende af den blev holdt frem, for at man kunde see, hvor høit Vandet gik.

„Nu, hvad faaer De ud af det, Gar'ner?" spurgte Daggett lidt utaalmodig. „Vand maa der være, thi intet Fartøi, som flyder paa Vandet, vilde have kunnet modstaae saadant et Stød uden at faae sine Sider aabnede."

„Der maa være omtrent tre Fod Vand i Rummet," svarede Roswell og rystede paa Hovedet; „hvis det bliver ved, Kaptain Daggett, vil det blive vanskeligt at holde Skonnerten flot."

„Flot skal hun holdes, saalænge Pumperne kunne

tøres. Her, gjør den bagbords Pumpe strax klar og sæt den i Gang."

„Det er muligt, at Deres Naader have aabnet sig under Trykket og have lukket sig igjen, efterat Skonnerten er bleven klar. Hvis det er Tilfældet, vil en ti Minutters Pumpning underrette os derom."

Skjøndt der ikke er noget Arbeide, som Søfolk have mere Modbydelighed for end at pumpe — og der er maaskee hellerikke noget Arbeide, der er mere anstrengende og udmattende — hænder det dog ofte, at de med Iver tage fat derpaa, da de vide, at det er det eneste Middel, hvorved de kunne frelse deres Liv.

Dette var nu Tilfældet; de tunge, velbekjendte Slag af Pumpestangen hortes tydelig midt under høitidelige og vældige Brag af de imod hinanden stødende Isbjerge og Vindens Hyl. Denne syntes imidlertid at have forandret Retning, en Omstændighed, som man snart lagde Mærke til, da den ikke nær var saa bidende kold som tidligere paa Natten.

„Jeg troer, at Vinden er gaaet om til Nordost," sagde Roswell, idet han i Forening med Daggett gik frem og tilbage paa Skandsen, endnu holdende i sin Haand den vel afterrede Peilstok færdig til et nyt Forsøg. „Dette sidste Vindstød var stik i Stævn."

„Ikke stik i Stævn, Gar'ner, ikke stik i Stævn for mig," svarede Daggett; „jeg maa see at komme tilbage til Den, hvor jeg da vil forsøge paa at hale Skonnerten

paa Land for at efterſee Lækkene. Det er Alt, hvad jeg kan haabe. Efter en ſaadan Overhaling er der intet Haab om at bringe Skonnerten ſaa langt ſom til Rio, hvis den hele Veien ſkal holdes oppe paa Pumperne."

„Det vil foraarſage en betydelig Forſinkelſe, Kaptain Daggett," ſagde Roswell tvivlende. „Vi ere nu komne ind imellem de første store Ismasſer; det kan være ligeſaa let at arbeide os nordefter, ſom at vende tilbage imod Syd forat ſøge aabent Vand."

„Det kan nok være, men tilbage vil jeg gaae. Jeg beder ikke Dem om at ledſage os, Gar'ner, paa ingen Maade. Efter den ſmukke Maade, hvorpaa De ſaa længe har ventet paa os, kunde jeg ikke tænke paa noget Saadant! Hvis Vinden virkelig er gaaet om til Nordoſt, og jeg begynder at formode, at det er Tilfældet, vil jeg inden 24 Timer kunne føre Skonnerten tilbage til den lille Bugt, og der er et prægtigt Sted til at hale den paa Land lige under Klippen, hvor vi havde vort Oplag. I en 14 Dage kunne vi faae dens Lækkadſer ſtoppede, og ſaa følge vi Deres Kjølvand. De kan ſige til Folkene paa Oyſter Pond, at vi ſnart komme, og de ville viſt ikke undlade at ſende Bud over til Vineyard."

Dette var at tage Roswell fra Arens Side, og dette vidſte Daggett meget vel. Den unge Mand, der var ædelmodig og charakterfaſt, lod ſig langt lettere paavirke ved en taus og indirekte Appel til hans ædle Egenſkaber, end af noget andet Hensyn. Tanken om at forlade en

Kammerat i Nød, i et Farvand som det, hvori de nu befandt sig, bragte ham til at gyse tilbage for hvad han under andre Omstændigheder vilde have anseet for en bydende Pligt. Diakonen og endnu mere Mary kaldte ham imod Nord, men Vineyardernes Forlegenheder syntes at lænke ham til deres Skjebne.

„Lad os see, hvad Pumpen siger os nu," raabte Roswell utaalmodig, „maaskee den Efterretning, den giver os, vil vise, at Sagerne forholde sig bedre, end vi vovede at haabe. Hvis Pumpningen vinder paa Lækkene, kan Alt endnu blive godt."

„Det er opmuntrende at høre Dem tale saaledes; men Ingen, der har seet saadan en Overhaling, kan nogensinde vente, at Skonnerten skulde løbe 2000 Mil uden at blive repareret. For mine Øine, Gar'ner, seer det ud, som om disse Isbjerge skilles ad og efterlade os en ren Gjennemgang tilbage til det aabne Vand."

„Jeg troer, De har Ret; men det synes at være en bedrøvelig Tidsspilde og en stor Risico atter at gaae igjennem disse Bjerge," svarede Roswell. „Vinden er sprungen om, og de nærmeste Bjerge aabne sig nu langsomt af en eller anden Grund; men husk paa, at der er en Masse Drivis udenfor. Lad os peile igjen."

Forsøget blev fornyet, og Resultatet blev snart bekjendt.

„Naa, hvad Nyt, Gar'ner?" spurgte Daggett, idet han bøiede sig ned og forgjeves søgte at opdage de næsten umærkelige Tegn, som adskilte den vaade Del af Stokken

fra den tørre. Vinde vi ind paa Lækken eller vinder den ind paa os? Gud give, at det Første maa være Tilfældet!„

„Gud har bønhørt Dem, Sir," svarede Stimson ærbødig; thi det var ham, der holdt Lanternen, da han ifølge sin Kaptains Befaling var bleven ombord paa det havarerede Skib. „Det er ham alene, Kaptain Daggett, der var istand til at gjøre Saameget for forulykkede Søfolk."

„Gud være da lovet og priset! Hvis blot Lækken ikke vil tiltage, kan Skonnerten endnu blive frelst."

„Jeg troer nok, at det kan skee, Daggett," tilføiede Roswell „Denne ene Pumpe har bragt Vandet mere end to Tommer ned, hvis de begge bleve satte i Gang, kunde vi efter min Mening pumpe hende ganske læns."

„Vi ville da pumpe, indtil der ikke er en Draabe meer," raabte Daggett. „Gjør den anden Pumpe klar, Manne, og tag fat paa Arbeidet."

Dette blev gjort, men ikke førend Roswell havde befalet Halvdelen af sit eget Mandskab at komme ombord for at hjelpe. Imidlertid havde begge Skibe brast fuldt op og sat flere Seil til, og de løb nu rumskjøds hen for den nye Vind den samme Vei tilbage, saavidt man kunde slutte efter Retningen af den aabnede Gjennemgang. Daggetts Skib førte an, og Hazard fulgte efter, da Roswell var bleven ombord paa det havererede Skib.

Saaledes forløb nogle faa Timer; Pumperne havde udtømt Vandet, og det var et tilfredsstillende Resultat at vide, at Skonnerten kunde holdes læns, naar der arbei-

bedes et Kvarter i Timen. Det var alligevel en farlig Læk, som i nogle faa Dage vilde have udmattet det bedste Mandskab. Da Roswell nøiere undersøgte Tilstanden, blev han mere tilfreds med den Beslutning, der paa en Maade var bleven ham aftvungen; han fandt sig i at vende tilbage med Daggett, overbevist om, at der ikke kunde være Tale om at føre det havererede Skib til Rio, førend det var bleven repareret.

Lykken — eller som Stimson vilde sige, Forsynet — begunstigede i høi Grad vore Søfolk paa den øvrige Del af deres Seilads mellem Isbjergene. Ikke langt fra dem styrtede adskillige Snelaviner ned, og mere end eet Isbjerg væltede om, men ingen af Skibene led nogen Skade derved. Da Skonnerten atter nærmede sig Markisen, gik Roswell ombord paa sit eget Skib, og alle Baadene, som havde bugseret i den aabne Gjennemgang, bleve halede ind og sikkrede. Nu førte Gardiner an, overladende til sin Kammerat at følge saa klos paa som muligt.

Langt større Vanskeligheder og langt flere Farer mødte de blandt de løse og rivende Isstykker, end de havde ventet eller tidligere mødt. Uagtet de havde lagt Friholter ud paa alle Sider, døiede de dog mangt et voldsomt Stød, og Kobberforhudningen blev beskadiget paa flere Steder. Et Par Gange frygtede Roswell for, at Skonnerterne vilde blive knuste af Trykket paa deres Sider. Faren blev i en vis Grad forøget ved den dristige

Maade, hvorpaa vore Søfarere følte sig opfordrede til at ile fremad, thi Tiden var kostbar i enhver Henseende, men fornemmelig paa Grund af Folkenes Udmattelse, som vare nødte til at arbeide ved Pumperne en Fjerdedel af Tiden.

Da Dagslyset vendte tilbage, hvilket nu skete senere end i de første Maaneder af deres Ophold i disse Have, befandt vore Eventyrere sig midt iblandt store Marker af Drivis, der drev los fra Isbjergene, som under Indflydelse af Strømninger under Vandet bestandig førtes imod Nord, medens Drivisen gik imod Syd. Det var meget ønskeligt at komme klar af alle disse Isflager, skjøndt Sammenstødet med dem paa ingen Maade var saa frygteligt, som naar Søen gik høit, og de flydende Ismasser vare i en heftig Bevægelse. Det blev imidlertid snart ganske umuligt for Skibene at bevæge sig videre, undtagen naar de drev med Ismasserne, som flød imod Syd med to Mils Fart.

Saaledes tilbragte de en hel Dag og en hel Nat. Saa tæt var Isen omkring dem, at Matroserne gik med den fuldkommeste Tryghed paa den fra det ene Skib til det andet. Man nærede ikke nogen Frygt, saalænge Vinden blev staaende i det samme Hjørne, thi Bjergene afgav virkelig ligesaa godt Læ, som om de havde været Klipper paa Landjorden.

Den anden Dags Morgen forandredes alt dette pludselig. Isen begyndte at aabne sig; af hvad Grund

var man ikke sikker paa; man formodede, at det hidrørte fra en Forandring af Vind og Strøm. Dette befriede i en vis Grad Skonnerterne, og de begyndte at bevæge sig uafhængig af Isflagerne. Omtrent ved Middagstid fik man atter Øie paa Vulkanen, og førend Solen gik ned, saae man Toppen af den høieste Klippe i Gruppen, der var omgivet af Snefnug.

Enhver var glad ved at see disse velbekjendte Landmærker, hvor uhyggeligt end deres Udseende var, og hvor fjernt de end laae fra menneskelige Boliger; thi der havde de Haab om at deres anstrengende Arbeide vilde faae en Ende. Det bestandige Arbeide ved Pumperne, hvortil en Fjerdedel af Tiden blev anvendt ombord paa Skibet fra Vineyard, havde frembragt den sædvanlige Virkning: Folkene saae afkræftede og udmattede ud. Den, som ikke har staaet ved en Pumpestang ombord paa et Skib, kan ikke gjøre sig noget Begreb om dette Arbeides Natur og om den overordentlige Ulyst, hvormed Søfolkene tage fat derpaa. En Trædemølle maa vistnok — thi vor Erfaring udstrækker sig ikke dertil — være det, som mest ligner denne anstrengende Beskæftigelse, skjøndt Forbryderne ikke arbeide for sit Liv.

Den fjerde Dags Morgen befandt vore Søfolk sig i den store Bugt i aabent Vand omtrent en Semil fra den lille Vig ret til Luvart af deres Havn. Roret blev lagt op, og snart vare Skonnerterne inde i det velbekjendte Tilflugtssted.

Idet de løb derind, saae Roswell sig om med Bedrøvelse, Skræk og Beundring. Han kunde ikke undlade at beklage, at han paa denne Aarstid var bleven nødt til at spilde saamegen kostbar Tid. Hvor kort end hans Fraværelse fra dette Sted havde været, var der dog indtraadt betydelige Forandringer i alle Tings Udseende. Ethvert Tegn paa Sommer — og de havde altid været faa og magre — var nu forsvunden; et koldt og sørgeligt Efteraar var fulgt derpaa. Der var naturligvis ikke skeet nogen Forandring med deres Bolig; Brændestablerne og de andre Gjenstande, som vare bragte derhen ved Menneskehænder, stod just, som de vare blevne efterladte der; men selv disse Gjenstande saae mindre oplivende og mere ubrugelige ud, end da de sidst saae dem. Til Alles Overraskelse var der ikke en Sælhund at see. Af en eller anden Mennesket ubekjendt Grund vare alle disse Dyr forsvundne og havde saaledes tilintetgjort en af Daggetts lemmelige Planer; thi denne forudseende Skibskaptain havde i sit stille Sind besluttet, at drage Fordel af dette Uheld og benytte Leiligheden til at indtage fuld Ladning. Nogle sagde, at Dyrene vare gaaede imod Nord for der at tilbringe Vinteren; Andre paastod, at de vare blevne forskrækkede og havde taget deres Tilflugt til en af de andre Øer; men Alle vare enige om, at de vare borte.

Det er bekjendt, at Robberne af og til vandre langt bort fra deres hjemlige Vande, om man kan udtrykke sig saaledes; men vi vide aldeles ikke Noget om, at de

kunne betragtes som vandrende Dyr. De større Arter have en temmelig vid Kreds at leve i, og selv den lille Forværksselhund forvilder sig undertiden og bliver funden paa Kyster, som den ellers ikke besøger. Angaaende de Dyr, hvoraf der for saa kort Tid siden havde været en saa stor Mængde paa Robbefangerlandet, ville vi ikke fremkomme med nogen Theori, da vi fornemmelig have med Kjendsgjerninger at bestille; men en Samtale, som i den Anledning fandt Sted mellem de to første Styrmænd, kan muligen hjelpe dem, som have Lyst til at spekulere derover.

„Naa, Macy," sagde Hazard og pegede paa de ode Klipper, „hvad tænker De om det? Der er ikke en Sælhund at see, hvor der for saa kort Tid siden var Tusinde!"

„Hvad jeg tænker derom? — Jeg tænker, at de ere borte, og jeg veed, at saadant Noget er hændet før. Enhver, der agter paa Tegn og Varsler, veed, hvorledes man skal tage det."

„Det ønskede jeg nok at høre en Forklaring paa; for mig er det ganske nyt."

„Robberne ere borte, og det er et Tegn paa, at vi ogsaa skulde tage bort. Det er min Forklaring, og den kan De gjøre med, hvad De vil. Naturen giver os saadanne Vink, og ingen fornuftig Somand bør lade dem gaae upaaagtede hen. Jeg siger, at naar Robberne gaae, skulde Robbefangerne ogsaa gaae."

„Og De mener, at det er et Vink fra Naturen, som De siger."

„Ja, jeg mener, og det et nyttigt Vink. Hvis vi vare seilklar, vilde jeg ikke vente, men drage afsted endnu inat. Mærk mine Ord, Hazard — der vil ikke komme noget Godt ud af denne Læk, denne Tilbagevenden til Havnen igjen og af al den Firen og Halen paa Ladningen."

Den anden Styrmand loe; men hans Kaptain kaldte i dette Øieblik paa ham og gjorde saaledes en Ende paa Samtalen. Hazard blev anmodet om at hjelpe med til at sikkre Daggetts Skonnert i den Stilling, den nu havde indtaget. Under meget høie Bredegrader stiger Floden ingenlunde saa høit, som Tilfældet er under 50 Grader. I det sydlige Ishav har den kun en Middelhøide. Dette Faktum havde vore Semænd lagt Mærke til, og Daggett havde strax bragt sit Skib hen til det eneste Sted, der paa den vilde Kyst lignede en flad Strandbred.

Hans Skib laae nu sikkert i den lille Bugt paa et bekvemt Sted til at losse og lade. Egentlig kunde man ikke sige, at Strandbredden var flad der; det var kun en noget skraa Klippeaffats, hvorpaa Skibet kunde bringes op som paa Bunden af en Dok.

Medens Daggetts Skonnert indtog denne Plads, kastede det andet Skib Anker udenfor. Man havde næsten hele Dagen for sig, og alle Folkene bleve øieblikkelig

satte til at udlosse det havererede Skib. Forat slippe for Pumperne, vilde de med Fornøielse have arbeidet uden Afbrydelse i 24 Timer. Efterhaanden som Skibet lettede sig, blev det trukken høiere op paa Klippen, indtil det endelig var kommen saa høit op, at det ikke længer var udsat for at synke. Nu behøvede man ikke mere at pumpe. Før Natten kom, blev Skonnerten gjort fast ved Hjelp af Gier og Touge, som fra Lakkeladsen bleve bragte ud til Klipperne, saaledes at den nu stod fuldkomment opret paa sin Kjøl. Paa denne Maade var den beskyttet, naar Floden hævede den. Ved Lavvande manglede der endnu otte Fod i, at den stod tørt, uagtet den allerede var bleven lettet fire Fod. En betydelig Del af Ladningen havde Skibet endnu inde denne første Aften efter dets Tilbagekomst. Besætningen paa Daggetts Skib bar deres Madrasser iland, tog Hytten i Besiddelse, tændte Ild paa Skorstenen og gjorde alle mulige Forberedelser til at koge der den næste Dag, ligesom de havde gjort, førend de forlod Øen. Roswell og alle hans Folk forbleve ombord paa deres eget Skib.

Den følgende Dag losede man Alting ud af det havererede Skib med Undtagelse af Masterne og Bougsprydet. Mandskabet paa to Robbefangere gjorde kort Besked med saadant et lille Skib. Man anbragte tomme Fade under det, og da Floden var paa sit Høieste, blev det halet op paa den allerede omtalte lille Klippeflade. Da Vandet faldt fra, krængede det naturligvis lidt over

til den ene Side, men ved Middelvande laae Kjølen fuldkomment tør.

Alles speidende Øine fik nu travlt med at see efter Lækkene. Som man kunde vente, fandt man ingen Læk i Nærheden af Kjølplankerne, en Omstændighed, som tydelig havde viist sig ved den Mængde Vand, der var bleven i Skibet, da det var bleven halet op og laae næsten tørt.

„Naaderne have aabnet sig nogle Ranger nedenunder Barkholterne," sagde Roswell, da han og Daggett gik under Bunden af Skibet forat eftersee Beskadigelserne. „Og De gjorde bedst i strax at tage Kobberforhudningen af. Er der foretaget nogen Undersøgelse indenbords?"

Der var endnu ingen bleven foretaget, og vore to Kaptainer steg da ned gjennem Storlugen og foretog saa god en Undersøgelse af Sagernes Stilling i Lasten, som det var muligt. Trykket havde været saa frygteligt, at tre af Dæksbjelkerne vare blevne brækkede. De vilde være blevne drevne ud gjennem Skibets Sider, hvis ikke Isмuren paa begge Sider havde gjort det umuligt. Som det nu var, havde Stødholterne givet sig lidt, og Naaderne havde aabnet sig lige under Vandgangen. Da Floden kom igjen, reiste Skonnerten sig naturligvis og man benyttede Leiligheden til at pumpe den læns. Nu viste der sig ingen Læk, atter et Bevis paa, at de beskadigede Steder maatte søges over den nærværende Vandlinie.

Da man havde erholdt denne Kundskab, blev Kobberet

taget bort og adskillige af Naaderne undersøgte. Begets og Værkets Tilstand viste tydelig de Steder, som man skulde henvende sin Opmærksomhed paa, og øieblikkelig blev Kalfatrejernet taget i Brug. Efter omtrent en Uges Forløb var Arbeidet fuldendt, Kobberet sat paa igjen og Skonnerten flot.

Stor var Utaalmodigheden efter at erfare Virkningen af det, som var bleven gjort, og ligesaa stor var Skuffelsen, da man fandt, at der endnu var en betydelig Læk, gjennem hvilken der trængte altfor meget Vand ind, til at man kunde tænke paa at gaae tilsøes, førend den var stoppet. En Smule Eftertanke, og det fra Roswells Side, ledede til den Undersøgelse, som strax blev foretagen.

„Denne Læk er ikke paa Bunden af Skonnerten," sagde han, „thi Vandet løb hverken ud eller ind, førend vi fik hende flot. Den maa da altsaa være etsteds mellem Bunden og dens letteste Vandlinie. Vi have nu havt Kobberet af og undersøgt Naaderne i den Del af Skibet, og jeg mener derfor, at der maa være noget galt i Forstavnen eller Bagstavnen. Maaskee har et af Stødene forskudt sig. Sligt kan nok hænde ved saadant et voldsomt Tryk."

„Saa maa vi have Skuden op paa Land igjen og begynde at arbeide forfra," svarede Daggett. „Jeg seer nok, hvorledes det forholder sig; De holder ikke af denne Forsinkelse, og tænker paa Diakon Pratt og Oyster Pond.

Jeg dadler Dem ikke derfor, Gar'ner. Jeg skal aldrig yttre Noget imod Dem eller Deres Folk, hvis De seile hjemad endnu i Eftermiddag og lade mig og Mine sørge for os selv. De har hidtil mandigen staaet os bi, og jeg er Dem altfor taknemmelig for hvad De allerede har gjort, til at bede Dem om Mere."

Var det hans oprigtige Mening, Daggett der yttrede? I en vis Henseende var det Tilfældet, men i andre Henseender var det lutter Forstillelse. Han ønskede at synes retfærdig og høimodig, medens han hemmelig havde til Hensigt at indvirke paa Gardiners bedre Følelse saavelsom paa hans Stolthed og derved sikkre sig hans Hjelp til at faae Skonnerten klar, ligesom han ogsaa ønskede ikke at tabe ham af Syne, indtil en vis Klippe var bleven undersøgt; thi Udbyttet deraf indbildte han sig at have Ret til at erholde en Andel af.

Hvor forunderligt synes det ikke! Under de nærværende farlige Forhold med ringe Udsigt til nogensinde at faae sit Skib hjem igjen klyngede denne Mand sig som en Blodigle til det fjerneste Haab om at vinde Fordele. Hos en vis Del af den store amerikanske Familie — den gudlignende angelsaxiske — hersker der i den Henseende en buldoggeagtig Vedholdenhed, som vistnok ofte kan lede til store Resultater; men en saadan Charakter frembringer ofte et smerteligt, aldrig et behageligt Indtryk.

Til denne Klasse hørte Daggett, der aldrig ved Farer, Anstrengelser eller Tanker om Fremtiden lod sig

lede bort fra en Plan, der lovede Guld. Vi mene ikke dermed, at andre Nationer ikke ere ligesaa pengebegjerlige; mange ere det virkelig i høiere Grad, især saadanne, som længe ere blevne fordærvede ved slette Regjeringer. Man kan saaledes lettere kjøbe en halv Snes Franskmænd end en Yankee, men har den Sidste først faaet Fingre paa en Dollar, vil ingen Magt kunne fraviste ham den.

Roswell havde Meget imod at forlænge sit Ophold ved disse Øer; men Standsstolthed vilde have afholdt ham fra at forlade en Kammerat under saadanne Omstændigheder, hvis ikke en bedre Følelse havde bevæget ham til at blive og hjelpe Daggett. Den Sidste havde rigtignok paa en Maade trængt sig ind paa ham, og Forbindelsen var paa en forunderlig Maade bleven fortsat indtil dette Øieblik, men det betragtede han som en Tilskikkelse af Forsynet, som man var forpligtet til at finde sig i. Resultatet blev en Erklæring om, at han vilde hjelpe sin Kammerat, saalænge der var noget Haab om at faae det havererede Skib hjem.

Denne Beslutning bebudede et Ophold af nok en Uge. Imidlertid spildte man ingen Tid med tomme Beklagelser, men alle Hænder toge fat paa Arbeidet forat faae Skonnerten ind paa grundt Vand igjen og der nøiere at efterse Lækken. Da man havde sat Skibet paa ret Kjøl og satte Pumperne igang, viste det sig, at Skibet trak altformeget Vand, til at man kunde tænke paa at begive sig paa Veien, førend Skaden var istandsat. Denne

Gang blev Skibet ikke lagt paa Kimmingen. Det blev ført ind i saameget Vand, at det just kunde holdes paa ret Kjøl ved Hjelp af Gier og Støtter, saa at to eller tre Ranger forude vare fri over Vandet ved Lavvande, og man havde isinde at svaie Skibet rundt, hvis Undersøgelsen viste, at der ingen Læk var forude.

Ved at klæde Kobberet af fandt man, at Stødene virkelig havde forskudt sig, da Inderkanten af Planken havde skudt sig saalangt ud fra sit Leie som til det Sted, hvor Yderkanten før havde været. Herved fremkom en Aabning, hvorigjennem en lille Vandstrøm bestandig kunde løbe ind, og Lækken blev bestandig farligere, fordi Værket løsnedes og Planken stræbte at rette sin krummede Form.

Da denne Skade først var opdaget, var imidlertid Intet lettere end at raade Bod paa den; man behøvede blot at bolte Plankestødet paany, drive nogle faa Spiger ind, kalfatre og sætte Kobberet paa igjen. Roswell, der hvert Øieblik blev mere utaalmodig efter at komme afsted, var meget bedrøvet over et Ophold, der virkelig saae ud til at være uundgaaeligt, da det hidrørte fra Lækkens særegne Plads. Da den efter Skibets nærværende Stilling var lige i Vandgangen, var det ikke muligt at arbeide længer end en Time i hver Flodtid, og ikkun to Mænd kunde arbeide paa een Gang. Som en Følge af disse Vanskeligheder havde det ser Gange været Ebbe og Flod, inden man erklærede Stævnen for atter at være tæt. Skonnerten blev derpaa pumpet læns, og Skibet blev

atter bragt ud paa dybt Vand Denne Gang blev vore Robbefangeres Taalmodighed og Flid belønnet med Held, thi der viſte ſig ikke længer nogen Læk.

„Hun er ſaa tæt ſom en Flaſke med en lakket Prop, Gar'ner," raabte Daggett nogle faa Timer efter, da hans Skonnert var kommen tilankers, og han mødte ſin Kollega paa dennes egen Skandſe, hvor han hjertelig trykkede hans Haand. „Meget af dette har jeg Dem at takke for, hvilket alle Folk paa Vineyard ſkulle faae at vide, hvis vi nogenſinde komme hjem igjen."

„Det glæder mig, at vore Beſtræbelſer have faaet et ſaadant Udfald, Kaptain Daggett," var Roswells Svar; „thi oprigtig talt have vi ſpildt eller ſkulle ſpilde i det Hele fjorten Dage, inden vi faae Dem færdig til atter at gaae under Seil, og der er foregaaet en ſtor Forandring med Veiret; Dagen tager af i Længde med en frygtelig Hurtighed, og den ſtore Bugt var imorges belagt med et tyndt Lag Is. Kulingen har ſat ſaamegen Sø gang ind, at Iſen er brudt op, men ſee Dem om her i den lille Bugt; — en Dreng kunde gaae paa den Is henne ved Klipperne."

„Der vil ikke være Noget af den tilbage iaften, og begge Mandſkaberne ville kunne ſtuve min Laſt i fire og tyve Timer. Vær ved godt Mod, Gar'ner, i Løbet af en Uge ſkal jeg nok bringe Dem klar af Isbjergene."

„Jeg er nu ikke ſaa bange for Isbjergene, ſom for den nye Is og Flagerne. Bjergene maa paa denne

Tid være komne et godt Stykke nordpaa, men hver Nat bliver det koldere, og Ismarkerne synes at sætte tilbage til Gruppen istedetfor at fjerne sig fra den."

Daggett opmuntrede sin Kammerat med en god Del fortrolig Snak, men Roswell var inderlig glad, da Vineyarder-Skibet efter fire og tyve Timers Forløb blev erklæret for at være fuldkomment klar. Det var henimod Aften, og Gardiner raadede til at seile strax, men Daggett fremkom med adskillige fornuftige Indvendinger derimod. For det Første var der ingen Vind, og Roswells Forslag at buxere Skonnerterne midt ud i den store Bugt blev mødt med den Indvending, at Folkene i flere Dage havde havt strengt Arbeide, og at de trængte til Hvile. Alt hvad der kunde vindes ved at bringe Skonnerterne ud i Bugten var at faae dem udenfor den tynde Is, som nu dannede sig regelmæssig hver stille Nat i Nærheden af Land, men som ligesaa regelmæssig blev brudt itu og adspredt af Bølgerne, saasnart det luftede lidt op.

Roswell holdt imidlertid ikke af Sagernes Udseende og besluttede at føre sit eget Skib udenfor, saa kunde Daggett gjøre, hvad han vilde. Efter forgjeves at have afhandlet den Sag, og efterat have fundet, at Mandskabet paa det andet Skib havde spist tilaften og var gaaet tilkøis, kaldte han alle Mand op og henvendte nogle faa Ord til dem, idet han overlod det til dem selv, om de vilde bemande Baadene eller ikke. Da Roswell havde gjort opmærksom paa, at det var fuldkomment stille, at

Vandet var ganske smult, og at der var Udsigt til stærk Frost — det frøs nu forresten næsten om Middagen — gik Folkene, rigtignok temmelig modstræbende, over til hans Mening, og samtykkede i at arbeide istedetfor at sove. Arbeidet kunde imidlertid lettes betydelig ved at dele Mandskabet i de sædvanlige Vagter.

Alt, hvad Roswell tragtede efter, var at faae sin Skonnert omtrent en Somil ud fra den lille Bugt, hvorved den vilde komme udenfor en Linie, dragen fra begge Forbjergene, eftersom den største Fare, som den nye Is kunde medføre, var indenfor denne Linie. Dette mente han kunde let gjøres i Løbet af nogle faa Timer eller i endnu kortere Tid, hvis det vilde lufte lidt.

Roswell Gardiner følte, at der ligesom var væltet en Byrde fra hans Sjel, da hans Skonnert havde lettet Anker og Storseilet var tilsat. En Baad blev sendt forud, og Skibet blev langsomt buxeret ud af Bugten, medens Seilene hverken gjorde Gavn eller Skade. Da Fartøiet passerede Daggetts, stod denne paa Dækket; han var den eneste synlige Person paa Skibet fra Vineyard. Han ønskede Gar'ner Godnat og lovede at komme ud, saasnart det blev lyst den næste Morgen.

Man kan vanskelig forestille sig en uhyggeligere Scene end den, som omgav Diakons Pratts Skonnert, da den bevægede sig ud i det Vand, som adskilte de forskjellige Øer af denne fjerne og ufrugtbare Gruppe. Roswell kunde netop skjelne den truende Klippemasse, der

hævede ſig paa Midten af Robbefangerøen, men den tabte ſig ſnart i det tiltagende Mørke. Kulden begyndte at blive ſtreng, og Mandſkabet klagede allerede over, at der lagde ſig Is om Aarebladene. Da opſtod der en Tanke hos vor unge Sømand, ſom hidtil ikke havde fremſtillet ſig for ham. Hvad nyttede det, at han fik ſit Skib udenfor Bugten, hvis Daggetts den følgende Dag blev indefrosſen? Vigtigheden af denne Tanke blev ham ſaa indlyſende at, han kaldte Baaden tilbage og roede ind i den lille Bugt igjen for endnu engang at forſøge paa at overtale Daggett til at følge med ham ud.

Gardiner fandt, at alle Vinehavderne, Kaptainen og Styrmændene med indbefattede, vare gaaede tilkøis. Det anſtrengende Arbeide, de havde havt, i Forening med Kulden gjorde Køierne meget behagelige, og ſelv Daggett bad ſin Gjeſt om Undſkyldning, fordi han ikke ſtod op og tog imod ham. At argumentere med en Mand, der var ſaaledes ſtemt, og befandt ſig under ſaadanne Forhold, var aldeles unyttigt. Efterat have været en kort Tid hos Daggett, vendte Roswell tilbage til ſin egen Skonnert. Idet han roede tilbage, overbeviſte han ſig om, at Iſen hurtig lagde ſig over Bugten, og Baaden, maatte virkelig bane ſig Vei gjennem et tyndt Lag, inden den naaede Skibet.

Vor Helt var nu alvorlig bekymret for, at han ſelv ſkulde blive indefrosſen, førend han kunde komme ud i mere aabent Vand i Bugten. Heldigvis ſprang der en

let Briſe op fra Nord, og efterat have ſtillet ſine Seil lykkedes det nu Gardiner at føre Skibet ud til et Punkt, hvor Grunddønningens bølgeformige Bevægelſe forvisſede ham om, at han befandt ſig udenfor Linien mellem de to Forbjerge. Derpaa opgav han Fokken, halede Klyverſkjødet til Luvart, firede Pikfald af og lagde Roret i Læ. Da dette var gjort, fik Folkene Lov til at gaae tilkøis, medens Styrmændene ſkiftedes til at holde Øie med Fartøiet.

Det var omtrent en Time før Dag, da anden Styrmand ifølge Ordre purrede Roswell. Da den unge Kaptain kom op paa Dækket, fandt han, at det var ganſke ſtille, men en bidende kold Morgen. Der havde lagt ſig Is paa enhver Del af Reisningen og paa Skonnertens Sider, hvor Vandet var kommen i Berøring med den; men da Natten havde været ganſke ſtille og der følgelig ikke var fløiet meget Søſtænk op paa Skibet, havde der ikke ſamlet ſig megen Is paa dets Skrog. Ved at ſtøde med en Baadshage overbeviſte Roswell ſig om, at Bugten rundtomkring ham var belagt med et Isdække af næſten en Tommes Tykkelſe. Dette foraarſagede ham megen Bekymring, og han ventede med den ſtørſte Utaalmodighed paa Dagslyſets Tilbagekomſt, forat ſee, hvorledes Daggett var faren.

Da det blev høilys Dag, kunde man tydelig ſee, at et Islag, der var tykt nok til at bære Mennesker, bedækkede den indre Del af Bugten. Daggett og hans

Mandskab vare allerede ifærd med at bruge Issaugen. De maatte have opdaget Faren før Dagslysets Tilbagekomst, thi Skonnerten havde ikke blot lettet Anker, men var endogsaa bleven ført en god Kabbellængde udenfor den lille Bugt. Ved Hjelp af sin Kikkert iagttog Gardiner i kort Tid Daggett og hans Mandskabs Bevægelser, hvorpaa han lod alle Mand kalde op. Kokken var allerede i Kabyssen, og en varm Frokost var snart tillavet. Efterat denne var fortæret, bleve de to Hvalfangerbaade firede ned, og Roswell og Hazard roede saalangt ind, som Isen vilde tillade det, hvorpaa de gik Resten af Veien til det indesluttede Fartøi medtagende Størstedelen af Mandskabet tilligemed en Saug.

Det var maaskee heldigt for Daggett, at det snart begyndte at luste op med en frisk Nordenvind som satte en betydelig Sø ind i Bugten, der snart brød Isen op og gjorde det muligt for Skibet fra Vineyard at bane sig Vei gjennem Fragmenterne og støde til det andet Skib omtrent ved Middagstid.

Roswell var glad ved atter at være ombord paa sit eget Skib, og han satte strax Seil til forat krydse sig ud af det snevre Farvand, hvad det end skulde koste; thi den sidste Nats Erfaring havde lært ham, at han var bleven altfor længe inde i den lille Bugt. Daggett fulgte ham villig, men ikke som en Mand, der paa et Haarsbred nær var sluppen for at overvintre i Nærheden af Polarkredsen.

Femte Kapitel.

De fleste af vore Læsere forstaae, hvad der mentes, da Mary Pratt omtalte „Jordaxens Inclination mod dens Banes Plan;" men da der maaskee er nogle faa, som ikke have forstaaet det, og da Følgerne af dette store physiske Faktum staae i en væsentlig Forbindelse med de efterfølgende Begivenheder i vor Fortælling, ville vi give saadan en ligefrem Forklaring af dette Phænomen, som vi i al Beskedenhed haabe vil gjøre det klart for de mest Uindviede. Jordens Bane er den Vei, som den tilbagelægger i Rummet paa sin aarlige Gang omkring Solen; Planeterne bevæge sig i et tomt Rum, eller i et Rum, der næsten kan siges at være tomt. Lad nu den uoplyste Læser tænke sig et stort cirkelrundt Bord med et Lys paa dets Overflade og i Nærheden af dets Centrum. Lyset skal forestille Solen, den ydre Kant af Bordet Jordens Bane, og dets Overflade denne Banes Plan. I Naturen er der aldeles ikke saadant Noget som en Plan, da Rummet indenfor Banen er tomt, men Bordets Overflade giver en tydelig Forestilling om Jordens almindelige Stilling, naar den vandrer omkring Solen. Det er neppe nødvendigt at bemærke, at Jordens Axe er en tænkt Linie, dragen fra den ene Pol til den anden, og Navnet hidrører fra den Forudsætning, at den daglige Omdreining skeer omkring denne Axe.

Det Første, man nu maa fæste sin Opmærksomhed paa, for at kunne forstaae Aarstidernes Vexel, er den Kjendsgjerning, at Jorden ikke forandrer sin Stilling i Rummet, om vi saa tør udtrykke os, naar den forandrer sin Plads. Dersom Axen var lodret paa Banens Plan, vilde den nævnte Omstændighed ikke have nogen Indflydelse paa Temperaturen, som det simpleste Experiment vil vise. Tage vi en Globus, sætte dens Æqvator mod den yderste Kant af Bordet og holde den fuldkommen opret, og vi saa lade den dreie sig om sin Axe, idet den gaaer rundt i Kredsen, vil man finde, at Lyset fra Bordets Midtpunkt oplyser netop den ene Halvdel af Jordkloden til enhver Tid og i alle Stillinger, den Halvdel nemlig, som faaes ved at lægge en Plan igjennem begge Polerne lodret paa en Linie fra Solen til Jorden.

Dersom denne Bevægelse svarede til den naturlige, da vilde Dagene og Nætterne altid være lige lange, og da vilde der ingen Forandring være i Aarstiderne; der vilde være varmest under Æqvator, og Kulden vilde tage til, efterhaanden som man nærmede sig Polerne. Ingensteds vilde dog Kulden være saa haard, som den nu er, ei heller vilde Varmen være saa stor som nu, undtagen lige under eller ganske nær ved Æqvator. Det første Faktum vilde have sin Grund i Solens regelmæssige Tilbagevenden een Gang i hver fireogtyve Timer, det sidste i den skraa Retning, i hvilken dens Straaler berørte Jorden paa alle Steder undtagen under Æqvator.

Men man maa ikke lade Globen bevæge sig omkring Bordet med sin Axe lodret paa dets Overflade eller paa Jordbanens Plan. I Virkeligheden inclinerer eller bøier Jorden sig mod dette Plan, og Globen skulde da stilles i en tilsvarende Stilling. Globen maa holdes til Bordets Rand ved dettes sydlige Side med sin øverste eller nordlige Pol inclinerende mod Solen; og saa begynder Omdreiningen, idet man bestandig sørger for at holde Globens Nordpol pegende i samme Retning, eller at holde Globen selv i hvad vi have kaldt en *fast Stilling*.

Da den ene Halvdel af Globen bestandig maa være belyst og den anden Halvdel i Mørke, vil Afvigelsen fra den lodrette Stilling bringe Lyskredsen noget paa hin Side Nordpolen, naar Globen er ret i Syd fra Lyset, og vil efterlade et lignende Rum ved den modsatte Pol uden nogetsomhelst Lys. Nu er det, at det, som vi have kaldt Globens *faste Stilling*, begynder at gjøre sin Virkning. Da Inclinationen er imod Bordets Overflade, blive de Phænomener, som vi vide existere, en Følge deraf. Saaledes er det da, at Aarstidernes Veksel ligesaameget hidrøre fra Jordens faste Stilling i Rummet, ved hvilket Udtryk vi have betegnet Retningen af dens Poler, som fra dens Axes Inclination. Ingen af dem vilde frembringe Phænomenet uden den andens Hjelp, som Experimentet med Bordet vil vise.

Have vi nu sat Globen paa Sydsiden af Bordets Rand med dens Axe inclinerende mod dets Overflade og

dens Poler altid pegende i den samme almindelige Retning, saa sætte vi den i Bevægelse imod Øst, idet den hurtig dreier sig om sin Axe. Da den var ret Syd for Lyset, fandt man, at Nordpolen blev oplyst medens ingen Omdreining af Axen kunde bringe Sydpolen indenfor Lyskredsen. Ved denne Bevægelse vil nu Lyskredsen gradvis formindskes omkring Nordpolen og udvide sig imod Syd, efterhaanden som Globen skrider imod Øst og Nord, idet Dagenes Længde i den nordlige Hemisphære formindskes og forøges i den sydlige. Naar den er kommen i Øst, ville Straalerne falde lige paa Æquator, Lyset vil skære begge Polerne og gjøre Dagene og Nætterne lige lange.

Efterhaanden som Globen bevæger sig imod Nord, vil Lyskredsen befindes at tiltage omkring Sydpolen, medens aldeles intet Lys vil berøre Nordpolen. Naar den er paa Nordsiden af Bordet, vil Nordpolen boie sig saa langt bort fra Solen, at der vil blive et mørkt Rum omkring den netop af samme Størrelse som Lysrummet var, da den var paa den modsatte Side af Bordet. Gaaer man saa Bordet rundt vesterefter, vil de samme Phænomener sees, indtil man kommer ret Syd for Lyset, da Nordpolen saa igjen vil komme fuldkommment i Lyset og Sydpolen i Skyggen.

Paa Grund af denne den guddommelige Magts og Visdoms meget simple, men vidunderlige Forsorg ny- der denne Jord Behageligheden af Aarstidernes Veel

og Forandring i Dagenes Længde. I den ene Halvdel af Aaret eller fra det ene Jevndøgn til det andet, fra den Tid, da Globen er lige i Vestkanten af Bordet, indtil den naaer Øst, vil Nordpolen altid erholde Lyset i en Cirkel omkring sig, der gradvis tager til og tager af, og det Samme er Tilfældet i den anden Halvdel af Aaret med den anden Hemisphære. Der er naturligvis et bestemt Punkt paa Jorden, hvor dette Polarlys ophører. Den oplyste Dels Form er cirkelrund, og naar vi sætte Spidsen af en Blyant paa Globen i det yderste Punkt af Cirkelen og holde den der, medens Globen dreier sig om sin Axe, ville de Linier, som saaledes fremkomme, netop indeslutte de Dele af Jorden, som modtage Solens Straaler ved Midsommerstid. Det er disse Linier, som vi kalde den nordlige og den sydlige Polarkreds, med hvilken sidste vor Fortælling staaer i en meget noie Forbindelse. Naar Alt kommer til Alt, ere vi dog paa ingen Maade sikkre paa, at vi have gjort os saa forstaaelige, som det kunde ønskes, da det er meget vanskeligt tydelig at forklare Phænomener af den Natur, naar man ikke ledsager Forklaringen med Experimenter.

Sædvanligvis siger man, at der er sex Maaneder Dag og sex Maaneder Nat i Polarhavene. Ikkun ligeved Polerne er dette bogstavelig sandt, men tilnærmelsesvis er det sandt i det Hele taget. Vi frygte for, at der kun er faa Personer — ingen maaskee med Undtagelse af dem, hvis Kald det er at studere — der have noget rigtigt

Begreb om det, vi kalde Ishavene. Da Polarkredsene ere 23°, 28′ fra Polerne, vilde en Linie, der fra et Punkt i Porlarkredsen paa den ene Side af Jorden blev dragen gjennem Sydpolen til et Punkt i samme Polarkreds paa den anden Side, gjennemskære et Rum, der betydelig oversteg Afstanden mellem Ny York og Lissabon. Disse frosne Regioner vilde komme til at bedække en Del af Jordkloden, der næsten var ligesaastor som hele Atlanterhavet indtil Ækvator. Man kan da let tænke sig, hvilken Indflydelse Kulden vilde udbrede over saa stor en Flade ved at reproducere sig selv, eftersom Isbjerges Nærværelse menes at have en betydelig Indflydelse paa vort Klima, naar mange af dem mod Sommeren drive langt ned imod Syd. Ligesom Magt frembringer Magt, Rigdom flere Rigdomme, saaledes frembringer ogsaa Kulde mere Kulde. Fyld da indtil en vis Grad et Rum, saa stort som det nordlige Atlanterhav, med Is i alle forskjellige Skikkelser, som fast Is, Isbjerge, Ismarker og Isflager, og man vil kunne faae et temmelig noiagtigt Begreb om dets Vinters Strenghed, naar Solen neppe hæver sig over Horizonten og det kun for at sende sine Straaler i en saa skraa Retning, at det ikke er synderlig bedre end om et koldt Lyspunkt var sat paa Himlen, for at skille Dagen fra Natten.

Saaledes var den Region, som Roswell Gardiner var saa utaalmodig efter at forlade — saaledes den Vinter, han frygtede saameget. Foran ham stod Mary Pratt,

ikke at tale om hans Pligt imod Diakonen, medens bag-ved ham laae det nysbeskrevne øde Polarhav, der snart skulde indhylle sig i sin lange og uhyggelige Nats kolde Mørke. Intet Under derfor, at, da han den Aften heisede Seil for at krydse ud af den store Bugt, skete det med den Alvor, hvormed vi Alle udføre Pligter af den høieste Vigtighed, naar vi vide, at de ligefrem angaae vor Velfærd.

„Giv hende godt fuld Seil, Mr. Hazard," sagde Roswell, idet han forlod Dækket for at tage den første Søvn, han havde tilladt sig i hele fireogtyve Timer, „og lad hende gjøre Fart. Vi ere komne for sent afsted, og maa nu see at indhente det Forsømte. Pur mig, hvis der viser sig nogen Is, som kan bringe Fare med sig."

Hazard besvarede denne Ordre med det sædvanlige „Javel," knappede sin Pijækker tættere sammen end sæd-vanlig og saae sin Foresatte gaae ned med en Følelse, der grændsede til Misundelse, saa tunge vare hans Dien-laag af Mangel paa Hvile. Stimson var paa Over-sthrmandens Vagt, og denne Sidste nærmede sig den gamle Soulk i den Hensigt at holde sig vaagen ved at passiare med ham.

„Du synes at være saa lysvaagen, Kong Stephen," bemærkede Styrmanden, „som om Du aldrig følte til Søvnighed!"

„Det er just ikke en Verdensdel, hvor man kan ligge rolig i sin Koie, Mr. Hazard," var Svaret. „I disse

Farvande kan jeg og maa jeg nødvendigvis nøies med en Fjerdedel af den Søvn, jeg ellers vilde behøve paa en lavere Breddegrad."

„Og mig forekommer det, som om jeg kunde bruge al den Søvn, jeg kan faae. Det lader til, at de Folk der fra Vineyard komme godt op i vort Kjølvand, Stephen."

„Ja det gjøre de, Sir, og det bør de ogsaa, thi vi have opholdt os her længer, end det er godt baade for os og for dem."

„Naa, da vi nu igjen ere komme igang, haaber jeg, at det vil gaae os heldigere. Jeg saae ikke nogen Is, som det var værd at tale om ude imod Nord, dengang vi seilede."

„At De ingen saae, Mr. Hazard, beviser ikke, at der ingen er. Isflagerne kunne ikke sees i nogen betydelig Afstand, skjøndt man kan see deres Blink. Men det synes mig, at det er altsammen Blink i disse Farvande!"

„Det har Du Ret i, Stephen; Du kan vende Dig, hvorhen Du vil, saa seer Du Noget af den Slags i Horizonten —"

„Styrbord med Roret," raabte Udkiget forude, „bær af — der er Is ret forud."

„Is herinde!" udbrød Hazard og sprang frem; „det er mere end vi havde gjort Regning paa! Hvor paa Lag er den Is, Smith?"

„Her, Sir, paa vor luv Boug — og en mægtig Ismark er det, netop saadan en Knegt, som klemte Vinehard Loven, da vi første Gang traf den. Saadan en Knegt vilde kunne tage Værket udaf vore Naadder, ligesom en Presser klemmer Saften udaf en Citron."

Smith var Tømmermand af Profession, hvilket sandsynligvis var Grunden til, at han brugte dette Billede. Med Bekymring saae Hazard Isen, thi han havde haabet at bringe Skonnerten helt ud tilsøs paa sin Vagt; men Isbarken kom ned gjennem Passagen paa en Maade, der truede med at afskære de to Skonnerter Udgangen fra Bugten. Daggett holdt klos i hans Kjølvand, et Bevis paa, at denne erfarne Sømand ikke saae noget Middel til at komme længere til Luvart. Da Vinden nu var tvers, skjød begge Skibene en god Fart, og efter en halv Times Forløb kom Nordpynten af det Land, som de saa nylig havde forladt, isigte klos ved dem. Just i dette Øieblik stod Maanen op, og Gjenstandene kunde nu tydeligere sees.

Hazard praiede Vinehard Loven og spurgte, hvad der nu var at gjøre. Det var muligt, ved at dreie klos til Vinden, at passere i en kort Afstand til Luvart af Bjerget og saaledes tilsyneladende komme klar af Isflagen. Kunde dette ikke skee, vare Farteierne nødte til at kovende og styre efter den sydlige Passage, hvilket vilde bringe dem mange Mile i Læ og kunde føre dem langt ud paa den forkerte Side af Gruppen.

„Er Kaptain Gar'ner paa Dækket?“ spurgte Daggett, som nu var løben klos op paa sin Kammerats Laaring, thi Hazard havde opgivet sin Fok, og braft Topseilet bak for at sætte ham istand dertil; „hvis han ikke er det, vil jeg raade Dem at kalde paa ham strax.“

Dette skete øieblikkelig, og imidlertid skjød Vineyard Løven forbi Østerponderne. Roswell forkyndte sin Nærværelse paa Dækket netop i det Øieblik, den anden Skonnert var kommen klar af hans Boug.

„Der er ingen Tid til at holde Raadslagning, Gar'ner,“ sagde Daggett; „der er den Vei, vi maa gaae; igjennem maa vi, eller ogsaa blive, hvor vi ere, indtil Ismarken klemmer os inde i Bugten histhenne. Jeg fører an, og De kan følge, saasnart De faaer Deres Øine aabnede.“

Et eneste Blik aabenbarede Roswell, hvorledes Sagerne stod. Han syntes ikke derom, men han betænkte sig ikke.

„Bras Topseilet fuldt og hal Fokkeskjødet,“ var den rolige Ordre, som forkyndte, hvad han havde isinde at gjøre.

Begge Skibene holdt gaaende. Som ved et hemmeligt Vink var hver Mand ombord vidende om, hvad der gik for sig, og viste sig paa Dækket. Man havde ikke raabt alle Mand op, og der var heller ikke nogen særdeles Støi, som kunde tiltrække sig Opmærksomhed, men der var bleven hvisket nede ilæ, at de vare udsatte for en stor Fare. Og Fare var der virkelig! Det var nær-

vendigt at ſtrække klos langs med den jernhaarde Kyſt, hvorhen Robberne ſaa nylig havde ſøgt og det adſkillige Kvartmil. Vinden tillod ikke Skonnerterne at ſtyre mere end i en Kabbellængdes Afſtand fra Klipperne næſten en hel Semil, hvorpaa Kyſten bøiede ſig lidt ſydefter, ſaa at de kunde vinde lidt Sørum. Men mod disſe Klipper ſlog Søen dengang voldſomt, og dens hule Brøl var frygteligt, næſten hver Gang den ſtyrtede ind i Klippehulerne. Det Kjendſkab, de havde erholdt til Kyſten, ved hyppig at paſſere frem og tilbage med Baadene, kom dem dog til nogen Nytte. Det var dem bekjendt, at der var dybt klos ind til de ſynlige Klipper, og at der ingen Fare var, ſaalænge Skibene kunde holde klar af dem.

Ingen talede. Ethvert Øie anſtrengte ſig for at opdage Gjenſtande forude, eller ſtirrede agterud for at ſee det forventede Sammenſtød mellem Isмarken og Forbjergets lave Pynt. Øret ſagde dem imidlertid ſnart, at dette Sammenſtød allerede havde fundet Sted; thi den frygtelige Støi, ſom ledſagede Isмarkens Knagen og Sønderrivning, kunde høres i en hel Semils Afſtand. Nu ſtræbte hver Skonnert at gjøre ſit Bedſte. Rærne bleve braſede, Skjøderne halede flak og Roret nøie paſſet. Klippernes ſtore Nærhed paa den ene Side og den hemmelige Forudfølelſe af, at der var mere Markis paa den anden, holdt Alle vaagne. De to Kaptainer iſærdeleshed vare lutter Øie og Øre. Det begyndte at blive meget

koldt, og det lille Ly tilveirs, som gaaer under Navn af „Kragereden," var bleven opsat i begge Skibene. En Styrmand blev sendt op i hver af dem forat holde Udkig til Luvart. Næsten i det samme Øieblik praiede disse unge Sømænd ned til deres respektive Dæk og meldte, at en stor Ismark kom ned imod dem og maatte knuse dem, hvis den ikke blev undgaaet. Denne skræk-indjagende Efterretning naaede de to Kaptainer i samme Øieblik; Faren krævede en rask Beslutning, og enhver af dem handlede for sig selv.

Roswell gav Ordre til at lægge Roret i Læ, og hans Skonnert stagvendte; der var ikke saamegen Sø, at den kunde forhindre denne Manøvre fra at lykkes. Daggett derimod holdt godt fuldt Seil og holdt gaaende. Roswell lagde den bedste Dømmekraft og den største Sømandsdygtighed for Dagen. Han var nu langt nok borte fra Forbjerget til at krydse sig op til Luvart, og ved at gaae nærmere ind paa Fjenden kunde han altid løbe langsmed dens sydlige Grændse, benytte sig af enhver Aabning, og ved det, han saaledes vandt, vilde han være saameget længere til Luvart af Kysten Daggett havde een Fordel. I Tilfælde af at en Tilbagevenden skulde blive nødvendig, vilde han vinde Tid ved at holde gaaende. Efter ti Minutters Forløb vare de to Skonnerter en Kvartmil fra hinanden. Vi ville nu først følge Roswell Gardiner i hans Forsøg paa at undslippe.

Den første Isflage, der sønderknuste sit ene Hjørne,

idet den kom malende ned paa Forbjerget, tvang snart Skibet til at stagvende. Ved at gjøre smaa Slag befandt Roswell sig snart en god Kvartmil til Luvart af Klipperne og saa nær ved denne nye Isflage, at han kunde bedømme dens Form, Drift og almindelige Charakter. Dens østlige Ende var stødt imod den Ismark, som først var kommen, og havde forøget den voldsomme Kraft, hvormed denne trykkedes ned mod Forbjerget. Denne første Isflage var meget stor, men den anden var idetmindste to Gange, om ikke tre Gange saa stor. Det, som foraarsagede Roswell den største Bekymring, var, at denne Ismark strakte sig saa langt imod Vest. Han gik selv op i „Kragereden" og understøttet af det klareste Maaneskin og en fuldkomment skyfri Himmel kunde han see Isblink fulde to Somil i den Retning. Det var vistnok usædvanligt paa den Tid af Aaret, at disse Isflager ikke bestod af en stor Mængde Iskager, men den hele Ismark var, saavidt man kunde see, fast og sammenføiet.

Nætterne vare nu saa kolde, at der lagde sig tyk Is, hvorsomhelst der var Vand, og det forekom vor unge Kaptain, at Fragmenter, som en Gang havde været adskilte og sønderbrudte af Søen, atter vare blevne forenede af Frosten. Roswell steg ned fra „Kragereden" halvt gjennemisnet af den bidende Vind, der dog kom fra et varmt Hjørne, og sammenkaldte sine Styrmænd forat høre deres Raad.

„Det forekommer mig, Kaptain Gar'ner," svarede

Hazard, „at vi ikke have noget Valg. Saavidt jeg kan skjønne, ere vi indesluttede her, og vi have ikke Andet at gjøre end at bakse os igjennem, indtil Dagslyset kommer, da der saa maaskee kan aabne sig en Udvei for os. Hvis det bliver Tilfældet, maa vi benytte den; hvis ikke, maa vi finde os i at overvintre her."

Dette blev sagt med Rolighed og Koldblodighed, og det var temmelig klart, at det var Hazards ramme Alvor.

„De glemmer, at der mulig kan være en aaben Passage vesterpaa, Mr. Hazard," svarede Roswell, „og at vi endnu kunne komme igjennem den ud tilsøs. Kaptain Daggett er allerede ude af Sigte i vestlig Retning, og vi gjøre maaskee bedst i at følge ham."

„Javel, Sir; det veed jeg nok, Kaptain Gar'ner, og det er jo muligt, at det forholder sig, som De siger; men da jeg var tilveirs for en halv Time siden, var der ligesaavist Isblink helt rundt bagom Øen, som der har været Isblink at see i nogen anden Retning. Jeg er vant til det Syn og kan ikke godt tage Feil deraf."

„Der er altid Is paa den Side af Landet, Hazard, og De har maaskee seet Blinket fra Bjergene, som hele Sommeren omslutte Klipperne paa den Kant. Det beviser imidlertid ikke, at vi ingen Gjennemgang skulle finde. Dette Fartøi kan gaae igjennem en meget snever Passage, og vi maa gjøre os Umage for at finde en i rette Tid. At overvintre her kan der ikke være Tale om; hundrede

Grunde foruden vore Rhederes Interesse forbyde os at tænke derpaa. Vi løbe ganske rask langsmed denne Flage, men det forekommer mig dog, at Skibet ligger altformeget paa Næsen; synes det ikke ogsaa Dem, Hazard?"

„Det er ikke Andet end den Is, som har sat sig og vedbliver at sætte sig paa Bougen. Førend vi vare komne i Nærheden af Ismarken og fik bedre Læ, frøs de Smaasøer, som vi fik tvers ind paa Bougen næsten i samme Øieblik, som de kom i Berøring med Skibet. Der er nu adskillige Tons Is paa vor Boug, naar vi regne fra det ene Fokkerost til det andet."

Ved nærmere Undersøgelse viste det sig at være sandt, og Kundskaben om denne Omstændighed bidrog aldeles ikke til at forøge Gardiners Sikkerhedsfølelse. Han indsaae, at der ingen Tid var at spilde, og han pressede Seil for om muligt at forcere Skibet forbi Farerne og bringe det til et mildere Klima. Men selv en hurtigseilende Skonnert kan neppe tilfredsstille vore Ønsker under saadanne Omstændigheder. Der var intet Spørgsmaal om, at Solovens Fart betydelig hæmmedes ved den Maade, hvorpaa dens Boug tyngedes ned af Isen, saavelsom ved de Besværligheder, Kulden, Fugtigheden og Isen paa Dæk og Reisning foraarsagede. Heldigvis slog der ikke megen Fraade omkring, ellers vilde det have været langt værre. Som det var, var det slemt nok og tydede paa noget Værre.

Medens Soloven af Oyster Pond løb langsmed

Kanten af Isen paa den nys beskrevne Maade, og det, efterat Isblinken vesterpaa var bleven forvandlet til en synlig Ismark, syntes meget usikkert, om en Udgang kunde findes i den Retning, viste der sig pludselig en Aabning, der bøiede imod Nord, og som efter Roswells Mening var bred nok til at kunne passeres. Idet han nu lagde Roret ned, gik Skonnerten pludselig gjennem Vinden og fyldte over den anden Boug læggende en Cours an, som snart bragte den en halv Kvartmil ind i Passagen.

I Begyndelsen syntes Alt meget lovende, da Kanalen snarere blev bredere end smallere, medens Coursen, Nord-nordvest, satte Skibet istand til gjøre lange Stræk over den ene Bong, og det den bedste, men efterat have gjort fire til fem Stræk, forandredes pludselig alle disse smigrende Symptomer, idet Passagen viste sig ingen Udgang at have. Næsten i samme Øieblik lukkede Isen sig hurtig i Skonnertens Kjølvand. Der blev gjort et Forsøg paa at gaae tilbage, men det mislykkedes, da en uhyre Isflage dreiede sig rundt om sit Midtpunkt, fordi den havde mødt Modstand af en Mark længere inde, der selv var bleven standset af Klipperne. Roswell saae strax, at der Intet kunde gjøres i dette Øieblik. Han bjergede alle Seilene, saa godt det lod sig gjøre med den stivfrosne Dug, bragte Ankere ud og halede sit Fartøi ind i enslags Vig, hvor der var mindre Fare forat blive knust, dersom Ismarkerne skulde vedblive at slutte sig sammen.

Imidlertid havde Daggett været flittig som en Bi.

Han dreiede rundt om den fremſpringende Pynt af Landet og ſmigrede ſig med det Haab, at han ſnart ſkulde gaae klar af alle Klipperne og vinde ud i aaben Sø, da de ſtore Isſmarker, hvis Blink var bleven ſeet ſelv fra dem paa det andet Skib, pludſelig ſtrakte ſig tvers for hans Cours, ſaaledes at de trodſede alle Forſøg paa at komme videre i den Retning. Daggett kovendte og forſøgte at gaae tilbage. Dette var paa ingen Maade saa let ſom at løbe ned for Vinden, og hans Boug var ogſaa betydelig belemret med Is, ja endnu mere end den anden Skonnerts. Et Par Gange negtede hans Fartøi at vende, ſom Følge af at det laae ſaameget paa Næſen, og man anſaae det nødvendigt at dreie bi og gribe til Øxerne. Man befriede ſig vel for en ſtor Mængde af denne overflødige og beſværende Vægt, men en Time af den meget koſtbare Tid gik derved tabt.

I det Øieblik, da Daggett var klar til at ſeile videre, fandt han, at Tilbageveien rundt om Pynten var aldeles afſkaaren, da Isſmarkerne vare komne i Berøring med Klipperne.

Det var nu Midnat, og Mandſkabet ombord paa begge Fartøierne trængte til Hvile. Vagten blev opſat i dem begge, og Størſtedelen af Folkene fik Lov til at gaae til Kojs. Der blev naturligvis ſørget for at have passende Udkig, men Maanens Lys var ikke tydeligt nok, til at de kunde have nogen ſynderlig Gavn af denne

Foranstaltning. Der herskede dog ikke nogen stor Bekymring ombord, da der ikke er noget Usædvanligt i, at et Skib bliver indesluttet i Isen; saalænge der ikke fandt noget alvorligt Sammenstød Sted, ansaae man snarere Stillingen for ret sikker. Det var desuden ønskeligt, at Skonnerterne kunde sætte sig i Forbindelse med hinanden, thi den ene af Kaptainerne kunde være bekjendt med en eller anden Fordel, der paa Grund af Afstanden var skjult for hans Kammerat. Uden nogen Overenskomst kom da Daggett og Roswell til de samme almindelige Slutninger og ventede taalmodig.

Endelig brød Dagen frem, kold og uhyggelig, men dog ikke ganske blottet for en oplivende Luft, der blæste fra langt varmere Himmelstrøg end det Ocean, over hvilket den nu kom til dem. De to Skonnerter fik nu hinanden i Sigte; Roswell saae Daggetts Fare, og Daggett saae Roswells Fare. Skibene vare kun lidt over en Kvartmil fra hinanden, men Løven fra Vineyard befandt sig i den mest kritiske Stilling. Den havde gjort fast ved Isflagen, men denne var selv i en stadig og høist forurolligende Bevægelse. Saasnart Roswell saae den Maade, hvorpaa hans Kammerat var omringet, og den overhængende Fare, der truede ham, besluttede han strax at ile over til ham med en Del af sit eget Mandskab forat yde ham den Hjelp, han formaaede. Efterat have betragtet Isen umiddelbart omkring sit eget Skib, hvor Alt syntes at være i Orden, kaldte han paa fem af

ſine Folk og befalede dem at indtage en varm Frokoſt og gjøre ſig klar til at ledſage ham.

Efter tyve Minutters Forløb førte Roswell ſin lille Afdeling over Iſen, idet hver Mand bar en Øxe eller et andet Redſkab, ſom man troede at kunne faae Brug for. Det var ingenlunde vanſkeligt at komme frem, thi Overfladen af Sneflagen, der tilſyneladende var over en Semil i Udſtrækning, var ganſke jevn, og Sneen, ſom bedækkede den, var frosſen ſaa faſt, at den vilde have kunnet bære et Par Heſte.

„Vandet mellem Iſen og Klipperne er en langt ſmallere Rende, end jeg havde troet," ſagde Roswell til ſin ſtadige Ledſager, Stimſon. „Her ſynes den ikke at være over Hundrede Alen bred."

„Det er den hellerikke, Sir. Uf! denne Traven i ſaa koldt et Klima faaer en Mand til at puſte, ſom naar en Hval ſpruder. Men, Kaptain Gar'ner, den Skonnert der vil blive ſkaaren itu, ſorend vi kunne naae den. See, Sir, Isflagen har allerede naaet Klipperne ganſke tæt ved den, og tilſyneladende ſtandſer Driften aldeles ikke."

Roswell gav intet Svar. Vineyard Lovens Stilling ſyntes langt mere kritiſk, end den hidtil havde været. Førend han kom nærmere Landet, havde han ikke havt noget Begreb om den ſtadige Magt, hvormed Ismarken ſatte ned mod Klipperne, ſom de ſønderbrudte Stykker nu krob op paa, ſom om det havde været levende Væsner. Af og til ſkete der lydelige Sønderbrydninger, og

Isflagens Bevægelse blev da hurtigere, derpaa fulgte atter enslags Pause, og de sig nærmende Mænd følte derfor et Øieblik et Glimt af Haab. Men alle Forventninger af den Slags vare fordømte til at skuffes.

„See, Sir!“ udbrød Stimson, „der blev hun med Et sat tyve Favne længer ind. Hun maa være frygtelig nær ved Klipperne, Sir.“

Nu standsede alle Mand. De vidste, at de vare magtesløse, og en frygtelig Engstelse gjorde dem utilbøielige til at gaae videre. Det syntes, som om deres Opmærksomhed standsede deres Bevægelse paa Isen, og Enhver holdt sin Aande tilbage i ængstelig Forventning. De saae, at Skonnerten, som laae mindre end en Kabellængde fra dem, var klos inde ved Klipperne, og at det næste Stød, dersom det i ringeste Maade lignede det foregaaende, maatte ødelægge den. Men istedetfor at blive knust hævede Skonnerten sig til deres Forbauselse statelig op paa en storartet Maade, holdt opreist af de Isbrokker, som havde samlet sig nedenunder den, og naaede udskadt ind paa en Klippeafsats. Ikke een Mand havde forladt den; men der stod den paa Kysten nogle og tyve Fod over Havets Overflade paa en Klippeflade, der var jevnet ved Sogangens Paavirkning. Havde det været en gunstig Aarstid, og var der ikke kommen mere Skade til, vilde det have været muligt at faae Skibet i Vandet igjen og endnu bringe det til Amerika.

Men Isflagen var endnu ikke standset. Den ene

Iskage fulgte ovenpaa den anden, indtil en Ismur hævede sig langsmed Strandbredden, saa at Roswell og hans Ledsagere med alt deres Mod og Behændighed havde megen Vanskelighed med at komme over den. Det lykkedes dem imidlertid, men da de naaede den ulykkelige Skonnert, var den bogstavelig begravet. Masterne vare knækkede, Seilene sønderrevne, Reisningen adsplittet og Siderne indslaaede. Soløven af Martha's Vineyard var et værdiløst Vrag — værdiløst, undtagen forsaavidtsom Materialet kunde bruges til et mindre Skib eller til Brændsel.

Alt dette var foregaaet i ti Minutter, og her havde Naturens uhyre Overlegenhed over Menneskets Hjelpekilder viist sig paa en iøinefaldende Maade. Mandskabet fra de to Skibe stod forbauset og betragtede dette sørgelige Bevis paa deres egen Ubetydelighed. Mandskabet fra Vraget var rigtignok undsluppen uden Vanskelighed, da Bevægelsen havde været ligesaa langsom og stadig, som den havde været uimodstaaelig. Men der stod de i de Klæder, de havde paa, med alle deres øvrige Effekter begravede under Isstabler, som allerede vare tredive til fyrretyve Fod høie.

„Hun seer ud, som om hun var bygget der, Gar'ner," bemærkede Daggett rolig, medens han stod og betragtede denne Scene med sit Blik saa ufravendt fæstet paa Vraget, som nogensinde menneskelige Øine vare

fæstede paa en Gjenstand. „Havde Nogen fortalt mig, at dette kunde skee, vilde jeg ikke have troet ham."

Havde det været en Tredækker, vilde denne Is have behandlet den paa samme Maade. Der er en Kraft i saadan en Ismark, som Stenmure ikke kunne modstaae.

„Kaptain Gar'ner — Kaptain Gar'ner," raabte Stimson hastig, „vi gjøre bedst i at vende tilbage, Sir; vor eget Skib er i Fare. Hun driver hurtig ned imod Forbjerget, og kan naae det, førend vi kunne komme ombord."

Saaledes forholdt det sig. Ved en af disse Forandringer, der ere saa uberegnelige mellem Isen, havde Flagen pludselig taget en kraftig Retning mod Indløbet til den store Bugt. Dette hidrørte sandsynligvis fra den Omstændighed, at den indre Ismark havde passeret Forbjerget og havde gjort Plads for sin Nabo. Nogle faa af Daggetts Folk tilligemed Daggett selv bleve tilbage forat see, hvad der endnu kunde frelses af Vraget; men alt det øvrige Mandskab ilede hen til Forbjerget, som Skibet fra Oyster Pond nu drev ligened imod. Afstanden var mindre end en Mil, og endnu var der ikke nogen Sne paa Klipperne. Ved at vælge en af de øvre Afsatser, var det muligt at komme temmelig rask frem, og det var nu ad den Vei, at Roswell vandrede.

Det var et overordentligt Syn just i dette Øieblik at see den Kyst, langsmed hvilken vort Selskab nu ilede. Efterhaanden som Iskagerne bleve brækkede fra Markerne,

bleve de skudte op ved det uhyre Tryk udenfra, og hele Kysten syntes at vrimle af Væsner, der steg op af Oceanet forat klattre op paa Klipperne. Roswell havde efte seet denne samme Kyst befolket med Sælhunde, ligesom den nu saaes opfyldt af Isstykker, der vred og snoede sig og hævede sig det ene ovenpaa det andet, som om det havde været levende Væsner.

Efter en halv Times Forløb havde Roswell og hans Ledsagere naaet Huset. Skonnerten var dengang mindre end en halv Kvartmil fra Stedet bestandig drivende ind langsmed den ydre Ismark, men uden at blive klemt. Den var saa langt fra denne Fare, at det lille Bassin, i hvilket den laae, istedetfor at lukke sig tvertimod havde udvidet sig; ja, det vilde endogsaa have været muligt at manovrere under Seil derinde med et velseilende Fartøi. Men at komme ud kunde der rigtignok ikke være Tale om, da der ikke var noget Tegn til en Passage fra eller til denne Isdok. Der laae Fartøiet endnu med et Anker sort ud paa den luv Isflage, medens den Del af Mandskabet, der var forbleven ombord, ligesaa ængstelig iagttog Kysten, som de, der vare paa Kysten, holdt Die med Fartøiet. I Forstningen havde Roswell opgivet sin Skonnert; men ved nærmere Undersøgelse fandt han Grund til at haabe, at den kunde passere Klipperne og komme ind i den indre Bugt.

Sjette Kapitel.

Vore Robbefangeres Stilling var nu bleven sørgelig, ja næsten haabløs. Det var midt paa Dagen, og det frøs overalt i Skyggen. Solen kastede sine venlige Straaler over dette Jspanorama, men de vare saa skraa, at de neppe vare istand til at fordrive Frosten. Saalangt Øiet kunde see, selv oppe fra Forbjerget, var der ikke Andet end Js med Undtagelse af den Del af den store Bugt, som Jsflagen endnu ikke var trængt ind i. I Syd stod der en Linie af kæmpemæssige Jsbjerge sammendyngede om Passagen; de stod som Skildvagter, der skulde standse enhver Udgang i den Retning. Da Vinden var sprungen om, var der ingen Bevægelse i Vandet, og der havde lagt sig ny Js over den hele Bugt, hvilket man kunde see af den hvide glindsende Linie, der gik forud for Jsflagens uimodstaaelige Fremskriden.

Da Roswell betragtede denne Scene, opstod der for Alvor Tvivl hos ham, om han kunde slippe bort fra denne Kjede af Jsbjerge, førend det igjen blev Sommer. Vel kunde en Sønden vind frembringe en stor Forandring og bortføre den blokkerende Masse; men hvert Øieblik gjorde dette mindre og mindre sandsynligt. Vinteren, eller hvad man i de fleste Egne vilde kalde Vinter, var begyndt, og skulde Jsen virkelig blive liggende omkring Øgruppen.

var alt Haab om at komme bort i de næste otte Maaneder aldeles forbi.

Daggett naaede Huset omtrent en Time før Solnedgang. Det var lykkedes ham at bane sig en Vei gjennen Isen indtil Kahytsdøren paa hans ulykkelige Skonnert, hvorfra det ikke var vanskeligt af komme ind i de indre Dele af Skibet. Hele Mandskabet kom vandrende med svære Byrder paa deres Skuldre; det var naturligt, at Enhver medbragte sine egne Sager. Klæder, Tobak, Rom, Fodemidler, Køieklæder, Instrumenter og lignende Eiendele var det, man først sørgede for. I dette Øieblik tænkte man kun lidt paa Skindene og Olien. Ladningen forsømte man, medens man ivrig søgte de mindre Gjenstande.

Roswell var kommen ombord paa sin egen Skonnert, der nu atter var i en farlig Nærhed af Forbjerget. Den sattes endnu bestandig ind, da Daggett stødte til ham. Det forliste Skibs Besætning forblev i Huset; og efterat at de havde tændt Ild og bortstuvet deres Gods, vendte de tilbage til Vraget efter nok en Ladning, medtagende de to Par Hjul.

Da de to Kaptainer mødtes, holdt de en alvorlig Raadslagning sammen i Forening med de Styrmænd, som vare ombord. Bevarelsen af det tilbageblevne Skib var nu af den høieste Vigtighed, og man kunde desværre ikke skjule for sig selv, at det befandt sig i en overhængende Fare. Den Cours, som Isflagen styrede, var lige-

mod den meſt klippefulde Del af Kap Hazard, og Farten en ſaadan, at den truede med en meget hurtig Ende paa Sagen. Der var dog een Omſtændighed, ſom frembød en Udſigt til Frelſe. Aabningen omkring Skonnerten exiſterede tildels endnu; men Halvdelen af den var gaaet tabt ved Sammenſtødet med den yderſte Pynt af Klipperne. Det var dette aabne Rum, ſom ved at fjerne al Modſtand paa dette ſpecielle Sted havde givet Isмarken dens farligſte Dreining, hvorved Skibet bevægedes imod Klipperne. Udſigten til Frelſe beroede paa Muligheden — det var kun en ren og bar Mulighed — af at bevæge Skonnerten i dette lille aabne Rum og bringe den langt nok Syd paa ſorat klare den ſydligſte Spidſe af den Stenmur, der beſkyttede den lille Bugt. Endnu ſtrakte det aabne Vand ſig ikke ſaa langt, at Skonnerten kunde blive ført til det omtalte Punkt, men det udvidede ſig langſomt i den Retning, og hvis Baſſinet ikke lukkede ſig aldeles, inden det attraaede Maal var naaet, kunde Skibet endnu frelſes.

Forat dette kunde ſkee, var det imidlertid nødvendigt at udſkjære enſlags Dok i Iſen, i hvilken Skonnerten kunde glide ind ſom et Tilflugtsſted. Var den først kommen ind i den lille Bugt bagved Klippepynten, vilde den være i fuldkommen Sikkerhed; lod man den derimod drive ſønden for dette Ly, vilde denne Skonnert ſandſynligvis forliſe ligeſom dens Makker og omtrent paa ſamme Maade.

Gardiner sendte en Afdeling af Mandskabet forsynet med Sauge til det omtalte Sted, og man begyndte paa Arbeidet. Isen i Bugten var kun to til tre Tommer tyk, og Arbeidet gik derfor rask fra Haanden. Istedetfor at noies med at skjære en Passage blot bagved Klippepynten, aabnede Hazard den helt op i Vigen til det selvsamme Sted, hvor Skonnerten havde ligget for Anker. Just da Solen gik ned, indtraadte det afgjørende Øieblik. Bevægelsen mod Klipperne havde været saa hurtig, at Roswell saae, at han ikke kunde vente længere. Holdt han gaaende, som han laae, vilde en fremspringende Pynt af Forbjerget forhindre ham fra at komme ind i den lille Bugt, han vilde blive indesluttet og kunde være vis paa, at ogsaa hans Solove vilde blive knust, naar Isflagen pressede ind imod Strandbredden. Isankrene bleve følgelig kappede, Klyveren heiset, og Skonnerten kovendte. Rummet mellem Isflagen og den omtalte Klippepynt oversteg ikke Hundrede Fod, og det formindskedes hurtig. Derimod var der mere Rum paa begge Sider af denne eiendommelige Pynt, betydeligst paa den nordlige Side, medens det paa den sydlige Side kun var Noget over Hundrede Alen i Brede.

I det første af de nævnte Bassiner kovendte Skonnerten nu, og forat fremskynde denne Manevre havde man tilsat Fokken. Der forløb et aandeløst Øieblik, da den løb ned imod dette smalle Stræde. Det blev hurtig naaet, men det var hellerikke for tidlig, thi Aabningen

overſteg nu ikke tredſindstyve Fod. Skibets Rær vare nærved at berøre Klipperne i Forbigaaende, men heldigvis gik det klar. Saaſnart det var kommen ind i det lavere Baſſin, ſom man kunde kalde det, bleve Klyver og Fok bjergede, og Storſeilet blev halet ud. Dette hjalp til at Fartøiet luvede op imod Dokken, ſom det naaede med tilſtrækkelig Fart til at løbe ind i den. Liner bleve kaſtede ud til Folkene paa Iſen, og Skonnerten blev ſnart halet ind til Bunden af dens frosne Dok. Af egen Tilfredsſtillelſe raabte Folkene tre Gange Hurra, da de ſaaledes havde naaet det Sted, hvor Skibet kunde ligge ſikkert for Iſen. Paa denne Maade bedømme vi ſammenligningsvis vor Fordel og vor Skade. I og for ſig var vore Robbefangeres Stilling endnu høiſt ſørgelig, ſkjøndt den var Sikkerheden ſelv, naar man ſammenligner den med hvad den vilde have været, hvis den anden Skonnert ogſaa var forliſt.

Nu var det bleven ganſke mørkt, og en Dag tilbragt med ſaa anſtrengende et Arbeide og i ſaadan en Spænding fordrede en Nats Hvile. Efter Aftensmaden gik Folkene tilkøis; de fra Vineyard forſtørſtedelen i Huſet, hvor de ſøgte deres gamle Koiepladſer. Da Maanen ſtod op, ankom Afdelingen fra Vraget med Vognen vel ladet, men ſelv vare de halvt forfrosne trods deres Arbeide. Kort efter laae Alle begravede i Søvn.

Da Roswell Gardiner den næſte Morgen viſte ſig paa Dækket, ſagde det første Blik ham, hvorliden Sand-

synlighed der var for, at han det Aar kunde komme længere Nord paa. Den store Isflage var dreven ind i den store Bugt og bedækkede fuldkomment dens Overflade, omgivende Strandbredden fjernt og nær med sønderbrudte glindsende Iskager og ligesom hermetisk tillukkende Stedet imod enhver Udgang. Is, der var et Par Tommer tyk, kunde man have savet igjennem, og om det havde været nødvendigt, kunde man saaledes have aabnet sig en Passage af indtil en Semils Længde. Saadant skete stundom, og hvor anstrengende Arbeidet end vilde have været, vilde vore Robbefangere dog hellere have forsøgt det, end udsætte sig for at tilbringe en Vinter i denne Region. Men hvor fortvivlet end den Udvei vilde have været, vare de dog aldeles afskaarne fra den. At tænke paa at gjennemsave Is saa tyk som denne Isflage i en betydelig Strækning, vilde være det Samme som at tænke paa at grave en Tunnel gjennem Alperne.

Sorgeligt var Mødet mellem Roswell og Daggett den Morgen. Den Første var altfor ædel og mandig til at komme med Bebreidelser, ellers kunde han vel have havt Grund til at fortælle den Sidste, at alt dette var hans Skyld. Der ligger en eiendommelig Tilbøielighed hos os Alle til at skyde Skylden for vore egne Feil over paa Andre. Roswell havde vel Lidt af denne Svaghed, thi han overså den Omstændighed, at han var sin egen Herre; og saasom han var kommen til Gruppen alene, kunde han ogsaa have forladt den

paa samme Maade, saasnart han havde udført sit Hverv. Men dette saae Roswell ikke saa tydelig, som han saae, at Daggetts Forsinkelse og indirekte Hentydninger til hans bedre Følelser havde indviklet ham i alle disse Forlegenheder. Uagtet han følte alt dette, beklagede han sig dog ikke.

Alt Haab om at komme nordpaa i denne Aarstid beroede paa, om Markisen vilde drive bort fra den store Bugt, førend den frøs fast der. Men enhver Del af Bugten syntes dog saa fuldpakket af den, at der kun var lidt Haab at vente fra den Kant. Dette indrømmede Daggett ogsaa i den Samtale, han havde med Roswell, da de mødtes paa den klippeagtige Terrasse foran Huset.

„Det Fornuftigste, vi kunne gjøre," svarede vor Helt, „vil altsaa være saa hurtig som muligt at gjøre Forberedelser til at møde Vinteren. Hvis vi skulle blive her, vil en Dag vunden nu være Mere værd end en Uge om en Maaned. Skulle vi være saa lykkelige at slippe bort, vil det saaledes udførte Arbeide ikke slaae os ihjel."

„Fuldkomment sandt — det er vistnok, som De siger," svarede Daggett grublende. „Da De nu kom iland, Gar'ner, tænkte jeg paa, om Lykken dog ikke vilde begunstige os i den Henseende; jeg har en god Del Skind i Vraget, som De veed, og De har en god Del Tran i Deres Last. Ved nu at styrte Noget af den Tran og pumpe den ud, kunde der blive Plads ombord hos Dem

for alle mine Skind. Jeg tænker, at vi kunne trille dem allesammen herover i Løbet af en Uge."

„Det er kun fordi vi saameget have taget Hensyn til Deres Skind, Kaptain Daggett, at vi nu befinde os i denne Forlegenhed."

„Skind ville med Hensyn til den Plads, de optage, give et større Udbytte end Tran."

Roswell smilede og mumlede Noget for sig selv i en temmelig bitter Tone. Han tænkte paa den smertelige Skuffelse og lange Ængstelse, som Mary til hans store Sorg maatte føle, naar han ikke vendte tilbage til den fastsatte Tid, skjøndt det sandsynligvis vilde have bedrøvet ham endnu mere at troe, at hun ikke saaledes følte sig skuffet og ængstet. Her endte hans Misfornøielse, eller han opherte idetmindste med at lægge den for Dagen, og han henvendte sine Tanker paa det, som angik hans nærværende Stilling.

Daggett syntes for Alvor at ville iværksætte Flytningen af Skindene, førend Sneen kom og lagde Hindringer i Veien, og Roswell kunde ingen Indvending fremføre, der med Rimelighed vilde indvirke paa ham. Han gav da sit Samtykke, tildels ved et Vink fra Stimson, som imidlertid var kommen til.

„Lad ham kun gjøre det, Kaptain Gar'ner," sagde Baadstyreren i en hviskende Tone, talende ærbødig, men alvorlig. „Han vil aldrig stuve dem i vor Last idetmindste

ikke paa denne Aarstid, men de kunne gjøre god Nytte til at tætte Siderne paa denne Hytte."

„De mener altsaa, Stephen, at vi komme til at tilbringe Vinteren her?"

„Vi ere Alle i det guddommelige Forsyns Haand, Sir, der i sin ufeilbarlige Visdom vil gjøre med os, hvad der synes det bedst. I ethvert Tilfælde troer jeg, det er bedst at handle strax, som om vi havde Vinteren for os. Efter min Anskuelse kan dette Hus i saa Fald gjøres langt bekvemmere for os Alle end vort Skib, thi vi ville ikke blot faae mere Plads, men vi kunne have Ild paa mange Steder, ja maaskee flere, end vi have Brændsel til."

„Ja, det er Vanskeligheden, Stephen. Hvor skulle vi finde Brændsel gjennem en hel Polarvinter blot til eet Ildsted?"

„Vi maa være sparsommelige og betænksomme, Sir; og holde os varme saameget som muligt ved Motion. Jeg har allerede een Gang havt en Forsmag paa dette og veed, hvad der bør gjøres i mange Tilfælde. For det Første maa Folkene holde sig saa rene, som Vand kan gjøre dem, thi Smuds medfører Kulde, og Vandet maa være ligesaa koldt, som den menneskelige Natur kan taale det. Dette vil sætte Alt i virksom Bevægelse indvendig og saa at sige bringe Varmen ud fra Hjertet. Paa den Maade skal man efter min Mening holde sig varm, Kaptain Gar'ner."

„Jeg tør nok paastaae, at det er den rigtige Maade, Stephen," svarede Roswell, „og vi ville skrive os den bag Øret. Kakkelovne have vi nok af; thi der een i Huset, og den er stor; dernæst er der een i hver Kahyt og der er de to Kabyssер. Havde vi Brænde til dem alle, vilde jeg ikke være bekymret med Hensyn til Varmen."

„Og saa er der Vraget, Sir. Ved strax at hugge det op vilde vi efter min Mening faae Brænde nok."

Roswell gav intet Svar, men saae stift paa Baadsthreren i en halv Minut. Denne Idee var ny for ham, og jo mere han tænkte over den, desto større Tillid fik han til dens heldige Gjennemførelse. Han vidste meget godt, at Daggett ikke vilde samtykke i, at hans Skonnert blev hugget op, skjøndt den var Vrag, saalænge der var det fjerneste Haab om igjen at faae den i Vandet. Den Seighed, hvormed denne Mand holdt fast ved sin Eiendom, kunde sammenlignes med Kattens Seiglivethed, og det vilde være forgjeves at vente, at han skulde give efter i dette Punkt. Nødvendigheden er imidlertid en streng Læremester, og naar Spørgsmaalet blev indskrænket til de to Alternativer: enten at brænde Materialet af et Skib, som flød paa Vandet og var i en god Stand, eller at brænde et, der var kastet op paa Land, havde mange Huller gjennem Bunden og i det Hele taget befandt sig i en saadan Tilstand, at det var vanskeligt om ikke umuligt at faae det repareret, vilde selv Daggett blive nødt til at give efter for Omstændighederne.

Man gjorde følgelig Folkene fra Vineyard-Løven opmærksomme paa, at de ikke kunde gjøre noget Bedre end strax at begynde paa at flytte Alt, hvad de kunde faae fat paa, og hvad der kunde transporteres fra Vraget til Huset. Da der kun var Lidt at bestille ombord paa det Skib, der var flot, tilbød dette Mandskab gjerne sin Hjelp. Det var paafaldende, hvor hurtig Dagene tog af, og der maatte ingen Tid spildes, da Afstanden var saa stor, at to Toure frem og tilbage paa een Dag vare et anstrengende Arbeide. Aldrig saasnart var Beslutningen derfor tagen, førend man foretog de nødvendige Skridt for at udføre den.

Det er nødvendigt omstændelig at omtale Alt, hvad der passerede de paafølgende otte Dage. Vinden sprang om til Sydvest den selv samme Dag, som Soløven kom tilbage til sin lille Havn, og dette syntes pludselig at standse den store Isflages Tryk. Ikkedestomindre skete der ingen Contrabevægelse, og Isen blev liggende i den store Bugt tilsyneladende ligesaa fast, som om den oprindelig havde dannet sig der. Uagtet Vinden saaledes var gaaet om i et koldt Hjørne, steg Thermometeret, og det var fuldkommen Tøveir midt paa Dagen overalt, hvor Solens Straaler kunde komme til at virke. Dette gjorde det muligt for Folkene at arbeide med mere Lethed end i den strenge Kulde, i hvilken det var besværligt at aande.

Man havde nu skaffet sig Adgang til Vraget ved at hugge en regelmæssig Passage til Storlugen gjennem

Isen. Skonnerten stod næsten paa ret Kjøl, understøttet af Fragmenter af Isflagen, og der var store Huler rundtomkring den, frembragte ved den Maade, hvorpaa Kagerne vare blevne skudte op af deres Element ligesom levende Væsner. Igjennem disse Huler kunde man have gaaet lange Strækninger, uden at komme ud under aaben Himmel, men de vare kolde og uhyggelige, og der var ikke noget Tillokkende ved dem, naar først Nyhedens Interesse var forbi. Skonnerten var bleven slemt medtaget, da den blev loftet op af Vandet, men efterat den først var bleven understøttet af Isen, stod den temmelig sikkert. Adskillige store Iskager laae ovenpaa den eller ovenover den, som mere understøttedes af andre Kager, der hvilede paa Klipperne, end de understøttedes af selve Skibets Tømmer. Disse Kager dannede etslags Tag, og da de ikke dryppede, tjente de til at give Ly mod Blæsten; thi paa det Punkt, hvor Skibet laae, kom Stormen hylende omkring Foden af Bjerget og trængte ind til Marv og Ben. Ved Hytten var det ganske anderledes. Der dannede Hoiderne et Læ, der strakte sig ud over hele Forbjerget og langt vesterefter, og al den Varme, som Solen havde under denne hoie Bredegrad, meddeltes til Terrassen, til Hytten ovenover og Klipperne rundtomkring. Paa denne naturlige Terrasse var det endnu behageligt at spadsere og arbeide, ja selv at sidde nogle faa Timer om Middagen, thi Vinteren havde ikke for Alvor indfundet sig i denne frosne Verden.

En af Roswells første Bestræbelser var at flytte alle Fødemidlerne bort fra Vraget, thi han forudsaae, at de vilde komme til at behøve dem alle. Intet af Skibene var provianteret for et længere Tidsrum end omtrent et Aar, og deraf var nu næsten Halvdelen gaaet. Dette Forraad bestod af saltede Provisioner og Brød, der ialmindelighed ansees som Grundlaget for et Skibsforraad. Der var adskillige Tønder Hvedemel, nogle faa Kartofler, en stor Mængde Løg, nogle faa Tønder Bygmel, en hel Tønde syltede Agurker, en anden omtrent halvt fuld af nedlagte Kaal og en hel Tønde Sirup. Desuden var der et Fad Whisky, lidt Vin og Cognac til Brug i Sygdomstilfælde, brunt og hvidt Sukker og en stor Mængde The og Kaffe; den første var Havsang og den sidste St. Domingo og ikke af nogen synderlig god Kvalitet.

De fleste af disse Artikler bleve transporterede fra Vraget til Huset i Løbet af de følgende Dage, skjøndt Daggett gjorde Fordring paa, at en Del af Forraadet skulde blive tilbage i det strandede Skib. Ikke førend dette var gjort, vilde Roswell høre paa noget Forslag af Daggett om at flytte Skindene. To Gange i Løbet af disse faa Dage standsede Kaptainen fra Vineyard virkelig med Arbeidet, da Veiret blev mildere og han fik et svagt Haab om endnu i denne Saison at komme bort. Den sidste Gang, dette skuffende Haab opstod hos ham, var Roswell nødt til at føre ham op paa Dens Høieslette til en Høide omtrent tre Hundrede Fod over Ha-

vets Overflade og omtrent halvt saamange Fod over Hytten, og vise ham den vidtudstrakte Markis, som Øiet ikke kunde overskue. Forend denne umaadelige Slette aabnede sig eller blev søndersplittet ved en Forening af Havets Bevægelse og Solens Varme, kunde der ikke være Tanke om at befrie det endnu ubeskadigede Skib, langt mindre om at bringe det paa Klippen liggende sønderknuste Skib i Vandet igjen.

„Om ogsaa enhver af disse Iskager smeltede til Vand, Daggett," sagde Roswell, „vilde Deres Skonnert dog ikke blive flot. Det bedste Skibsværft i Amerika vilde neppe kunne levere Dem Materiale til Afløbningssledsker, og jeg har aldrig hørt tale om, at man har ladet Skibe plumpe nogle og tyve Fod lodret ned i Vandet."

„Det veed jeg ikke," svarede Daggett uforsagt, „see hvad de gjøre nutildags og tænk ikke saaledes. Jeg har seet en hel Række grundmurede Huse blive dreiede omkring ved Hjelp af en Dunkraft, og en hel Bygning bragt ned fra en Banke, der var høiere end den nævnte Afstand. Kommandør Rodgers har nylig hævet en svær Fregat op af Vandet og har ifinde at gjøre den flot igjen, naar han er færdig med den. Hvad der er skeet een Gang, kan gjøres to Gange. Jeg holder ikke af at opgive Noget, forend jeg er tvungen dertil."

„Dette er tydeligt nok, Kaptain Daggett," svarede Roswell smilende. „At De har Mod, vil Ingen kunne

negte, men det vil ikke føre til Noget. Hverken Roggers eller nogen anden Kommandor vil kunne bringe Deres Skib i Vandet igjen uden Noget at gjøre det med."

„De mener vel, at det vilde være formeget forlangt, hvis jeg bad om Deres Skonnert for næste Sommer at gaae over til Fastlandet forat hente Tømmer til Sledfker?" bemærkede Daggett spørgende. „Hun staaer som en Kirke, og Intet vilde være lettere end at lægge Sledfker under hendes Bund."

„Eller vanskeligere at bruge dem til nogen Nytte, efter at de vare blevne lagte der. Nei, nei, min gode Sir, det maa De ikke mere tænke paa. Maaskee De dog kan lægge et Tag over Ladningen og komme tilbage for at hente den, ved at fragte et Skib fra Rio, naar vi gaae Nord efter."

Daggett kastede et hastigt, spørgende Blik paa sin Ledsager og Roswell rødmede, thi medens han virkelig tænkte, at den omtalte Plan var udførlig, var han sig ogsaa den Bitanke bevidst, at det mulig var et Middel, hvorved han kunde blive sin besværlige Ledsager kvit, naar han nærmede sig Vestindien og dens Klippeøer.

Dermed endte Samtalen for denne Gang. Begge Kaptainerne havde nu travlt med at udføre de Pligter, som deres daglige Forretninger paalagde dem. Da Meget af Interessen for det, som skal meddeles, vil beroe paa det, der skete i disse faa Dage, vil det være bedst lidt udførligere at forklare Enkelthederne.

Læseren vil let kunne indsee, at det Hus, som vore Søfolk allerede havde havt saamegen Nytte af, kun var en tynd Skal. Det havde et tæt Tag, der virkelig kunde holde Vandet ude, og dets Vægge, der vel vare ru, vare dog tætte og tykkere, end Tilfældet sædvanlig er, da de vare gjorte af tommetykke Bræder, der vare høvlede og oprindelig rødmalede. Der var fire ret ordentlige Vinduer og et godt stærkt Gulv af høvlede Planker. Alt dette var godt sat sammen, da Tømmermanden, paa Grund af Klimaets bekjendte Barskhed selv midt om Sommeren, havde anvendt mere Flid, end der ellers anvendes paa saadanne Bygninger, paa at Sammensoiningerne sluttede godt og at Revnerne bleve stoppede. Men det var dog kun en tynd Skal. Den gjennemtrængende iskolde Blæst, der snart vilde komme — ja, allerede var kommen — kunde vel holdes ude af disse Vægge, men Frostens spidse naaleagtige Partikler vilde trænge ind i saadant et Skjul, ligesom Synaalen trænger igjennem Klædet. Det var derfor et Livsspørgsmaal om man kunde opfinde Midler til at udelukke Kulden, forat Livsvarmen kunde blive holdt i Circulation i den frygtelige Aarstid, som nu nærmede sig.

Stimson havde Meget at sige med Hensyn til de tagne Arrangementer Han var den ældste Mand af alle Folkene og den mest erfarne Robbefanger. Han havde engang tilbragt en Vinter i Orange Harbour lige i Nærheden af Kap Horn. Det er vel et beboet Land, hvis

de ſtakkels lavtſtaaende Væsner, ſom findes der, kunne kaldes Beboere, og det har ſine Træer og ſin Vegetation, ſaadan ſom den nu er. Forſkjellen mellem Orange Harbour og Robbefangerlandet maa i denne Henſeende ligne den, ſom hele den reiſende Verden veed exiſterer mellem et Vinteropholb i Hoſpitalet paa Store St. Bernhard og et Vinteropholb i en Landsby nogle Mil længere nede. Robbefangerlandet var vel ikke aldeles uden Vegetation, men den, der var, kunde neppe fortjene et ſaadant Navn. Brændſel var der Intet af med Undtagelſe af det, ſom de havde bragt med. Ikkedeſtomindre kunde de Erfaringer, ſom vare vundne ved et Vinteropholb paa ſaadant et Sted ſom Orange Harbour, hjelpe betydelig. Kap Horn ligger omtrent under 56°, og Robbefangerlandet — ſaameget tor vi vel nok aabenbare — ligger ikke 10° ſydligere. Der maatte være en vis almindelig Lighed mellem Klimaet paa disſe to Steder, og den, ſom havde tilbragt en Vinter paa et af dem, maatte have en ret god Forſmag paa, hvad han vilde komme til at lide paa det andet. Denne ſpecielle Erfaring i Forening med hans almindelige Kundſkaber og hans Charakter forøgede betydelig Stephen's Indflydelſe under de Raadſlagninger, ſom fandt Sted mellem de to Kaptainer, ved hvilke han ſædvanlig var tilſtede.

„Det nytter ikke at tænke paa at komme bort herfra under de nærværende Omſtændigheder, Kaptain Gardner," ſagde Stephen engang. „Bort fra dette Sted kunne

Alverdens Somagter ikke bringe os, førend Guds Sol kommer tilbage paa sin Bane forat drive Vinteren bort. Jeg har mine Tvivl angaaende denne store Isflage, der er bleven klemt inde mellem disse Øer, om den nogensinde vil bevæge sig igjen, thi det er vistnok noget Ualmindeligt, at den er kommen herind."

„Hvad skulde der saa blive af os, Stephen?"

„Vi vilde, ligesom nu, være overladte til Guds Barmhjertighed, hvad vi ogsaa vilde være, om vi befandt os paa Østenden. Jeg vil ikke sige, at to modige og kraftige Arme ikke kunde skære en Vei derigjennem for saadant et lille Skib som vort, hvis de havde hele Sommeren for sig og de vidste, at de arbeidede sig frem mod en Ven og ikke mod en Fjende. Det sidste har Meget at betyde: Man arbeider med mere Mod, naar man tænker paa, at man er nærmere sin Reises Maal efter en Dags besværligt Arbeide, end da man begyndte om Morgenen. Men at foretage en saadan Expedition paa denne Aarstid vilde være den visse Undergang. Nei, Sir, Alt hvad vi kunne gjøre nu, det er at lægge op for Vinteren, og det med stor Omhu og Klogskab. Vi maa gjøre os selv til lutter Myrer og vise deres Betænksomhed og Flid."

„Hvad anbefaler De os først at gjøre, Stimson?" spurgte Daggett, som havde været en opmærksom Tilhører.

„Jeg vilde raade til strax at begynde paa at hærde

Folkene. Vi have altfor megen Ild i Kakkelovnen baade med Hensyn til vort Forraad og til Folkenes Bedste. Lad Mandskabet sove under færre Klæder og lad dem ikke hænge saameget over Ilden, som mange af dem allerede nu gjerne ville. Om ti Uger ville disse Folke ikke due til Noget, hvis de ikke blive jagne fra Ilden."

„Det er maaskee lettere sagt end gjort," bemærkede Roswell rolig.

„Tro ikke det, Kaptain Gar'ner. Jeg har kjendt de mest kuldskære, rogtørrede Folk i en stor Besætning, som ved lidt Ulejlighed bleve hærdede og haardføre. Det Første, der er at gjøre, det er at de hver Morgen rigtig skrubbe hinanden med koldt Vand. Det giver Huden Liv, og virker næsten ligesaagodt som et Sæt Klæder. Ja, mine Herrer, lad en Mand bade sig et Par Minutter hver Morgen i koldt Vand, saa kan han udrette, hvad De forlanger, den hele Dag. En Spand koldt Vand er ligesaagodt som en Pijækkert. Og fremfor Alt hold dem fra Kakkelovnene. Kokkene skulde have Befaling til ikke at fyre saa stærkt; vi kunne undvære Kakkelovnene i Soveværelset langt bedre, end de Fleste af os troe. Vi kunne spare meget Brænde, hvis vi strax begynde med at kalfatre Væggene og gjøre Huset varmere. Dersom Huset var i rigtig god Stand, behøvede vi ikke anden Ild end den i Kabysen i de første to Maaneder."

Dette var det væsentlige Indhold af Stephens Raad, og meget gode Raad var det. Ikke blot begyndte Ros-

well at vadske sig i koldt Vand, hvorved det i Løbet af en Uge blev ham muligt at kaste nogle Klædningsstykker, men han holdt sig ogsaa borte fra Ilden forat hærde sig, som Stimson sagde. Til dette Exempel, som Roswell gav, føiedes ogsaa bestemte Befalinger, og adskillige dovne stærke Karle, som holdt af Ilden, havde dog saamegen Skam i Livet, at de fjernede sig fra den, saaledes at Varmen fik Lov til at udbrede sig mere ligelig gjennem hele Bygningen.

Enhver, der har havt Leilighed til at see Virkningen af Vandkuren, hvorledes den sætter de svageste Fruentimmer istand til at modstaae Kulde og Fugtighed, vil kunne danne sig en Forestilling om den gavnlige Indflydelse, det havde paa vore Robbefangere, at de efter Stimsons Raad hyppig anvendte den. De, som havde rystet ved den blotte Tanke om iskoldt Vand, dukkede snart ned i det som unge Ænder, og der var neppe en Time paa Dagen, hvor det overskaarne Oxehoved, som brugtes til Badekar, ikke blev benyttet. Dette Kar blev stillet paa Isen i den lille Bugt med et Telt over, og der blev gjort et Hul i Isen, gjennem hvilket Vandet blev trukken op. Oxen var naturligvis stadig i Gang, da der hver Morgen maatte hugges et nyt Hul, ja undertiden to til tre Gange i Dagens Løb. Virkningen af denne Badning viste sig snart. Folkene begyndte at lægge deres Pjæk-kerter og arbeidede i deres almindelige Klæder, der vare varme og indrettede efter Klimaet, med et Liv og en Kraft,

som de selv bleve forbausede over. Ilden i Kabyssen var endnu tilstrækkelig, og om Aftenen satte Pijækkerten i Forening med det Ly, Bygningen afgav, det bestuvede Rum og den varme Mad endnu i lang Tid Mandskabet istand til at nære sig uden at fyre i den store Kakkelovn. Stimsons Plan med Hensyn til at beskytte Hytten viste desuden snart sin Nytte. Skindene, Seilene og Meget af Takkeladsen var bleven bragt over fra Vraget, dels ved Hjelp af Karrerne, saalænge der ikke var Sne, dels ved Hjelp af Slæder, da Sneen faldt og gjorde det vanskeligt at kjøre med Vogn. Heldigvis bevirkede Veiens Beliggenhed langsmed Klipperne, at Sneen smeltede lidt paa Overfladen ved Middagstid, medens den hver Nat frøs igjen og derved blev fastere og fastere. Skorpen kunde snart bære, og man fandt, at Slæderne afgav et bedre Transportmiddel end Hjulene.

Der var en lille Strid angaaende Afbenyttelsen af Skindene, da Daggett vedblev at betragte dem som Ladning. Nødvendighed og de fleste Stemmer seirede imidlertid, og hele Bygningen blev beklædt med et firdobbelt eller femdobbelt Lag af dem, idet man anbragte dem indenfor Stræktouge, tagne af den smækkre Takkelads. Ved at pakke disse Skind tæt sammen indenfor Stræktougene, forskaffede man sig et væsentligt Beskyttelsesmiddel imod Kuldens Indtrængen. Men dette var ikke Alt. Indenfor Skindene ophængte Stimson Tapeter af Seildug, hvortil han brugte Seilene fra Vraget. Det var ikke nødvendigt

at skære disse Seil istykker — det vilde Daggett aldrig have tilladt — men de bleve ophængte og stoppede ind i Aabninger og paa anden Maade ordnede, saa at de aldeles skjulte og beskyttede alle Siderne saavelsom Loftet i begge Værelserne. Nogle Dele af Seilene bleve saa behændig ophængte, at de faldt ned for Vinduerne, for hvilke de dannede meget varme om just ikke pyntelige Gardiner. Stephen fik forresten Roswell til at forfærdige og ophænge ydre Vinduesskodder, idet han paastod, at eet saadant vilde snart kunne erstatte et Dusin Stykker Brænde.

Meget af Brændet var ogsaa bleven bragt over fra Vraget, og det, som man ligegyldig havde ladet blive tilbage paa Klipperne, var bleven samlet og omhyggelig opstablet i Nærheden af Hyttens yderste Dør, der vendte ind imod Klipperne, hvor den førte ud til enslags Gaard, som Roswell haabede hele Vinteren at kunne holde fri for Is og Sne. Han kunde ligesaagodt have haabet at smelte Grindewalds Gletscher ved at tænde Ild paa Engene ved deres Fod.

Stephen havde en anden Plan til at beskytte Huset og forat man med Lethed kunde bevæge sig indenfor, naar Vinteren blev haardest. Den Erfaring, han havde gjort i Orange Harbour, havde lært ham, at der opstod mange Ubehageligheder derved, at Sneen paa Grund af Varmen indenfra smeltede rundtomkring den Hytte, han beboede. Forat undgaae dette alvorlige Onde lagde han nogle Reserveseil af svær Dug over Taget af Bygningen,

der ikke var meget høi, og fastgjorde dem til Klipperne nedenunder ved Hjelp af Ankere og paa andre Maader; enkelte Steder surrede han dem til fremstaaende Klippespidser. Reservespir, som hvilede paa Taget, understøttede dette teltagtige Dække, og Stotter forneden holdt paa Spirene. Denne Foranstaltning var kun foretaget paa de to Sider af Bygningen, paa den ene Ende og den Side, der vendte imod Nord. Materialet slap nemlig op, inden hele Stedet var bleven omsluttet. Nødvendigheden af at skaffe Lys bevægede ogsaa Robbefangerne til ikke at lukke for alle Vinduerne. Den underste Del af dette Telt var kun ti Fod fra Siden af Huset, hvilket gav det en større Sikkerhed, end hvis det havde været mere horizontalt, medens det dannede enslags Veranda, hvor man friere kunde bevæge sig end i Værelserne. Alt, hvad Sømænds Opfindsomhed kunde udtænke, var bleven gjort forat styrke Bygningen i enhver Henseende og især forat forhindre Teltverandaen fra at synke ind.

Stephen yttrede, at deres Stilling baade havde en stor Fordel og en stor Mangel. Fordelen var den, at Huset stod paa en Klippeafsats med en lavere Terrasselige nedenunder, saaledes at de med Lethed kunde kaste Sneen ned og befrie Hytten for den. Desuden vilde den smeltede Sne rimeligvis følge den samme Retning ifølge den Lov, der styrer alle flydende Legemer. Mangelen bestod i den Klippemur, de havde bagved Hytten; thi vel gav den Læ for den gjennemtrængende Sønden-

vind, men det var ogsaa ganske naturligt, at der i Stormveier vilde danne sig høie Snedriver mellem den og Huset.

Syvende Kapitel.

To Maaneder forløb hurtig under disse nye Forhold og usædvanlige Beskæftigelser. I den Tid blev Alt udrettet, hvad Aarstiden vilde tillade; Huset blev anseet for at være fuldendt og forekom dem ret bekvemt og hyggeligt. Dagene vare hurtig blevne kortere, og Nætterne forholdsvis længere, indtil Solen kun viste sig nogle faa Timer ad Gangen, og det ikkun lavt i den nordlige Horizont. Kulden tog til i samme Forhold, skjøndt Veiret vexlede under denne nordlige Bredegrad næsten ligesaameget, som det gjør hos os. Det havde ophørt at toe meget, og Thermometerets Middelhøide var ikke mange Grader over 0* (= 14° R.) Trods denne lave Thermometerstand fandt Folkene dog, at de begyndte at vænne sig til Klimaet, og at de kunde taale en langt stærkere Kulde, end de tidligere havde troet. Endnu havde de ikke mærket til Noget, der kunde overraske Beboere af New York og New England, hvor der sjelden forløber

* Efter Farenheit.

en Vinter, uden at ligesaa streng en Kulde som den, de hidtil havde doiet, kan indfinde sig og vare i nogen Tid. Selv medens jeg skriver dette Kapitel her mellem Otsegos Bjerge have vi i vor Dal havt et af disse siberiske Besøg. I de sidste tre Dage har Thermometeret ved Solopgang varieret mellem 17^{0} og 21^{0} under 0, (= ÷ 22^{0} og 24^{0} R.) skjondt der er al Udsigt til Tøveir, og Thermometeret i de næste fireogtyve Timer kan stige til 40^{0} over 0, (omtrent 4^{0} R.). Mænd, der ere vante til saadanne Overgange og til saa streng en Kulde, lade sig ikke let forknytte.

I denne Del af Aaret faldt der en stor Mængde Sne; mere end senere hen. Denne Sne foraarsagede megen Ulempe; thi den blev snart saa høi, at den dannede store Driver omkring Huset, og opfyldte de Veie, hvor Mandskabet sædvanlig bevægede sig. Der var dog Steder, som for en stor Del vare befriede for dette hvide Dække. Terrassen nedenfor Hytten, der saa ofte er bleven omtalt, var et af disse bare Steder; den laae saaledes, at baade Østenvinden og Vestenvinden kunde bestryge den, og derfor feiedes den ialmindelighed ogsaa ren for Sneen, ligesaa hurtig som den faldt, og det langt bedre, end om det var bleven gjort med tusinde Kosle. Den Klippeafsats, der sædvanlig passeredes til og fra Vraget, var ogsaa et af de bare Steder. Denne Afsats var altfor smal, til at Sneen kunde lægge sig der i Driver, og den bestrøges formeget af Vinden, som ledsager Sneen, til at

denne kunde blive liggende der i nogen stor Høide. Sne var der rigtignok med en haard Skorpe over, som allerede er bleven omtalt; men den var ikke ti til femten Fod dyb, som Tilfældet var mange andre Steder. Enkelte Punkter var der, hvor der havde dannet sig Driver, selv paa denne smalle Afsats, og derigjennem vare Folkene nødte til at bane sig Vei ved Hjelp af Skovle, en Beskæftigelse, der gav dem Motion og bidrog til at holde dem ved Helbred, om den ikke gjorde anden Nytte. Man fandt, at det menneskelige Legeme under denne lave Thermometerstand ikke kunde udholde saamegen Anstrengelse, som naar Kvægsølvet stod nogle Grader høiere.

Daggett havde aldeles ikke opgivet sit Skib, ligesom han hellerikke havde tilladt, at Masterne bleve tagne ud af det. Hver Dag eller hveranden Dag havde han opfundet et nyt Middel til at faae Skonnerten ud, naar Foraaret kom, skjøndt Alle, der hørte dem, vare fuldkomment overbeviste om, at de vare uudførlige. Dette bevægede ham til at lade sine Folk holde Forbindelsen aaben, og der gik neppe en Dag, uden at han besøgte sit stakkels ulykkelige Skib.

Stedet var forresten ikke uden en vis eiendommelig Interesse. Det er bleven fortalt, at Isfragmenter, af hvilke nogle vare over hundrede Fod i Diameter, og som alle vare otte til ti Fod tykke, vare blevne staaende paa Kant og i en skraa Stilling, saaledes at de dannede

vidtudstrakte Huler. Det traf nu saaledes, at netop rundt om Vraget vare Iskagerne saaledes fordelte, at de opfangede den første Sne, som fyldte de ydre Aabninger og frøs til en fast Masse, hvilken atter bedækkedes af nye Snestorme, saa at der dannedes en forsvarlig Barriere, der forhindrede Sneen fra at trænge indenfor Isen. Virkningen heraf var denne, at der opstod en Række naturlige Gallerier midtimellem Iskagerne, som vare fuldkomment befriede for al anden Sne end den, der havde hængt sig fast ved deres Overflade, og som ikke lagde nogen Hindring i Veien for at gjøre sig Bevægelse, ja lettede den tvertimod ved at gjøre det mindre glat at gaae.

Da Skonnertens Dæk var bleven ryddet, hvorved Adgangen til hele det Indre, Kahytten, Lasten og Folkelukafet, var bleven fri, laae Løven fra Vineyard saaledes under Tag, medens det var muligt at benytte alle dens Bekvemmeligheder. Man vil erindre, at en Del af Brændet var bleven tilbage tilligemed Kabysen. Denne sidste var bleven sat ind i Kahytten, og Daggett pleiede at tilbringe en god Del af sin Tid der tilligemed et Par af sine Folk. En af de Grunde, som han gav til denne Fordeling af Styrken, var den, at de, som bleve tilbage i Huset, fik større Plads til at bevæge sig i. Da dette Skibs Dæk var fuldkomment klart, afgav det en meget bekvem Plads til at røre sig paa, bedre end Terrassen nedenfor Huset, da det var fuldkomment beskyttet imod Vindene,

og siden det stærke Snefald var begyndt, langt lunere end det oprindelig havde været. Daggett vandrede op og ned af sin Skandse den ene Time efter den anden, næsten smigrende sig med Haabet om at seile hjem, naar Sommeren vilde tillade ham at komme afsted.

Omkring Huset samledes Sneen snart i store Masser. Enhver, der er bekjendt med de Betingelser, under hvilke eet af de store Elementer virker, vil let kunne fatte, at en Bøining af Klipperne udad eller en Fordybning indad nødvendigvis maa indvirke paa den Maade, hvorpaa disse Snedriver dannes. Vinden blæste ikke bestandig fra een og samme Verdenskant, skjøndt de sydvestlige Klipper næsten kunde kaldes Øens Luvside, saameget hyppigere kom Vinden fra den Kant end fra nogen anden. Da Forbjerget, hvor Vigen laae, og hvor Huset var bleven opført, befandt sig paa den nordostligste Pynt og betydelig beskyttedes af Hoisletten bagved, var dette Sted det luneste i den hele Egn. De Vinde, som bestrøg Storstedelen af den nordlige Strandbred, men som paa Grund af dennes krumme Form ikke ofte blæste ned imod Hytten, ikke engang naar de hvinende foer henover Terrassen, som kun laae et Hundrede Fod nedenfor, kom ialmindelighed fra Sydvest.

En Snebanke kan enten være en Aarsag til Ødelæggelse eller et Beskyttelsesmiddel. Naturligvis maa en vis Grad af Kulde altid existere, hvorsomhelst der findes Sne, men naar den ikke kommer i umiddelbar Berøring

med det menneſkelige Legeme, angriber den ialmindelighed dette ikkun til en vis Grad. Paa den anden Side bryder en ſaadan Snebanke ofte Vinden, og det er bekjendt, at den har tjent til Ly for Hjorder, Huſe o. ſ. v., ſom væſentlig har bidraget til deres Varme. Vi ere af den Mening, at hvis et Menneſke ſov i en Hule anbragt i Sneen, vilde han ikke finde ſit Kvarter ubehageligt, ſaalænge han havde tilſtrækkelige Klæder til at beholde den dyriſke Varme, forudſat at han kunde holde ſig tor og ikke kom i umiddelbar Beroring med dette Element. Vore Robbefangere havde den ſamme Fordel, ſkjondt ikke bogſtavelig i ſamme Grad. Deres Hus var ikke bedækket med Sne, ſkjondt en uhyre Banke allerede havde dannet ſig lige i Nærheden af det, og en god Del havde begyndt at ophobe ſig imod Teltet. Ved den oſtlige Ende af Bygningen op paa Sydſiden, ſom vendte ud imod Klippen nærmeſt Vigen, var der, mærkeligt nok, næſten ingen Sne. Dette hidrorte tildels fra den ſtadige Brug af Skovlen og Koſten, men meſt dog fra Luftſtromningerne, der ſædvanlig forte Alt, hvad der var ſaa let ſom et Snefnug, til roligere Steder, førend det fik Lov til at falde til Jorden.

Roswell fandt ſnart, hvad hans Erfaring ſom Amerikaner iforveien maatte have lært ham, at Sneens Smeltning ſom Folge af Varmen fra Ildſtederne foraarſagede langt flere Ubehageligheder end Sneen ſelv. Denne Sidſte kunde man let komme til Rette med, ſaalænge den

var tør, men naar den smeltede om Dagen og forvandledes til Istappe om Natten, blev den en høist ubehagelig og aldeles upaalidelig Nabo, forsaavidt som den fugtige Atmospære, den frembragte, virkelig medførte Fare.

Det, som Roswell dog mest frygtede for, var deres Brændeforraad. Det Meste af det, som de havde medbragt fra Hjemmet, var allerede bleven brugt i Kabyssen og i den Kakkelovn, som fra Begyndelsen var bleven sat op i Hytten. Uagtet Forraadet havde været stort, var der dog gjort et betydelig Hul i det, og efter hans Beregning vilde det Brænde, man havde, ikke vare længere end Halvdelen af den Tid, som det vilde være nødvendigt at forblive paa Øen. Dette var en betænkelig Omstændighed, som fordrede en alvorlig Overveielse. Uden Brænde vilde det være umuligt at leve, thi ingen Hærdningsproces kunde i den Grad styrke Mennesket, at det kunde modstaae en Polarvinters Indflydelse.

Derfor havde Roswell ligefra det Øieblik, da det blev klart, at man var nødt til at tilbringe Vinteren paa Robbefangerlandet, holdt et vaagent Øie med Brændet; Stimson havde mere end een Gang talt med ham om denne Gjenstand og det med megen Forstandighed.

„Varmen maa vi sørge for at vedligeholde," sagde den gamle Baadstyrer, „ellers er der intet Haab selv for den stærkeste Mand iblandt os. Vi have et godt Forraad af Kaffe, og det er alletider bedre end al den Rum og Whisky, der nogensinde blev destilleret. En god

varm Kop Kaffe om Morgenen bringer Liv i os paa den koldeſte Dag, der nogenſinde oprandt ved nogen af Polerne, og man ſiger, at den ſydlige er koldere end den nordlige, ſkjondt jeg aldrig har kunnet forſtaae, hvorfor det ſkulde være ſaaledes."

„Du veed dog viſt Grunden til, at det bliver varmere, altſom vi nærme os Ækvator, og koldere, altſom vi fjerne os fra den, enten vi ſaa gaae imod Nord eller Syd?"

Slimſon bejaede dette, men, ſkulde Sandheden have været frem, maatte han have tilſtaaet, at han kun vidſte, at det forholdt ſig ſaaledes.

„Det kjende alle Somænd, Kaptain Gar'ner; — dog med en forſkjellig Grad af Erfaring; men det er kun faa, der komme ſaa langt Syd paa, ſom jeg har været, forat overvintre. En god Skaal varm Kaffe er ligeſaa god ſom nok een Pijækkert, hvis man ſkal ud i det Fri, naar Veiret er ſtrengeſt."

„Heldigvis have vi rigeligt Forraad deraf, og vi ere bedre forſynede med Kaffe og Sukker end med noget Andet. Jeg indtog en betydelig Del deraf, da vi vare i Rio."

„Ja, Rio er et godt Sted for ſaadanne Varer. Men Kaffen maa være varm, ſkal den gjøre et Menneſke godt om Vinteren paa disſe høie Breder, og ſkal den være varm, maa vi have Brænde til at varme den ved."

„Jeg er bange for, at Brændet ikke vil holde ud

længere end Halvdelen af den Tid, vi skulle være her. Heldigvis have vi et stort Forraad, men den anden Skonnert var ikke nær saa vel forsynet med Brænde, som den burde have været til saadan en Reise."

„Godt, Sir; jeg formoder, De veed, hvad der i et saadant Tilfælde maa gjøres. Uden varm Føde kan et Menneske ligesaalidt leve saadan en Vinter, som det kan leve ganske uden Føde. Har Skibet fra Vineyard ikke Brænde nok ombord, maa vi bruge det selv som Brændsel."

Roswell betragtede i nogen Tid Stephen opmærksomt. Det var anden Gang, at denne Tanke fremstillede sig for ham, og han fandt særdeles Behag i den.

„Det kunde nok lade sig gjøre," sagde han, „skjøndt det ikke vil blive let at faae Kaptain Daggetts Samtykke dertil."

„Lad ham gaae et Par Morgener uden sit varme Maaltid og sin hede Kaffe," svarede Stimson, „saa gaaer han nok med Glæde ind paa Planen. I saadant et Klima bliver en Mand snart villig til at stikke Ild i hvad det saa skal være. Der er Noget, som har løbet omkring i mit Hoved, Kaptain, og som jeg adskillige Gange har tænkt paa at tale til Dem om. Troer De, at man kunde have nogen Nytte af Vulkanen derovre paa den anden Side af Bugten, hvis det skulde knibe haardt for os?"

„Jeg har tænkt paa det Samme, Stephen, men det er vist forgjeves. Jeg troer ikke, at man kan faae

nogen Nytte af Varmen der, uden at man kommer saa nær til den skadelige Luft, at man ikke kan aande. Men hvad Du siger om at hugge den anden Skonnert op, det er nok værdt at tage under Overveielse, og jeg vil tale med Kaptain Daggett derom."

Roswell holdt Ord, og Kaptainen fra Vineyard mødte Forslaget, ligesom man tilbageviser en Fornærmelse. Aldrig havde vore to Kaptainer været saa nærved at rage uklar, som da Roswell foreslog Daggett at hugge Vraget op, nu da Veiret var taaleligt og Folkene kunde udholde at arbeide.

„Den, der sætter en Øxe eller en Saug i mit ulykkelige Skib," sagde Daggett bestemt, „betragter jeg som en Fjende. Den Seng, det hviler paa, er haard nok, uden at dets Spanter og Sider behøve at rives istykker af Menneskehænder."

Dette var den forunderlige Anskuelse, som Daggett vedblev at nære om Vragets Tilstand! Det er vel sandt, at Isen forhindrede ham fra at see Umuligheden af nogensinde at faae Skonnerten ud i Vandet, men intet Menneske, der kjendte lidt til Mekaniken og vidste, hvor blottet for Midler Den var, kunde et Øieblik nære det forsængelige Haab, som syntes at have faaet Indpas hos Kaptainen fra Vineyard, uden at være besat af en vis naragtig Grille. Denne Grille havde ikke blot bemestret sig Daggett, men indtil en vis Grad ogsaa hans Folk. Man har sagt: „Hos en stor Mængde Raadgivere er der Visdom," og

denne Grundsætning kommer fra en altfor anseet Autoritet, til at den tør bestrides. Men man kunde næsten med ligesaa fuld Ret sige: „Hos Mængden af Raadgivere er der Daarskab;“ thi Menneskene ere ligesaa tilbøielige til at understøtte hinanden i det, der er Uret, som i det, der er Ret. Det Individ, som vilde betænke sig paa med sin egen Røst alene at fremføre sine falske Læresætninger og Feiltagelser, vil ikke i tage Betænkning at forkynde dem fra Toppen af Høiene, naar han finder andre Tunger, der gjentage hans Vildfarelser. Forudseende denne Følge af den menneskelige Svaghed, har den guddommelige Visdom indrettet en almindelig Kirke, direkte nedstammende fra dens store Overhoved paa Jorden, der opbevarer de Grundsætninger, Kjendsgjerninger og Love, som den har anseet for væsentlige til at befordre sine Planer med Hensyn til det moralske Herredomme paa Jorden; og dog see vi dristige Efterlignere træde frem paa alle Kanter, anmassende i deres Uvidenhed, begjerlige i deres Ærgjerrighed, misundelige i deres Attraaer, der ikke tage i Betænkning fra Husenes Tage at udbasune saadanne raa og udmodne Anskuelser, som Kundskaben smilende undrer sig over, og Ydmygheden undrende græder over.

I denne Aand følte og handlede Daggett og hans Besætning. Roswell havde tidlig med Bekymring seet, at Noget, der lignede Partifølelse, havde vist sig blandt Folkene fra Vineyard, der bestandig havde betragtet deres Naboers bedre Lykke med en slet dulgt Skinsyge. Men

siden Skibbruddet havde denne hæslige Lidenskab antaget et nyt og mindre behageligt Udseende. Den var bleven temmelig fjendtlig, og der var nu og da bleven gjort tvetydige Bemærkninger, som om Vineyarderne havde isinde at skille sig fra det andet Mandskab og leve for sig selv. Det er imidlertid sandsynligt, at alt dette var en Frugt af deres feilslagne Forhaabninger, og at der i Grunden ikke paatænktes noget Alvorligt. Daggett havde tilladt sine Folk at hjelpe med til at transportere den den største Del af Forraadet til Huset, skjøndt et ikke ringe Kvantum var bleven tilbage i Vraget. Dette sidste Arrangement var tilsyneladende skeet uden nogen fjendtlig Hensigt, men mere forat fremme den Plan at tilbringe saamegen Tid, som Omstændighederne vilde tillade det, ombord paa det strandede Skib. Der var virkelig noget Bekvemt i den Plan, som gjorde den anbefalelsesværdig. Saalænge en Del af Vineyarderne kunde holde det ud i Vraget, var det bedst, at de bleve der, thi man sparede derved det Arbeide at transportere al Provianten, og man fik mere Plads til at røre sig baade i og udenom Huset. Nødvendigheden af at flytte adskillige Tønder og Kasser ind i Huset havde betydelig indskrænket Pladsen, og Plads maatte man søge at skaffe sig af forskjellige Grunde, især for Helbredens Skyld.

Roswell blev derfor glad, da nogle af Vineyarderne yttrede det Ønske at gaae til Vraget og tilbringe et Par Dage der. I den Hensigt at opmuntre dem dertil saa-

velsom ogsaa forat see, hvorledes det gik dem, som havde valgt denne Bolig, aflagde han Daggett et Besøg og tilbragte selv et Par Nætter i Skibets Kahyt. Dette Forsøg viste ham, at man meget godt kunde leve der, naar Thermometeret stod ved 0, (= ÷ 14° R.) men hvorledes det vilde gaae, naar det gik længere ned, var han noget uvis om.

Kahytten var lille, og en jevn Ild i Kahysen var tilstrækkelig til at holde den temmelig varm; men da Daggett altid var en fornuftig Mand, naar han ikke var besat af „Roden til alt Ondt," gik han fuldkomment ind paa Roswells Anskuelser om Nødvendigheden af at spare Brænde og hærde Folkene. Denne Hængen over Kakkelovnen, der er saa almindelig i Amerika, og som fremkalder Halvdelen af Vintersygdommene i dette Klima, blev ikke taalt her hos nogen af Besætningerne. Daggett saae det Fornuftige i Roswells eller rettere Stimsons System og gik frivillig og med Lyst ind derpaa.

Det var under Gardiners Besøg i Vraget, at de to Kaptainer samtalede om deres Planer for Vinteren, medens de spadserede paa Skonnertens Dæk, begge velindpakkede forat forhindre Frosten fra at angribe de udsatte Dele af deres Person. De havde hver en Sælskindshue paa, der var indrettet saaledes, at den beskyttede Ørerne og den største Del af Ansigtet, og med en lignende havde Folkene ogsaa forsynet sig.

„Jeg antager, at man maa anse dette for et be-

hageligt Vinterveir," bemærkede Roswell, da Thermometeret kun ſtaaer paa 0, (= ÷ 14° R.) „Stimſon fortæller mig, at ſelv i Orange Habour den Vinter, han var der, gik Kvægſølvet helt ned i Kuglen. Om et Par Maaneder kunne vi vente rigtig ſtreng Froſt, og ſaa tænker De vel ikke paa at blive her."

„Jeg troer ikke, at vi ville føle Kulden meget mere, end vi nu gjøre. Denne daglige Badſtning er en fortræffelig Kakkelovn; Alle ſige, at naar den ſørſt er overſtaaet, føle de ſig ſom nye Mennesker. Hvad mig ſelv angaaer, da bliver jeg ved mit Fartøi, ſaalænge der er Tømmer i det til at flyde."

Roswell tænkte paa, hvor taabeligt det var ſaaledes at holde faſt ved en unyttig Maſſe Træ, Jern og Kobber; men han ſagde Intet derom.

„Det gjør mig ondt, at Saameget af vort Forraad er bleven bragt over til Huſet," vedblev Daggett efter en kort Panſe; „jeg er bange for, at vi maa bringe en hel Del deraf tilbage igjen."

„Det kan neppe være Umagen værd, Daggett; det vilde være bedre at komme over og tilbringe den ſtrengeſte Del af Vinteren hos os, naar det begynder at ſkorte paa Provianten her. Efterhaanden ſom vi ſpiſe, bliver der bedre Plads i Huſet, veed De nok, og De vil da faae det ſaameget deſto bekvemmere. En tom Fleſketønde blev igaar ſlaaet iſtykker til Brændſel."

„Vi ville ſee, vi ville ſee, Gar'ner. Mine Folk

have faaet den Idee, at Deres Mandskab har isinde at hugge denne Skonnert op til Brændsel, hvis de ikke holde Ankervagt ombord."

„Ankervagt!" gjentog Roswell smilende. „Det er et velvalgt Udtryk. Blev der nogensinde holdt Ankervagt, da er det her; ingen Ankertouge kunne holde som disse."

„Vi tænke dog paa at faae Skonnerten af," sagde Daggett og saae spørgende paa sin Ledsager.

Uagtet Manden fra Vineyard nærede en vis Mistillid til sin Kollega, agtede han dog hans Ærlighed og var tilbøielig til at stole paa hans oprigtige Mening. Han saae nu paa ham, for at læse hans virkelige Mening i dette Ansigt, der sjelden skuffede.

„Jeg vil takke min Gud, Kaptain Daggett," svarede Roswell efter en kort Pause, „hvis vi kunne komme gjennem denne lange Vinter, uden at brænde Mere af begge Skibene, end det vil være godt for os. Det var vistnok bedst at begynde med det, som er mindst istand til at gjøre Tjeneste."

„Jeg har tænkt over den Sag Gardner, og det alvorlig — jeg har drømt om den — sovet paa den — beskæftiget mig med den til enhver Tid og i ethvert Veir, og hvorledes jeg end betragter den, viser den sig fuld af Vanskeligheder. Vil De samtykke i at indtage halv Ladning af mine Skind og min Tran og i det Hele taget gaae halvt med mig for Hentreisen og Hjem-

reiſen, derſom jeg giver Tilladelſe til at brænde dette Skib?"

„Det ſtaaer ikke i min Magt at afſlutte ſaadan en Handel. Jeg har en Rheder, der holder ſkarpt Udkig med ſin Eiendom, og min Beſætning har Andel i Ladningen, ſom Tilfældet er paa alle Robbefangere. De forlanger altformeget af mig, og De glemmer, at hvis jeg tiltog mig ſamme Magt over mit eget Fartøi, ſom De endnu gjør Fordring paa over dette Vrag, vilde De maaſkee aldrig finde Midler til at komme bort fra Gruppen. Vi ere ikke forpligtede til at modtage Dem ombord paa vor Skonnert."

„Jeg veed, at De mener, Gar'ner, at det vil blive os umuligt nogenſinde at faae vort Skib flot; men De overſeer een Ting, ſom vi kunne gjøre. Hvad er der til Hinder for, at vi kunne ſkille det ad og bruge Materialet til at bygge et mindre Skib — et paa tredſindstyve Tons f. Ex., i hvilket vi kunne komme hjem, medtagende de fleſte af vore Skind?"

„Jeg vil ikke ſige, at det er umuligt, men jeg vil ſige, at det er meget vanſkeligt. Efter min Anſkuelſe vilde det være fornuftigere, hvis De lod Deres Ladning blive her i Huſet under Opſigt af et Par Mand, og ſelv tilligemed de øvrige tog bort med mig. Jeg ſkal ſætte Dem i Land i Rio, hvor De næſten altid vil kunne finde en lille Amerikaner til at gaae Syd paa med for at hente, hvad De har efterladt. Hvis De finder det

passende, at de Folk, der blive her tilbage, i Deres Fraværelse more sig med at bygge et lille Skib, er jeg vis paa, at de ikke ville have Noget derimod. Der er kun eet Sted, hvor et Skib kan løbe af Stabelen, og det er det Sted i Vigen, hvor vi kalfatrede Deres Skonnert. Der kan det mulig skee, skjøndt jeg rigtignok antager — ikke uden stor Besvær og neppe uden flere Hjelpemidler end dem, der kunne findes langs Strandbredden her. Men der er eet vigtigt Punkt, som De overseer, Daggett, og det er bedst strax at omtale det her. Deres Skib eller mit maa bruges som Brændsel i Vinter, hvis vi ikke Alle ville fryse ihjel. Jeg har gjort en nøiagtig Beregning, og saasandt jeg lever, vi have kun Valget mellem saadan en Død og at bruge det Brændsel, jeg har omtalt."

„Ikke et eneste Stykke Tømmer af mit Skib skal blive rørt. Jeg troer ikke det Halve af disse Historier om denne Sydpol-Vinter, som dog neppe kan være værre end den, man træffer i Fundy Bugten."

„En Vinter i Fundy Bugten uden Brændsel kan være slem nok; men den kan slet ikke sammenlignes med en Vinter her. Jeg skulde dog mene, at den, som har prøvet en Sommer og et Efteraar ved Sydpolen, maa have et ret godt Begreb om, hvad der kan komme derefter."

„Folkene kunne blive i deres Køier den største Del af Dagen og derved spare Brænde. Der er mange andre

Maader, hvorpaa man kan komme gjennem en Vinter end ved at brænde et Skib. Jeg samtykker aldrig i, at dette gode Skib bruges til Brændsel, saalænge jeg kan see noget Middel til at forhindre det. Jeg vil hellere brænde Ladningen, end jeg vil brænde Skibet."

Roswell undrede sig over denne Halstarrighed, men stolede paa, at den kommende Aarstid nok vilde bevirke en Forandring, og skiftede nu Gjenstand for Samtalen. Vistnok tænkte han ikke paa at hugge sit eget Skib op, skjøndt han ikke kunde see nogen fornuftig Grund til at modsætte sig Ophugningen af det andet; men da det ikke kunde nytte at forhandle den Sag, vedblev han at tale med Daggett om forskjellige praktiske Gjenstande, om hvilke hans Kammerat var fornuftig nok til at lade sig belære.

Ved Forsøg havde man overbevist sig om, at Vandet i en bethydelig Dybde under Isen var meget varmere end paa Overfladen. Man udsandt derfor et Middel til at pumpe Vandet op til Badene fra de lavere Strømninger, hvorved de bleve mindre ubehagelige end tidligere. Badning i overmaade koldt Vand er imidlertid ikke saa farlig en Ting, som det ialmindelighed ansees for, da Luften har en lavere Temperatur end Vandet. Da man tillagde disse Daglige Badninger den største Vigtighed, blev denne Gjenstand gjennemgaaet af de to Kaptainer i alle dens Enkeltheder. Paa Vraget var der ingen Leilighed til denne Operation, og det var en af Grundene,

hvorfor Roswell raadede til at forlade dette Opholdssted. Daggett var imidlertid af en anden Mening og indbød sin Kammerat til at gaae en Tour med ham i hans Huler.

En Spadseretour gjennem en Række Huler, dannede af Is, med en temmelig hoi Kuldegrad maa synes en kold Fornoielse, men det fandt dog Gardiner ikke. Han var fuldkomment beskyttet imod Vinden, der gjor den strenge Kulde saa bidende og utaalelig, og ved at klattre omkring mellem Iskagerne var hans Blod kommen i en rask Bevægelse og hans hele Person saaledes bleven giennemvarmet, at han oprigtig talt havde langt bedre Tanker om dette Opholdssted, da han forlod det, end da han ankom dertil forat aflægge sit Besog.

Da der nu ikke længere var noget Arbeide for Folkene, sogte man at udfinde Midler til at more sig, der baade kunde holde Sjel og Legeme i Virksomhed. Efterhaanden som Aarstiden rykkede frem, faldt der mindre Sne, og der var saa Steder, hvor tunge Byrder ikke kunde transporteres over den Det var lettere at gaae omkring paa Overfladen af den frosne Sne, end det havde været paa de nogne Klipper, der frembod Hindringer, som nu ikke længer vare tilstede. Man gled paa Slæde nedad Skraaningerne, ja, lob endogsaa paa Skoiter, en Konst, som saa Nordamerikanere ere ubekjendte med. Man tog sin Tilflugt til en hel Del andre Ad-

ſpredelſer; men man fandt i Almindelighed, at ſelv ubetydelig Bevægelſe i fri Luft udmattede Legemet og gjorde det beſværligt at aande. Ikkedeſtomindre anſaae man det for nødvendigt for Helbreden, at Folkene opholdt ſig ſaameget ſom muligt udenfor det fuldt bepakkede Hus, og man udſandt forſkjellige Midler til at vedligeholde Livsvarmen, ſaalænge de vare udſatte for Luften. For Juli Maaned, der ſvarer til Januar for os, var tilende, blev det befunden henſigtsmæssigt at forſærdige Klæder af Skind, hvortil der heldigvis fandtes Overflodighed af Materiale.

Efterhaanden ſom Aarstiden rykkede frem, opgav Gardiner enhver anden Tanke end den at frelſe Mandſkabets Liv, ſkjøndt Daggett endnu hang ved Vraget, og virkelig lod Brænde transportere tilbage til det, forat han kunde blive ſaalænge ſom muligt ved ſin Eiendom. Det toede nu aldrig mere, men Kuldegraderne varierede dog betydelig; af og til var det muligt at blive et Par Timer ude i fri Luft, men saa kunde der komme hele Dage, da det var umuligt for noget Menneſke at opholde ſig mere end fem Minutter i nogen Afſtand fra den ved Kunſt frembragte Varme. I det Hele taget fandt man dog, at det ſammenligningsvis var taaleligt Veir, og det var ſjeldent, at Folkene afholdt ſig fra deres Forlyſtelſer udenſor Huſet ved Middagstid.

Det var Noget efter den korteſte Dag, da Roswell og Stimſon ſpadſerede ſammen paa Terrasſen, der ſom

sædvanlig var ligesaa fri for Sne, som om den var feiet med en Kost, men forresten bar det almindelige Præg af en uendelig Vinter. De passiarede sammen, som de i den senere Tid havde pleiet, og iagttog Solens Gang, idet den listede sig langsmed den nordlige Horizont, kun hævende sig nogle faa Grader over den selv ved Middagstid.

„Den seer kold ud, men den giver dog lidt Varme," sagde Stephen, da han ved at gjøre en Vending kom ligefor Solen. „Jeg kan i dette Øieblik føle lidt Varme fra den her i Læ af Klipperne, der kaste de Straaler tilbage, som naae os. Alle disse Forandringer i Solens Bevægelser synes mig meget besynderlige, Kaptain Garner; men jeg veed, jeg er uvidende, og at Andre vide god Besked om det, jeg ikke forstaaer."

Her søgte Gardiner at forklare det Phænomen, som vi ovenfor i Korthed have omtalt. Der er faa Amerikanere saa uvidende, at de ikke fuldkomment ere bekjendte med, at Solen ikke har nogen for os mærkelig Bevægelse eller nogen Bevægelse, der har Indflydelse paa vor Planet; men der er vistnok kun faa, som ret forstaae Aarsagerne til de Forandringer, der stadig foregaae for deres Øine. Vi tør ikke sige, at dette Forsøg lykkedes Kaptain Gardiner, men han gjorde det dog tydeligt for den gamle Baadstyrer, at Solen aldeles ikke vilde blive seet, hvis de blot vare nogle faa Grader længere Syd paa, end de virkelig vare.

„Og nu tænker jeg, Sir, at den kommer høiere og høiere hver Dag" bemærkede Stephen, „indtil den kommer lige op over vore Hoveder."

„Nei, ikke ganske om Middagen, men paa en Maade tvers Morgen og Aften."

„Den koldeste Tid have vi dog tilbage, eller jeg har ingen Erfaring i saadanne Ting. Hvorfor kommer Varmen ikke tilbage med Solen — eller det, som synes at være Solen, der kommer tilbage, skjondt som De siger, Kaptain Gar'ner, det kun er Jorden, der i sit Løb girer til denne eller hin Side?"

„Man kan nok have Grund til at gjøre dette Spørgsmaal; men Kulde producerer Kulde, og der skal Tid til at fordrive den. Februar er ialmindelighed den koldeste Maaned af Aaret, skjondt der kan findes enkelte Dage i andre Maaneder, der ere koldere end i Februar. September og October, der svare til Marts og April paa den nordlige Halvkugle, ere Maaneder, som jeg frygter meget for her, saameget mere som vort Brænde gaaer langt hurtigere med, end jeg havde ventet."

„Hvad De siger, er meget sandt, Sir, men Folkene maa have Ild. Jeg tornede ud imorges, medens alle Mand endnu vare tilkøis, forat see til Kakkelovnen, men det var Alt, hvad et Menneske kunde udholde, at være oppe uden Skindtøi paa. Hvis Veiret bliver ved, som det har begyndt, maa En holde Vagt ved Kakkelovnen.

og jeg troer ikke, at een Kakkelovn vil være tilstrækkelig. Vi trænge til en i Soveværelset."

„Himlen maa vide, hvor Brændet skal komme fra! Hvis Kaptain Daggett ikke opgiver Vraget, vil vort Brænde slippe op, længe førend den milde Aarstid kommer."

„Vi maa holde os varme ved at læse i Bibelen, Sir," svarede Stimson smilende; skjøndt det Blik, han kastede paa sin Officer var alvorligt og ængsteligt. „De maa ikke glemme, Kaptain Gar'ner, at De har lovet En, som daglig beder for Dem, at gjennemgaae de Kapitler, hun har sat Mærke ved, og med Taalmodighed og Opmærksomhed at tænke derover. Ingen Robbefangst kan være saa nyttig, Sir, som at læse denne gode Bog i den rette Aand."

„Saa Du troer, at Jesus var Guds Søn!" udbrød Roswell halvt spørgende, halvt i en letsindig Tone.

„Ligesaa vist, som jeg troer, at vi ere her, Sir. Jeg vilde ønske, at jeg var halvt saa vis paa, at vi nogensinde kunde komme bort herfra."

„Hvad har fremkaldt denne Tro hos Dig, Stimson? — Fornuft eller din Moders og Præstens Tale?"

„Min Moder døde, førend jeg kunde lytte til hendes Tale, Sir, og jeg har kun havt Lidt at gjøre med Præster, af den Grund at jeg ikke har været der, hvor de findes. Troen siger mig, at det er saaledes, og Troen kommer fra Gud."

„Ogsaa jeg kunde troe det, hvis Troen skjenkedes

mig fra den ſamme Kilde. Som det er, frygter jeg, at jeg aldrig ſkal komme til at troe, hvad der ſynes mig at være en Umulighed."

Derpaa fulgte en lang Discuſſion, i hvilken Skarpſindighed, betydelig Sprogfærdighed, menneſkelig Stolthed og verdslige Anſkuelſer kæmpede mod en klar, dyb og inderlig Overbevisning, ſom det ofte behager Guddommen at ſkjenke dem, der ellers kunne ſynes uſkikkede til Opbevarere af en ſaa ſtor Gave. Da vi ſenere udforligere ſkulle behandle dette Emne, ville vi ikke videre gaae ind derpaa, men fortſætte Fortællingen, forſaavidt den ſtaaer i Forbindelſe med den fremſkridende Aarstid og den Indflydelſe, ſom denne havde paa de forulykkede Robbefangere.

Ottende Kapitel.

Vi maa nu henflytte Læſeren til Begyndelſen af October Maaned, der ſvarer til vor April. I et tempereret Klima vilde denne Mand betegne Foraarets Begyndelſe, og oplivende Forhaabninger om en ny og mild Aarstid vilde næres i hvert et Bryſt. Saaledes var der ikke paa Robbefangerlandet. Saalænge Vinteren

havde været paa sit Høieste og den klare stadige Kulde vedblev, havde Alt gaaet sin regelmæssige Gang, om man just ikke havde havt det hyggeligt, og de personlige Ulykker vare blevne indskrænkede til nogle faa frosne Kinder og Næser, der snarere vare en Følge af Skjødeshed og uforsigtig Blottelse end af absolut Nødvendighed. Men den, som havde seet Stedet i Juli, og som nu undersøgte det, vilde finde mange Tegn paa Forandring for ikke at sige paa Forværrelse.

For det Første var der falden en stor Mængde Sne, der endogsaa bedækkede Terrassen, spærrede Veien, som førte til Vraget og skjulte næsten Huset med Alt, hvad der omgav det. Voldsomme og gjennemtrængende Storme gjorde Kulden dobbelt følelig, og Thermometret varierede betydelig. I September havde de havt mange Storme, og October begyndte med et meget uroligt og vinterligt Udseende.

I een Henseende havde dog Aarstidens Charakter forandret sig. Den tørre jevne Frost, som man i Almindelighed nok kan udholde, var bleven afløst af Storme, der vel undertiden bragte lidt Fugtighed med sig, men oftere vare gjennemtrængende kolde. Jevndøgnstiden var naturligvis forbi, og Solen var mere end tolv Timer over Horizonten. Det store Lyslegeme viste sig temmelig høit over den nordlige Horizont, og skjøndt dets Bane beskrev en Bue, der ikke lovede snart at bringe det nær Zenith, syntes den dog omtrent at omslutte Robbesanger-

landet, idet Solen Morgen og Aften gik saalangt Syd paa, at det saae ud, som om den reiste rundtomkring Stedet.

Disse Forandringer vare ikke indtraadte uden Lidelser og Farer. Uhyre Istappe hang ned fra Husets Tag og naaede lige til Jorden; tre til fire Gange vare de blevne afhugne og kastede bort, men nu lod man dem staae. Bjerge af Snedriver saaes langsmed Kysten, og fremspringende Snemasser, der truede med frygtelige Sneskred, hang ud fra Klipperne og ventede kun paa en Forøgelse af Varmen forat styrte ned over Klipperne nedenunder. Allerede een Gang var saadan en Masse falden ned paa Vraget, og Folkene fra Oyster Pond havde i en hel Uge havt travlt med at gjennemgrave Sneen forat frelse Vinevarderne. Denne Handling vidnede om megen Aedelmodighed og Menneskekjerlighed; thi paa Grund af Daggetts og hans Folks haardnakkede Fastholden ved hvad de ansaae for deres Ret, havde Roswell endelig seet sig tvungen til at borthugge det Opstaaende paa sin egen Skonnert, forat erholde Brændsel, der kunde frelse hans egne Folk fra at fryse ihjel. Soloven af Oyster Pond kunde kun spores ved et høit Snebjerg, som havde dannet sig paa Grund af den Hindring, den frembød mod Sneens Flugt; men dens Opstaaende, Planker, Dæk Stodholter, Agterspeil, kort næsten hele Overskibet var virkelig bleven skilt ad, hugget i Stykker og bragt ind under den omtalte Veranda, forat bruges til Kakkelovnene!

Hvad der gjorde det andet Mandskabs Gjenstridighed

endnu mere iøiefaldende var det, at Daggett havde været nødt til at gjøre det Samme. Meget af hans elskede Skib var allerede forsvunden i Kabysen, og Mere vilde rimeligvis følge. Denne nødtvungne Ødelæggelse havde dog snarere forøget end formindsket hans Haardnakkenhed. Han klamrede sig fast til den sidste Spaan og vilde aldeles ikke høre tale om nogen Overenskomst. Det strandede Skib var hans og hans Folks; medens det andet Vrag tilhørte Folkene fra Oyster Pond. Hvert Parti skulde handle for sig selv og sørge for sig selv. Det var den Anskuelse, han udtalte, og overensstemmende med den handlede han.

Denne Tingenes Tilstand var ikke bleven hidført paa een Dag. Maaneder vare forløbne; Roswell havde seet sit sidste Stykke Brænde blive lagt i Kakkelovnen, havde gjort forskjellige Forsøg paa at frembringe Varme ved Hjelp af Tran, hvilket lykkedes saavidt, at den almindelige Kogning kunde skee derved; men naar det satte ind med haard Kulde, fandt man snart, at man maatte tage sin Tilflugt til Skonnerten, hvis ikke alle Mand skulde omkomme. Da denne Dom var bleven fældet, indsaae Enhver, at deres endelige Frelse beroede paa Baadene. En hel Dag blev det Spørgsmaal drøftet i en almindelig Raadsforsamling, om man først skulde brænde de to Hvalfangerbaade med Aarer og Tilbehør, og saa derefter tage fat paa selve Skonnerten. Stimson afgjorde dette Spørgsmaal, som han afgjorde saamange andre, da Ros-

well lyttede til Alt, hvad han sagde, med stedse voxende Interesse.

„Hvis vi brænde Baadene først," sagde Baadstyreren, „og saa tilsidst maa gribe til Skonnerten, hvorledes skulle vi da nogensinde komme bort fra denne Gruppe? Baadene der ville kun vare en Uge, selv i det bedste Veir, men de kunne være os til stor Nytte ved at bringe os til et christeligt Land, naar hver en Splint af Soloven er bleven til Aske. Jeg vilde først begynde med Skonnertens Opstaaende, Kaptain Gar'ner, og spare Rundholterne, skjondt de vilde brænde bedst. Saa vilde jeg affauge Stodholterne, Dæksbjelkerne, Dækket, Speilbjelkerne og det Hele lige til en Fod fra Vandgangen. Men jeg vilde ikke rore Noget nedenfor Kobberet og det af følgende Grund. Dersom Kaptain Daggett ikke brænder sin Skude helt op, ville vi til Foraaret finde Materiale nok til at lægge et Dæk paa den stakkels Tingest dernede i Vigen, og gjore hende klar paa en saadan Maade, at hun bliver sikkrere at fare med end Baadene. Det er min Mening."

Det blev da bestemt, at denne Fremgangsmaade skulde folges. Alt det Opstaaende blev tagen ud af Skonnerten, saasnart Veiret tillod det, og Træet blev bragt op og bortstuvet i Huset. Selv med dette Forraad saae man snart, at der maatte anvendes stor Sparsommelighed, og at man kunde komme i den Nodvendighed at angribe Skibets Bund. Hvad Skonnerten angaaer, som Mandskabet af Kjerlighed endnu vedblev at kalde Skroget, eller

hvad der var bleven tilbage af Skroget, da var Alt tagen ud af den. Den frosne Tran blev bragt op til Huset og brugt til Brændsel og Lys. En betydelig Varme udvikledes ved at danne store Væger af Seildug og sætte dem i Kar, der indeholdt Tran, men denne Varme var dog langtfra tilstrækkelig til at holde Liv i Folkene i det haardeste Veir. Den yderste Sparsommelighed med det saa dyrkjobte Brændsel blev bestandig anseet for nødvendig til Bevarelsen af deres Liv. Heldigvis rykkede nu Aarstiden frem, og man havde naaet October Maaned. Samkvemmet mellem de to Besætninger havde været ubetydeligt i disse to sorgelige og kritiske Maaneder, der nu vare forløbne. Nogle faa Besøg vare blevne aflagte ved Middagstid og naar Thermometret stod lidt over 0° (= ÷ 14 2/9° R.), men Sneen opfyldte Veien, og da det endnu aldrig tøede, kunde der ikke dannes nogen Skorpe til at gaae paa.

Omtrent en Maaned for det Tidspunkt, hvortil det nu er vor Hensigt at henflytte Fortællingens regelmæssige Gang, var Macy ledsaget af een Mand kommen over til Huset med det Forslag fra Daggett, at de to Besætninger skulde bebee hans Skib, som han vedblev at kalde Vraget, og bruge Huset til Brændsel. Det var, forend man havde begyndt at ophugge noget af Skibene. Gardiner havde tænkt paa den Plan med Hensyn til sit eget Skib, en Plan, der vilde have været lettere at udføre end den nu foreslaaede paa Grund af Forskjellen i Afstanden,

men havde strax opgivet den. Alt Bygningens Materiale var Gran, og det var vel gjennemtørret; denne Træsort brænder som Tønder, og man vilde have kunnet faae det ret hyggeligt en fjorten Dage eller tre Uger ved at gjøre denne Opoffrelse, men saa vilde den visse Undergang være fulgt derpaa.

Imod Daggetts Forslag var der mange Indvendinger at gjøre. Mangel paa Plads var een, Mangel paa Proviant var en anden; og desuden vilde det blive nødvendigt at flytte Levnetsmidler, Sengeklæder og et Hundrede andre Ting, der næsten vare ligesaa nødvendige for Folkene som Varme, og som virkelig bidrog betydelig til deres Varme. Dertil kom desuden den omtalte Utilstrækkelighed af Bygningens Materiale, en Indvending, der ligesaagodt gjaldt Opholdet i det ene Skib som i det andet. Forslaget blev altsaa forkastet.

Wacy blev Natten over hos Folkene fra Oyster Pond og forlod Huset efter Frokost den næste Formiddag, vel vidende, at Daggett kun ventede paa hans Tilbagekomst med et Alslag forat begynde paa at hugge Vraget op Paa Tilbageveien var han, ligesom da han kom, ledsaget af Matrosen. To Dage senere, da Sneen var smeltet lidt under Middagssolens Varme, og der den følgende Nat havde dannet sig en tynd Skorpe, paatog Roswell og Stimson sig at gjengjelde Besøget i den Hensigt at gjøre den sidste Anstrengelse forat overtale Daggett til at forlade Vraget og fuldstændig flytte over

til Huſet. Da de havde tilbagelagt Halvveien mellem de to Steder, fandt de Matroſen liggende ſtivfrosſen og død. Nogle Skridt længere borte fandt de den uforfærdede Mach, ſom antoges i høi Grad at have beſtyrket Daggett i hans Stivſind, akkurat i ſamme Tilſtand. Begge vare faldne paa Stien og ſtivnede i den rædſomme Kulde.

Det var ikke uden Vanſkelighed, at Roswell naaede Vraget og berettede, hvad han havde ſeet. Selv denne frygtelige Advarſel forandrede ikke Daggetts Beſlutning. Han havde begyndt at brænde ſit Fartøi, anden Udvei var der ikke for ham; men han gjorde det efter et beſtemt Syſtem, der, ſom han forklarede Roswell, ikke blot vilde levne ham Materiale, hvoraf han kunde bygge et mindre Skib til Foraaret, men ogſaa vilde tillade ham at beboe Folkelukafet og Kahytten, ſaalænge han ønſkede det.

I visſe Henſeender havde Vraget viſtnok ſine Fortrin fremfor Huſet. Der var ſtørre Plads til at røre ſig, da Ishulerne vare vidt udſtrakte, og de udelukkede Blæſten, ſom paa den Tid medførte de ſtørſte Ulemper. Det var upaatvivlelig Blæſtens Skyld, at Mach og hans Ledſager vare omkomne. Efterſom Foraaret nærmede ſig, tiltog disſe Storme i Voldſomhed, ſkjøndt der viſte ſig Symptoner paa, at de bleve mildere ſelv paa den Tid, da deres koldere Stromninger virkelig vare frygtelige.

Der gik en hel Maaned efter dette Roswells Beſøg, i hvilken der ingen Samfærdſel fandt Sted. Det var

September, ſom ſvarer til vor Marts, og Veiret havde været frygteligt hele den Tid. Det var i disſe frygtelige fire Uger, at Roswell fuldendte Underſøgelſen af det vigtige Emne, Mary havde betegnet ham, og ſom Stimſon ſaa alvorlig og ſaa ofte havde lagt ham paa Sinde. Macys og hans Ledſagers pludſelige Død, Mandſkabets Stilling, og alle de alvorlige Omſtændigheder, der omgav ham, forenede ſig for at opfordre ham til Granſkning og, hvad der er ligeſaa vigtigt under en ſaadan Underſøgelſe, til Ydmyghed. Menneſket er et ganſke andet Væſen, naar han ſtaaer paa Lykkens Tinde, end naar Ulykken rammer ham, og det guddommelige Forſyn hjemſøger ham. Roswells Skepticisme var mere Reſultatet af menneſkelig Stolthed og Selvtillid, end udſprungen af nogenſomhelſt dyb Granſkning. Han mente rigtignok, at Guds Sons Legemliggjorelſe ſtred imod Philoſophien og Erfaringen, og forſaavidt kunde han ſiges at have raiſonneret over Tingen, ſkjondt det var paa hans egen Vis og efter en meget indſkrænket Synsmaade; men Stolthed havde meget Mere at gjore ſelv med denne Slutning end Kundſkab om Philoſophi og Phyſik. Det harmonerede ikke med den Agtelſe, han nærede for ſine egne Evner, at troe paa en Beretning, der ſtred imod ſaamange af de Meninger, han havde bygget paa Erfaring og Praxis. Lettroende Kvinder kunde fæſte Lid til ſaadanne Hiſtoriers Troværdighed, men det var ikke nodvendigt, at Mænd ſaa let ſkulde lade ſig fore bag Lyſet. Der var endog

noget Elskværdigt og Tiltrækkende i denne det andet Kjøns Svaghed, som dog kun slet vilde passe sig for den mandige Dommekrafts større Alvor. Roswell havde, som han engang fortalte Stimson, Betænkelighed ved at troe paa Noget, som han ikke kunde begribe. Hans Gud maatte dyrkes paa Grund af sit Væsens og sine Egenskabers iøinefaldende Sandhed; han vilde gjerne tale med Ærbødighed om Ting, som mange agtværdige Folk ærede, men han kunde ikke glemme, at Forsynet havde skabt ham som et fornuftigt Væsen, og hans Forstand maatte overbevises. Stephen var ikke nogen stor Logiker, som Læseren nok vil kunne indsee; men Newton havde intet klarere Bevis for noget af sine Problemer, end denne simple og uvidende Mand havde for sin religiøse Tro gjennem det guddommelige Lys, som den Hellig Aand havde udgydt i hans Sjel.

Denne morke Maaned var imidlertid ikke gaaet tabt. Alle Folkene vare tilbøielige til Alvor, og det blev snart en Yndlingsbeskæftigelse for Enhver af dem at høre Forelæsninger af Bibelen. Skjøndt Roswell fornemmelig læste de af Mary betegnede Steder, der alle angik Frelserens Guddommelighed, gjorde han dog ingen Bemærkninger, der røbede hans Vantro. Der ligger en simpel Alvor i de fortællende Dele af Evangeliet, hvis Sandhed trænger ind i Sjelen, og den gjorde ogsaa sin Virkning paa Roswell Gardiner, uden at dog den Tvivl fjernedes, som han saalænge havde næret, og som havde

sit Udspring fra hans Fornuft eller hvad der ansees derfor af dem, der kun holde sig til Tingenes Overflade, saaledes som de synes at fremtræde rundtomkring dem.

Den Dags Aften i October, til hvilken vi nu ønske at henflytte Tiden, havde Roswell og Stimson efter den behageligste og muntreste Eftermiddag og Solnedgang, som Nogen i mange Maaneder havde seet paa Øen, vovet at fortsætte deres Spadseretour paa Terrassen, som nu atter var befriet for enhver Hindring, endogsaa efter at Dagen var tilende. Natten lod til at blive kold, men Kulden var dog ikke saa bidende, at den kunde bevæge dem til at søge Ly. Begge indbildte sig, at der var noget Foraarsagtigt i Vinden, der kom fra Nordost, en Kant, hvorfra de mildeste Luftstromninger kom til disse Have, hvis man ellers kunde kalde nogen Luftstrøm i disse Have mild.

„Det er paa den høie Tid, at vi sætte os i Forbindelse med Folkene fra Vineyard," sagde Roswell, da de vendte om ved den Ende af Terrassen, der var nærmest ved Vraget. „Der er gaaet en hel Maaned, siden vi saae Nogen af dem eller hørte, hvorledes de have det."

„Det er meget slemt med denne Udskillelse, Kaptain Gar'ner," svarede Baadstyreren, „og hver Time gior den værre. Tænk, hvor godt det vilde have været for disse unge Mennesker, hvis de havde været hos os, medens vi Aften og Morgen have læst Bogernes Bog."

„Denne gode Bog synes at bestræstige de fleste af

dine Tanker, Stephen. Jeg vilde ønske, at jeg havde din Tro."

„Det vil nok komme med Tiden, Sir, naar De blot stræber derefter. Jeg er vis paa, at intet Hjerte kunde være haardere, end mit var indtil for fem Aar siden. Jeg var en langt slettere Christen, end jeg anseer Dem for at være, thi medens De nærer Tvivl med Hensyn til vor velsignede Herre og Mesters guddommelige Natur, tænkte jeg aldeles ikke paa den hele Treenighed. Min eneste Gud var Verden, og det saadan en Verden, som en stakkels Matros kjender. Jeg var ikke stort bedre end et umælende Dyr."

„Af alle mine Folk synes Du at være den, der er mest tilfreds og lykkelig. Jeg har ikke seet noget Tegn paa Frygt hos Dig, naar Sagerne have staaet allerværst."

„Det vilde ogsaa være utaknemmeligt af mig, Sir, hvis jeg satte Mistillid til Forsynet, som har gjort saa Meget for mig."

„Jeg ønsker oprigtig, at jeg kunde troe med Dig, at Jesus var Guds Søn."

„Undskyld mig, Kaptain Gar'ner, det er netop fordi De ikke oprigtig ønsker det, at De ikke troer. Jeg troer nok, at jeg forstaaer Deres Følelsers Natur, Sir. Jeg følte selv noget Lignende, men kun i en ringe Grad. Jeg var altfor uvidende til at være stolt af min egen Dømmekraft, og opgav snart enhver Tanke, der stred

imod den hellige Skrift. Jeg veed vel, at det ikke ſtemmer med Naturen, ſaaledes ſom vi kjende den, at troe paa denne Læreſætning; men der er tuſinde forſkjellige Ting, ſom vi vide altfor Lidt om til at ſtille vor ſvage Dømmekraft op imod Aabenbaringen."

„Jeg er fuldkomment villig til at troe Alt, hvad jeg kan forſtaae, Stephen; men jeg finder det vanſkeligt at fæſte Lid til Beretninger, der ikke kunne bringes i Harmoni med Alt, hvad min Erfaring har lært mig at være ſandt."

„De, der ere af Deres Tænkemaade, Sir, benegte ikke, at Chriſtus var en god Mand og Prophet, at Apoſtlene vare gode Mænd og Propheter, og at de alle gjorde Mirakler."

„Dette er jeg villig til at troe paa, men den anden Læreſætning ſynes at ſtride mod det Mulige."

„Og dog har De ſeet, Sir, at disſe Apoſtle troede paa hvad De benegter. Der er falden mig Noget ind, ſom jeg ønſker at ſige Dem, Kaptain Gar'ner. Jeg veed, at jeg kun er et uvidende Menneſke, og at det ikke er værd at lægge Mærke til mine Tanker, men jeg ønſker alligevel at meddele Dem dem. Der fortælles os, at disſe Apoſtle alle vare Mænd af de ringeſte Samfundsklaſſer uden Lærdom, valgte, ſom det ſynes, for at vije, at Troen ikke behøver Rigdomme eller Dannelſe eller verdslig Storhed. Dette ſynes mig at være en velgiørende Tanke, Sir."

„Den giver os Alle en nyttig Lære, Stephen, og jeg troer, at den ofte er bleven omtalt i Forbindelse med de christelige Læresætninger."

„Ja, Sir, det skulde jeg mene, skjøndt jeg ikke erindrer at have hørt den fremføre fra nogen Prædikestol. Nuvel, Kaptain Gar'ner, det stemmer ikke overens med vore Begreber, at Gud selv, Universets Styrer og Herre, skulde være født af en Kvinde og komme ned iblandt Syndere for at frelse dem fra sin egen retfærdige Dom."

„Det er netop Vanskeligheden, der forhindrer mig fra at troe de christelige Dogmer om det Punkt. Mig har det altid forekommet den usandsynligste Ting i Verden."

„Netop, Sir — jeg havde selv engang denne Følelse. Da Gud i sin Godhed nedlagde Troen i mit Hjerte, hvilket det behagede ham at gjøre under en Sygdom, som jeg ventede, at jeg aldrig skulde have reist mig fra, og under hvilken jeg tyede til ham med Bøn om Frelse, begyndte jeg at tænke over alle disse Ting paa min egen taabelige Maner. Blandt Andet sagde jeg til mig selv: Er det rimeligt, at noget dødeligt Menneske kunde falde paa at kalde Christus Guds Søn, med mindre det var ham indgivet at tale saaledes? Dernæst kommer de Menneskers Charakter, om hvem Alle indrømme, at de vare oprigtige og religiøse. Hvorledes skulde vi kunne tænke os, at de kunde komme overens om at give den samme Beretning om saadanne Ting, med mindre

det, de sagde, var bleven dem meddelt af en Anden, som de troede paa?"

Roswell smilede ad Stephens Raisonnement, der vel ikke var uden Værd, men som en skarpsindig Mand dog let vilde kunne finde Midler til at besvare paa forskjellige Maader.

„Der er en anden Ting, Sir, som jeg har læst i en Bog," begyndte Baadstyreren atter, „og den taler endel for min Anskuelse. Jesus tillod Andre at kalde Ham Guds Søn uden at dadle dem, fordi de gjorde dette. Det synes mig virkelig, at de, der troe, at han var et godt Menneske, saaledes som jeg antager, at det er Tilfældet med Dem, Kaptain Gar'ner, maa anse dette som et stærkt Bevis. Vi maa erindre, hvor stor en Synd Afgudsdyrkelse er, i hvor høi en Grad alle Rettroende afskye den, og saa paa den anden Side dermed forbinde det Faktum, at Sønnen ikke ansaae det for et Rov at være Gud lig. For mig synes dette at være et Bevis for, at vor Tro har en fast Grundvold."

Roswell svarede ikke. Han vidste vel, at det ikke vilde være rigtigt at gjøre nogen Troesbekjendelse ansvarlig for den Maade, paa hvilken en Person som Stimson forsvarede den. Men de to af denne Mand anførte Kjendsgjerninger gjorde dog et stærkt Indtryk paa ham. Den sidste havde han ofte truffet i Bøger, men den første var aldeles ny for ham. Den nye Tanke om Usandsynligheden af, at Apostlene skulde have opdigtet Noget, det

syntes aldeles at stride imod alle Menneskenes Begreber og Fordomme, slog ham langt kraftigere end det Argument, der hentedes fra Forløserens Indrømmelse af sin egen guddommelige Natur. Denne sidste kunde maaskee bortforklares af Kritiken, men den første syntes at staae i en altfor nøie Forbindelse med hele Historien om Christi Liv paa Jorden. Johannes den Døbers Erklæringer, Evangelisternes simple og fordringsløse Fortællinger, Pauli Forklaringer og Kirkens ærværdige Lærdomme gjennem saa mange Aarhundreder af afverlende Tro og Strid sigtede alle til at bestyrke en Lære, der i hans Øine syntes at stride imod Philosophi og Fornuft. Da Roswell ønskede at være alene, gav han Stimson Ordre til at udføre et Arbeide, som paahvilede ham, og vedblev endnu en hel Time at vandre frem og tilbage paa Terrassen.

Natten indfandt sig kold og stille. Det var en af disse Vinterens sidste Anstrengelser, hvori al denne Aarstids frygtelige Kraft var sammentrængt, og det syntes virkelig, som om Naturen, træt af sin Kamp for at vende tilbage til en mildere Temperatur, i Fortvivlelse gav efter og vendte tilbage til de koldeste Maaneder. Det var Nymaane, men Stjernerne udsendte en Klarhed, der sjelden sees undtagen i de skyfri kolde Nætter under en høi Bredegrad. Ethvert af alle disse ophøiede Sindbilleder paa Guds Magt glimrede som klare Fakler i Verdensrummet, og Aanden behøvede blot at begave ethvert af

den med dets sandsynlige eller bekjendte Dimensioner, dets formodede eller virkelige Nytte for at danne sig et Billede af det mest Ophoiede, som Mennesket er skabt til at indtage sin virkelige Stilling i. I denne Verden, hvor han i en vis Forstand er Herre, hvor alle Ting tilsyneladende staae under hans Indflydelse, om de end ikke ganske ere underkastede hans Control, hvor man træffer paa Lidet af de synlige Ting, der ikke synes at være skabt for at afhjelpe hans Fornodenheder eller for aldeles at staae til hans Raadighed, faaer man let et feilagtigt og hyppig ulykkeligt Begreb om Menneskets sande Stilling blandt de Væsener, som ere bestemte til at samle sig omkring den Almægtiges Fodskammel. Ligesom Infusionsdyrene i den atmosphæriske Luft staae i et vist Forhold til de synlige Ting, saaledes synes denne Trængsel af Væsener at staae i Forhold til vore utydelige Forestillinger om de aandelige Hærskarer.

Alt dette var Roswell fuldkomment istand til at føle og til en vis Grad at bedomme og aldrig for var han bleven sig sin egen Ubetydelighed bevidst, som han blev det, da han den Aften betragtede Firmamentet, der glødede med sine lyse Verdener og Sole, upaatvivlelig Midtpunkter for andre Systemer, der tabte sig i det Fjerne.

De fleste Mennesker have vistnok hort eller læst om det Stjernebillede, der gaaer under Navn af „det sydlige Kors." Ligheden med det Kors, hvorpaa Christus led,

er vel ikke særdeles paafaldende, men alle de, der beſeile den ſydlige Halvkugle, kjende det og opdage det ſtrax ſom Følge af Navnet Nu tiltrak det ſig Roswells Opmærkſomhed. Og da det nu tiltalte et Menneſke, hvis Hjerte efter ſaamegen Læsning og ſaamange Samtaler med Stephen var bleven mildnet ved de frygtelige Omſtændigheder, der ſaalænge havde omgivet ham, er det ikke forbauſende, at det bragte vor unge Kaptain til alvorlig at tænke over ſit virkelige Forhold til den Forſoning, ſom han var villig til at indrømme var ſkeet for ham ſaavelſom for alle Jordens Slægter, i ſamme Øieblik ſom han betænkte ſig paa at troe, at den Korsfæſtede var Guds Son anderledes end i billedlig Forſtand.

Det er ikke vor Henſigt noiere at beſkrive Mary og hendes Veilers religioſe Følelſer, eller at gaae videre ind paa en Underſegelſe af Gjenſtande af den Natur, end det er absolut nødvendigt for at forklare Begivenhederne i vor Fortælling. Men for at gjøre dette saa tydeligt ſom muligt, ville vi beſtræbe os for at give en ganſke kort Fremſtilling af de Raiſonnementer og vi kunne tilføie de Følelſer, der bevægede ſig i Roswell Gardiners Hoved og Hjerte, medens han den Aften gik frem og tilbage paa Terrassen, efterat Stimſon havde forladt ham.

Vi antage, at en Følelſe af Ydmyghed er det første heldbringende Tegn, ſom viſer ſig i ethvert Menneſkes moralſke Gjenfødelſe. En ydmyg Bedømmelſe af ſin egen Stilling og Charakter ſtemmer et Menneſke til at

modtage Aabenbaringen med Ærbødighed og til at troe paa de Ting, som ikke sees. Maaskee Ingen, over hvem Skjebnens Sværd ikke har hængt i et Haar, befandt sig i en Stilling, der bedre kunde lære Ydmyghed, end den, hvori Roswell Gardiner for Øieblikket befandt sig. Beskeden havde han altid været i dette Ords almindelige Betydning og det i al Oprigtighed, men han havde høie Tanker om den menneskelige Forstand og krympede sig ved at troe paa det, som stred imod al hans Erfaring og alle hans forudfattede Meninger. Det var hans Charakters svage Side, som ikkun Tiden i Forening med en forøget Kundskab om Mennesker og Ting eller en barmhjertig Indskydelse af det guddommelige Forsyn kunde rette.

Roswell samtalede vistnok ikke med Stimson i Haab om at belæres af ham, men den beskedne og udannede Baadstyrer havde gjennemgaaet en Skole, som hæver den sløveste Forstand langt over alle Philosophiens Slutninger. Han besad Tro, uden hvilken Ingen i Sandhed kan være vis, uden hvilken Ingen kan være lærd med Hensyn til sit eget Væsens høieste Interesser. Ledet af denne Tro kom Stephen af og til frem med en Tanke, der ved sin Simpelhed og Kraft gjorde et stærkt Indtryk paa Roswells Sind og hjalp til at fuldende den Forandring, for hvilken Omstændighederne, Læsning og Eftertanke havde beredet Veien. Dagen forend denne Spadseretour paa Terrassen havde Roswell bemærket til Stim-

ſon, at han havde Vanſkelighed ved at troe paa en Gud, ſom han ikke kunde begribe, idet han derved blot mente, at hans Forſtand maatte tilfredsſtilles med Henſyn til Guds Legemliggjorelſe.

„Nu, Sir, det er ikke min Folelſe," ſvarede Stephen alvorlig. „En Gud, jeg kunde forſtaae, vilde ikke være en Gud for mig. Hvor der er den ſamme Kundſkab, der er ſaa at ſige altformeget Kammeratſkab, til at der kan være Tale om Tilbedelſe og Ærefrygt."

„Men det er ſagt, at Menneſket ſkabtes i Guds Billede."

„I hans Lighed, Kaptain Gar'ner, med Noget af den guddommelige Aand, men ikke med Alt. Det gjor Menneſket forſkjelligt fra Dyret og udodeligt. Jeg har talt med en Geiſtlig ſom mente, at Englene og Erkeenglene og andre himmelſke Væsner ſtaae langt over Helgenene i Himlen, der kun have været Menneſker paa Jorden."

Den Tanke ikke at ville anerkjende en Guddom, ſom han ikke kunde forſtaae, havde længe været en af Roswell Gardiners yndede Troesregler. Med denne fordringsfulde Læreſætning mente han dog ikke, at han paa nogen Maade var i Beſiddelſe af de ſamme Aandsevner ſom det guddommelige Væſen, men blot at man ikke maatte fordre af ham, at han ſkulde troe paa en Lære, der ſtred imod hans Kundſkab og Erfaring, ſaaledes ſom begge lededes ved de aandelige Evner, han direkte havde fra ſin Skaber. Kort, hans Forbehold var en af de

mest iøinefaldende Indskydelser af Forstandsstoltheden og var derfor lige stik imod den store Lov for Gjenfødelsen, som har sin Hovedstøtte i den modsatte Følelse — Troen.

Medens vor unge Kaptain gik alene frem og tilbage paa Terrassen, vendte Tanken om Nødvendigheden af, at Skaberens Væsen er ufatteligt for det Skabte, bestandig tilbage hos ham. Den Time, som nu fulgte, var vistnok den vigtigste i Roswell Gardiners Liv. Saa stærke vare hans Følelser, saa voldsomt arbeidede Aanden indeni ham, at han aldeles ikke mærkede den bidende Kulde, og da hans Legeme holdt Skridt med hans Tanker, om man kan udtrykke sig saaledes, kunde han trodse en Temperatur, der ellers vilde have gjennemisnet ham, hvor varmt og omhyggelig han end var paaklædt.

Der var sandelig ogsaa Meget paa denne Tid og dette Sted, som kunde bringe en Mand til en rigtig Forstaaelse af hans virkelige Stilling blandt de skabte Væsner. Hvælvingen ovenover Roswell straalede med Himmellegemer, som svævede i Rummet og hvoraf de fleste vare langt større end vor Jord, ligesom ethvert af dem upaatvivlelig havde sit bestemte Øiemed. Hvad var dette straalende og gjennemtrængende Lys, der forvandlede enhver af disse Masser af mørke Gjenstande til Kloder iførte en funklende Klarhed? Roswell havde seet chemiske Experimenter, der frembragte det vidunderligste Lys, men hvor svagt var ikke Skæret fra disse konstige Fakler imod

de Lysstraaler, der gjennem det tomme Rum strømmede ud i Millioner Miles Afstand! Hvem og hvad var dette Ærefrygt indgydende Væsen — Ærefrygt indgydende i sin Majestæt og sin Retfærdighed, men uudtømmeligt i Kjerlighed og Barmhjertighed — der brugte disse overordentlige Midler som blotte Redskaber for sin Fornøielse? Og hvad var han selv, at han turde vove at sætte sin usle Forstand mod en ved Mirakler understottet Aabenbaring, der maatte antages at komme til os gjennem Mænd, inspirerede af Gud, eller og fuldkomment forkastes.

I denne Sindsstemning blev det Roswell klart, at Christendommen ikke tilsteder nogen delt Tro; enten maa det Hele være sandt eller ogsaa falsk.

Og hvorfor skulde Christus ikke være Guds Søn, som Kirkefædrene saa vedholdende og ganske ligefrem havde forkyndt, og som Kirken havde vedblevet at lære i atten Aarhundreder? Roswell troede selv at være skabt i Guds Billede, og hans høitpriste Forstand sagde ham, at han kunde forevige sig i Efterkommere; og kunde Gud ikke i egen Person udføre det, som han havde givet ham Magt til at udrette? For første Gang syntes ham en modsat Slutning at være ulogisk.

Dernæst kom han til at tænke paa Nødvendigheden af den store Forsoning. Denne havde bestandig været en Anstødssten for Roswells Tro. Han kunde ikke see den, og hvad han ikke kunde see, var han utilboielig til at troe. Dette var den fremherskende Svaghed i hans

Charakter, en Svaghed, som ikke tillod ham at opdage, at, havde han kunnet fatte saa dyb en Hemmelighed, vilde han have været langt ophøiet over denne Natur, hvori han satte sin Stolthed. Medens han tænkte over denne Gjenstand, svævede tusinde Mysterier saavel physiske som moralske for hans Sjel, og han kom til Bevidsthed om den ringe Sandsynlighed, der var for, at han var begavet med Evner til at fatte dette Mysterium, der var det største af dem alle. Havde Videnskaben ikke lidt efter lidt opdaget den Proces, hvorved Gasarter kunne concentreres og frigjøres, vilde Dannelsen af disse lysende Kloder over hans Hoved have været et ligesaa uforstaaeligt Mysterium for ham som Frelserens Legemliggjørelse. Sagen er den, at Phænomener, der ere ligesaa gaadefulde for den menneskelige Aand som noget af dem, den christelige Religions Dogmer fordre, at vi skulle troe paa, hver Time vise sig for vore Øine, uden at vække Tvivl eller fremkalde Undersøgelse, blot fordi vi ere saa fortrolige med dem. Mange af disse Phænomener ere strengt taget ufattelige for den menneskelige Forstand, der vel kan gjøre Fornuftslutninger i ethvert Tilfælde, men er nødt til at opgive Slutningsrækken af Mangel paa Evne til at kæmpe med de Forudsætninger, der lede den hele Bevisførelse.

Havde Mary Pratt vidst, hvad der den Aften foregik i Roswell Gardiners Sjel, vilde hendes Glæde have været ligesaa grændselos som hendes Taknemmelighed

imod Gud. Hun vilde have seet den Skillevæg nedbrudt, som saalænge havde modsat sig hendes Ønsker; og det var ikke skeet ved nogen voldsom Haand, men ved Hjelp af den guddommelige Aands Indskydelser, der baner Veien, saaledes at Menneskene kunne blive skikkede til at fremtræde for Guds Aasyn.

Niende Kapitel.

Medens Roswells Bryst saaledes opvarmedes af den nysødte Tro, hvortil Spiren just aabnedes i hans Hjerte, kom Stimson op paa Terrassen for at see, hvad der var bleven af hans Kaptain. Det var langt over den Tid, da Folkene pleiede at gaae tilkøis, og den ærlige Baadstyrer der havde udført den ham paalagte Forretning, begyndte at blive ængstelig, fordi Roswell blev saa længe ude i den fri Luft paa denne den koldeste Aften, de endnu havde havt.

„De udholder tappert Kulden, Kaptain Gar'ner," sagde Stephen, da han kom hen til sin Officer; „men nu er det dog bedst, at De kommer ind under Tag."

„Jeg finder det ikke koldt, Stephen," svarede Ros-

well, „tvertimod jeg føler en behagelig Varme. Min Sjel har været ivrig beskæftiget, medens mit Legeme har bevæget sig. Naar Sligt er Tilfældet, lider Legemet sjelden. Men hør — er det ikke, som om En kaldte paa os fra den Kant, hvor Vraget ligger?"

Den store Afstand, i hvilken Lyden kan forplantes i streng Kulde og klart Veir, er en velbekjendt Omstændighed. Samtaler i en almindelig Tone ere blevne hørte af Robbefangere, uagtet de Talende næsten vare en Kvartmil fra hinanden, og adskillige Gange havde man gjort Forsøg paa at raabe til hinanden mellem Vraget og Huset. Enkelte Ord vare blevne hørte, men man havde fundet det umuligt at føre en Samtale. Dog — en Stemme havde man ofte kunnet høre, og Roswell indbildte sig at have hørt ligesom et Raab om Hjelp, just da Stimson kom hen til ham.

„Det er saa sent, Sir, saa jeg kan neppe troe, at Rogen af Vineyarderne er oppe," bemærkede Baadstyreren efter i nogen Tid at have lyttet forat opfange den omtalte Lyd. „Det er desuden saa koldt, at de fleste vilde krybe ned under deres Tæpper, saasnart de kunde."

„Jeg finder det ikke saa overmaade koldt, Stephen. Har Du nylig seet paa Thermometret?"

„Jeg saae paa det, da jeg nu gik ud, Sir, og det fortæller en frygtelig Historie iaften. Kvægsølvet er altsammen gaaet ned i Kuglen, hvilket er det Samme som at opgive det Hele, tænker jeg."

„Det er forunderligt, jeg føler det ikke saa overmaade koldt! Vinden synes ogsaa at gaae om til Nordost; vil den blæse fra den Kant, saae vi snart Tøveir. Hør! der er Raabet igjen."

Denne Gang kunde det ikke være nogen Feiltagelse. En menneskelig Stemme havde ladet sig høre i denne Polarnats Stilhed, og det var tydeligt, at den raabte om Hjelp. Det eneste Ord man kunde høre eller forstaae var „Hjelp", vel skikket til at bære Lyden tydelig langt bort. Der laae noget Fortvivlet i dette Raab, som om det var i Dødsangest, at det blev udstødt. Roswells Blod synes at stremme tilbage til hans Hjerte; aldrig havde han med en saadan Forfærdelse følt Menneskets Afhængighed af det guddommelige Forsyn som i dette Øieblik.

„Hørte Du det?" sagde han spørgende til Stephen efter et Øieblik's taus Opmærksomhed, for at forvisse sig om, at der ikke kom flere Raab strax ovenpaa.

„Javist, Sir; Ingen kunde tage feil af det. Det var Negeren Joes Stemme; ham, der er Kok hos Kaptain Daggett."

„Troer Du, Stephen? Krabaten har gode Lunger, og de have maaskee sendt ham ud for at kalde paa os i deres Nød. Hvad mon det er for en Hjelp, de ønske?"

„Det har jeg tænkt paa, Kaptain Gar'ner, og det er et vanskeligt Punkt at besvare. Fødemidler maa de endnu have, og var det saadant Noget, de manglede,

vilde de have sendt Folk herover for at hente det. De have vist ladet deres Ild gaae ud og ere uden Midler til at tænde den igjen. Jeg kan ellers ikke tænke mig Noget, der kunde hænde Folk under disse Omstændigheder."

Denne sidste Formodning fandt Roswell temmelig rimelig. I det Øieblik, han følte sig overbevist om, at han blev opfordret til at hjelpe, besluttede han at begive sig til Vraget, uagtet det var saa sent og Kulden var saa bidende. Han var sig ikke ret bevidst, hvor overordentlig koldt det var, da hans stærke Sindsbevægelse havde sat ham fortræffelig istand til at modstaae Aarstidens Barskhed. Nødraabet var imidlertid kommen saa pludselig og uventet, at han i Begyndelsen ikke ret vidste, hvorledes han skulde bære sig ad. Denne Sag blev nu forhandlet mellem ham og Stimson, og følgende Plan blev antaget.

Styrmændene skulde purres ud og gjøres bekjendte med, hvad der var skeet, forat de kunde være paa deres Post med Hensyn til det, som mulig kunde fordres af dem. Man ansaae det ikke for nødvendigt at kalde paa Nogen af de øvrige Folk. Der var altid en Mand, som holdt Vagt inde i Huset, hvis Pligt det var at passe Ilden, dels for at forebygge Ildebrand, dels for at forhindre Varmen inde i Huset fra at synke altfor dybt. Roswell havde ofte tænkt sig, at en Ildebrand vilde udsætte hans Mandskab for en hurtig Tilintetgjørelse. For

det Første vilde en stor Del af Provianten gaae tilgrunde, og det var vist, at uden Tag over Hovedet og Midler til at vedligeholde Varmen inde kunde Folkene ikke modstaae Klimaet i 48 Timer. Hvis Huset brændte, vilde det være den visse Død for dem Alle.

Roswell tog ingen med sig undtagen Stimson. To kunde udrette ligesaameget som Hundrede, hvis Alt, hvad de forlangte, blot var Midler til atter at tænde deres Ild. Disse Midler forsynede man sig nu med, og man medtog ogsaa en lille Pistol, for at affyre et Signalskud, skulde Omstændighederne synes at fordre yderligere Hjelp. Man aftalte et Par Communicationsmidler, og vor Helt drog da ud med sin Ledsager paa denne vigtige Reise.

Roswell Gardiner følte, da han gav de to Styrmænd Haanden og forlod Stedet, at naar han tog Hensyn til Timen, Veiret og Øiemedet, var det Foretagende, han nu indlod sig paa, det vigtigste i hele hans Liv. Snedriverne gjorde i Begyndelsen en Omvei nødvendig, men Maanen og Stjernerne udsendte et saa stærkt Lys over Jordens frosne Dække, at Natten var ligesaa klar som mangen en Dag i London. Indre Spænding og ydre Bevægelse holdt vore to Eventyreres Blod i en rask Circulation og forhindrede dem fra at mærke den gjennemtrængende Kulde, som de vare udsatte for.

„Det er godt at tænke paa den almægtige Gud og hans store Barmhjertighed, naar man drager ud paa et

saa alvorligt Tog som dette," sagde Stephen i en kort Afstand fra Huset. „Det er muligt, at vi ikke leve, til vi naae Vraget, thi det forekommer mig, at det bliver koldere og koldere."

„Det undrer mig, at vi ikke mere høre Raabene," bemærkede Roswell, der tænkte paa den Nød, han drog ud for at afhjelpe. „Man skulde troe, at den, der kunde raabe saa høit, vilde komme med nok et Raab."

„Man kan aldrig gjøre Beregninger med Hensyn til en Neger," svarede Stephen, der nærede den almindelige amerikanske Fordom imod en Kaste, som der i Landet saalænge var bleven holdt i Trældom. „De give sig let til at skraale, men kunne ualmindelig hurtig holde op, naar de ikke vinde Noget ved deres Skraal. Sort Blod kan ikke saa godt udholde Kulde som hvidt Blod, Kaptain Gar'ner."

„Det har jeg hørt for, Stephen, og det har overrasket mig, at Kaptain Daggetts Kok er den Eneste af Mandskabet paa Vraget, der har havt Mæle iaften."

Stimson havde en hel Del at sige, medens de vandrede hen over Snemarken bestandig paa den frosne Skorpe, som paa de fleste Steder kunde have baaret en Vogn med Læs; Gjenstanden for hans Bemærkninger var Forskjellen mellem de to Racer, hvad deres Evne til at døie Ondt angaaer. Den skikkelige Baadstyrer havde flere Historier at fortælle om Tilfælde, hvor det var bekjendt, at Negere vare frosne ihjel, medens Blanke

vare ſlupne uſkadte derfra. Da dette er en almindelig anerkjendt Sag, hørte Roswell taalmodig derpaa og var altfor ivrig i ſine Beſtræbelſer for at naae Maalet for ſin Vandring, til i dette Øieblik at bekæmpe ſin Ledſagers Theorier.

Medens de ſaaledes vare beſkæftigede, indbildte Roswell ſig atter at høre et Raab, der lignede dem, ſom havde bragt ham ud paa dette farlige Foretagende i denne frygtelige Nat. Denne Gang var Raabet ganſke ſvagt, og, hvad der ikke ſyntes let forklarligt, det kom ikke fra den Kant, hvor man vidſte, at Vraget laae, men fra en Kant, der afveg betydelig derfra. Roswell omtalte naturligvis denne Omſtændighed for Baadſtyreren, og en Samtale derom udſpandt ſig mellem dem.

„Dette ſidſte Raab ſyntes mig at komme hiſthenne fra, tættere ved Klipperne end her, hvor vi nu ere, og aldeles ikke der nedefra, hvor Vraget ligger," ſagde Stimſon. „Det er jeg ſaa vis paa, at jeg helſt vilde forandre vor Cours lidt, for at ſee, om det ikke er muligt, at en af Vineyarderne er kommen i Forlegenhed ved at forſøge paa at gaae over til os."

Det Samme ønſkede ogſaa Roswell, der havde en lignende Formodning, ſkjøndt han ikke troede, at man vilde have valgt den Sorte til Sendebud ved en ſaadan Leilighed.

„Jeg tænker, at Kaptain Daggett ſelv vilde have

gaaet, eller sendt en af sine bedste Folk istedetfor at betroe en Neger en saa vigtig Pligt."

„Vi kunne ikke vide, om det var Negeren, vi hørte. Den Ulykkeliges Skrig lyder omtrent paa samme Maade, enten det kommer fra en Hvids eller en Sorts Strube. Lad os nærme os Klipperne, Sir, jeg seer noget Mørkt paa Sneen histhenne paa vor Bagbords Boug."

Roswell fik Øie paa den samme Gjenstand, og derhen styrede nu vore Eventyrere deres Gang, idet de uden Vanskelighed vandrede hen over Skorpen, saalænge de holdt sig borte fra Driverne. Man finder det ikke saa let at udholde physiske Anstrengelser i en meget kold Atmosphære, som naar Luften er mere tempereret. Dette forhindrede Roswell og hans Ledsager fra at gaae saa hurtig, som de ellers vilde have gjort; men de naaede dog den morke Plet paa Sneen i mindre end fem Minutter, efterat de havde forandret deres Cours.

„Du har Ret, Stephen," sagde Gardiner, da han kom hen til denne Plet midt paa det uhyre hvide Tæppe, der bedækkede baade Hav og Land, saavidt Øiet kunde naae; „det er Kokken! Den stakkels Fyr har maattet give sig her midt mellem begge Stationer."

„Der maa være Liv i ham endnu, Sir, ihvorvel han er en Neger. Det er ikke endnu tyve Minutter, siden vi hørte det sidste Raab. Hjelp mig med at vende ham om Kaptain Gar'ner, og vi ville give ham noget Brænde-

vin at drikke. Lidt varm Kaffe vilde nu bringe Livet tilbage til hans Hjerte."

Roswell fulgte Opfordringen efter først at have afskret sin Pistol som Signal til dem, der vare blevne tilbage. — Negeren var ikke død, men saa nær ved det, at nogle faa Minutter til vilde have afgjort hans Skjebne. Gnidningen, som Gardiner og Baadstyreren anvendte, gjorde sin Virkning, og en Slurk Brændevin frelste sandsynligvis den stakkels Fyrs Liv. Medens Kaptain Gardiner behandlede sin Patient, fandt han et Stykke frosset Kjøt hos ham, som ved nærmere Undersøgelse viste sig aldrig at have været kogt, og man fik da strax Oplysning om den Ulykke, der var overgaaet Mandskabet paa Vraget.

De vare Begge saa ivrig beskæftigede med deres Kjerlighedsgjerning, at en Afdeling fra Huset ankom ifølge det givne Signal, længe førend de havde haabet det. Den blev anført af Styrmanden og kom med en brændende Lampe under en Tinskaal fyldt med sød Kaffe. Denne varme Drik gjorde en god Virkning baade paa de Raske og den Syge. Efter et Par Slurk og en fortsat kraftig Gnidning begyndte den Sorte igjen at komme tilliire, og da den Døsighed, der som bekjendt gaaer forud for Døden hos dem, der fryse ihjel, tildels var bleven fjernet, blev han istand til at staae alene og til at gaae, naar han blev understøttet. Den varme Kaffe gjorde den største Nytte, thi enhver Slurk, han fik ned,

syntes paany at sætte Livsmaskinen i Bevægelse. Den tvungne Bevægelse bidrog ogsaa sin Del, og paa den Tid, da Styrmanden, forat at bruge hans eget Ord, „havde lobet Negeren ind i Dokken," hvormed han mente, at han havde bragt ham i Sikkerhed i Hytten, var han forsaavidt kommen til sig selv igjen, at han kunde tænke og tale. Da Gardiner og Stimson vendte tilbage med ham, vare alle Mand paa Benene forat høre paa den Fortælling, som den Sorte havde at meddele.

Det lod til, at Daggett i den frygtelige Maaned, som nu var forloben, havde tvunget sit Mandskab til at gjøre sig mere Bevægelse, end han tidligere havde forlangt. En ny Frygt var opstaaet hos ham angaaende Brændet, og hans Befaling at spare saameget som muligt af den Artikel blev strengt overholdt. Følgen deraf var, at Kabyssen ikke blev saa omhyggelig passet som tidligere, og som Omstændighederne fordrede, at den skulde passes. Om Natten havde Mandskabet Befaling til at holde sig varme ved Hjelp af deres Koiklæder og ved at stuve sig tæt sammen, og da Kahytten var lille, kunde en saadan Sammenstuvning af Personer ikke undlade at indvirke skadelig paa Luften.

Saaledes stode Sagerne, da denne samme Sorte, som var gaaet til Kabyssen forat koge Frokosten, fandt, at Ilden aldeles var gaaet ud! Ikke en Gnist kunde opdages, og hvad der var endnu værre, Fyrtøiet var forsvundet. Hvad det sidste angaaer, da maa det be-

mærkes, at det ſidenefter blev opdaget omhyggelig henſtuvet mellem to af Vragets Tomre i den Henſigt at have det paa et ſikkert Sted; men den Perſon, ſom havde gjemt det, havde glemt, hvad han havde gjort. Tabet af Fyrtoiet var under de nærværende Omſtændigheder næſten den ſtørſte Ulykke, ſom kunde hænde Folk i en ſaadan Stilling. Ved Hjelp af Koieklæder, Bevægelſe og andre Forholdsregler kunde de vel opholde Livet i nogen Tid, forudſat at de kunde faae varm Mad; men Froſten trængte ind i Kahytten, og Enhver mærkede ſnart, hvor ulykkelig, for ikke at ſige livsfarlig, deres Stilling var. En hel Dag tilbragtes med frugtesløſe Forſøg paa ved forſkjellige Fremgangsmaader at faae Ild. Ved Gnidning vilde det ikke lykkes, og det lykkes formodentlig aldrig, naar Thermometret ſtaaer langt under Frysepunktet. Gniſter kunde man nok frembringe, men paa den Tid var Alt ſtift af Froſten. Den Mad, man kogte, blev ſnart ligeſaa haard ſom Kanonkugler, og den paafølgende Nat fandt man, at Brændevin, ſom havde været udſat for Luften, var bleven forvandlet til et Isſtykke. Ikke blot tiltog Kulden i Styrke, men Alt, ſelv det menneſkelige Syſtem, ſyntes lidt efter lidt at ſtivne. Adſkillige af Folkene begyndte at lide i Ører, Næſer, Fødder og andre Extremiteter, og Koierne fandtes ſnart at være de eneſte Steder, hvor det var muligt at exiſtere nogenlunde taalelig. Ikke mindre end tre Mænd vare med nogle faa Timers Mellemrum blevne ſendte over til Hu-

ſet for at erholde Ild eller Midler til at erholde Ild tilligemed andre Artikler, ſom anſaaes nødvendige for Mandſkabets Frelſe. Kokken havde været det tredie og ſidſte af disſe Sendebud. Han havde passeret ſine to Skibskammerater, der begge laae døde paa Sneen — eller dog livløſe, formodede han, thi Ingen af dem havde givet det ringeſte Tegn paa Liv. Det var i den ved dette forfærdelige Skue fremkaldte Dødsangeſt, at Negeren havde raabt høit om Hjelp, og Lyden havde forplantet ſig langt nok til at naae Roswells Øre. Han var imidlertid gaaet videre, indtil han, gjennemisnet ſaavel af Skræk ſom af Kulde og Mangel paa varm Mad, var ſunken hen i det, ſom ſnart vilde have viſt ſig at være den ſidſte lange Søvn, hvis betimelig Hjelp ikke var kommen.

Det varede omtrent to Timer, efter at den Sorte var bleven bragt ind i Hytten og var bleven ſtyrket ved et godt varmt Aftensmaaltid, inden han kunde meddele alle de Omſtændigheder, vi her have omtalt. Men det lykkedes Roswell lidt efter lidt at faae det ud af ham, og da der ikke var Mere at berette, havde han allerede udkaſtet Planen til den Fremgangsmaade, han vilde følge. Det var fuldkomment klart, at ingen unødvendig Opſættelſe maatte finde Sted. Kulden vedblev at tage ſtærkt til, uagtet det var de meſt erfarne Somænds Mening, at Tøveir og det rigtigt Foraarstøveir nærmede ſig. Det hænder ofte i Climater af en ſtreng Charakter, at Extre-

merne møde hinanden, ligesom det ogsaa siges at være Tilfældet i det Moralske.

For anden Gang denne mindeværdige Nat forlod Roswell Huset, just da Klokken slog tolv; han ledsagedes nu af anden Styrmand og en Matros saavelsom af sin gamle Følgesvend, Baadstyreren. Enhver af dem nød en Skaal varm Kaffe, inden de droge afsted, og et godt varmt Aftensmaaltid var ogsaa bleven nydt i Tidsrummet mellem Tilbagekomsten og denne nye Afmarsch. Erfaring viser, at der Intet er, som bedre beskytter imod Kulde, end en fuld Mave, især hvis Foden er varm og nærende. Dette vidste Roswell, og han sørgede ikke alene for, at alle hans Ledsagere paa denne sildige og farlige Udfart indtoge disse Næringsmidler, men han befalede ogsaa, at man skulde medtage en Kjedel med kogende Kaffe og holde to Lamper brændende i det dobbelte Øiemed at vedligeholde Varmen og have Ild parat, naar de naaede Vraget. Seelephant-Olie og Strimler af Seildug, som var indrettet dertil, leverede det nødvendige Materiale.

Saa overordentlig barsk var Veiret, at Roswell alvorlig tænkte paa at vende tilbage, da han naaede det Sted, hvor den Sorte var bleven funden; men Tanken om Daggetts Stilling drev ham videre frem. Enhver Forsigtighed var iagttaget for at udelukke Kulden, som man i Almindelighed udtrykker sig, hvilket, hvad Legemet angaaer, betyder det Samme som at vedligeholde Livsvarmen, og disse Forsigtighedsregler viste sig at være

meget gavnlige. Sælskind udgjorde den væsentligste Beskyttelse, men Folkene havde desuden længe indført det simple, men fortræffelige Middel at bære to Skjorter. Disse Forholdsregler vare Skyld i, at Ingen af de Fire bleve afficerede af Kulden, og de fortsatte alle deres Vei.

Paa det af den Sorte omtalte Sted fandt man Liget af en af Daggetts bedste Mænd, en Baadstyrer. Manden var naturligvis død, og Legemet saa haardt som et Stykke Træ. Enhver Vædske i det var stivnet, indtil det, som havde været en smuk mandig Skikkelse, nu ikke var Andet end en livløs Isklump. Nogle faa Grader sydligere end det Sted, hvor Skikkelsen nu laae, og disse menneskelige Levninger vilde have beholdt deres Form og Indtryk, indtil Basunen lød paa Dommedag, forat de kunde forenes med den hensarne Aand.

Ingen Tid spildtes med unyttige Beklagelser over denne Mands Lig, der havde været meget nydet blandt Østerponderne. Tyve Minutter efter fandt man det andet Lig; begge Ligene laae paa den almindelige Vei mellem Huset og Vraget. Det var den Sidste, der var død; men ligesom den ovenfor beskrevne ulykkelige Mand befandt han sig i en Tilstand, i hvilken han kunde bevares i tituſind Aar, hvis der intet Tovejr indtraadte. Roswell kastede blot et Blik paa Ansigtets stive Træk for at gjenkjende Personen og gik derpaa videre, da den Kulde, de Alle følte, mindede dem om Nødvendigheden af saa

snart som muligt at naae et Sted, hvor de kunde varme sig ved en Ild.

Ti Minutter efter vare de Alle inde i Isshulerne, og strax traadte de ind i Vragets Kahyt. Uden at vende sig til Høire eller Venstre, uden at see efter Nogen af Stedets Beboere, henvendte de Nyankomne øieblikkelig al deres Opmærksomhed paa at faae tændt Ild. Kabyssen var bleven fyldt med Brænde, og det var aabenbart, at mange Forsøg vare blevne gjorte paa at faae Ild deri af dem, som havde lagt det der. Fyrrespaaner vare stukne ind mellem det store Egebrænde, og der manglede kun et Antændelsesmiddel. Dette havde Roswell og hans Folk heldigvis, og de skyndte sig at benytte det.

Der var ikke en Mand iblandt Oysterponderne, som ikke i dette Øieblik følte hele sit Væsen sammentrængt i det Ønske at erholde Varme. Kulden havde langsomt, men sikkert listet sig ind igjennem deres Klæder, og selv Roswell følte lette Kuldegysninger, uagtet hans Sindsbevægelse saa vidunderligen havde vedligeholdt Varmen hos ham. Stimson gav sig iværd med Kabyssen, medens de Andre holdt Lamperne, nogle Seildugsvæger mættede med Olie og Papir i Beredskab. Man fandt, at det virkelig var varmere inde i Kahytten end udenfor, takket være de lukkede Døre og den udvendige Beklædning af Seil ɔc., men ikke desfomindre saae Roswell paa Ther-

mometret, der hang paa Skoddet, at alt Kvægsolvet var nede i Kuglen.

Det var med den ſtørſte Intereſſe, at vort Selſkab nu iagttog Stephens Beſtræbelſer; thi Liv og Død beroede paa Udfaldet af dem, og den Maade, hvorpaa hvert et Øie var vendt imod Brændet og fulgte Stephens Bevægelſer, viſte tydelig, hvor fuldkomment Frygten for at fryſe ihjel havde bemægtiget ſig disſe kraftige og ædelmodige Folk. Roswell alene vovede et Øieblik at ſee ſig om i Kahytten. — Kun tre af Vineyarderne kunde man faae Øie paa derinde, men han formodede dog, at andre maatte ligge i deres Køier under Dynger af Klæder. Af de Tre, ſom vare oppe, var den Ene ſaa nær ved Lampen, han holdt i ſin Haand, at Skæret fra den oplyſte hans Anſigt og Alt, hvad der var ſynligt af en i Skind indhyllet Skikkelſe. Denne Mand ſad lænet op til en af Sveilbjelkerne. Hans Øine vare aabne og ſtirrede paa det Selſkab, der var ſamlet rundt om Kabyssen; Munden ſtod halvt aaben, og i Begyndelſen ventede Roswell at høre ham tale. Men de ubevægelige Anſigtstræk, de ſtive Muſkler og Øinenes vilde Udtryk fortalte ham ſnart den ſørgelige Sandhed. Manden var død. Froſten havde virkelig ſtandſet Livets Strøm i hans Hjerte. Gyſende ligeſaa meget af Rædſel ſom af en ſkarp Kulde, der i dette Øieblik gik gjennem hans kraftige Skikkelſe, vendte vor unge Kaptain ſig ængſtelig bort

for at see, om det vilde lykkes Stimson at faae Ilden til at brænde i Kabyssen.

Enhver, der blot i den ringeste Grad har været vant til et strengt Klima, maa hyppig have havt Leilighed til at bemærke, hvor vanskeligt det er at faae enhver Slags Træ til at brænde i overordentlig koldt Veir. Det Stykke Brænde, der blusser muntert op i mildt Veir, ulmer og siver og synes utilboieligt til at give nogen Varme fra sig, naar Thermometret staaer langt under Frysepunktet. Kort, alle livløse Gjenstande, som indeholde Varmestof, synes at sympathisere med Atmosphærens fremherskende Tilstand og at gjøre det, som allerede synes os for koldt til at være behageligt, endnu koldere. Saaledes forholdt det sig nu trods de Forberedelser, som vare blevne gjorte. Skuffet to Gange i sine Forventninger om at faae det til at brænde, standsede Stephens og tog sig en Slurk varm Kaffe. Da han lod denne Drik glide ned, var det ham paafaldende, at den næsten havde tabt sin Varme.

En betydelig Mængde Seildug gjennemtrukken af Olie blev nu lagt ind under Brændestabelen midt imellem Fyrrespaanerne, og en af Lamperne blev stukken ind mellem disse brændbare Stoffer. Dette Middel lykkedes; Kulden blev langsomt dreven ud af det brændbare Stof, og en svag, men lidt efter lidt vorende Flamme begyndte at spille mellem Egebrændet, det eneste Brændsel, man kunde faae en forsvarlig Varme af. Der var dog Fare

for, at det lettere Brænde vilde blive fortæret altsammen, inden der kom Ild i de sværere Stykker. Kulden, der syntes at have taget det hele Brændeforraad i Besiddelse, lod sig kun langsomt drive ud deraf, og holdt med saadan en Kraft fast derved, at det virkelig et Øieblik saae ud, som om Resultatet kunde være tvivlsomt. Heldigvis fandt man en Puster, og ved en fornuftig Brug af dette nyttige Instrument fik man Egebrændet til at blusse op i en klar Flamme, og der begyndte at stromme Varme ud fra Ilden. Derpaa mærkede man de Kuldegysninger, som pleie at indfinde sig, naar Kulden forlader det menneskelige Legeme, og af deres Styrke og Hyppighed kunde Roswell begribe, hvor nær han og hans Kammerater havde været ved Døden. Da den unge Mand saae, at Ilden lidt efter lidt blussede op i en rask Flamme, fyldtes hans Hjerte med Taknemmelighed, og i Tanken opsendte han sin Tak til Gud.

Kahytten var saa lille, den var ved konstige Midler gjort saa tæt, og Kabyssen var saa stor, at man snart mærkede en betydelig Forandring i Temperaturen. Da Intet af Varmen blev spildt, var den ikke blot tydelig at mærke, men ogsaa høist behagelig. Roswell saae ned i Karrene i Kabyssen; det største var næsten fuldt af frossen Kaffe. I det andet laae Oxekjød og Flesk, som var sat over for at koges, men det var frossen sammen til en fast Klump. Da disse to særskilte Substanser begyndte at smelte, vidste man, at Ilden begyndte at faae

Overmagten, og Haabet oplivedes atter hos Oysterpon-derne. Da Roswell atter saae paa Thermometret, fandt han, at Kvægsolvet var kommen ud af Kuglen og var stegen til 32° R. under Frysepunktet.

Da Alt, endog Livet, var afhængigt af at Ilden blev vedligeholdt og foroget, saae Folkene sig nu om efter mere Brænde. Der var et rigt Forraad i Kahytten, thi Ilden var ikke gaaet ud af Mangel paa Brænde, men paa den sædvanlige Maade. Det er vistnok overflodigt at beskrive, hvorledes de, som stode omkring Ildstedet, iagttoge Flammerne, og hvor glade de bleve, da det endelig lykkedes Stimson at saae Ild i Brændet.

„Gud være lovet og takket for denne og alle Hans ovrige Velgjerninger!" udbrod Stephen, da han lagde Pusteren tilside. „Jeg kan fole Varmen fra Ilden, og den vil frelse alle dem af os, som endnu ikke ere blevne bortkaldte." Derpaa loftede han Laagene og saae ned i de forskjellige Kar, der vare paa Ilden. Isen smeltede hurtig, og Dampen af Kaffen kunde nu mærkes. Det var i dette Øieblik, at en svag Stemme hortes fra en af Koierne.

„Gar'ner," sagde den bonfaldende; „hvis De har lidt Folelse for en Medskabning, der er i Nod, saa varm mig op med en Slurk af den Kaffe! O, hvor den lugter behagelig, og hvor godt den kan gjore Maven! I tre Dage har jeg Ingenting smagt, ikke engang Vand."

Dette var Daggett, den længe provede Robbefanger,

Manden med Jernnerverne og de gyldne Drømme, han, som nylig havde anstrengt alle sine Evner for at være en modig, udholdende og begjerlig Lykkejæger. Hvor forandret var han nu ikke! Han bad om Midler til at opholde Livet og tænkte ikke mere paa Skind, Tran og Skatte paa øde Klipper.

Ikke saasnart var Roswell bleven opmærksom paa sin Kammerats Tilstand, førend han sørgede for at skaffe ham den fornødne Pleie. Heldigvis var den Kaffe, som Østerpønderne havde medbragt, og som havde bevaret noget af sin oprindelige Varme, bleven sat over Ilden, og den var nu saa varm, som den menneskelige Mave kunde taale den. Man gav Daggett et Par Mundfulde af denne behagelige Drik, og næsten øieblikkelig viste hans Stemme den Virkning, som den frembragte.

„Det er daarlig fat med mig," begyndte Kaptainen fra Vineyard. „Jeg er virkelig bange for, at det er daarlig fat med os alle her. Jeg imodstod Kulden, saalænge som den menneskelige Natur kunde udholde det, men tilsidst blev jeg tvungen til at give efter."

„Hvormange af Deres Folk er der endnu tilbage, Daggett? Siig os det, for at vi kunne see til dem, og tage os af dem."

„Jeg frygter, Gar'ner, at de ikke mere trænge til Noget i dette Liv! Anden Styrmand og to af Folkene sad i Kahytten, da jeg gik til Kois, og jeg frygter for, at De vil finde dem døde. Jeg raadede dem til ogsaa

at gaae til Kois, da det var det eneste Sted, hvor man kunde finde Noget, som havde den ringeste Lighed med Varme, men de vare begyndte at blive døsige, og naar det Tilfælde indtræffer, fryser man snart ihjel."

„De tre Mænd her i Kahytten kunne vi ikke mere hjelpe; de ere frosne ihjel; men der maa være adskillige endnu af Deres Mandskab. Jeg seer Tegn paa, at der er to andre i Koierne; ah, hvad siger Du om den stakkels Fyr der, Stephen?"

„Der er endnu Liv i ham, men det er nærved at forlade ham. Hvis vi kunne faae ham til at drikke en Smule varm Kaffe, kunde Dødens Engel maaskee endnu give Slip paa ham."

Man fik nu lidt Kaffe ned igjennem denne Mands Strube, og øieblikkelig begyndte han at leve op igjen. Det var en ung Mand ved Navn Lee, som udmærkede sig ved Sundhed og Kraft blandt den hele Besætning. Ved at undersøge hans Lemmer fandt man vel, at intet af dem var aldeles frossen, men Blodcirculationen var saa nær standset, at hvis han var bleven liggende endnu en Time i den voldsomme Kulde, der herskede i Kahytten og tillog i Styrke, vilde det have kostet hans Liv. Ved ligeledes at undersøge Daggett blev Roswell forskrækket over den Opdagelse, han gjorde. Fødderne, Benene og Underarmene paa den ulykkelige Mand vare saa stive som Istappe; det kunde man ikke tage feil af, og der blev øieblikkelig sendt Folk ud efter Sne, forat man

kunde trække Frosten ud ved dette det eneste sikkre Middel, som Robbefangerne kjendte. Ligene bleve baarne ud af Kahytten og henlagte paa Isen udenfor, da den stigende Varme gjorde deres Bortfjernelse tilraadelig. — Da man igjen saae paa Thermometret, som nu var bleven ophængt langt borte fra Kahyssen, fandt man, at Kvægsølvet var stegen til + 2° (÷ 13½° R.) Dette var en ret taalelig Kuldegrad, og Folkene begyndte at aflægge nogle af deres Extrabeskyttelsesmidler mod Kulden, som de ellers ikke vilde have nogen Nytte af, naar de kom udenfor.

Besætningen paa Løven fra Vineyard bestod af femten Sjele, hvilket var een mindre, end der var paa Løven fra Oyster Pond. Af disse Folk havde fire mistet Livet mellem Vraget og Huset; to ved en tidligere Leilighed og to ved den nærværende. Tre Lig bleve fundne siddende i Kahytten, og to til vare bleyne tagne ud af Køierne som døde. Lægge vi til disse Kapitainen, Kokken og Lee, faae vi et Dusin; der var altsaa tre af Mandskabet, som man ikke vidste Noget om. Da Lee blev udspurgt derom, sagde han, at den ene af disse tre var frossen ihjel inde i Hulerne adskillige Dage iforveien, og de andre to havde i den sidste Snestorm begivet sig paa Veien til Huset, da de ikke længere kunde udholde Kulden paa Vraget. Da disse to Mænd ikke vare ankomne til Huset, dengang Gardiner og hans Ledsagere forlode det vare de uden al Tvivl omkomne. Af de fem-

ten menneskelige Væsner, som i Forening vare seilede ud fra Martha's Vineyard, rede til at møde enhver Fare forat erhverve sig Rigdomme, eller hvad de ansaae for at være Rigdomme, var der saaledes kun tre tilbage, og af disse tre maatte de to ansees forat befinde sig i en farlig Tilstand. Lee var den Eneste af den hele Besætnina, som var rask og istand til at gjøre Tjeneste.

Tiende Kapitel.

Da Ligene vare blevne fjernede fra Kahytten og Daggetts Lemmer vare blevne bedækkede med Sne, saae Roswell Gardiner igjen paa Thermometret. Det var allerede stegen til 20° (÷ 5 1 3° R.). Det var at betragte som Varme i Sammenligning med den Temperatur, som Folkene nylig vare undslupne fra, og det følte de ogsaa. Ilden var imidlertid ikke den eneste Aarsag til denne heist behagelige Forandring. En af Folkene som havde været udenfor kom tilbage og meldte, at der var indtraadt en betydelig Forandring i Veiret. Vinden, som i adskillige Timer flere Gange var sprungen om til Nordost, blæste nu stadig fra den Kant. En Time senere fandt man, at et Thermometer, som hang udenfor,

virkelig viste 10 Grader over Nul (÷ 9⁷/₉° R.) Denne pludselige og store Forandring hidrorte ganske fra Vinden, der nu var gaaet om i et varmt Hjorne. Folkene afsorte sig de fleste af deres Skindklæder, og man formindskede Ilden, men tog sig vel iagt for, at den ikke igjen gik aldeles ud.

Vi finde ingen Fornøielse i at skildre menneskelige Lidelser og skulle kun kortelig omtale de Suk, som Daggett udstodte og de Smerter, som han led, medens han gjennemgik den overordentlig pinlige Proces at faae Frosten trukken ud af sine Lemmer ved Anvendelse af kolde Midler. Det var den eneste sikkre Maade at behandle et saadant Tilfælde paa, og da han vidste det, bar han sine Lidelser saa godt, som en Mand kunde bære dem. Længe for det blev Dag, var han befriet fra sine Lidelser, og nu blev han atter pakket ned i sin Koie, der var bleven bekvemt redet til ham og forsynet med den uhorte Luxus af Lagener og en Extramadrats.

Da det blev sagt til Folkene, at de skulde forsøge paa at faae lidt Sovn, bemærkede Stephen; „der er Overflodighed af tomme Koier, og enhver af os kan faae saamange Koieklæder og saa varm en Seng, som han kan onske sig, nu da saa Mange saa at sige i deres Ungdoms Stolthed og Kraft ere gangne bort til den store Regnskabsdag."

Travlheden, Overkommandoens Ansvar og Nodvendigheden af den storst mulige Anstrengelse havde forhin-

dret Roswell fra at tænke over hvad der var skeet, forend han nu lagde sig ned for at erholde nogen Hvile. Men da traadte Alt, hvad der var passeret, frem for ham i et morkt og frygteligt Billede; han folte tydelig, hvilken Fare han var undgaaet, og hvor stor det guddommelige Forsyns Barmhjertighed havde været. Omgiven af Dode og endnu usikker med Hensyn til de Levendes Skjebne, tabte hans Betragtninger af Fortiden og Fremtiden i høi Grad deres forhaabningsfulde Tillidsfuldhed. Guds dommende Retfærdighed og Almagt indtog en høiere Plads end sædvanlig i hans Tanker, medens hans Selvtillid begyndte at blive meget ringe og usikker. Midt under al denne Verel af Tanker og Følelser var der dog eet Billede, der stod uforandret for den unge Mands Phantasi I Baggrunden af ethvert Maleri stod Mary med sit fromme og blide, men blomstrende Ansigt. Tænkte han paa Gud, hævede hendes Øine sig i Bon; tænkte han paa Hjemreisen og de mulige Udsigter til et heldigt Udfald af den, ansporede hendes Smil og ængstelige Venten ham til at forsoge Eventyret; kom han lykkelig hjem, robede hendes nedslagne Øine og glædestraalende Ansigt hendes inderste Hjertes beskedne Lykksalighed. Det var, medens han malede disse Phantasibilleder, at han faldt isovn.

Da Selskabet tornede ud om Morgenen, var der foregaaet en endnu storre Forandring med Veiret. Kulingen var stegen til en Storm, medforende voldsomme

Regnskyl. Da Vinden kom fra det varme Hjørne, var der indtraadt et Tøveir, der var af en ligesaa afgjørende Charakter, som Frosten havde været det. I denne Egn gaaer Veiret i Almindelighed over fra den ene Yderlighed til den anden, og Overgangen fra Vinter til Foraar er ligesaa pludselig som fra Efteraar til Vinter. Vi bruge Udtrykkene „Foraar" og „Efteraar" kun for at følge almindelig Skik, men disse to Aarstider existere i Virkeligheden slet ikke i Polarhavene. Overgangen skeer i Almindelighed fra Vinter til Sommer, saadan som nu den Sommer er, og fra Sommer igjen til Vinter.

Uagtet det Hele havde saaet et gunstigt Udseende, saae Roswell dog meget tydelig, da han den næste Morgen gik ud i den fri Luft, at Sommeren endnu ikke var kommen. Der vilde endnu gaae mange Uger, inden Isen kunde forlade Bugten, og blot en Baad gaae tilsøs. Man maatte derfor være meget forsigtig med Hensyn til Forbruget af Levnetsmidlerne. I een Henseende havde de Tilbageblevne vundet ved det frygtelige Tab, Daggets Besætning havde lidt. Begge Skibenes Proviant kunde nu anvendes til det ene Skibs Besætning, og da Roswell tænkte over disse Omstændigheder, blev det ham klart, at Forsynets Mellemkomst her sandsynligvis havde frelst de Overlevende fra mange Savn, om ikke fra absolut Mangel.

Det var imidlertid bleven Tøveir og det med den bestemte Charakter, som man træffer i et saadant Klima

Sneen fra Bjergene begyndte snart at flyde ned paa Sletten i store Stromme og paa forskjellige Steder at styrte ned over Klipperne i mægtige Vandfald. Der var en Strækning af omtrent en Fjerdingvei, som helt igjennem var et uafbrudt og sammenhængende Vandfald. Virkningen af denne Oversvømmelse oppe fra Høisletten var ligesaa forbausende som storartet. Al Sneen langsmed den klippefulde Kyst forsvandt snart, og Isstykkerne begyndte hurtig at aftage i Størrelse og at smuldre hen. I Begyndelsen var Roswell meget bekymret for Vragets Sikkerhed, da han frygtede for, at det skulde blive skyllet bort. Paa denne første Grund til Frygt fulgte snart en anden, der ikke var mindre alvorlig: at det nemlig skulde blive knust af de uhyre Iskager, som dannede de Huler, i hvilket det laae; thi de begyndte nu at synke sammen og forandre deres Stilling, efterhaanden som Vandet skyllede deres Grundlag bort. En Tid tænkte Roswell paa at trodse Stormen og at bære Daggett over til Huset paa en Baare, men da han betragtede de Stromme, der som rivende Floder styrtede hen over Klipperne, opgav han denne Plan som uudførlig. Endnu en Nat blev derfor tilbragt paa Vraget midt under Uveiret.

Nordvestvinden, Regnen og Toveiret arbeidede i Forening, da vore Eventyrere den anden Dags Morgen under deres Ophold i Vraget kom ud forat see sig om. Nu dryppede der tusinde smaa Stromme ned fra Hulerne, og der var alle mulige Tegn paa, at Isen smeltede

hurtig. Da man bragte Thermometret ud i fri Luft, fandt man, at det stod paa 62° (+ 13⅛° R.), og Folkene vare nu nødte til at aflægge den anden Skjorte og alle deres øvrige Extra-Klædningsstykker. Dette var ikke Alt; det er bekjendt, at den Vind, der kommer over det salte Vand, har en usædvanlig Indflydelse paa Sneen og Isen, og dette var ogsaa Tilfælde her paa Robbefangerlandet. Sneen var for det Meste forsvunden fra alle de Steder, hvor den ikke laae i store Driver, medens Isen tydelig formindskedes i Storrelse og Udstrækning. Saa behagelig var Forandringen fra den overordentlig stærke Kulde, de saa nylig havde lidt under, at de aldeles ikke brød sig om Regnen; de gik omkring i den, ret som den ikke skyllede ned i uhyre Strømme. Nogle af dem klatrede op paa Klipperne og naaede et Punkt, hvorfra det var bekjendt, at de kunde see Huset. Rosswell var ikke med paa den Tour, og han ventede derfor med megen Interesse paa deres Tilbagekomst. Da de kom, medbragte de en Efterretning, der i mange Henseender ansaaes for at være vigtig. Sneen var forsvunden fra Sletten og Bjergene med Undtagelse af nogle faa Steder hvor den havde samlet sig i ualmindelig stor Mængde. Hvad Huset angik, da stod det paa sin Plads, og Sneen var aldeles forsvunden fra dets Nærhed. Man kunde see Folkene spadsere omkring paa de nogne Klipper, og Alt tydede paa, at Foraaret var kommen.

Dette var glædelige Efterretninger, og da Vand-

strommene ikke blot vare tagne betydelig af i Størrelse, men nogle af dem endogsaa vare ganske forsvundne, begav Roswell sig paa Veien til Forbjerget overladende Omsorgen for Vraget til Anden Styrmand. Lee, den unge Mand fra Vineyard, der var bleven frelst fra at fryse ihjel ved vor Helts betimelige Ankomst, ledsagede nu denne, da han ganske havde sluttet sig til Folkene fra Oyster Pond. Begge naaede Huset, inden det blev morkt, hvor de fandt Hazard og hans Kammerater meget bekymrede for de Bortdragnes Skjebne. Beretningen om hvad der var hændet Besætningen paa det andet Skib gjorde et dybt Indtryk paa dem, og den Aften læste Roswell Aftenbønnen for saa andægtig en Forsamling, som nogensinde havde sluttet sig sammen om en huslig Arne. Nu behovede man ingen Ild undtagen til at koge Mad ved, men alle de Forberedelser, man havde gjort for at modstaae det kolde Veir bibeholdtes, thi man vidste, at, sprang Vinden om, kunde Vinteren vende tilbage i al sin Strenghed.

Den folgende Morgen var det klar Luft, uagtet Vinden vedblev at blæse varm og oplivende fra Norden. Saadant et Veir havde Robbefangerne aldrig seet, siden de naaede Gruppen, og det gjorde et overordentlig opmuntrende og oplivende Indtryk paa dem. For Frokost var Roswell nede ved den lille Bugt for at see til Skibet, eller hvad der var tilbage af det. Det bedækkedes endnu af en stor Mængde frosjen Sne, som Roswell

satte Folkene til at skuffe bort; inden Middag var Farvejet ryddet, og Sneen var for en stor Del smeltet, da der kun krævedes at udsætte den for Luften for at blive den kvit.

Saasnart Skroget var klaret, befalede Roswell sine Folk at tage Alt ud af det: Resten af Ladningen, Vandfadene og nogle frosne Provisioner, forat det kunde flyde saa let som muligt. Isen var frossen fast til enhver Del af Skibets Bund i flere Fods Dybde, en Omstændighed, som nødvendigvis vilde forhindre det fra at synke dybere i Vandet end til Tømrene, men da man ikke kunde vide, naar denne Is vilde begynde at smelte, ansaae han det for rigtigst at bruge denne Forsigtighed. Experimentet lykkedes, thi Skroget steg virkelig ikke mindre end fire Tommer, da det var bleven befriet for den Last, det havde inde.

Den Aften blev der holdt en Raadslagning mellem Gardiner, Styrmændene og de ældste Matroser. Spørgsmaalet var, om man skulde forsøge paa at forlade Ogruppen i Baadene, eller om man skulde bygge Lidt op paa Skroget, lægge et Slags Dæk over det og benytte det forandrede Skib til at vende tilbage mod Nord. Der kunde siges en hel Del for begge Forslag. Hvis Baadene bleve brugte, kunde Selskabet tage bort, saasnart Veiret blev lidt stadigt og Aarstiden rykkede lidt længere frem, ved at trække Baadene paa Slæder over Isen til det aabne Vand, som man antog maatte findes en ti til

tyve Mile nordpaa, og man kunde da ſpare en ſtor Mængde Proviant. Men paa den anden Side kunde Baadene kun rumme ſaa lidt Proviant, at der ikke vilde vindes noget Betydeligt ved at tage tidlig bort i dem og efterlade et Forraad, der vilde være tilſtrækkeligt til hele Mandſkabets Underhold i to til tre Maaneder. Dette var en Betragtning, der frembod ſig ſelv og havde betydelig Vægt med Henſyn til Afgjorelſen. Dertil kom den Omſtændighed, at Vinteren kunde vende tilbage og gjøre det nødvendigt at bruge en ſtor Mængde Brænde endnu. Dette var en Sag, hvorpaa Liv og Død beroede. Skjøndt Veiret nu ſammenligningsvis var bleven behageligt, var der dog ingen Sikkerhed for, at det vilde vedblive ſaaledes. Robbefangerne havde endnu en hel Foraarsmaaned for ſig, og hvis Vinden ſprang om, kunde Veiret antage en vinterlig Charakter. Derſom dette Tilfælde indtraf, vilde det blive nødvendigt at brænde det Materiale, der ſkulde bruges til at lægge et Dæk over Skroget. Der var altſaa mange Ting, ſom maatte tages med i Beregningen, og Spørgsmaalet blev heller ikke afgjort uden megen Strid og Betænkning.

Efterat alle disſe Punkter vare gjennemgaaede, blev Følgende afgjort. Det var i det Mindſte en Maaned for tidligt at tænke paa at betroe ſig i aabne Baade til dette ſtormfulde Ocean, og det ſaa meget mere ſom Naturen lod Vinden blæſe fra Nord den ſtørſte Del af Tiden, ret ſom for at gjøre en tydelig Adſkillelſe mellem

Aarstiderne ved at sende en forholdsmæssig varm Luft ind i Polaregnene. Da Klogskab raadede til at tilbringe hele denne Maaned paa Øen, kunde man ligesaa godt beskæftige sig med at bygge paa Skroget som med noget andet Arbeide. Hvis Kulden vendte tilbage, havde man jo endnu Materialet og kunde brænde det i den yderste Forlegenhed ligesaa let, eller endnu lettere, efter at det var bleven bragt over til Vigen, end om det var bleven liggende ved Vraget. Vendte Vinteren ikke tilbage, havde de vundet det Arbeide, der var bleven udført paa Skibet, og kunde tidligere være færdige til at afgaae, hvis Isen skulde gaae i Drift.

Overensstemmende med denne Plan begyndte man paa Arbeidet, der ikke blev afbrudt af Veiret. I hele tre Uger vedblev Vinden at være gunstig for Foraarets Fremme, idet den skiftede sig fra Øst til Vest, uden nogensinde at falde sydlig. Af og til blæste det en Storm, som satte en Donning ned paa Øgruppen, der anrettede stor Ødelæggelse paa Yderkanten af Markisen. Hver Dag blev et Par af Folkene sendt op paa Bjerget for at holde Udkig og rapportere, hvorledes Sagen forholdt sig i de tilstødende Have. Isbjerg-Flaaden var endnu ikke gaaet ud af Havn, skjøndt den var kommen i Bevægelse sydefter ligesom Tredækkere, der drive ned til en ydre Rhed. Da Roswell ønskede at komme afsted, indden disse frygtelige Krydsere stak tilsøs, holdt man et vaagent Øie med enhver ubetydelig Bevægelse eller For-

andring hos dem. Markisen var brudt op i flere Miles Afstand, og med Undtagelse af den Del, der var kilet ind mellem Øerne, var der meget Lidt tilbage af den. Af en eller anden Grund, som man ikke kunde opdage, rullede Søerne, der kom fra Oceanet og dreves ind af de nordlige Storme, ikke op paa denne Is, som derfor kun langsomt og med stor Modstand formindskedes. Adskillige af Robbefangerne mente, at det hidrørte fra Isens større Tykkelse der i Bugten, da de troede, at det grundere Vand havde begunstiget Frysningen ned efter. Denne Anskuelse kan have været rigtig, skjøndt der var Ligesaameget, der talte imod den som for den, da Polarisen sædvanlig voxer ovenfra og ikke nedenfra. Havet er neppe varmere end Atmosphæren i de kolde Maaneder, og Isen dannes ved Snefald, Fugtighed og Slud paa Markernes og Bjergenes Overflade.

I disse tre Uger, der førte Aarstiden frem til ti Dage før Sommeren, blev en hel Del nyttigt Arbeide udført. Daggett blev for anden Gang bragt over til Huset paa en Baare, og Alt blev indrettet saa hyggeligt for ham, som Omstændighederne vilde tillade. Roswell havde fra Først af seet, at hans Tilstand var betænkelig, og at der især var Fare for, at der skulde gaae Koldbrand i Benene. Man greb til alle de Midler, som en Robbefangers Materia medica har at raade over, for at afværge saadanne alvorlige Følger, men uden Held. Blodcirculationen kunde ikke atter tilveiebringes paa den

Maade, som Naturen fordrede det, og da Livsstrømmens sande Tilstand ikke var tilstede, fik de slemme Symptomer langsomt Overhaand. Denne Forandring skete imidlertid saa gradvis, at den neppe havde nogen Indflydelse paa Arbeidets Gang.

Det var et meget besværligt Arbeide at transportere Resten af Tømmer og Planker fra Vraget over til Vigen. Uden Hjulene vilde det have været tvivlsomt, hvorvidt det i det Hele taget kunde være bleven udført i rette Tid. Ophugningen af Skonnerten var i sig selv intet ubetydeligt Arbeide, da godt Halvdelen af Spanterne skulde brydes fra hinanden. Da Materialet igjen skulde afbenyttes, opstod der en Del Vanskelighed derved, at de Dele, som vare tilbage af begge Skibene, vare deres respektive Underskrog, thi hele Overskibet var brændt af dem begge, med Undtagelse af Agterdelen af Daggetts Skib, som var bleven skaanet for Kahyttens Skyld. Dette gjorde det temmelig besværligt at forme og tildanne det nye Overskib paa Skroget i Vigen. Roswell tænkte slet ikke paa at bygge sin Skonnert aldeles efter de samme Forhold; han havde ikke engang det nødvendige Materiale dertil. Hans Plan var simpelthen den at opføre saameget paa Skroget, som var nødvendigt for at gjøre det sikkert og bekvemt, og derpaa at lægge et Dæk derover, saa sikkert og godt, som Omstændighederne vilde tillade.

Til Lykke for Arbeidets Fremgang var Lee, Manden fra Vineyard, Skibstømrer, og hans Dygtighed over-

gik langt Smiths, der beklædte den samme Post ombord paa Skibet fra Oyster Pond. Disse to Mænd vare nu af den største Vigtighed; thi skjøndt Ingen af dem forstod at gjøre en Tegning til et Skib, vare de dog dygtige til at bruge Værktøiet og besad en vis Færdighed, som gjorde det muligt for dem at udrette hundrede Ting, som de aldrig ved nogen tidligere Leilighed havde forsøgt.

Om ogsaa det Overskib, som Soløven nu fik, ikke var af en feilfri Form, var det dog forsvarlig sammensat og gjorde Skibet endnu stærkere, end det oprindelig havde været. Der blev tagen noget Hensyn til Isens Tryk, og Erfaring havde lært alle Robbefangere, hvor det væsentligste Forsvar mod Tryk af Isen burde anbringes. Linierne vare rigtignok ikke fuldkomne, men det var af mindre Vigtighed, da Skibets Bund, som ene havde nogen væsentlig Indflydelse paa dets Seilads, var aldeles som den var kommen fra den Konstners Haand, der oprindelig havde construeret det.

Efter fjorten Dages Forløb vare de nye Stødholter paa deres Plads og boltede, medens et nyt Sæt Barkholter var lagt uden om dem og forsvarlig boltede. Kalfatrejernene bleve satte igang, saasnart en Klædningstange var paa, og hele Arbeidet gik raskt fra Haanden. Dæksplanker havde man stor Mangel paa, thi i den frygtelige Nød for Brænde, som havde foranlediget det første Angreb paa Skonnerten, var denne Del af Skibet først bleven brændt, da den bestod af det mest brænd-

bare Materiale. Skandsedækket paa Skibet fra Vineyard var heldigvis helt, og dets Planker svarede ypperlig til Hensigten. De tjente til et nyt Skandsedæk, men hele det øvrige Dæk og Bakken skulde nu skaffes tilveie. Materialet blev pillet sammen fra de forskjellige Dele af de to Skibe, indtil et ret bekvemt og fuldkomment sikkert Dæk var bleven lagt over det hele Skib, idet Lugkarmene bleve tagne fra Daggetts Skonnert, der endnu ikke var bleven ophugget paa disse Steder.

Det er neppe nødvendigt at bemærke, at Isen tidlig var smeltet bort fra Klipperne paa Kysten. Hulerne vare alle forsvundne, inden det endnu havde toet en Uge, da den Stilling, i hvilken Iskagerne vare blevne opskruede, fremmede Smeltningen ved at udsætte saa stor en Overflade for den forenede Virkning af Blæst, Regn og Sol. Robberne begyndte atter at vise sig, hvilket blev anseet for et gunstigt Varsel. Der var en fjern Del af Kysten, fra hvilken Isen var bleven dreven bort af Vindene omkring det nordvestlige Forbjerg, hvor de allerede vrimlede. Ak, disse Dyr fremkaldte ikke længer Begierlighed i Robbefangernes Bryst. De tænkte ikke længer paa Vinding, men blot paa at frelse deres Liv og at naae tilbage til de beskedne Steder, hvor de havde levet, førend de havde begivet sig ud paa denne ulykkelige Reise.

Denne Robbernes Tilbagekomst gjorde et dybt Indtryk paa Roswell Gardiner. Han havde i den senere

Tid været mere tilbøielig til at tænke over religiøse Gjenstande, og hans Samtaler med Stephen vare endnu hyppigere end tidligere; ikke fordi Baadsthreren kunde oplyse ham om det ophoiede Emne ved sin Lærdom, thi i den Henseende stod Stimson langt tilbage, men Roswell fandt Opmuntring i hans Troes Dybde og Oprigtighed, der syntes at være hævet over alle Tvivl og al Forsagthed. Under de sorgeligste Øieblikke i Løbet af denne frygtelige Vinter havde Stephen bestandig været fortrøstningsfuld og ved godt Mod. Ikke en eneste Gang havde man seet ham vakle, uagtet Alle omkring ham havde tabt Modet og forudsaae det Værste. Hans Hjerte var ligesaa let, som hans Tro var stærk.

„Vi skulle hverken fryse ihjel eller døe af Sult," pleiede han at sige, „medmindre det er Guds Villie, og hvis det er hans Villie, stol da paa, Venner, at det vil være til vort Bedste." Hvad Daggett angaaer, da havde han opgivet Vraget, og det syntes ikke længere at opfylde hans Tanker. Da det blev fortalt ham, at Robberne vare komne tilbage, straalede hans Øine, og hans Natur robede nogle af dens brændende Længsler; men det var kun et Glimt af Mandens forrige Aand der snart skjultes under det Mørke, der om kort Tid skulde omhylle alle hans jordiske Tanker.

„Det er Skade, Gar'ner, at vi ikke have noget Fartøi beredt til dette Arbeide," sagde han dreven af det

første Indtryk, som denne Efterretning havde fremkaldt. „Saa tidlig paa Aaret kunde et stort Skib fyldes."

„Vi have Andet at tage Vare paa, Kaptain Daggett," var Svaret; „det maa først besørges. Hvis vi kunne komme bort fra Den her og i god Behold naae hjem til dem, der nu, frygter jeg for, begræde os som døde, have vi al Grund til at takke Gud."

„Nogle faa Skind kunne ikke skade, Gar'ner, selv naar et Fartøi er bleven raseret."

„Vi have en større Ladning, end vi kunne tage med os. Halvdelen af Skindene og al Olien maa vi lade tilbage. Skonnertens Last er altfor lille til at modtage Saameget af nogen Ting, at det kan udgjøre en Reise. Jeg maa ballaste med Vand og Proviant, og saa fylde det øvrige Rum med de bedste af vore Skind. Resten af Eiendommen maa opgives."

„Hvorfor opgive den? Lad et Par Folk blive tilbage for at passe paa den, og lad et Skib afgaae efter den, saasnart De er kommen hjem. Lad mig blive tilbage, Gar'ner, jeg er villig til det."

Roswell tænkte paa, at den stakkels Mand vilde blive ladt tilbage, enten han ønskede det eller ikke, thi de Symptomer, der i Tilfælde som Daggetts ere saa farlige, viste sig saa tydelig, at der ikke kunde være Tvivl om Udfaldet. Det var saa meget mærkværdigere, at han robede denne heftige Lidenskab, som vor Helt ved adskillige Leiligheder havde talt med ham om hans betænke-

lige Tilstand, og som Daggett havde udtalt, at han ventede, at det vilde blive hans Død. Stimson havde hyppig holdt Vonner med Daggett, og Roswell havde ofte paa hans eget Forlangende læst enkelte Kapitler af Bibelen for ham, hvilket havde frembragt et saadant Indtryk, at Kaptainen fra Vineyard tænkte mere paa sit Endeligt end paa de Interesser, der staae i Forbindelse med dette Liv. Saaledes stode Sagerne, indtil den tilsyneladende Tilbagekomst af, hvad han engang havde anseet for Lykke, vakte gamle Begjeringer og fremdrog Charaktertræk, som vare i Begreb med at tabe sig ved den nære Udsigt til det andet Liv. Alt dette saae og mærkede Roswell, og de Betragtninger, som fremkaldtes ved hans egen farlige Stilling, ved Tabet af saamange Kammerater, ved Daggetts sandsynlige Død og det beskedne og rørende Exempel paa Medfølelse, som Stimson gav, vare af den Natur, at de vilde have glædet Mary Pratts omme Hjerte, havde hun vidst Noget derom.

Men Øieblikkets store Formaal, Midtpunktet for alle vore Robbefangeres Forhaabninger og Engstelser, var den sleifede Soloves Gjenopbyggelse. Skjøndt det lange Tovejr havde været velgjørende for dem, maa vore Læsere dog ikke mene, at det var saadant et varmt Vejr, som man finder i den tempererede Zone. Der var ingen Blomster, intet Tegn paa Vegetation og, naar Vinden ikke blæste fra Nord, frøs det. Et Par Gange var der Omslag i Vejret, saa at det virkelig saae ud, som om

Vinteren vilde vende tilbage, og da den tredie Uge, i hvilken det omtalte behagelige Veir havde varet var til Ende, begyndte der en Storm fra Syd med Sne og Frost. Stormen begyndte omtrent Klokken ti om Formiddagen; førend Solen gik ned, og dengang vare Dagene temmelig lange, var enhver Passage omkring Huset allerede tilspærret af Snedriver. Adskillige Gange havde Folkene bedet om Tilladelse til at tage Seilene bort fra Huset forat faae Luft og Lys ind; men nu fandt man, at denne teltagtige Veranda var ligesaa nyttig, som den havde været hele Vinteren. Uden den vilde det ikke have været muligt for Folkene at forlade deres Bolig i hele tre Dage. Alt Arbeide maatte naturligvis opgives under dette Uveir, der alvorlig truede de ulykkelige Robbefangere med den Nødvendighed atter at hugge deres Skonnert op, som nu næsten var færdig, for at de ikke skulde fryse ihjel.

Veiret var vel ikke saa stadig koldt, som det havde været flere Maaneder i den forlobne Vinter, men da Kulden kom, efterat man saalænge havde glædet sig ved, hvad man i den Egn maatte kalde mildt Veir, fandt den Folkene lettere klædte og uforberedte paa den. Aldrig stod Thermometret under ÷ 20° (÷ 23° R.); dette var om Morgenen efter en bidende kold Nat, helleri ikke stod det saa lavt flere Timer efter hinanden. Men denne Kuldegrad var nu besværlig at doie, og man trængte til Ild og det en god Ild, dersom Folkene ikke

skulde lide af Kulden og tabe Modet. Maaskee Synet af Daggett, der ligefor deres Øine nærmede sig Døden formedelst Kuldens Virkninger, bidrog til at forøge Folkenes Uro og forledte dem til at være mindre sparsommelige med Brændet, end Folk i deres Stilling burde have været. Vist er det, at det blev meldt Roswell, da Uveiret var paa sit Høieste og Thermometret stod lavest, at der ikke var mere Brænde tilbage fra de to Skibe end til at vedligeholde Ilden i de næste otteogfyrretyve Timer. Man havde rigtignok bortstuvet lidt Brænde i Lasten, der var bestemt til at bruges paa Hjemreisen og muligvis kunde vare, indtil de naaede Rio; det kunde man først tye til, naar det holdt op at sne. Uden dette Tillæg til det Forraad, man havde i Huset, var det ikke rimeligt, at Folkene ret længe kunde udholde en saa streng Kulde.

Ifølge Roswells Ordre havde man naturligvis taget sin Tilflugt til ethvert Middel, man kunde udfinde, hvorved der kunde spares Brænde og erholdes Varme fra andre Kilder. Man brændte en Mængde Lamper, ikke smaa Kar opfundne til at give Lys, men saadanne Fakler, der ved festlige Leiligheder bruges til at oplyse fyrstelige Gaarde med, til hvilke man bruger Væger i Pundevis og Olie i Pottevis. Gammelt Seildug og Elephantolie leverede Materialet, og Reserve-Kabyssen, som var bleven sat op i Huset, medens den anden Kabys var bleven opsat ombord, tjente som Lampe. Ved disse

Midler erholdt man vel nogen Varme, men langt mere skinnende og ubehageligt Lys.

Det var, medens dette Uveir var paa sit Høieste, at Daggetts Sjel floi hen til det Sted, hvor de henfarne Aander befinde sig, for at vente paa den Time, da han skulde kaldes frem for Guds Domstol. For sin Død havde den ulykkelige Vineyarder en aabenhjertig og fortrolig Samtale med Roswell. Da hans sidste Time nærmede sig, bleve hans Feil og Vildfarelser ham mere indlysende, som Tilfældet i Almindelighed er med Mennesket, medens hans Efterladenhedssynder syntes aldeles at tilspærre Udsigten til de forbigangne Dage. Da var det, at hele Jorden i hans doende Øine ikke syntes at indeholde Noget, som kunde erstatte een Time helliget en oprigtig og ydmyg Gudsdyrkelse.

„Jeg er bange for, at jeg har holdt altfor meget af Penge," sagde han til Roswell, ikke en Time før han drog sit sidste Suk, „men jeg haaber, at det ikke saameget var for min egen Skyld som for Andres. Kone og Børn, Gar'ner, binde en Mand til Jorden paa en høist ufornuftig Maade. Robbefangeres Slægtninge ere vante til at høre om Ulykker, og Konerne paa Vineyard vide, at ikkun faa af dem have seet en Mand ved deres Side i deres gamle Alder. Det er alligevel haardt for en Hustru og Moder at erfare, at den Ven, hun havde valgt som sit Livs Ledsager, er bleven revet bort fra hende i sine Mandomsaar og i et fjernt Land. Stakkels Betsey!

det vilde have været bedre for os Begge, hvis vi havde ladet os noie med det Lidet, vi havde; thi nu maa den stakkels Kone ene sørge for Alt."

Daggett var nu i nogen Tid taus, skjøndt hans Læber bevægede sig, formodentlig i Bøn. Det var et sørgeligt Syn at see en Mand i sin Mandomskraft, hvis Stemme var stærk og hvis Hjerte endnu bankede med Liv, staae ligesom paa Randen af en Afgrund, som Alle vidste, at han snart skulde styrte ned i. Men Dommen var fældet, og ingen menneskelig Klogt kunde standse dens Fuldbyrdelse. Kort efter den nylig meddelte Bekjendelse og Beklagelse naaede Koldbranden til Livskilden, og Hjertet hørte op at slaae. For at undgaae de ubehagelige Følger af at beholde Liget paa saa varmt et Sted, blev det strax begravet i Sneen i en kort Afstand fra Huset.

Da Roswell Gardiner saae denne Mand, der saalænge havde hængt ved ham som en Igle i hans Jagen efter Guld, ligge som et følesløst Lig midt imellem Polarhavets frosne Isstykker, følte han en levende Paamindelse om alle jordiske Tings Forgængelighed. Hvor lidet havde han været istand til at forudsee Alt, hvad der var hændet, og hvor vare hans Beregninger og Forhaabninger ikke slaaede feil! Hvad var da den Forstand, som han var saa stolt af, og hvad Grund havde han til at stole paa sig selv med Hensyn til Alt, hvad der laae baade hinsides Vuggen og hinsides Graven — hint ubegribelige Forbigangne og dette uforudseelige Tilkommende,

mod hvilke alle levende Væsner ile! Roswell havde paa mange Maader lært Ydmyghed, den nyttigste Lære, et Menneske kan tilegne sig med Hensyn til det Forhold, der existerer mellem Guddommen og ham. Ofte havde han under Læsningen i den Bibel, som Mary Pratt havde givet ham, undret sig over den halsstarrige Maade, hvorpaa Guds udvalgte Folk var vendt tilbage deres „Afguder," deres „Lunde" og deres „hellige Steder;" men nu var det gaaet op for ham, at ogsaa Andre foer vild i dette vigtige Punkt, og at af alle Afguder, som Menneskene dyrke, var maaskee deres eget Jeg den mest forkastelige.

Ellevte Kapitel.

Omsider rygtedes det blandt Robbefangerne, at nu maatte man lade Ilden gaae ud, eller ogsaa var man nødt til at tage det Materiale, hvoraf Sengestederne vare lavede, eller andre nagelfaste Gjenstande i Huset, for dermed at fylde Kakkelovnene. Da det blev bekjendt, at man var kommen i denne yderlige Forlegenhed, brød Roswell gjennem den Snedrive, der næsten bedækkede Huset, og kom saa langt ud i det Fri, at han kunde danne sig en

Foreſtilling om, hvorlænge det daværende kolde Veir efter al Rimelighed vilde kunne vare. Indenfor Snedriverne, men udenfor Huſet, ſtod Thermometret paa 20 Grader under 0 (÷ 23° R.); men det var langt koldere i de frie Strømninger af den ſkarpeſte og meſt bidende Sondenvind, der nogenſinde kom hylende henover de ſtore Ismarker, ſom bedækkede Polarhavet. Det havde længe ophort at ſnee, men ikke forend der var falden en umaadelig Mængde, næſten dobbelt ſaameget, ſom de nogenſinde havde ſeet den Vinter paa Klipperne.

„Jeg ſeer ikke noget Tegn til Forandring, Mr. Hazard," bemærkede Roswell ryſtende af den bidende Kulde. „Vi gjøre bedſt i at gaae tilbage til Huſet, forend vi blive ſtivfrosne, thi vi have ingen Ild nu at varme os ved. Det er meget varmere inden Døre end ude i den fri Luft, hvad enten vi have Ild eller ikke."

„Der er mange Grunde til det, Kaptain Gar'ner," ſvarede Styrmanden. „Saamange Mennesker i saa lille et Rum, Lyet imod Blæſten og Snedriverne, Alt hjelper os. Jeg tænker, at vi denne Morgenſtund ville finde en ret god Thermometerſtand inden Døre."

Ved at undersøge det fandt man, at det kun viſte femten Grader under 0, hvilket gav en Forſkjel af fem Grader til Gunſt for Huſet i Sammenligning med det bedækkede Galleri under Teltet.

Efter en Raadſlagning blev det beſtemt, at alle Mand ſkulde nyde et rigtig godt Maaltid, afføre ſig de

fleste Klæder og gaae til Kois forat see, om det ikke var muligt at holde sig nogenlunde varm under Tæpperne. I det Hele taget antog man, at Koierne kunde gjøre mere Nytte paa den Maade, end hvis det Materiale, de bestod af, blev lagt i Kakkelovnen. En Time efterat Roswell og hans Styrmand vare komne tilbage fra deres korte Udflugt, var derfor hele Selskabet nedstuvet i Koierne under Stabler af Tæpper, Dyner, Seil og hvadsomhelst man ansaae for skikket til at vedligeholde den dyriske Varme og udelukke Kulden. Paa denne Maade tilbragtes sex og tredive Timer, thi Ingen havde Mod til at reise sig fra sit Leie og udsætte sig for den strenge Kulde, som ikke mildnedes ved Noget, der lignede Ild.

Roswell havde i de ti sidste Timer sovet den største Del af Tiden, og dette havde ogsaa de Andre omkring ham gjort. En almindelig Følelse af Døsighed var overkommet alle Folkene, og mange af dem følte, at deres Fødder og Ben vare ganske stive af Kulde uagtet den Mængde Sengeklæder, som de havde opdynget over disse Dele af deres Legemer. Ingen af dem vidste, hvor dybt Thermometret sank den frygtelige Nat, men de havde alle uvilkaarlig den Bevidsthed, at Intet af Alt, hvad de havde seet eller følt, kunde sammenlignes med denne rædsomme Kulde. Kulden var trængt ind i Huset og havde forvandlet Alt til en stivfrossen Masse. Koierne opherte at være varme, og saasnart man blottede en Haand,

en Skulder eller et Øre, følte man strax Smerte deri. Hovedet blev angrebet paa mange af Folkene, og det var vanskeligt at trække Veiret. En Følesløshed udbredte sig over de andre Lemmer, og dette var den sidste ubehagelige Fornemmelse, Roswell kunde erindre, da han atter faldt i en kort og urolig Søvn. Tilboielighеden til at sove var meget almindelig nu, men mange stred imod, da de vidste, at det var den almindelige Forløber for at fryse ihjel.

Vor Helt vidste ikke, hvorlænge han havde ligget i denne sidste Blund, som han fik hin mindeværdige Nat Da han vaagnede, fandt han, at der brændte et klart Lys i Huset, og han hørte En bevæge sig ved Kabyssen. Dernæst henvendte han sine Tanker paa sig selv og paa den Tilstand, hvori hans Lemmer befandt sig. Ved at gnide Fødderne imod hinanden fandt han dem saa følesløse, at han næsten ikke var sig bevidst, at de berørte hinanden. Forskrækket begyndte han en voldsom Gnidning, indtil han lidt efter lidt kunde føle, at den næsten standsede Blodcirculation igjen kom i Gang. Saa forskrækket havde Roswell været og saa ivrig havde han været beskjæftiget, at han ikke havde lagt Mærke til den Person, der bevægede sig omkring Kabyssen, førend den nærmede sig hans Koie med en Tinpotte i Haanden. Det var Stimson, som nu var oppe og paaklædt uden Skindklæder tilsyneladende i fuldkomment god Behold.

„Her er lidt varm Kaffe, Kaptain Gar'ner," sagde

den betænksomme Baadstyrer, „og saa maa De torne ud. Vinden er ved Guds Barmhjertighed sprungen om, og det har begyndt at regne. Nu tænker jeg, at vi for Alvor faae Sommer, saadan som den da kan komme blandt disse Robbefangerøer."

Roswell tog sex til otte Drag af Kaffén, der var rygende hed, og følte øieblikkelig, at en velgjørende Virkning udbredte sig gjennem alle hans Lemmer. Han sendte nu Stephen hen til de andre Køier med denne velgjørende Drik, satte sig overende i Køien og gav sig til at gnide sine Fødder og Ben med Hænderne. Bevægelsen, Gnidningen og den varme Kaffe gjengav ham snart Benenes Brug; han sprang ud af Køien og klædte sig hastig paa. Stimson havde tændt Ild i Kabyssen benyttende det allersidste Brænde, og Varmen begyndte at udbrede sig gjennem hele Bygningen. Men det var sandsynligvis dog alene Vindforandringen og den deraf følgende mildere Temperatur, der frelste Besætningen paa Skibet af Oyster Pond fra at lide den samme haarde Skjebne som Besætningen paa Soløven af Vineyard.

Ved Hjelp af den dampende Kaffe fik Stephen den ene Mand efter den anden ud af hans Køie, og da Blodet blev sat i Bevægelse ved Gnidning, kom alle Folkene snart paa Benene. Ved Undersøgelse befandtes det, at Tæer og Ører vare frosne paa alle de tre Sorte, og den sædvanlige Anvendelse af Sne blev nødvendig for dem. Temperaturen steg snart saameget, at Opholdet

derinde blev meget behageligt. Da varm Mad ansaaes for meget velgjorende, satte Stephen Bonner og Flesk over Ilden, og da Frosten var trukken ud af en Del Brød ved at blode det i koldt Vand, fik Alle et rigtig nærende og varmt Maaltid. Dette satte vore Robbefangere i godt Humeur, og man hørte ikke længere nogen Klage over Frosten.

Nu var det virkelig ikke længer koldt. Thermometret var gaaet op til 26 Grader over 0 (÷ $2^2/_3{}^0$ R.) inde i Huset, da Roswell tornede ud, og Kogningen tilligemed den Ild, Stephen havde antændt, samt Vindforandringen bragte snart Kvægselvet op til fyrretyve (+ $3^5/_9{}^0$ R). Dette var en oplivende Temperatur for dem, der havde indaandet Polarluften, og Nordveststormens Indflydelser vedbleve at tiltage. Regnen og Tøveiret frembragte atter en Vandflod, og Klipperne frembød i adskillige Timer et Syn, der kunde have faaet Niagara til at skjule sig af Skamfuldhed. Disse opheiede Scener træffer man hyppig paa Jordens mest øde Steder, thi Naturens tilfældige Phænomener overgaae ofte i Storhed og Skjønhed dens mest udmærkede daglige Bestræbelser

Den næste Dag ophørte Regnen, og Sommeren skulles virkelig at have indfundet sig. Vel stod Thermometret ved Middagstid i Skyggen kun paa otte og fyrretyve Grader (+ 7^0 R), men i Solen steg det endogsaa til enoghalvtjerds (+ 17^0 R). Lad dem, som have prøvet Extremerne af Varme og Kulde, forestille sig den Fryd,

det maatte være for vore Robbefangere at bevæge sig under saadan en Sol! Alle overflodige Klæder kastedes tilside, og mange af Folkene arbeidede endogsaa i Skjorteærmerne.

Da Sneen var forsvunden næsten ligesaa hurtig, som den var kommen, vare alle Mand i virksom Bevægelse. Ikke en Eneste af Besætningen havde Lyst til at udsætte sig for den Fare atter at doie Kulden paa Robbefangerlandet. Roswell selv var af den Mening, at den sidste strenge Kulde var Vinterens hendoende Anstrengelser, og at man ikke kunde vente mere Frost, hvilken Mening Stimson ogsaa delte. Seilene bleve tagne ned rundtomkring Huset, og de Gjenstande, som man havde isinde at tage med, bleve bragte ombord i Skonnerten saa hurtig, som den besværlige Vei vilde tillade det. Medens Styrmændene udforte denne Tjeneste, benyttede vor unge Kaptain den forste Leilighed til at undersoge Sagernes almindelige Tilstand paa Øen. I dette Øiemed steg han op paa Heisletten, og gik halvveis op ad Bjerget forat kunne see langt ud tilsos.

Han fik snart Vished om, at den sidste Vandflod havde skyllet al Isen og ethvert Spor af de Døde ud i Havet. Liget af Daggett var forsvunden tilligemed den Snedrive, i hvilken det var bleven begravet, og alle de døde Sælhundekroppe vare blevne bortskyllede. Kort, Klipperne vare saa nogne og saa rene, som om aldrig noget Menneskes Fod havde betraadt dem. Af den Omstændighed, at Sælhundeskeletter vare blevne fundne spredte

langsmed den nordlige Kyst, der nu var saa øde, sluttede Roswell, at den sidste Storm havde været usædvanlig voldsom og sandsynligvis af den Slags, der kun med lange Mellemrum indtræffer.

Men Isens Tilstand var den Sag, der mest interesserede ham. I Løbet af en Uge kunde Skonnerten gjøres klar til at gaae tilsøs, og det med Lethed; men der laae den indesluttet i en Ismark, der endnu bedækkede næsten alt Vandet indenfor Øgruppen. Da Roswell stod paa Klippen, hvorfra han havde Udsigt over Vigen, beregnede han den Strækning det vilde være nødvendigt at føre Skonnerten gjennem Isen, ved at gjennemsauge den, og det var gjennem en Mark, der var fire Fod tyk i en Strækning af mindst fem Kvartmil. Dette Arbeide forekom ham saa herkuliſk, at han endogsaa tænkte paa aldeles at forlade Skibet og begive sig bort i Baadene, saasnart det rigtig blev Sommer. Ved nærmere Overveielse blev denne Plan dog gjemt som en sidste Udvei, da de Farer, der vare forbundne med at møde Stormene i disse Have i aaben Hvalfangerbaad uden Ild, vare altfor store, til at man kunde tænke derpaa, saalænge nogen anden Udvei tilbød sig.

I Syd vare Isbjergene i Bevægelse, og en stor Flaade af dem gik tilsøs, kommende fra hine fjerne og ubekjendte Egne, i hvilke de vare blevne dannede. Oppe fra Bjerget talte vor Øst idetmindste Hundrede med regelmæssige Former, høie Tinder og Høisletteland. Det

var meget ønskeligt at komme foran disse „Sealper", thi nordpaa var Oceanet usædvanlig frit for alslags Is med Undtagelse af den, der laae nærmest ved Kerne.

Saalænge man med Sikkerhed kunde gjøre Regning paa Aarstidernes regelmæssige Forandringer, vidste Roswell, at han med Taalmodighed og Aarvaagenhed kunde fuldbyrde Alt i rette Tid. Men det var ingenlunde vist, at det var en sædvanlig Begivenhed, at den store Bugt saaledes var bleven fyldt med Markis, som det var skeet den foregaaende Vinter, dersom det omgivende Vands nuværende Tilstand var en Undtagelse istedetfor en Regel. Ved at undersøge Kysten fandt man imidlertid, at Regnen og den smeltede Sne havde fremkaldt enslags Rand, og at de stærke Storme, der havde blæst og endnu blæste, havde frembragt en lidt efter lidt tiltagende Gnidning, indtil der var opstaaet et aabent Rum paa en tredive Favnes Brede mellem den luv Side af Markisen og Klipperne. Dette var en vigtig Opdagelse, som gav Anledning til, at et alvorligt Spørgsmaal blev afgjort.

Paa Grund af det omgivende Lands Form var det ikke muligt, at Isen kunde flyde ud i en Masse i de første to til tre Maaneder, eller før der var smeltet Saameget, at der blev Plads for Ismarken til at passere Forbjergene og Pynterne. Af samme Grund vilde den aldrig have kunnet komme ind i Bugten, hvis ikke en anden Ismark, der strakte sig flere Somil ud i Havet, i Forening med Vind og Strøm havde virket med en uimod-

staaelig Kraft paa denne og sønderrevet dens Kanter, som om det havde været nylig opkastet Jord. Spørgsmaalet var nu, om man kunde faae Skonnerten ud af dens nærværende Leie og ud i aabent Vand.

Læseren erindrer formodentlig, at Soloven ved sin Ankomst til Øgruppen kom sydfra ind i den store Bugt, medens den siden under sine Bestræbelser for at komme nordefter var gaaet ud gjennem den modsatte Passage. Nu tænkte Roswell, at han lettere kunde undslippe ved at følge den første af disse Veie end ved at følge den sidste, og det af følgende Grunde. Ingen Markis havde nogensinde tilstoppet den sydlige Passage, der nu var fuldkommen klar; men Adgangen dertil var spærret derved, at Nordoststormen pressede den Ismark, som endnu fyldte næsten hele Bugten, ned imod Klipperne. Vinden maatte imidlertid snart springe om, og naar denne Forandring indtraf, var det klart, at Ismarken vilde sætte sig i Bevægelse i modsat Retning, og derved vilde den allerede omtalte Stribe aabent Vand fremkomme. Det var rigtignok en betydelig Strækning, ikke mindre end femten Kvartmile, og hele Veien skulde man gaae ganske tæt ved skarpe Klippekanter, der kunde trænge gjennem Skonnertens Sider ligesaa let som en Øre, hvis den kom i Berøring med dem; men denne Fare maatte kunne undgaaes ved Forsigtighed og betimelig Opmærksomhed.

Da man ikke kunde udfinde nogen bedre Plan til

at faae Skonnerten ud af dens nærværende Embargo, gik Styrmændene villig ind paa den ovenfor nævnte, og Forberedelser bleve gjorte til at iværksætte den. Da Vigen laae saa nær ved Nordoſtenden af Robbefangerlandet, er det rigtigſt at forklare, at Grunden til, at den samme Fremgangsmaade ikke kunde følges nordefter, var Breden af den store Ismark ſoværts og det Farefulde i at følge den nordlige Kyſt, naar den faſte Is forlod den, paa Grund af den Mængde ſonderbrudte Isſtykker, der omtumledes foran den, ſaalangt ſom Øiet kunde naae fra ſelve Klipperne.

Den tredie Dag efter Toveirets Begyndelſe gik Vinden igjen om til Sydveſt og blæſte haardt. Denne Omſtændighed ſatte ſnart Ismarken i Bevægelſe, ſom man havde ventet, og drev den over mod Vulkanen i nordlig Retning. Omtrent Klokken ſex om Morgenen meldte Hazard, at der begyndte at danne ſig en Stribe aabent Vand langsmed Klipperne, medens der var ſtore Fare for, at den Kanal, ſom var bleven aabnet fra Skonnerten til den nærmeſte Pynt nedenfor Klipperne, ſorat man kunde være belavet paa det omtalte Tilfælde ſkulde lukke ſig ved Trykket af Iſen udenfor paa den inde i Vigen. Den Strækning, ſom var bleven gjennemſaugrt ſorat danne den nævnte Kanal, overſteg ikke Hundrede Alen. Paſſagen var ikke meget videre end Skonnertens Brede, og man vil derfor let kunne indſee, hvor vigtigt det var

at faae den gjennem denne Kanal saa snart som muligt.

Endskjøndt adskillige nyttige Gjenstande laae adspredte paa Isen, og der endnu var andre, som skulde bringes over Klipperne fra Huset, blev der dog strax givet Ordre til at bringe Liner ud og sætte Fartøiet i Bevægelse. Folkene toge med Lyst fat paa Arbeidet, idet et Glimt af Haab om atter at see Hjemmet traadte frem for deres Indbildning, og fem Minutter efterat Hazard havde forkyndt Ordren, var Soloven af Dyster Pond kommen sex eller otte Gange sin egen Længde henimod Klipperne. Nu kom det farlige Øieblik. Havde Isen ikke været stærk mellem Forbjerget og det Sted, hvor Skonnerten nylig havde ligget, var den uden Redning bleven knust ved Lukningen af den konstige Kanal. Som det nu var, blev den indesluttet, og dens Fremgang blev standset; men Ismarken gjorde en Svingning formedelst Modstanden af den faste Is, som fyldte hele Vigen østen for Kanalen; og forend der var skeet nogen Skade, begyndte denne at aabne sig langt hurtigere, end den havde lukket sig. I det Øieblik Fartøiet var befriet, toge Folkene igjen fat paa Trælletougene og løb det op til Klipperne med et Hurra! Der aabnede sig netop en Strimmel Vand, men Folkenes Bevægelse havde været saa hurtig, at den endnu ikke var bred nok til at Skibet kunde gaae videre, og man fandt det nødvendigt at vente, til at Passagen blev saa bred, at det kunde fortsætte Farten. Mellemtiden

blev benyttet til at bringe de Gjenstande ombord, som man havde ladt tilbage.

Klokken ni var Alt ombord, og den bugtede Kanal, som fulgte Kystens Krumninger, saaes nu saa langt Øiet kunde række; Trælletougene bleve bemandede, og der blev givet Ordre til at sætte sig i Bevægelse. Roswell følte nu, at han var ifærd med det vanskeligste af alle sine Foretagender. Den fortvivlede Fart mellem Isbjergflaaden og det andet Forsøg paa at komme tilsøs vare i visse Henseender ikke saa farlige som dette. Ismarken havde nu i flere Uger sat frem og tilbage, og ved Gnidning mod Klipperne, hver Gang den vendte, var den aabne Vandstribe bleven forøget, og man havde ved Jagttagelse forvisset sig om, at disse Forandringer indtraf med kort Varsel. Dersom Vinden skagede sig om med Solen, eller der indfandt sig en af disse Haves uberegnelige Strømninger, vilde Skonnerten sandsynligvis blive slaaet istykker eller malet til Støv i Løbet af et Par Timer. Det var derfor af den yderste Vighed, at man ikke spildte et Øieblik.

Adskillige Gange i Løbet af den første Time standsedes Skonnertens Bevægelse, fordi der ikke var tilstrækkelig Plads til at passere mellem de fremspringende Klippepynter og Randen af Isen. To Gange blev der skaaret Passager ved Hjelp af Saugen, da Isens Bevægelse ikke svarede til Robbefangernes Utaalmodighed. Efter en skjebnesvanger Times Forløb var Skibet imidlertid bleven

halet halvanden Kvartmil frem, og havde naaet en Krumning i Kysten, hvor det aabne Vand var over halvtredsindstyve Favne bredt, og hvor Skibet kunde komme let og hurtig frem. Klokken to var Soloven i hvad man kunde kalde Bunden af den store Bugt, tre til fire Semil fra Vigen og paa det Sted hvor det lange lave Forbjerg begynder at skyde ud i sydostlig Retning. Da man nu kunde mærke Vinden over Klipperne, blev Foretopseil sat til tilligemed Underseilene — men disse vare dog for det Meste i Stille under Landet — og alle Mand bleve tagne ombord, da Skibet gjorde stærkere Fart for Seilene end ved Hjelp af Trællerougene. Det blæste meget frisk, og efter en halv Times Forløb fik man det sydostlige Forbjerg i Sigte, skjendt man var klos inde under Klipperne. Ti Minutter derefter var Soloven under rebede Seil strækkende sydost over i fuldkomment rent Vand.

I Begyndelsen var Roswell Gardiner tilboielig til at glæde sig over, at det vigtigste Foretagende nu var lykkedes ham, men ved nøiere at see efter, hvorledes Sagerne stode, lærte han snart at ydmyge sig; thi han opdagede, at han i Virkeligheden kun havde gjort Begyndelsen.

Skjondt der ikke var synderlig megen Markis Syd for Ogruppen og i dens umiddelbare Nærhed, var der en utallig Mængde Bjerge. Vel kom disse flydende Bjerge ikke nær til Passagen, thi da Vandet der var

grundere, ſtandſede de, inden de kunde komme derind. Ikkedeſtomindre blokkerede en hel Flaade af dem hele Gruppen, ſaalangt Øiet kunde naae baade i Øſt, Veſt og Syd eller langsmed hele Linien af den ſydlige Kyſt. Det var forſt tvivlſomt, om Skonnerten nogenſinde kunde krydſe igjennem ſaadanne Farer, og ſtrax efter blev det viſt, at det var umuligt. Havde Vinden været gunſtig, vilde Vanſkeligheden ikke have været uovervindelig, men med en lille Storm og Vinden ſtik imod, kunde der ſlet ikke være Tale derom. Man maatte vælge en anden Fremgangsmaade.

Der var flere Alternativer at vælge imellem. Det ene var at gaae helt udenom Gruppen gaaende oſten om Vulkanen, hvor ingen af Folkene havde været; og det andet var at folge den oſtlige Rand af Bugten holdende ſig paa Inderſiden af den og ſtolende paa at finde en Aabning, gjennem hvilken Skonnerten kunde forcere ſig ud i aabent Vand nordpaa. Efter en kort Raadſlagning med ſine Styrmænd beſtemte Roswell ſig til at forſoge det ſidſte.

Da den Cours, ſom nu ſkulde ſtyres, var plat for Veiret, ſloi det lille Fartoi, ſom nu var bleven lettet for ſaa ſtor en Del af Overſkibet, gjennem Vandet med en uhyre Fart. Den væſentlige Grund til Frygt ved at forſoge denne Udvei var Sandſynligheden af, at Markiſen ſkulde drive tilbage imod Klipperne i den nord-oſtlige Del af Bugten, ſom de med denne Sydveſtvind

nødvendigvis maatte have under Læ. Skulde dette vise sig at blive Tilfældet, vilde man finde det umuligt at gaae videre, og Skonnerten vilde blive indesluttet, da det ikke vilde blive muligt at trælle den tilbage ret imod den haarde Kuling. Trods disse Muligheder holdt Roswell gaaende, thi han saae tydelig, at i et saadant Øieblik var alt Andet bedre end Vankelmodighed.

Den Fart, hvormed det lille Fartøi fløi afsted for Stormen i fuldkomment smult Vand, satte snart vore Robbefangere bedre istand til at bedømme deres Udsigter. Udkigerne tilveirs, af hvilke Hazard var den ene, gav stadig Melding om, hvad de kunde see.

„Hvorledes seer det ud forude, Mr. Hazard?" spurgte Roswell omtrent Klokken fem om Eftermiddagen, netop som Skonnerten kom klos ind under Siden af den rygende Vulkan, der altid havde interesseret ham meget, uagtet han aldrig for havde faaet Tid til at besøge den. „Er der ingen Fare for at torne paa Grund, saa klos som vi ere inde under denne Ø?"

„Det troer jeg ikke, Sir. Da vi vare i Land her, holdt vi hele Tiden Loddet gaaende, og vi havde to Favne Vand klos op til Strandbredden. Efter min Mening, Kaptain Gar'ner, kunne vi dristig lobe langsmed dette Land."

„Og hvorledes seer det ud forude? Jeg har just ikke Lyst til at blive indeklemt her klos op til en Vulkan,

der kan kvæle os Alle med sin Rog, forend vi vide, hvor vi ere."

„Med den Vind er der ikke stor Fare for det. Disse Vulkaner ere dog ikke Andet end Legetoi. Regen driver imod Nordost. Naa, det var et ordentlig Brag."

Netop som Hazard pralede af Vulkanernes uskadige Charakter, affyrede den i Nærheden af dem en Kanon, som Folkene siden kaldte det, udslyngende en stor Mængde Aske og Stene, der ledsagedes af nogle skarpe flammende Lyn. Alle de lettere Dele dreve bort i Læ, men de tungere fulgte samme Lov som Projectiler, og spredte sig i alle Retninger. Adskillige temmelig store Stene faldt ganske tæt ved Skonnerten, og nogle mindre kom lige ned paa Dækket.

„Det gaaer nok ikke an at stoppe op her forat kege vor Potte," raabte Roswell til Styrmanden. „Vi maa see at komme bort herfra saa hurtig som muligt."

„Komme bort herfra, Sir? Der er Intet forude, som standser os, skjondt længere hen mod det østlige Forbjerg seer det ud, som om Markisen er indeklemt."

„Hold godt Udkig, Sir, og see især efter en Aabning mellem de mindre Øer forud. Jeg haaber, at de Strømninger, som løbe imellem dem, skulle aabne os fri Passage i den Retning."

Disse Ord forklare nøiagtig, hvad der indtraf. Skonnerten holdt gaaende, idet den nærsten skurede sig op imod Vulkanens Fod, saaat Hjertet mange Gange

hoppede i Livet paa Roswell, naar han troede, at de maatte torne imod, men de gik klar. Hele Tiden fulgte det ene Brag efter det andet fra Krateret, og voldsomme Udbrud fandt Sted, der ledsagedes af Flammer og kulsort Rog. Mange Gange var Skonnerten saa nærved Faren, at den kun med Nod og neppe slap derfra, thi Stene saa tunge, at de kunde have gaaet igjennem dens Dæk og Bund, faldt paa Isen udenfor dem, men den Haand, som saa naadig havde frest dem fra mange forskjellige Farer, var ogsaa her beskjermende udstrakt over dem, og Skonnerten ramtes ikke af Noget, der var saa stort, at det kunde skade den.

Denne Frelse gjorde et dybt Indtryk paa Roswell. Indtil sidste Vinter havde han været vant til at betragte Ting og Begivenheder som Noget, der fulgte af sig selv. Denne tankeløse Ligegyldighed, der er saa almindelig hos Folk, som have Lykken med sig, udstrakte sig endogsaa til de mest ophoiede Tegn paa den guddommelige Almagt; thi vor Helt saae ikke Andet paa Himlen en stjerneklar Nat end de blinkende Lys, som blot syntes ham stillede der, forat oplyse denne Klodes Morke. Hvor ganske anderledes betragtede han nu Gjenstandene i Naturen og deres Oprindelse! Om det kun var et Insekt, forestillede hans Sjel sig levende dets vidunderlige Mekanisme, dets Skjonhed, dets Nytte. Ingen Stjerne syntes ham ringere, end hvad Videnskaben og Eftertanken har lært os, at den er, og det Ærefrygt indgydende Væsen, som har

skabt Alt, som styrer Alt og dommer Alt, blev bestandig en Gjenstand for hans Betragtninger, naar han saae paa det mindste af hans Værker. Følelser, der saaledes vare mildnede ved Ydmyghed, gjorde ham let modtagelig for disse den christlige Troes Hovedsætninger, som ere blevne helligede ved den almindelige Kirkes Tro lige siden Miraklernes Tid, og som nu med Tiden ere blevne ærværdige. Dristig og anmassende maa den være, som indbilder sig, at hans Forstand kan rette saa gamle og ophøiede Vildfarelser, og at Guds Kirke skulde have faaet Lov til at skride frem gjennem Aarhundreder i den ulykkeligste Afgudsdyrkelse, forat rives ud deraf ved hans ensidige og sneverhjertede Philosophies anmassende Fornuftslutninger.

Folkene paa Soloven følte sig mindre grebne af det, de saae, end deres unge Kaptain. Deres Hjerter følte sig lettede ved Udsigten til snart at befries fra de Gjenvordigheder og Farer, som de havde udstaaet; og ved hvert Udbrud af Vulkanen loe de, saasnart de ikke længere kunde naaes af de nedfaldende Stene og de paastode, at Bjerget affyrede en Salut til Ære for deres Afreise. Saadan er Forskjellen mellem Mennesker, hvis Hjerte og Aand have underkastet sig Troens Lov og dem, som tankeløst følge Begivenhedernes Strom. Skonnerten passerede hurtig forbi en lille klippeagtig Ø og begyndte at dreie mere til Vinden, efterat den havde fulgt langs med Bugten, netop som Hazard kom til den Overbevis-

ning, at Ismarken var dreven ind imod den yderste Ø af Gruppen, og at det vilde være umuligt at komme ud i aabent Vand, ved at holde gaaende. Idet han vendte sig forat finde en Bugt eller et andet sikkert Sted, hvor Farteiet kunde vente paa en gunstig Forandring, saae han en snever Aabning i Læ af den lille Ø, man et Øieblik iforveien havde passeret, og saavidt han kunde see, førte den ud i aabent Vand.

Det var for sent at holde af for Indløbet til Passagen, da der var Is tæt i Læ, men heldigvis var der Plads til at stagvende. Efterat Hazard havde praiet Roswell, dreiede Skonnerten strax klos til Vinden, Roret blev lagt i Læ, og den snurrede rundt som en Top. Der blev mindsket Seil, medens Skonnerten gik igjennem Vinden, og da det lille Skib var klar til at falde af for Passagen, havde det ikke andre Seil til end Forretopseil, Klyver og klosrebet Storseil. Under denne Seilføring foer Skibet afsted, idet det næsten skurede opad Klipperne paa den lille Ø, men uden at støde paa. Tyve Minutter efter var det aldeles klar af Gruppen og ude i aabent Vand.

Om Natten blev man en hel Del besværet af sønderbrudt Markis, som Havet var temmelig fuldt af, men ved stor Agtpaagivenhed undgik man enhver alvorlig Beskadigelse. Heldigvis vare Nætterne nu korte, og Tusmørket varede længe baade Morgen og Aften; da Solen

atter kom tilsyne, kastede den et oplivende Skær over de oprørte Vande.

Vinden blev staaende i Sydvest i tre Dage, og hele den Tid kulede det haardt. Ved Nattens Frembrud den paafølgende Dag var Havet frit for Is, og der blev sat Alt til, hvad trække kunde. Omtrent Klokken 9 om Morgenen paa den fjerde Dag saaes et Punkt hæve sig op over de rullende Bølger, som med hvert Minut blev høiere og tydeligere. Et Par Timer slingrede Søloven afsted for en vestlig Storm mod Kap Horns Hermit paa sin bagbords Boug i en Afstand af tre Somil. Hvor mange farefulde Scener og bitre Øieblikke trængte ikke ind paa den unge Roswell Gardiners Sind, da han erindrede Alt, hvad der var foregaaet i de ti Maaneder siden den Dag, da han kom frem fra sit Skjul bag hine vilde Klipper! Hvor oprørt Havet end var, og hvor frygtet Stedet end var blandt Søfolk, betragtede han det dog som etslags Tilflugtssted, da han kom fra et endnu mere oprørt Hav. Han vidste vel, at en Vinter her vilde være temmelig besværlig; men han havde nylig tilbragt en Vinter paa et Sted, hvor man intet Brændsel kunde faae, medmindre man havde bragt det med. Tyve Dage senere seilede Søloven atter fra Rio efterat have følgt al den Olie, der var tilbage, og forsynet sig med Proviant, hvortil Skibet nu høilig trængte. En stor Del af den tilbageblevne Proviant var bleven fordærvet ved at blive tøet, og da Skonnerten atter løb ind i den

brasilianske Hovedstads herlige Havn, trængte man betydelig til Levnetsmidler. Derpaa fulgte det Vindstille og den Slovhed, der altid hersker omkring Ækvator, hvor Dag og Nat ere lige lange og hvor ingen Inclination af Jordens Axe mod dens Banes Plan indvirker paa Klimaet, saa at der bliver Forskjel paa Sommer og Vinter.

Tyve Dage derefter lob Skonnerten for smaa Seil ind imellem nogle lave sandige Øer i Sydostpassaten. Den sogte en Ankerplads, og da en saadan var funden, kastede den Anker, Baadene bleve satte i Vandet, og Roswell Gardiner gik iland.

Tolvte Kapitel.

Paa Oyster Pond var Solen ikke standset i sit hurtige Lob omkring Solen, medens alle disse Begivenheder foregik i Sydpolarhavet. Sommeren var forloben, den Sommer, som skulde have bragt Robbefangerne hjem, og Efteraaret var kommen forat kolne saavel Forhaabninger som Legemet. Vinteren medforte ingen Forandring. Man horte Intet om Roswell og hans Ledsagere, og man kunde hellerikke have hort Noget fra dem, med mindre det skulde være skeet ved et Mirakel.

Mary Pratt nævnede ikke længere Roswell i sine

Bønner. Hun troede ganske bestemt, at han var død, og den puritanske Lære sagde hende, at denne den skjønneste og kjereste af alle Christendommens Skikke, at bede for de Afdøde, var forbunden med en Tro, som det var kjetterst at nære. Vi give os ikke ud for selv at have tydelige og klare Forestillinger om dette Emne, naar undtages en bestemt protestantisk Utilbøielighed til at troe paa de Misbrug, der drives med Skjærsilden; men vi ønske oprigtig, at saadanne Bønner kunde have den Virkning, som en saa stor Del af den christne Verden tillægger dem. Men Mary Pratt var mindre liberal i det Kapitel, end vi ere. Roswell Gardiners Navn kom derfor aldrig over hendes Læber, naar hun bad, skjøndt der neppe gik et Øieblik, uden at hans mandige Skikkelse stod for hendes indre Øie. Han levede endnu i hendes Hjerte, og derfra søgte hun ikke at jage ham bort.

Hvad Diakonen angaaer, da havde Alderdom, Svagelighed og Bekymringer bragt ham hans Endeligt nær. De Lidenskaber, som havde opfyldt ham, medens han endnu var rask, vendte sig nu imod ham og tærede paa hans Livskraft. Det er mere end sandsynligt, at han vilde have levet adskillige Maaneder, maaskee adskillige Aar længere, hvis ikke Pengegridskhedens onde Aand havde bidraget til at forværre den Sygdom, han led af. Som Sagerne nu stode, løb Sandet hurtig ud af hans Timeglas, og den dygtige Doktor Sage underrettede Mary

om Usandsynligheden af, at hendes Onkel og Beskytter kunde leve ret længe.

Det er mærkeligt, hvorledes Interessen for en rig Mand pludselig lever op blandt hans Slægtninge og mulige Arvinger, naar hans sidste Time nærmer sig. Diakon Pratt var bekjendt for at være en velhavende Mand; man antog, at han eiede en tredive til syvretyve Tusind Dollars, hvilket for tredive Aar siden blev anseet for Rigdom blandt Østenderne; og enhver menneskelig Skabning i Old Suffolk, der enten hørte til den overveiende Majoritet eller den mere udvalgte og klogere Minoritet, der paa nogen lovmæssig Maade kunde gjøre Fordring paa at blive erindret af den døende Mand, samledes om hans Dødsleie.

Under disse Omstændigheder maatte Mary Pratt, der saalænge havde pleiet ham i hans Sygdom og mildnet hans Lidelser, nødvendigvis fremtræde som en meget ubetydelig og underordnet Person. Andre, der stode i samme Grad af Slægtskab til den døende Mand, og to, en Broder og en Søster, der vare ham endnu nærmere, havde deres Fordringer, og vare aldeles ikke tilbøielige til at give Afkald paa dem. Gjerne vilde stakkels Mary have bedet ved sin Onkels Leie, men Pastor Whittle havde paataget sig denne høitidelige Pligt, da man ansaae det for rigtigst, at der ved en Persons dødelige Afgang, som saalænge havde opfyldt en Diakons Plads, skulde tages Hensyn til Skikkene i hans Forsamlinger. Adskillige

af Slægtningene, som nylig vare ankomne, og som ikke vare saa bekjendte med Forholdet mellem Diakonen og Præsten, beklagede indbyrdes, at denne Sidste gjorde altfor mange upassende Henhydninger til Menighedens pecuniaire Forfatning, og specielt at han saa godt som ligefrem havde anmodet Diakonen om at stifte et Legat, som kunde sætte de Efterlevende istand til at lade Forsamlingshuset male, opføre en ny Hestestald, kjøbe nogle bedre Kakkelovne og forsyne Huset med nye Bænke. Disse beskedne Forlangender, hviskede man — thi Alt blev dengang hvisket — vilde medtage omtrent Tusinde Dollars af Diakonens surt erhvervede Penge, og det blev omtalt som en Uretfærdighed imod den Mand, der stod i Begreb med at stige ned i Graven, hvor intet Jordisk kunde være ham til nogen Nytte.

Diakon Pratt blev haardt beleiret i de sidste Uger af sit Liv. Mange vare de Vink, som bleve givne om Nødvendigheden af, at han gjorde Testament, skjendt Broderen og Søsteren, der stolede paa den Ret, Loven hjemlede dem, kun sagde Lidet om den Gjenstand, og dette Lidet var snarere om det Upassende i at plage en Mand, der befandt sig i en saadan Tilstand som deres Broder, med Forretninger af en saa gribende Natur. Den Omstændighed, at disse vigtige Personer modsatte sig denne Plan, gjorde sin Virkning, og de fleste af Slægtningene begyndte at beregne det mulige Beløb, der efter den Tids Arvelov kunde tilfalde Enhver af dem. Den

fortræffelige og uforlignelig vise Commune i New York havde endnu ikke naaet den overordentlige Gavmildhed, som den nu saa hurtig nærmer sig. Dengang tænkte man endnu ikke paa Skyldneren som Kreditors nærmeste Arving, og man dromte ikke endnu om dette behagelige, men upraktiske Forlangende af en falsk Philanthropi, der kaldtes Homestead Exemption Law. New York var dengang en sund og kraftig Commune, der vel kunde begaae Feilgreb — Mennesket er jo altid udsat for at feile — men Kontrollen med Communens Anliggender var endnu ikke kommen i Hænderne paa rene Kvaksalvere, hvis Uvidenhed og Kvaksalveri ansporedes af den laveste Lidenskab for Majoriteter. Blandt Andet, som dengang blev respekteret, var Testamenter; men det var ikke bekjendt for et eneste Individ blandt alle dem, der opfyldte Diakon Pratts Bolig, at den døende Mand aldrig havde kunnet samle saameget Mod, som var nødvendigt for at opsætte et saadant Dokument. Han havde Frihed til at handle, men han fandt ikke for godt at benytte sig af denne Frihed. Havde han levet endnu nogle Aar, vilde han være kommen i Besiddelse af en saa ophøiet Frihed, at han ikke vilde have kunnet bortforpagte en Eiendom, eller inddrage et almindeligt Tilgodehavende uden at komme ind under den politiske Jordbrugers Harve.

Aarstiden var rykket frem til Begyndelsen af April Maaned, og denne Maaned er ialmindelighed mild og

balsamisk paa Kysten, skjøndt den er underkastet betydelige og pludselige Temperaturforandringer. Paa den Dag, til hvilken vi nu ønske at henflytte Scenen, stode Vinduerne i Diakonens Soveværelse aabne, og den milde Sondenvind viftede hen over hans blege og indfaldne Kind. Døden var nær, skjøndt Livsprincipet kæmpede haardt med „Rædslernes Konge." Nu var det, at Utilstrækkeligheden af den vildfarende og pharaæiske Tro, som saalænge havde holdt denne Religionens Forkynder i et Trældomsbaand, der var mere trykkende end aabenbare og erklærede Synder, og som han sit hele Liv igjennem snarere havde spekuleret i end sat sin Lid til — tydelig viste sig for ham, saa at han i denne Time langtfra kunde føle sig beroliget. Der havde altid været altformegen Egenkjerlighed i Diakon Pratts Temperament til at gjøre hans Tro saa ydmyg og andægtig, som den skulde være. Det nyttede ham aldeles Intet, at han var Diakon, eller at han havde holdt lange Bønner paa Markedspladsene, hvor Folk kunde see ham, eller at han, som han pleiede at sige, havde gjort saa Meget for Exemplets Skyld. Alt dette havde ikke været tilstrækkeligt til at rense hans Hjerte for Verdslighed, og han famlede nu omkring i en usikker Troes Mørke efter det sande Lys, som skulde lede hans Fjed til en anden Verden

Doktoren befalede, at Alle med Undtagelse af et Par af de nærmeste Slægtninge skulde forlade den døende Mands Værelse. Blandt disse sidste var den fromme og

kjerlige Mary, der gjerne vilde være hos sin Onkel i denne hans største Nød. Hun tænkte ikke længer paa hans Gjerrighed, paa at han havde drevet Aager og havde levet saa meget for sig selv og saa lidt for Gud. Medens hun var beskæftiget med at pleie den Syge, kom der Bud til hende, at Lokke-Joseph var ude i Gangen og ønskede at tale med hende. Hun gik ud til den gamle Fisker og fandt ham staaende ved et Vindue, der vendte mod Øst, og hvorfra man følgelig kunde see ud over Gardiners Bugt.

„Der er hun, Miss Mary," sagde Joe og pegede ud af Vinduet, medens hele hans Ansigt glødede af Henrykkelse og Brændevin. „Det burde strax fortælles Diakonen, at hans sidste Timer kunne blive lykkeligere end de, han har tilbragt i den sidste Tid. Det er hende, skjøndt jeg ikke strax kunde kjende hende."

Mary saae et Skib staae ind imod Oyster Pond, og hun var saa bekjendt med Gjenstande af den Natur, at hun strax saae, at det var en Skonnert; men saa fuldstændig havde hun opgivet Soloven, at det ikke faldt hende ind, at det kunde være dette længe savnede Skib.

„Hvad er det, Du peger paa, Joe?" spurgte den forundrede Pige i al Uskyldighed.

„Paa det Skib der — paa Soloven af Sterling, som saalænge har været savnet, men som nu atter kommer frem, just som Rhederen er i Færd med at kaste los fra denne Jord."

Joe kunde have talt i en hel Time; han snakkede væk i to til tre Minutter med Hovedet og Halvdelen af sit Legeme ude af Vinduet uden at afbrydes af Mary, der sank ned i en Stol for ikke at falde om paa Gulvet. Endelig fattede den kjære Pige sig og talede.

„Det kan Du dog ikke være fuldkommen vis paa, Joe," sagde hun; „denne Skonnert synes mig ikke at ligne Soloven."

„Det synes den mig hellerikke i visse Dele; men i andre ligner den. Overskibet lader til at være helt forandret, og det er meget lavt. Men ingen anden Forretopseilsskonnert kommer nogensinde ind den Vei, og jeg kjender ingen, som det kunde være rimeligt, vilde gjøre det. Ja, ved Jupiter, der kommer det samme blaa Flag, som jeg hjalp til med at sye, og som det blev bestemt, skulde være Diakonens Signal. Der kan ikke være nogen Feiltagelse nu."

Joe kunde gjerne have talt en halv Time endnu uden at blive afbrudt, thi Mary havde begivet sig til sit eget Værelse, efterladende ham med Hovedet og Halvdelen af Kroppen ude af Vinduet, hvor han endnu en Stund anstillede sine Betragtninger og Gisninger, medens den Person, som han indbildte sig at tale til, laae paa Knæ og opsendte sin Tak til Gud! En Time senere var al Tvivl fjernet; Skonnerten kom ind mellem Oyster Pond og Shelter Island og ilede henimod det velbekjendte Værft.

„Er det ikke vidunderligt, Mary," udbrød Diakonen, rigtignok med hul Stemme, men med et Liv og en Kraft, som ikke syntes at staae i meget nær Forbindelse med Døden, — „er det ikke vidunderligt, at Gar'ner endelig kommer tilbage! Hvis han blot har udført sin Pligt imod mig, vil dette være mit Livs største Vovestykke og gjøre mine Dages Aften lykkelig. Jeg haaber, at jeg altid har været taknemmelig for enhver Velsignelse, og jeg er vis paa, at jeg er det for denne. Giv mig Velstand, og jeg skal ikke glemme det. De have bedet mig om at gjøre Testamente, men jeg sagde dem, at jeg var altfor fattig til at tænke paa saadant Noget, og da min Skonnert er kommen tilbage, faaer jeg vel flere Vink af den samme Slags. Skulde der tilstøde mig Noget, Mary, kan Du fremtage det forseglede Papir, jeg gav Dig at gjemme, og det vil nok tilfredsstille dem Alle. Du maa huske paa, det er adresseret til Gar'ner. Der staaer ikke Meget i det, og der vil neppe blive tænkt Meget paa det, men saadant som det er, er det det sidste Dokument jeg undertegner, medmindre jeg skulde blive bedre. At tænke sig, at Gar'ner virkelig er kommen tilbage! Det har givet mig nyt Liv, og om en Ugestid vil jeg kunne være oppe igjen, naar han blot ikke har glemt Klippen og den skjulte Skat!"

Mary Pratts Hjerte havde ikke været saa let i mange, mange Dage, men det smertede hende at være Vidne til denne vedholdende Længsel efter jordisk Gods. Hun vidste, at hendes Onkels Dage, ja hans Timer vare

talte, og skjondt Lampen et Øieblik var blusset op, fordi der var gydt ny Olie i den, var dog Vægen næsten fortæret, og den maatte snart gaae ud, om saa Roswells Held aldrig havde været saa stort. Efterretningerne om den pludselige og uforudsete Tilbagekomst af et Skib, der saalænge havde været anseet for tabt, udbredte sig som en Lobeild over hele Byen og forogede betydelig Interessen for den doende Mands Tilstand hos hans Slægtninge. Havde han hidtil været en Gjenstand for deres Omsorg, blev han det nu dobbelt. Et Skib fragtet med Sælskind vilde i og for sig have vakt stor Opsigt; men paa en eller anden Maade var Diakonens store Hemmelighed om den nedgravede Skat sluppen ud, sandsynligvis ved hans Lamentationer under hans Sygdom, og skjondt man ikke vidste rigtig Besked, forogedes dog derved i hoi Grad de Forventninger, som stode i Forbindelse med Skonnertens uventede Tilbagekomst. Kort, det vilde ikke have været let at tænke sig en Omstændighed, som mere kunde tjene til at forøge de levende Følelser, der dengang herskede i Anledning af Diakon Pratt og hans Efterladenskaber end Solovens Ankomst netop i dette Øieblik.

Og det ankom virkelig dette af Stormen omtumlede, af Isen indesluttede, halvt ophuggede og halvt opbrændte lille Skib, efterat have passeret saa lang en Vei over Oceanet, som kunde have udgjort et halvt Dusin almindelige Sørejser! Det var virkelig den Læseren saa vel bekjendte Skonnert, der nu bjergede sit Storseil og sin Klyver,

idet den faldt af alene for Forretopseil ned imod Værftet, hvor der nu var samlet en Sværm af nysgjerrige Mennesker; thi ethvert menneskeligt Væsen, der paa nogen Maade kunde, havde begivet sig derhen. Med Drenge og Fruentimmer var der vistnok henved Hundrede paa Værftet og blandt dem var Storstedelen af de ængstelige Slægtninge, som opholdt sig hos Skibets Eier, medens han laae paa sit Yderste. Det var maaskee temmelig naturligt, at de nærværende Omstændigheder overforte deres Interesse for Diakonen paa Skonnerten, hvilken de betragtede som en livlos Del af en Eiendom, som snart intet Levende stod i Forbindelse med.

Lokke-Joseph var etslags Orakel under saadanne Omstændigheder. Han havde tilbragt sin Ungdom tilsøs, havde ofte omseilet Kap Horn og var bekjendt for at besidde en stor Mængde Kundskaber om Skibe af alle Slags og enhver Storrelse. Han blev nu raadspurgt af Alle, som kunde komme ham nær, og hans Mening blev modtagen som en res adjudicata, som Juristerne udtrykke sig.

„Det er Baaden," sagde Joe og kaldte Soloven ved et Diminutiv som et Bevis paa sit skarpe Blik; „ja, det er Fartoiet selv, men hun ligger svært dybt i Vandet! Aldrig har jeg seet en Skonnert af hendes Drægtighed komme ind fra en Reise med Spygatterne saa langt nede ved Vandgangen. Troer Du ikke, Jim, at der maa være Noget tungere end Skind i dens Last, forat trykke hende saa dybt ned i Vandet?"

Jim var en anden Fiſker, der levede af at fange Østers, Muslinger, Fisk og andre af de omliggende Bugters Skatte. Han var ingenlunde en saa anseet Autoritet som Lokke-Joseph, men paa et Værft var han altid en Autoritet.

„Jeg har aldrig seet Magen," svarede Jim. „Den Skonnert maa have gjort det Meste af Reisen under Vand. Hun ligger ligesaa lavt, som en af vore Kystfarere, der komme ind med en Ladning Mursten."

„Ja, vel ligger hun lavt; men ikke saa lavt som et Skib, jeg engang gjorde et Krydds med. Jeg var ombord paa den første af Onkel Sams Kanonbaade, der gik over ‚Dammen' til Gibraltar. Du kan troe, Middelhavsfolkene gloede, da vi kom ind. Der kom fremmede Officerer ombord til os hele Tiden, og de undrede sig over, at vi ikke vare Amphibier."

„Hvad er det?" spurgte Jim temmelig hastig. „Der er ikke saadant et Toug i et Skib."

„Det veed jeg meget godt, men en Amphibie er, saavidt jeg veed, en ny Slags Hval, der kommer op forat trække Veiret ligesom alle af den Familie, som gamle Doktor Mitchell fra Cow Neck kalder de Kreaturer. De fremmede Officerer troede da, at vi maatte høre til den Amphibiefamilie, da vi kunde leve saameget under Vandet. Det var et vaadt Stykke Arbeide, kan jeg sige Jer, Drenge; jeg troer ikke, jeg fik en god Mundfuld Luft mere end een Gang i Timen hele den første Dag.

vi vare ude. En af de fremmede Officerer spurgte vor Kaptain, hvorledes Kanonbaaden styrede. Han var nu slet ikke Kaptain, var han ikke, kun Skipper, og vi kaldte ham Jumpin Billy. Saa siger Jumpin Billy: ‚Veed det ikke, Sir.' ‚Hvad! De er gaaet over Atlanterhavet med hende og veed ikke, hvorledes Deres Fartoi styrer!' siger den fremmede Officer, siger han — og vel maatte han det, Jim, eftersom Intet, der nogensinde har været til, kunde gaae fra Nordfolk til Gibraltar, uden at see lidt til Roret. Men Jumpin Billy havde en anden Historie at fortælle. ‚Nei, Sir; veed det ikke,' svarede han. ‚Seer De, Sir, en Nordvester tog os ret agterind, da vi klarede Forbjergene, og ned dukkede hun med sin Snude under og Halen i Veiret, og hun kom tvers herover, uden at der var Leilighed til at prove Roret.'"

Denne Historie, som Joe havde fortalt idetmindste hundrede Gange for, og som i Forbigaaende sagt skal være sand, fremkaldte den sædvanlige Beundring især blandt de mange Arvinger, for hvem den var ganske ny. Da Latteren var forbi, hvilket snart skete, fortsatte Joe et Emne, der havde mere Interesse for de fleste af hans Tilhorere eller snarere for de vigtigste Personer iblandt dem.

„Skind kunne aldrig trykke et Fartoi saa dybt ned, det kan man være sikker paa!" begyndte han igjen. „Jeg har seet alle Slags Skibe, men Hundrede Donkrafter kunne ikke presse Sælhundeskind saa stærkt sammen, at

de kunne trykke et Skib saa dybt ned! For mit Die, Jim, er der noget Unaturligt ved den Skonnert."

„Maaskee er det slet ikke Soloven," svarede Jim. „Der er altid en vis Familielighed mellem alle de Fartoier, visse Folk bygge, og dette er maaskee en Slægtning af vor savnede Skonnert."

„Jeg vil ikke svare for Fartoiet, skjendt det er hendes blaa Flag og det er hendes Mastetoppe, og jeg indstoppede den Forrettopseils Faldsblok med mine egne Hænder. Jeg skal sige Dig Noget; de have lidt Haveri eller ere blevne indeklemte i Isen hist oppe, og denne Skonnert er bleven bygget paany af den gamle Skonnert. De skal faae at see, at det er sandt, hvad jeg siger. Ja, see der kommer Kaptain Gar'ner rask op i god Behold."

Ved denne Efterretning foer en lille Pige afsted forat meddele den til den grædende og taknemmelige Mary, der modtog den med villigt Die og aabent Hjerte. En Time derefter holdt Roswell Mary i sine Arme; thi i et saadant Øieblik var det ikke muligt for den mest Samvittighedsfulde af Kjonnet at affektere Kulde og Tilbageholdenhed, hvor der var saamegen virkelig Ømhed og Kjerlighed tilstede. Medens Roswell trykkede Mary til sit Hjerte, tilhviskede han hende de velsignede Ord, der forkyndte hans egen ydmyge Underkastelse under den Tro, der antager Christus for Guds Son. Den fromme og uskyldige Pige kjendte altfor godt sin Elskers Aabenhed

og Oprigtighed til at tvivle om Sandheden af hvad han sagde. Dette Øieblik var det lykkeligste i hendes korte og uskyldige Liv.

Men de glædelige Efterretninger havde naaet Diakonen, og førend Roswell havde faaet Leilighed til at meddele hende andre Oplysninger end dem, der forvisede Mary om, at han var kommen tilbage netop, som hun ønskede ham, bleve de begge kaldte ind til den døende Mands Leie. Virkningen af Diakonens Sindsbevægelse var saa stor, at de forventningsfulde Arvinger næsten troede, at deres Besøg havde været for tidligt, og at de kunde vende hjem for længere hen i Tiden at fornye det. Det smerter os at skulle skildre saadanne Sider af den menneskelige Natur; men vilde det være retfærdigt at tegne det modbydelige Billede af Gjerrigheden svævende over en Grav uden at skildre de Charakterer, som omgav den? Af alle de mange Slægtninge var Mary den Eneste, der følte og tænkte, som christelig Kjerlighed, kvindelig Følelse og Fornuften bød. Alle de andre saae intet Andet end Besidderen af en stor Formue, der stod i Begreb med at forlade Livet forat begive sig til den ukjendte Verden, hvorhen man Intet kan medtage fra denne undtagen den guddommelige og misbrugte Aand, der blev skabt i Guds Billede.

„Velkommen, Gar'ner — velkommen hjem igjen!" udbrød Diakonen saa livlig, at den unge Mand næsten blev skuffet med Hensyn til sin Rheders virkelige Tilstand,

de kunne trykke et Skib saa dybt ned! For mit Øie, Jim, er der noget Unaturligt ved den Skonnert."

„Maaskee er det slet ikke Soloven," svarede Jim. „Der er altid en vis Familielighed mellem alle de Fartøier, visse Folk bygge, og dette er maaskee en Slægtning af vor savnede Skonnert."

„Jeg vil ikke svare for Fartøiet, skjøndt det er hendes blaa Flag og det er hendes Mastetoppe, og jeg indstoppede den Forrettopseils Faldsblok med mine egne Hænder. Jeg skal sige Dig Noget; de have lidt Haveri eller ere blevne indeklemte i Isen hist oppe, og denne Skonnert er bleven bygget paany af den gamle Skonnert. De skal faae at see, at det er sandt, hvad jeg siger. Ja, see der kommer Kaptain Gar'ner rask op i god Behold."

Ved denne Efterretning foer en lille Pige afsted forat meddele den til den grædende og taknemmelige Mary, der modtog den med villigt Øie og aabent Hjerte. En Time derefter holdt Roswell Mary i sine Arme; thi i et saadant Øieblik var det ikke muligt for den mest Samvittighedsfulde af Kjønnet at affektere Kulde og Tilbageholdenhed, hvor der var saamegen virkelig Ømhed og Kjærlighed tilstede. Medens Roswell trykkede Mary til sit Hjerte, tilhviskede han hende de velsignede Ord, der forkyndte hans egen ydmyge Underkastelse under den Tro, der anlager Christus for Guds Søn. Den fromme og uskyldige Pige kjendte altfor godt sin Elskers Aabenhed

og Oprigtighed til at tvivle om Sandheden af hvad han sagde. Dette Øieblik var det lykkeligste i hendes korte og uskyldige Liv.

Men de glædelige Efterretninger havde naaet Diakonen, og forend Roswell havde faaet Leilighed til at meddele hende andre Oplysninger end dem, der forvisede Mary om, at han var kommen tilbage netop, som hun ønskede ham, bleve de begge kaldte ind til den døende Mands Leie. Virkningen af Diakonens Sindsbevægelse var saa stor, at de forventningsfulde Arvinger næsten troede, at deres Besøg havde været for tidligt, og at de kunde vende hjem for længere hen i Tiden at fornye det. Det smerter os at skulle skildre saadanne Sider af den menneskelige Natur; men vilde det være retfærdigt at tegne det modbydelige Billede af Gjerrigheden svævende over en Grav uden at skildre de Charakterer, som omgav den? Af alle de mange Slægtninge var Mary den Eneste, der følte og tænkte, som christelig Kjerlighed, kvindelig Følelse og Fornuften bød. Alle de andre saae intet Andet end Besidderen af en stor Formue, der stod i Begreb med at forlade Livet forat begive sig til den ukjendte Verden, hvorhen man Intet kan medtage fra denne undtagen den guddommelige og misbrugte Aand, der blev skabt i Guds Billede.

„Velkommen, Gar'ner — velkommen hjem igjen!" udbrød Diakonen saa livlig, at den unge Mand næsten blev skuffet med Hensyn til sin Rheders virkelige Tilstand,

en Feiltagelse, som maaskee var noget uheldig, da den forledede ham til at være mere oprigtig, end han ellers vilde have været. „Jeg kunde ikke overtale mig til at opgive Dem og troede bestandig, at vi endnu skulde faae gode Efterretninger fra Dem. Gar'nerne ere en Familie, man kan stole paa, og det var en Grund, hvorfor jeg valgte Dem til at kommandere min Skonnert. Disse Daggett'er ere en Plage, men vi skulde aldrig have faaet Noget at vide om Øerne eller Klippen, havde Een af dem ikke været."

Da Diakonen standsede for at trække Veiret, vendte Mary sig bort fra Sengen, inderlig bedrøvet over at see jordiske Længsler saaledes klæbe fast ved en Person, der neppe havde en Time tilbage at leve i. De glasagtige, men oplivede Øine, en Kind, der lignede et visset Malm-birkeblad lagt paa en kold og hvid Sten, og Læber, der allerede begyndte at vige bort fra Tænderne — det var i Sandhed et sørgeligt Billede at skue i dette Øieblik. Af alle de Tilstedeværende følte dog alene Mary Pratt tilfulde det Upassende og Urimelige i at opmuntre saadanne Følelser, som nu vare fremherskende i Diakonens Bryst. Selv Pastor Whittle var nysgjerrig efter at faae at vide, hvormeget Totalsummen af Diakon Pratts Efterladenskab var bleven forøget ved det Skibs Tilbagekomst, der saalænge var bleven betragtet som forulykket. Mesdens derfor Alles Øine hvilede med Nysgjerrighed paa den modige Ynglings smukke Ansigt, der stod ved Siden

af Diakonens Seng, baade Broderens og Søsterens, Nevøernes og Niecernes, Fætternes og Vennernes, var denne Herrens Tjener ogsaa med i Tallet, og det var ikke hans Kone, som udtrykte mindst Nysgjerrighed og Forventning. Saasnart Diakonen havde faaet lidt Veir igjen, og havde drukket en styrkende Lægedrik, som den leiede Sygevogterske rakte ham, vendte hans begjerlige Tanker tilbage til dette ene altopslugende Formaal for hans hele Liv.

„Det er lutter Venner, Gar'ner," sagde han, „som ere komne for at besøge mig under det Ildebefindende, jeg i den senere Tid har lidt af, og som alle ville blive glade ved at høre Deres gode Lykke. Saa De har da endelig bragt Skonnerten tilbage, Gar'ner, til Skuffelse og Ærgrelse for disse Skibsrhedere i Sag Harbour, som fortalte, at vi aldrig skulde see hende igjen — bragt hende tilbage — ha! Gar'ner?"

„Kun tildels, Diakon Pratt. Lykken har baade været os med og imod, siden vi forlode Dem, og det er kun den bedste Del af Skibet, vi have bragt hjem."

„Den bedste Del af Skibet," sagde Diakonen saa hastig, at han blev nødt til at standse; „den bedste Del! Hvad i al Verden er der da bleven af Resten?"

„Resten er bleven brændt, Sir, for at bevare os fra at fryse ihjel." Roswell gav nu en kort, men meget tydelig og forstaaelig Beretning om, hvad der var hændet, og om den Maade, hvorpaa han havde bygget

paa Diakonens Solove med det Materiale, som Solø-
ven af Vineyard havde leveret ham. Denne hans For-
tælling bragte Mary Pratt tilbage til Siden af Sengen
og bevægede hende til opmærksomt at fæste sine Øine paa
den Talendes Ansigt. Hvad Diakonen angaaer, da
kunde han have sagt med Shakspeares Wolsey: „Hvis
jeg blot havde tjent min Gud med Halvdelen af den
Iver, hvormed jeg tjente min Konge, vilde han nu paa
mine gamle Dage ikke have overladt mig nogen til mine
Fjender." Hans forladte Tilstand hidrørte vel ikke fra
Tabet af Magt, men fra en langt mindre ædel Lidenskab,
fra Gjerrighed Eftersom Roswell gik videre, forekom
det ham, at den ene Kilde til Velstand efter den anden
slap ham ud af Haanden, indtil han endelig med skjelvende
Stemme og et Ansigt, fra hvilket alt Spor af Liv var
flygtet, atter vovede at tale.

„Jeg kan altsaa betragte min Speculation som al-
deles mislykket?" sagde han. „Assurandeurerne ville vægre
sig ved at betale for et Skib, der paa denne Maade er
bleven ombygget, og Folkene fra Vineyard ville ganske
vist gjøre Fordring paa Bjergelon, baade fordi to af
deres Folk have hjulpet til ved Arbeidet og paa Grund
af Materialet — og saa have vi ingen Ladning til at
dække Udgifterne med."

„Nei, Hr. Diakon, det er ikke slet saa slemt," sva-
rede Roswell. „Vi have hjembragt en god Del Skind,
nok baade til at betale Folkene deres fulde Hyre og er-

ſtatte Dem alle Deres Udgifter foruden et ganſke godt Udbytte. En Robbefanger gior i Almindelighed gode Forretninger, naar han træffer paa Robber. Vor Ladning af Skind kan ikke være mindre værd end tyve tuſind Dollars foruden en halv Skibsladning, der er bleven tbi efter."

„Det er beroligende, Gud være lovet," udbrod Diakonen, „ſkjondt Skonnerten er ſaa godt ſom tabt, og Udgifterne have været frygtelig ſvære. Jeg tor næſten ikke indlade mig paa at gaae videre — Gar'ner — ſtoppede De — jeg bliver ſvagere og ſvagere — Mary, vil Du ikke ſporge ham."

„Jeg frygter for, at min Onkel mener, jeg ſkal ſporge Dem, om De ifolge Deres Inſtruxer ſtoppede op ved Klippen i Veſtindien," ſagde Niecen; men man kunde ſee paa hende, at hun kun nodig gjorde det, thi hun ſaae tydelig, at det var paa den hoie Tid, at hendes Onkel horte op med at tænke paa jordiſke Anliggender, og begyndte at henvende ſine Tanker paa det Tilkommende.

„Jeg har ikke glemt nogen Del af Deres Ordrer, Sir," ſvarede Roswell. „Det var min Pligt at udfore dem, og jeg troer, at jeg har gjort det i enhver Henſeende."

„Stop, Gar'ner," afbrod den doende Mand ham; „eet Spørgsmaal, mens jeg huſker det. Ville Folkene

fra Vineyard gjøre Fordring paa Bjergelon paa Grund af disse Skind?"

„Paa ingen Maade, Sir. Disse Skind ere alle vore egne — de bleve tagne, nedsaltede, henstuvede og hjembragte af os selv. Der er en hel Del Skind, som tilhøre Folkene fra Vineyard, og som de henstuvede i Huset, der tilhører Dem, Hr. Diakon; det kan nok betale sig at sende et lille Skib efter dem. Dersom Nogen skulde gjøre Fordring paa Bjergelon, da er det os. Der blev vel ikke forlangt nogen Bjergelon, da vi led Havari ved Kap Henlopen?"

„Nei, aldeles ingen — Daggett opførte sig smukt ved den Leilighed, og det har jeg ladet hans Venner ovre paa Vineyard vide. Men, Gar'ner, endnu staaer tilbage at afgjøre den vigtigste Sag. Ønsker De, at Værelset skal rømmes, førend vi tale derom — skulle vi lukke Døren for alle disse Folk, og derpaa afgjøre Forretningen, hvad?"

Det kunde være uforsigtigt at fortsætte Fortællingen i saamange Vidners Nærværelse, og den unge Mand holdt derfor inde, indtil Værelset var rømmet, saa at der ikke blev Andre tilbage hos den Syge end Mary han selv og Sygevogterinden. Denne Sidste kunde man ikke godt blive af med paa Østers Pond, hvor hendes Bestilling gav hende Ret til at kjende alle Familiehemmeligheder, eller, hvad der var det Samme for hende, til at indbilde sig, at hun kjendte dem. Blandt alle de

Talemaader, som menneskelig Erfaring har forvandlet til Axiomer, er der ingen, der er rigtigere end den, som siger: „Der er Hemmeligheder i alle Familier.“ Disse Hemmeligheder giver Verden sig i Almindelighed Mine af at kjende tilbunds, men vi troe, at der er Faa, som have naaet de tre Snese uden at være bleven overbeviist om, hvormegen indbildsk Uvidenhed der ligger i denne Verdens Anmasselse. Tôt ou tard tout se sait er et betydningsfuldt Ordsprog hos vore gamle Venner, Franskmændene, der ere ligesaa dygtige Praktikere som noget andet Folk paa Jordens Overflade; men tôt ou tard tout ne sait pas.“

„Er Døren lukket?“ spurgte Diakonen skjelvende; thi af Utaalmodighed og Afkræftelse rystede hele hans Skikkelse. „See til, at Døren er forsvarlig lukket, Mary; det er vor egen Hemmelighed, og det maa Vaagekonen huske paa.“

Mary forsikkrede ham, at de vare alene, og vendte sig bedrøvet bort fra Sengen.

„Nu, Gardiner,“ begyndte Diakonen, „aabn nu Deres Hjerte og lad os faae det Hele at vide.“

Roswell betænkte sig paa at svare; thi ogsaa ham smertede det at være Vidne til dette Exempel paa, hvor fast en Sjel kan klynge sig til Mammon, naar den lige er i Begreb med at gaae over til den ukjendte Verden. Den gamle Mands glasagtige, indfaldne Øine havde et

Udtryk, der paa en ubehagelig Maade mindede ham om den Plirren med Øinene, som han ofte havde seet hos Daggett.

„De glemte dog vel ikke Klippen, Gar'ner?" spurgte Diakonen ængstelig.

„Nei, Sir; vi opfyldte vor Pligt med Hensyn til den Del af Reisen."

„Fandt De den — var Stedet noiagtig beskrevet?"

„Intet Kort kunde være noiagtigere. Vi spildte en Maaned med at see efter det væsentligste Landmærke, der var bleven forandret formedelst Veiret, men da det først var funden, var det Øvrige let. De Vanskeligheder, vi mødte, da vi skulde afsted igjen, ere Grunden til at vi komme hjem saa sent paa Foraaret."

„Bryd Dem ikke om Foraaret, Gar'ner; den Tid, der er gaaet, kommer nok igjen. De fandt altsaa Klippen, som var beskreven af Daggett?"

„Ja, vi gjorde, Sir; og netop hvor han havde beskrevet, at den skulde ligge."

„Og Træet og den lille Sandbanke ved dets Fod?"

„Begge vare der, Sir. Banken maa være voxet en Del derved, at Sandet har forskudt sig, men i det Hele taget var Stedet godt nok beskrevet."

„Godt — godt — godt! De aabnede naturligvis Høien?"

„Ja, vi gjorde, Sir, og fandt den af Sørøveren omtalte Kasse."

„En god stor Kasse, kan jeg tænke; disse Sørøvere gjøre sjelden Noget halvt — hi! hi! hi!"

„Jeg kan just ikke sige, at den var meget stor; den saae mig ud til engang at have indeholdt Vinduesglas og det af temmelig smaa Dimensioner."

„Men Indholdet — De omtaler ikke Indholdet."

„Her er det, Sir," sagde Roswell, tog en lille Pung op af sin Lomme og lagde den paa Sengen ved Siden af Diakonen. „Det er lutter Guldstykker, og der er akkurat et hundrede og tre og fyrretyve af dem; men det er tunge Dubloner, der nok gjelde sexten Dollars hver."

Diakonen udstødte en Lyd, som om han snappede efter Veiret i det samme Øieblik, han greb Pungen. I det næste Øieblik var han død, og der er al Grund til at troe, at Djevlen, der havde holdt Øie med ham og opmuntret ham i hans fremherskende Synd, loe ved denne heldige Fuldbyrdelse af sine ondskabsfulde Konster! Hvis Englene i Himlen ikke sørgede ved denne en skrøbelig Sjels charakteristiske Bortgang fra den jordiske Bolig, var der en Person, som gjorde det, der besad mange af deres Egenskaber. Den Svaghed, som Mary Pratts Onkel tidligere havde lagt for Dagen, havde hvilet tungt, paa hendes Hjerte, og dyb var nu hendes Sorg over at han havde faaet saadant et Endeligt.

Trettende Kapitel.

Man har i Almindelighed stort Hastværk med at skaffe de Døde af Veien i dette Land. I ingen anden Verdensdel, som vi kjende, ere Begravelserne saa simple og rørende, thi Dommen og Synderne, som føre til den, træde ved den Leilighed tydeligere frem end Rang, Rigdomme eller personlige Fortjenester. Flor og Handsker uddeles i Byerne, og paa Landet Handsker; men foruden dette og Ligklædet, Ligvognen og de grædende Venner er en amerikansk Begravelse en meget fordringsløs Procession af Personer i deres bedste Dragt, tilfods, naar Afstanden er kort, tilvogns eller tilhest, naar Graven er langt fra Boligen. Der er dog et Træk, som i dette Land staaer i Forbindelse med et Dødsfald, som vi gjerne ønskede at see forandret. Det er den næsten usømmelige Hast, hvormed man i Almindelighed søger at blive den Døde kvit. Upaatvivlelig har Klimaet bidraget til Indførelsen af denne Skik, men Klimaet kræver dog ingenlunde et saadant Hastværk, som sædvanlig vises.

Da der var saa mange fjerntboende Venner tilstede, paatog nogle af disse sig at ordne Affairerne. Med sit Kjøns og sin Alders naturlige Frygtsomhed trak Mary sig tilbage, i det Øieblik hendes Omsorg ikke længere kunde være Onkelen til Nytte, og Begravelsen fandt Sted

Dagen efter Diakonens Død. Det var den i Landet sædvanlige og høitidelige Ceremoni. Den velærværdige Mr. Whittle troede, at han burde holde en Tale i Anledning af at dette „klare og skinnende Lys" var bleven udslukt, og Liget blev derfor ført til Forsamlingshuset, hvor hele Menigheden var tilstede, da det var Helligdag. Vi kunne ikke sige Noget til Roes for denne Tale, der allerede havde tjent som Lovtale over to til tre andre Diakoner. Ved ingen Leilighed blive de Lettroende i saa høi Grad bedragne som ved saadanne Taler. En Præst kan i mange Aar foredrage, hvad Andres Hjerner have udarbeidet, uden at Bedrageriet opdages af hans Tilhørere, alene paa Grund af den Ærefrygt, man nærer for Prædikestolen. I denne Henseende gaaer det med Prækener som med Kritiker; Tilhøreren eller Læseren er altfor høflig til at gjennemskue de almindelige store Mystifikationer. Det er dog af stor Vigtighed for Menneskene, at der prædikes, og en Prædikant kan upaatvivlelig udrette meget Godt, især naar hans Liv stemmer overens med hans Lære; ja selv Kritiken, skjøndt den er af langt ringere Betydning, kan være en nyttig Konst i ærlige, uafhængige, forstandige og lærde Mænds Hænder. Men Intet i denne Verden er, som det skulde være, og Aarhundreder ville sandsynligvis rulle hen over den, førend den „gode Tid" virkelig kommer.

Da Begravelsesdagen var en Helligdag, blev der ikke talt om Forretninger. Men den følgende Morgen

ſamledes Vennerne tidlig i Daligſtuen, og ſom Undſkyldning for, at man haſtede ſaa ſtærkt, blev anført den Omſtændighed, at mange af de Tilſtedeværende havde ſaa langt at reiſe. Diakonen havde ſandſynligvis gjort en langt længere Reiſe, end der nu foreſtod nogen af hans Slægtninge.

„Det er bedſt, at vi ſee lidt til Diakonens Affairer, inden vi ſkilles ad," ſagde Mr. Job Pratt, der vel havde ſamme Navn ſom det gamle Teſtamentes Job, men ikke hans Taalmodighed. „Blandt Slægtninge og Venner ſkulde der aldrig findes Andet end Tillid og Kjerlighed, og jeg er vis paa, at jeg ikke nærer andre Folelſer mod Nogen her. Jeg formoder" — Alt, hvad Mr. Job vidſte, var beſtandig grundet paa Formodninger — „jeg formoder, at jeg er den rette Mand til at beſtyre Diakonens Eiendom, ſkjondt jeg ikke ønſker at gjore det, hvis Nogen har det Mindſte at indvende derimod."

Enhver var enig med ham i, at han var den rette Perſon, thi Alle vidſte, at han var det Individ, der rimeligſt vilde blive valgt til Executor.

„Jeg har aldrig anſlaaet Diakonens Eiendom ſaa høit, ſom Rygtet har fortalt," vedblev Mr. Job Pratt; „ſkjondt jeg formoder, at den nok vil belobe ſig til ti tuſind Dollars."

„Ak!" udbrød en Couſine, der var Enke og havde giort ſig ſtore Forventninger, „jeg har altid troet, at

Diakon Pratt var syrretyve til halvtredsindstyve tusind Dollars værd! Ti tusind Dollars vil ikke blive Meget til Enhver af os, naar de blive delte mellem Saamange."

„Delingen vil ikke blive mellem saa overmaade Mange, Mrs. Martin," svarede Mr. Job, „da den vil blive indskrænket til de Nærmeste. Dersom der ikke er noget Testament — og, saavidt jeg kan see, er der intet," han lagde stærkt Eftertryk paa det sidste Ord, „dersom der ikke er noget Testament, vil hele Eiendommen, baade rørligt og urørligt Gods, blive delt i fem Parter, som efter min Beregning vil udgjøre 6 Tusind Dollars til hver, vistnok ikke nogen stor Formue, men et behageligt Tilskud for dem, som sidde i smaa Omstændigheder. Diakonen var noget noieregnende, ja, han var; alle Pratt'erne ere lidt tilboielige til at være noieregnende men det er da ikke nogen Feil. Det er godt, at man, passer paa det, man har, da det er betroet os af det guddommelige Forsyn."

Paa denne Maade beroligede Mr. Job Pratt ofte sin Samvittighed, naar han passede paa sit eget saavelsom paa andre Folks Gods. Ifølge hans Moral paalagde det guddommelige Forsyn ham det som en Pligt at flytte den Dollar, der var i hans Naboes Lomme, over i sin egen, og noie at passe paa den, efterat Flytningen var foregaaet.

„Man skal passe paa, som De siger, Sir," svarede Enken Martin, „og derfor kunde jeg nok have Lyst til at vide, om der ikke er et Testament. Jeg veed, at

Diakonen satte stor Pris paa mig, og jeg kan ikke troe, at han er gaaet over i den anden Verden uden at betænke sin Cousine Jenny med Lidt."

„Jeg er dog bange for, at han har gjort det, Mrs. Martin — jeg er bange for, han har gjort det. Jeg har ikke hørt om noget Testament. Doktoren siger, at han tvivler om, at Diakonen nogensinde kunde faae Mod til at skrive om sin Død, og at han aldrig har hørt tale om noget Testament. Jeg hører at Mary hellerikke veed Noget derom, og ellers veed jeg ikke, hvor jeg skal henvende mig forat anstille Efterforskninger. Mr. Whittle mener, at der er et Testament, det maa jeg dog sige."

„Der maa være et Testament," svarede Præsten, der atter tidlig var mødt paa Pletten, netop i den Anledning; „jeg slutter det af de mange Samtaler, jeg havde med den Afdøde. Det er ikke en Maaned, siden jeg talte til ham om alle de Reparationer, som vare nødvendige paa alle til Sognet hørende Bygninger, Præstegaarden medindbefattet. Han var enig med mig i Alt, hvad jeg sagde, indrømmede, at vi ikke kunde komme gjennem en Vinter til uden en ny Hestestald, og at den østlige Ende af Præstegaarden burde tækkes i Løbet af næste Sommer."

„Det kan være meget sandt, Hr. Pastor, uden at Diakonen derfor behøver at have gjort Testament," bemærkede Mr. Job rolig, ja, taalmodig, maa vi sige.

„Det troer jeg dog ikke," svarede Præsten med en Varme, som man vilde have fundet upassende, hvis Talen

ikke havde været om Hesteſtalden, Præſtegaarden og Forſamlingshuſet, der alle vare offentlige Eiendomme. „En gudsfrygtig Mand af Kirken vilde neppe have næret ſaadanne Forhaabninger, ſom Diakon Pratt har næret hos mig i over to Aar, uden tilſidſt at holde ſit Ord. Jeg antager, at Alle ville være enige med mig deri."

„Gik da Diakonen ſaa vidt, at han lovede at gjøre Noget?" ſpurgte Mr. Job lidt frygtſomt, thi han var ingenlunde ſikker paa, at Svaret ikke vilde blive bekræftende, i hvilket Tilfælde han ahnede det Værſte.

„Juſt ikke ligefrem," ſvarede Præſten, der var altfor ſamvittighedsfuld til at lyve, ſkjøndt han var friſtet dertil. „Men en Mand kan ligeſaa godt love indirekte ſom direkte. Naar en Ting ligger mig meget paa Hjerte, og jeg taler ofte derom med en Perſon, ſom kan opfylde, hvad jeg ønſker, og denne Perſon hører derpaa ſaa opmærkſomt, ſom jeg kan ønſke det, betragter jeg det ſom Løfte, og i kirkelige Sager ſom et meget høitideligt Løfte."

Ikke alle Jeſuiter i denne Verden faae deres Opdragelſe i Rom, eller anſee Ignatius Loyola ſom deres Ordens ſtore Stifter. Der gives endogſaa nogle, ſom aldrig offentlig have vedkjendt ſig deres Tro og deres Iver, ſom aldrig have taget Tonſuren eller aflagt Løftet.

„Det er ſom Folk tage det," ſvarede Mr. Job Pratt rolig, ſkjøndt han ſmilede paa en ſaa betydningsfuld Maade, at Mrs. Martin atter blev bange for, at Eiendommen dog, naar Alt kom til Alt, vilde blive for-

delt efter Loven. „Nogle mene, at et Løfte bør udtales, medens Andre tænke, at det kan underforstaaes. Loven fordrer dog i Almindelighed en direkte Udtalelse, forat et Løfte skal være bindende, og i saadanne Sager maa det ovenikjøbet være skrevet med Segl under i tre ansvarlige Vidners Nærværelse.

„Jeg vilde ønske, at der kunde blive foretaget en fuldstændig Undersøgelse, forat man kunde faae at vide, om der er noget Testament," bemærkede Præsten ængstelig.

„Det er jeg fuldkommen villig til at gjøre," svarede Mr. Job, hvis Tillidsfuldhed og moralske Mod voxede med hvert Øieblik, „fuldkommen villig, naar jeg blot vidste, hvor jeg skulde gaae hen forat anstille denne Undersøgelse."

„Er der Nogen af de Tilstedeværende, der veed, om den Afdøde har gjort Testament?" spurgte Præsten i en myndig Tone.

En Dødsstilhed fulgte paa Spørgsmaalet. Øie mødte Øie, og der var en stor Skuffelse blandt de fjernere Beslægtede. Men den velærværdige Mr. Whittle havde altfor længe og altfor ivrig gaaet paa Jagt efter et Legat, til at han skulde lade sig drive ud af Sporet, naar han troede at have faaet Øie paa Vildtet.

„Det er vistnok bedst at udspørge hver Slægtning især," tilføiede han. „Mr. Job Pratt, veed De Noget om et Testament?"

„Aldeles Intet. Engang troede jeg, at Diakonen

havde ifinde at gjøre sit Testament, men han maa vistnok have skiftet Sind."

„Og De, Mrs. Thomas," sagde han og vendte sig mod Søsteren, „som den nærmest Beslægtede gjør jeg Dem det samme Spørsmaal!"

„Jeg talte engang med min Broder derom," svarede denne Slægtning, der sad og rokkede frem og tilbage i sin Gyngestol, som om hun antog, at Jorden vilde standse paa sin Bane, hvis hun selv hørte op med at bevæge sig; „men han gav mig ikke noget tilfredsstillende Svar, det vil sige, som jeg kan kalde tilfredsstillende. Havde han sagt mig, at han havde gjort Testament og givet mig min fulde Andel, skulde jeg have været tilfreds, eller havde han sagt mig, at han ikke havde gjort Testament, og at Loven vilde give mig min fulde Andel, skulde jeg ogsaa have været tilfreds. Jeg troer nok, at jeg er meget let at tilfredsstille."

Dette var tydeligt nok og viste, at der ikke var Mere at faae ud af Diakonens elskede og eneste efterlevende Søster.

„Og De, Mary, veed de Noget om, at Deres Onkel har gjort Testament."

Mary rystede paa Hovedet, men der var intet Smil om hendes Mund, thi den hele Scene var hende høist ubehagelig.

„Der er altsaa Ingen af de Tilstedeværende, der veed Noget om et Papir, som Diakonen skulde have efter-

ladt til at aabnes efter hans Død?" spurgte Præsten, henvendende Spørgsmaalet til hele Forsamlingen.

„Et Papir!" udbrød Mary hastig. „Jo, jeg veed Noget om et Papir; jeg troede, De talte om et Testament."

„Et Testament er sædvanlig skrevet paa Papir nutildags, Miss Mary. Saa De har altsaa et Papir.

„Onkel gav mig et Papir og sagde mig, at jeg skulde beholde det, indtil Roswell Gardiner kom tilbage, og hvis han da selv ikke var i Live til den Tid, overlevere det til ham." Rødme udbredte sig over den smukke Piges Ansigt, og hun syntes nu at tale med mere Forsigtighed. „Da jeg skulde give Roswell Papiret, har jeg altid tænkt, at det angik ham. Min Onkel talte til mig derom endnu den sidste Dag for sin Død."

„Det er upaatvivlelig Testamentet!" udbrød den velærværdige Mr. Whittle med mere Henrykkelse, end det sømmede sig hans Stilling. „Troer De ikke, at det er Diakon Pratts Testament, Miss Mary?"

Det havde Mary aldrig tænkt paa. Hun vidste, at hendes Onkel inderlig ønskede, at hun skulde ægte Roswell, og hun havde bestandig troet, at det Papir, hun havde, og som var lagt i en Konvolut med Udskrift til hendes Elsker, indeholdt en Udtalelse af hans Ønsker om denne for hende saa vigtige Sag og ellers Intet. Mary Pratt tænkte meget lidt paa sin Onkels Eiendom og endnu mindre paa dens fremtidige Anvendelse, medens hun tænkte en hel Del paa Roswell Gardiner og hans

Frieri. Det var derfor den naturligſte Ting af Verden, at hun var geraadet i en ſaadan Vildfarelſe. Men nu, da Sagen var ſtillet i et nyt Lys for hende, reiſte hun ſig, gik ind i ſit eget Værelſe og kom ſnart tilbage med Papiret i Haanden. Baade Mr. Job Pratt og Præſten tilbod at befrie hende for Byrden, og ved en temmelig beſtemt Bevægelſe lykkedes det den Første at ſætte ſig i Beſiddelſe af Dokumenterne. Papirerne vare ſammenlagte i Form af et Forretningsbrev, der var behorig forſeglet og adreſſeret til „Mr. Roswell Gardiner, Kaptain paa Skonnerten Soloven, nu fraværende paa en Reiſe.“ Udſkriften blev læſt hoit ikke uden at vække en Smule Overraſkelſe; ikkedeſtomindre ſkred Mr. Job Pratt med megen Koldblodighed til at aabne Pakken, retſomom den havde været adreſſeret til ham. I dette afgjorende Skridt kunde Mrs. Martin, Mrs Thomas og Paſtor Whittle betragtes ſom Deltagere, thi de nærmede ſig, og ſaa ivrige vare de to Koner, at de virkelig hjalp med til at bryde Seglet.

„Hvis Brevet er adreſſeret til mig,“ ſagde Roswell Gardiner med Beſtemthed og Myndighed, „fordrer jeg ſom min Ret ſelv at aabne det. Det er paafaldende, at de, til hvem Brevet ikke er adreſſeret, tiltage ſig denne Ret.“

„Men det er fra Diakon Pratt,“ raabte Mrs. Martin, „og kan maaſkee indeholde hans Teſtamente.“

„I hvilket Tilfælde jeg ſkulde mene, at mine Rettig-

heder, kunne komme med i Betragtning," sagde Mr. Job Pratt lidt mere koldblodig, men paa en Maade, som viste, at han ikke var rigtig vis i sin Sag.

„Javist!" bemærkede Mrs. Thomas. „Brødre og Søstre, ja selv Cousiner gaae altid forud for Fremmede. Her ere vi, en Broder og en Søster af Diakonen, og vi burde have Ret til at læse hans Breve."

I al den Tid havde Roswell staaet med fremrakt Arm og med et Blik, som bevægede Mr. Job Pratt til at lægge Baand paa sin Utaalmodighed. Mary gik hen og stillede sig ved Siden af ham, ligesom forat understøtte ham, men hun sagde Intet.

„Der er en Lov, som sætter streng Straf for med Bevidsthed at aabne et Brev, der er adresseret til en Anden," begyndte Roswell igjen med Fasthed, „og den vil blive gjort gjeldende mod Enhver, der vover at aabne noget af mine. Hvis dette Brev er adresseret til mig, Sir, fordrer jeg det, og jeg vil have det, hvad det saa skal koste."

Roswell gik et Skridt nærmere henimod Mr. Job Pratt, der leverede ham Brevet, skjøndt modstræbende, og ikke forend Enken Martin havde gjort et krampagtigt, men frugtesløst Greb efter det.

„I ethvert Tilfælde bør det aabnes i vor Nærværelse," bemærkede denne Kone, „forat vi kunne see, hvad der staaer i det."

„Og med hvilken Ret, Madame? Har jeg ikke samme

Forret som Andre, at kunne læse mine Breve, naar og hvor det behager mig? Hvis imidlertid Indholdet af dette angaaer den afdøde Diakon Pratts Eiendom, giver jeg mit Samtykke til, at det bliver bekjendt. Der er Intet i denne Udskrift, som siger mig, at jeg skal aabne Pakken i Vidners Nærværelse, men under de nærværende Omstændigheder foretrækker jeg at gjøre det."

Derpaa gav Roswel sig ganske flindig især med at undersøge Pakken. Seglet var allerede brækket, og i denne Tilstand fremviste han det med et betydningsfuldt Smil for alle de Tilstedeværende, hvorpaa han fremtog og aabnede et Dokument, der var skrevet paa et Ark tykt Papir og var undertegnet med flere Vidners Navne.

„Ah, der er det," sagde Lokke-Joseph, thi Værelset var opfyldt med alleslags Folk; „det er Dokumentet; jeg kjendte det, saasnart jeg fik Øie paa det!"

„Og hvad veed Du om det, Joseph?" spurgte Enken ivrig. „Fetter Job, denne Mand kan maaskee blive et meget vigtigt Vidne."

„Hvad jeg veed, Mrs. Martin? Jh, jeg saae Diakonen undertegne Noget om Sælhundene. Saasnart jeg hørte Squire Craft, som var hernede i det samme Ærinde, tale saameget om Sælhunde, vidste jeg nok, at Kaptain Gar'ner havde Noget at gjøre med den Sag. Diakonen hang med hele sit Hjerte ved Skonnerten og hendes Reise, og jeg troer nok, at det var Skonnerten, der gjorde det af med ham."

„Mon det ikke skulde annulere en Kodicil, Fetter Job, hvis Diakonen ved en Kodicil skulde have betænkt Kaptain Gar'ner og Mary?"

„Det faae vi at see, det faae vi at see. Saa Du var tilstede, Joseph, da Testamentet blev opsat?"

„Javist, jeg var Vidne til at Dokumentet blev udfærdiget. Jeg tænker, at han sendte Bud efter mig til at være Vidne, fordi jeg kjendte lidt til Sælhundeforretningerne, da jeg for mange Aar siden har gjort to Reiser fra Stonington. Ja, ja, det er Dokumentet, og forskrækket var Diakonen, da han satte sit Navn derunder, det kan jeg fortælle Dem."

„Forskrækket!" gjentog Broderen; „det er i ethvert Tilfælde imod Loven. Det Dokument, som en Mand underskriver af Frygt, er aldeles ugyldigt efter Loven. Hvad et Testament angaaer, da er det, som om han slet ikke var død."

„Kan det forholde sig saaledes, Squire Job?" spurgte Søsteren, der hidtil kun havde sagt Lidt, men tænkt desto Mere

„Ja, en Mand kan være legemlig død, men leve efter Loven."

„Ak, hvor mærkeligt. Loven er dog en underlig Ting for dem, der forstaae den."

Den værdige Mrs. Thomas udtalte her en langt dybere Mening, end hun sandsynligvis var sig bevidst. Loven er en vidunderlig Ting, og endnu vidunderligere

er den, som kan sige, hvad den er idag, eller med Rimelighed vil blive imorgen. Især er Loven om testamentariske Bestemmelser mere end almindelig usikker, da den store Interesse, Communen nærer for visse Individers store Eiendomme, som paa Grund af deres Formues Storrelse staae udenfor de almindelige Samfundscategorier, er til Hinder for, at Noget, som angaaer dem, bliver endelig og fuldstændig ordnet. I Tyrkiet og Amerika kan Besiddelsen af en stor Formue meget let ruinere Besidderen, da Landsforvisning i en eller anden Skikkelse let kan blive Følgen deraf. I Tyrkiet har dette længe og aabenlyst været Tilfældet, Strikken ligger sædvanlig ved Siden af Pengeskrinet; i Amerika er derimod Systemet endnu i sin Barndom, men det gaaer med Kæmpeskridt frem mod sin Fuldkommenhed. Endnu tyve Aar som de tyve, der ere passerede, i hvilke den udsaaede Sæd kan faae Tid til at modnes, og det store Værk, som efter vor ringe Mening er et Demoralisationsværk, vil i denne vigtige Henseende være fuldendt. Vi ere bange for, at de lovpriste Fremskridt, som vi høre saameget om, ligne den Mands Fremgangsmaade, som indbildte sig, han kunde lære sin Hest at leve uden Foder. Just som han troede, at det stakkels Dyr havde naaet Fuldkommenheden, døde det af Mangel paa Næring.

Roswel læste det omtalte Dokument to Gange, og lagde det derpaa med mandig Ømhed i Marys Hænder. Den unge Pige læste ogsaa Dokumentet, og hendes Øine

fyldtes med Taarer; men en blussende Rødme udbredte sig over hendes Ansigt, da hun gav Testamentet tilbage til sin Elsker.

„O, læs det ikke nu, Roswell," sagde hun i en dæmpet Tone; men Stilheden var saa dyb og Forventningen saa stor, at enhver Stavelse, hun yttrede, blev hørt af Alle i Værelset.

„Og hvorfor ikke læse det nu, Miss Mary?" udbrød Enken Martin. „Det forekommer mig, at det er den rette Tid at læse det. Skal jeg ved en Kodicil udelukkes af Testamentet, saa ønsker jeg dog nok at vide det."

„Det er i enhver Henseende bedst, at det tilstedeværende Selskab strax faaer at vide Alt, hvad der skal meddeles," bemærkede Mr. Pratt. „Førend Testamentet bliver læst, hvis dette er Testamentet. Kaptain Gar'ner —"

„Saavidt jeg kan see, Sir, er dette den afdøde Diakon Pratts Testament, behørig forsynet med den Afdødes egen Underskrift og Segl, samt Vidnernes Underskrift."

„Endnu et Ord, førend det bliver læst. Det forekommer mig. Du sagde, Joseph, at den Afdøde var forskrækket, da han undertegnede dette Testament. Jeg yttrer ikke nogen Mening, førend jeg har hørt Testamentet; maaskee jeg, efterat det er bleven læst, hverken vil sige eller tænke Noget om denne Frygt, skjøndt det Dokument som en Mand undertegner, fordi han er bleven forskrækket, aldeles ikke er noget Dokument, hvis Frygten er, hvad jeg kalder en lovformelig Frygt."

„Men det var ikke Tilfældet med Diakonen, Squire Job," bemærkede Lokke-Joseph strax. „Han undertegnede ikke Dokumentet, fordi han blev forskrækket, men han blev forskrækket, fordi han undertegnede Dokumentet. Det er bedst at lade Baaden gaae med den rette Ende forrest, Squire."

„Læs Testamentet, Kaptain Gar'ner, hvis De har det," sagde Mr. Job Pratt med Bestemthed. „Det er passende, at vi faae at vide, hvem der er Executor. Mine Venner, maa jeg bede Dem tie et Øieblik."

Under en dødlignende Stilhed oplæste Roswell Gardiner nu Følgende.

„I Guds Navn, Amen! Jeg, Jchabod Pratt fra Byen Southold, Grevskabet Suffolk, Staten New York, der er af skrøbelig Helbred, men ved min fulde Aandskraft, erklærer dette for at være min sidste Villie.

„Jeg testamenterer min Niece, Mary Pratt, eneste Barn af min afdøde Broder, Israel Pratt, alle mine virkelige Eiendomme, hvilke de saa end ere, og hvor de end ligge, til evig Arv og Eie for hende og hendes Arvinger.

„Jeg testamenterer min Broder, Job Pratt, hvilkensomhelst af de Heste, som jeg ved min Død er i Besiddelse af, og som han selv maa vælge til Erstatning for den Skade, jeg tilføiede en af hans Heste, som jeg benyttede.

„Jeg testamenterer min Søster, Jane Thomas, det store Speil, der hænger oppe i det østlige Soveværelse, og som engang var vor elskede Moders Eiendom.

„Jeg testamenterer Enken Catherine Martin, min Cousine, den store Naalepude i det nævnte østlige Kammer, som hun pleiede at rose og beundre saa meget.

„Jeg testamenterer nævnte Niece, Mary Pratt, eneste Barn af fornævnte min salig Broder, Israel Pratt, alt mit rørlige Gods, deri indbefattet udlaante Penge, Skibe, Besætning paa Gaarden, Bohave, Klædningsstykker, udestaaende Fordringer, rede Penge og alslags personlig Eiendom af hvilkensomhelst Art.

„Jeg udnævner og beskikker Roswell Gardiner, nu fraværende paa en Robbefanger Expedition i min Tjeneste, til eneste Executor af denne min sidste Villie, forudsat at han kommer tilbage inden sex Maaneder efter min Død. Skulde han ikke komme tilbage inden de nævnte sex Maaneder, udnævner jeg min ovennævnte Niece og Arving, Mary Pratt, til eneste Executrice af denne min Villie.

„Jeg tilraader alvorligen denne min nævnte Niece, Mary Pratt, at ægte nævnte Roswell Gardiner; men jeg knytter ikke nogen Betingelse til dette Raad, da jeg ønsker, at min adopterede Datter frit skal kunne gjøre, hvad hun anseer for bedst."

Dokumentet var i alle Henseender lovformelig udfærdiget, og der kunde ingen Tvivl være om dets fuldkomne Gyldighed. Mary følte sig meget forvirret og meget forlegen. Saa fuldkommen uegennytig havde hendes Omhu for Onkelen været, og saa beskedne hendes Ønsker, at hun i Begyndelsen ikke kunde betragte sig selv

ſom Beſidderinde af en Eiendom, hun hele ſit Liv havde været vant til at betragte ſom en Del af hendes afdøde Onkel. De ſkuffede Arvinger opgav Sagen ſom en daarlig Forretning, „efterat de," ſom Lokke-Joſeph fortalte ſine Venner, da han om Aftenen ſad ved et Krus Moſt og gjennemgik alle Omſtændighederne, „havde overhalet den fra For til Agter og fra Knappen til Kjølſvinet. De kunde ikke vinde Noget ved at gjøre Modſtand," vedblev Joſeph, „og ſaa toge de Heſten og Speilet og Naalepuden og udleverede Ladningen. Det var ikke muligt, at Nogen af den Race kunde lade Saameget ſom en Knappenaal blive tilbage, ſom de troede, at Loven hjemlede dem Ret til. Sqvire Job fortrak meget nødig, thi ſaa faſt troede han paa ſin Fordrings Gyldighed, at han, ſom han ſelv fortalte, havde beſluttet at brække den nordlige Eng op og ſaae Byg deri til næſte Foraar."

„Man ſiger, at Paſtor Whitile fandt det meget haardt, at der ſlet ikke var ſagt Noget om ham eller Forſamlingshuſet i Diakonens Teſtament," bemærkede Jake Davis, en af Lokke-Joſephs Kammerater.

„Ja, det gjorde han; han tog ſig det ſaa nær, at Alle ere enige i, at de Prækener, han holdt de to næſte Søndage, vare de ſletteſte, han nogenſinde havde holdt."

„Saa maa de have været meget flemme," bemærkede Davis tørt „Jeg har længe betragtet Paſtor Whittle's Taler ſom det Værſte, man kan træffe paa."

Det er ikke nødvendigt at meddele Mere af denne Samtale, og vi skulde heller ikke have givet denne lille Prøve deraf, dersom den ikke træffende skildrede, hvad der virkelig passerede ved Oplæsningen af Testamentet. Roswell fandt ingen Vanskelighed ved at bevise Dokumentets Ægthed, og Dagen efter at han havde faaet Frihed til at handle som Executor, ægtede han Mary Pratt, og blev saaledes Bestyrer af alle hendes virkelige Eiendomme; saadan var Loven dengang, men nu er den anderledes. Nu kan en Mand have en ret net lille Familietvist med sin Kone om Eiendomsretten til et Dusin Theskeer, og denne kan, saavidt jeg kan see, befale hin at fortrække fra en af hendes Gyngestole, hvis han finder for godt. Den huslige Fred er sandelig ikke saa uvæsentlig en Sag, at Loven skulde søge at soie nye Anledninger til Strid til de mange, der næsten synes at være uadskillelige fra det ægteskabelige Liv.

Hvorledes dette nu end forholder sig, saa existerede der ikke nogen saadan Lov, da Roswell Gardiner og Mary Pratt bleve Mand og Kone. En af de første Handlinger, som det unge Par foretog sig, efter at de vare blevne forenede, var at gjøre en passende Anvendelse af de Penge, som vare fundne nedgravede ved Foden af Træet paa den saa meget omtalte Klippe. Summen belob sig til lidt over 2000 Dollars. Soroveren, der havde meddelt Daggett Hemmeligheden, vidste formodentlig ikke selv, hvor stor en Sum der var bleven

gjemt. Ifølge en speciel Kontrakt med Besætningen tilhørte alle disse Penge Diakonen; de tilfaldt følgelig Niecen, og gjennem hende vare de nu blevne Roswells lovlige Eiendom. Den unge Mand var ikke aldeles fri for Betænkeligheder ved at bruge Penge, der oprindelig vare tagne som Bytte af Sørøvere, og hans samvittighedsfulde Kone havde endnu Mere derimod. Efterat have raadført sig med hinanden besluttede de, da det var umuligt at give Guldet tilbage til dem, som det var taget fra, at uddele Dublonerne blandt deres Familier, der vare omkomne paa Robbefangerlandet. Det var vel ikke nogen stor Sum, der tilfaldt Enhver af dem; men Pengene gjorde dog godt og glædede et Par Enker og fattige Søstre.

Roswell Gardiners Omsorg for deres Vel standsede imidlertid ikke her. Han lod Soløven sætte i forsvarlig Stand; han tog Dækket af, paabyggede den, saa at den fik sin oprindelige Skikkelse og sendte den atter til Robbefangerlandet under Hazards Kommando, som havde Ordre til at medtage al den Olie og alle de Skind, der vare blevne tilbage, og forresten at indtage fuld Ladning, hvis det lod sig gjøre uden at udsætte sig for altfor langt et Ophold. Alt dette blev heldig udført, og efter en meget kort Reise kom Skonnerten tilbage med fuld Ladning. Udbyttet af denne meget heldige Reise blev anvendt til at trøste adskillige af dem, som havde Aarsag til at beklage deres tidligere Tab.

Hvad Roswell og Mary angaaer, da havde de al Grund til at være tilfredse med deres Lod. Diakonens Formue befandtes at være langt betydeligere, end man havde antaget. Da Alt var bleven bragt i Orden, fandt Roswell, at hans Kone var tredive Tusind Dollars værd, en Sum, der dengang betragtedes som Velstand paa Oyster Pond. Vi have imidlertid allerede omtalt, at Uskyldigheden, og vi frygte ogsaa Lykken, er vegen bort fra dette Sted. En Jernbane har sit ene Endepunkt i kort Afstand fra Diakonens gamle Bolig og medfører al den Larm, Argjerrighed og Kappelyst, som et saadant Befordingsmiddel giver Anledning til. Ja, hvad der endnu er værre, det ærværdige og udtryksfulde Navn „Oyster Pond," et Navn, hvis Lyd minder om en velsmagende Ret og om Overflodighed af en meget behagelig Slags, er bleven forvandlet til „Orient," Himlen bevare Grændsestenen! Long Island har hidtil i New Yorks Historie været bekjendt for sine hjemlige noget skurrende Navne, som ialmindelighed gav en geographisk Foreſtilling om det antydede Sted Vel kan „Jerusalem" ikke gjøre sig til af sit Tempel eller „Babylon" af sine hængende Haver, men det er vedtaget ifolge fælleds Overenskomst, at disse to Navne tilligemed et halvt Dusin andre af samme Beskaffenhed skulle tages i modsat Betydning.

Roswell Gardiner lod ikke Stimsom seile sin egen Eo, som man ellers gjør med Matroser, naar de forlade et Skib. Han gjorde ham til Skipper paa en Slup,

der foer mellem New York og Southold, og denne Beskjæftigelse fortsatte den gode Mand til sin Død, efterladende en Søster, der var Enke og boede hos ham, Saameget, at hun kunde føre et behageligt og sorgfrit Liv.

Den eneste lille Intrigue, som Mary kunde beskyldes for, lavede hun kort efter Stimsons Død sex til otte Aar efter sit Bryllup. En af hendes Skolekammerater, som var i Familie med hende, havde ægtet en Mand, der boede „vesten for Broen," som man sædvanlig pleier at sige om alle de Grevskaber, der ligge vesten for Cayuga Søen. Denne Mand, hvis Navn var Hight, eiede nogle Møller og fabrikerede store Kvantiteter af dette udmærkede Mel, der nyder saa stor Berømmelse endogsaa i den gamle Verden. Han havde Lyst til at gaae i Compagni med Roswell, som derfor solgte sin Eiendom og udvandrede til det store Vesten, som Landet „vesten for Broen" dengang kaldtes, skjøndt det nu er nødvendigt at gaae et Tusind Mile længere bort, forat naae hvad man kalder „det vestlige Land."

Mary havde en vigtig Bevæggrund til at bringe denne Udvandring istand. Hun havde opdaget, at hendes Mand nærede visse Længsler efter Oceanet, efter Sælhunde og Hvaler, og ansaae ham ikke forat være sikker, saalænge han kunde lugte det salte Vand. Der er noget Behageligt i denne Duft, hvilket Ingen i saa høi Grad kan fatte som de, der i Ungdommen have nydt den; den varer ligesaa længe som de menneskelige Sandser. En

stedse voxende Familie og Vestens El Dorado, der dengang producerede Hvede, vare vigtige Bevæggrunde til at flytte, og da de understøttedes af Marys smaa Manoeuvrer, frembragte de den forønskede Virkning, og i over tyve Aar har Roswell nu været en heldig Møller efter en stor Maalestok i et af de vestlige Grevskaber af hvad man kalder „Keiserstaten".

Roswell Gardiner har aldrig vaklet i sin Tro siden den Tid, da hans Følelser bleve vakte, og han ret fik Øie for sin egen Ubetydelighed i Sammenligning med Guds Almagt! Da først lærte han, at den sande religiøse Tro bestaaer i Ydmyghed, uden hvilken intet Menneske kan være virkelig bodfærdig eller en sand Christen. Han tænkte ikke længer paa at bedømme Guddommen efter sine egne indskrænkede Øyner eller at stille sine blinde Fornuftslutninger imod den sande Aabenbaring. Han saae, at enten maatte man troe Alt eller Intet, og Evangeliet indeholdt altfor mange Vidnesbyrd, altfor dyb en Sandhed, altfor guddommelig en Moral, til at en Sjel som hans aldeles kunde forkaste det. Med Mary ved sin Side vedblev han at dyrke den treenige Gud, antagende dens Mysterier i ydmyg Tillid til de inspirerede Mænds Ord.

Ende paa anden og sidste Del.